

Cửu
Đà
Hồi
tiểu thuyết

Năm
tháng vội
vã

1

Quảng Văn

Giới thiệu tóm tắt nội dung

Sinh vào những năm 80 - Trương Nam - cậu sinh viên sinh tốt nghiệp đại học không xin được việc đã chọn con đường sang Australia du học và ở đó, cậu đã quen cô gái có cái tên Phương Hồ`i, một lưu học sinh Trung Quốc như cậu. Trong lúc Trương Nam đang bị cuốn hút bởi vẻ bí ẩn của Phương Hồ`i thì trời đất xui khiến cho cậu và Phương Hồ`i được sống chung trong một mái nhà. Qua một số bạn bè, Trương Nam biết Phương Hồ`i đã từng bị tổn thương và có một trải nghiệm khó quên. Một dịp tình cờ, tại phòng Trương Nam, Phương Hồ`i đã kể cho anh nghe câu chuyện của mình...

Bằng giọng văn sâu lắng pha chút hài hước, tác phẩm đã lấy câu chuyện tình yêu giữa Phương Hồ`i và Trần Tâm làm cốt truyện chính, miêu tả cuộc sống tình cảm, cuộc sống học đường của những bạn trẻ sinh sau thập kỉ 1980. Những kí ức của Phương Hồ`i khiến chúng ta như một lần nữa được quay lại với Bắc Kinh những năm cuối thập kỉ 1990; ở câu chuyện trải dài trong mười năm này, có những mối tình sinh viên tuyệt đẹp, có những lời cảnh báo, nhắc nhở liên quan đến vấn đề tội phạm thanh thiếu niên, có các sự kiện lịch sử như Trung Quốc kỉ niệm 50 năm quốc khánh, chào đón thiên nhiên kỉ mới, Trung Quốc đảng cai thành công Thế vận hội, có nỗi ngơ ngác, buồn tủi của thời sinh viên, có sự phẫn đấu gian nan vất vả sau khi đi làm, có cuộc sống hôn nhân thời hiện đại. Với góc quan sát đặc biệt, tác giả đã ghi lại một cách chân thực những bước trưởng thành và những dấu ấn đậm màu sắc thời đại của thế hệ sinh sau thập kỉ 1980. Năm tháng vội vã là một tác phẩm hay của Cửu Dạ Hồ`i sau các tác phẩm Em trai, hãy yêu chị một lần nữa, Gió không phiêu du, mây không lãng đãng... Khi vừa xuất bản tác phẩm đã liên tục được các trang web lớn đăng tải, giới thiệu, nên

chỉ trong thời gian ngắn, số độc giả tìm đọc lên tới vài triệu lượt người. Năm tháng vội vã được gọi là “Tiểu thuyết lãng mạn dành cho thế hệ sinh sau thập kỉ 1980”.

Lời dẫn

Tôi cảm thấy có lẽ thế hệ chúng tôi là một thế hệ vô cùng đặc biệt.

Sự đặc biệt này không có ý muốn nói đó là điều đáng để khoe khoang hay tự hào gì cả, mà đó là vẻ đặc sắc nằm trong một thời đại, một giai đoạn lịch sử, một vận mệnh nào đó.

Chúng tôi đã đi trên ranh giới giữa giàu - nghèo, tự do - trói buộc, thiện - ác, cải cách mở cửa - bế quan tỏa cảng, tiền bạc vật chất - đạo lý tình cảm, thế kỉ - thời đại.

Thậm chí, trước khi chúng tôi chào đời, có thể các thế hệ đi trước đã quyết định trước cho một phần rất quan trọng trong cuộc đời chúng tôi, do vậy khiến những nét đặc trưng này được hình thành càng rõ rệt.

Khi học tiểu học, chúng tôi vừa đứng trước mặt thầy cô giáo hát “mặt trời treo trên cao, hoa mỉm cười với em, chú chim non hát vang lời chào buổi sáng, tại sao em lại đeo ba lô đi học”; vừa hát với bạn bè rằng “tớ đi đánh bom trường, không bao giờ đi muộn, vừa giật ngòl tớ chạy, trường nổ rầm rồ ì tan”.

Lên cấp hai, chúng tôi vừa học môn vệ sinh sinh lý cơ thể người, vừa đọc Cổ Hoắc Tử⁽¹⁾, lại vừa nghiên cứu cuốn Mười kiểu cực hình đời mãn Thanh.

Lên cấp ba, chúng tôi vừa viết giấy truyền tay, đọc truyện tranh, vừa luyện các đề thi đại học.

Thời đại học, chúng tôi vừa điên cuồng xem World Cup, đọc Harry Potter, sống thử, bỏ tiếu, vừa học lí luận Đặng Tiểu Bình, triết học Mác Lê Nin, tư tưởng Mao Trạch Đông, thuyết Ba đại diện quan trọng của Giang Trạch Dân.

Chúng tôi đã từng ăn kem đậu xanh, từng uống nước ngọt Bắ c Bắ ng Dương⁽²⁾, từng sử dụng tem phiế u, cũng đã từng ăn kem Haagen-Dazs của Mĩ, từng uống Johnnie Walker và đã từng dùng qua thẻ tín dụng.

Chúng tôi đã từng mặc áo bông, quầ n bông, đi giày ba ta trá ng, cũng đã từng mặc đồ ̣ của Adidas, Nike.

Chúng tôi đã từng đọc Câu chuyện của Lôi Phong của Phỏ Mạn Đình, Thép đã tôi thế ̣ đầ y - một tác phẩm nổi tiế ng của nhà văn Nikolai A.Ostrovsky, Hồ ̣ ng Nham (Đá đỏ) của La Quảng Bắ n, cũng đã từng đọc Thầ n điề u đại hiệp của Kim Dung, Trắ ng mông lung, chim mông lung của Quỳnh Dao, Thành phố ̣ ảo (Ice Fantasy) do Quách Kính Minh sang tác.

Chúng tôi đã từng xem phim Khát vọng, Tôi yêu nhà tôi, Tân truyề n kì Bạch Nương Tử, cũng đã từng xem phim Yêu cho đế ̣ n cùng, Căn phòng lãng mạn, Vượt ngục.

Chúng tôi đã từng chơi game Contra, Super Mario, cũng đã từng chơi PSP của công ti Nintendo (Nhật Bắ n).

Chúng tôi đã từng yêu mê ̣ n Tứ đại thiên vương⁽³⁾, Tiể u hỏ đội⁽⁴⁾, Lâm Chí Dĩnh, cũng đã từng hâm mộ Chầ u Kiệt Luân, Tạ Đình Phong, cũng từng si mê nhóm nhạc Hàn Quố c TVXQ (Đông Phương Thầ n Khở i), thích xem cuộc thi Super Girl⁽⁵⁾.

Chúng tôi từng được mọi người chú ý, cũng từng bị mọi người khinh thường.

Chúng tôi từng được mọi người nuông chiê`u, cũng từng bị mọi người chỉ trích.

Chúng tôi đã để ông bà nội, ông bà ngoại, bố` mẹ âm thầ`m bảo vệ, lớn lên cùng boyfriend, girlfriend, bạn học, bạn từ thời để chỏm, bạn kế`t giao qua mạng Internet của mình.

Chúng tôi - thê` hệ sinh sau thập kỉ 1980, được gọi là “hậ` 8X”, hậ`u hế`t mọi người gọi là thê` hệ con một.

Chúng tôi đã trải qua tuổi thơ không có máy tính và các gameshow truyề`n hình, cũng đã trưởng thành trong những năm tháng không có chiế`n tranh và nghèo đói.

Cứ như vậy, khi các thầ`n tượng của thời đại mới ít tuổi hơn chúng tôi; khi cự` danh thủ bóng đá người Pháp Zinedine Yazid Zidane treo giầy giã từ sự nghiệp câ`u thủ, David Beckham sang Mĩ thi đấ`u; khi chúng tôi bắ`t đầ`u kiế`m tiề`n nuôi gia đình, mua nhà trả góp, mua xe hơi; khi bạn bè đò`ng trang lứa kẻ lấ`y vợ, người lấ`y chò`ng, sinh con để cái, thậm chí đã có người kế`t hôn rồ`i lại li hôn; khi cậu bạn thân nói với tôi rằ`ng cô gái trong mô`i tình đầ`u của tôi đã thê` nạn thê` kia; khi hoài niệm về` một thời đã xa, tôi mới phát hiện ra rằ`ng, hóa ra chúng tôi đã trưởng thành, cũng có cái gọi là đã từng, cũng có chuyện đáng mang ra kể.

Ai cũng có tuổi trẻ và những câu chuyện về` tuổi trẻ của riêng mình, trong mỗi câu chuyện ấy đê`u có những hồ`i ức đẹp kèm theo cả sự nuố`i tiế`c mãi in đấ`u lại nơi đáy trái tim.

Chúng tôi cũng không ngoại lệ.

Nế`u mà bạn là người sinh sau thập kỉ 1980, vậy khi mười sáu tuổi, bạn đã làm gì?

Bạn còn nhớ được hết tên các bạn học thời đó hay không?

Có người bạn quý mến không?

Đến giờ bạn còn liên lạc với người đó không?

Phải chăng bạn sống cùng một thành phố với người đó?

Các bạn có thường xuyên gặp gỡ nhau không?

Hay đã chia tay nhau rồi?

Nguyên nhân là do lúc đó còn quá trẻ nên thời gian quý mến nhau ngắn ngủi?

Hay là do vì không hiểu nên đã vô tình làm tổn thương nhau?

Bàn tay nắm tay người xưa, giờ đang nắm tay ai?

Thỉnh thoảng bạn có chạnh lòng nhớ lại hay không?

Có bao giờ lén lút thế thốt điều gì không?

Lời hứa ấy đã thực hiện được chưa?

Hay là... đã quên hẳn rồi?

Khi đặt ra những câu hỏi này, tôi bất giác nhớ đến Phương Hồì, nhớ đến Trần Tâm, nhớ đến rất nhiều chuyện rất lãng mạn, rất thực tế, rất buồn nhưng không hề muốn quên.

Đây là những câu chuyện về chúng tôi, đã xảy ra trong những năm tháng vội vã; nếu bạn đã từng trải qua những ngày tháng như vậy, chắc hẳn bạn sẽ thấy cảm động; còn nếu bạn đang nhớ nhung hay định lục tìm ký ức, đã chỉ trích hoặc từng cân nhắc lại cách nhìn nhận của mình, thì bạn hãy lắng nghe tôi kể...

Phần I. Không quên

Phuong Hồ`i nói: “Có lẽ con người luôn có một số` chuyện gì đó, dù có muố`n quên cũng không thể quên được”.

I

Sở dĩ tôi chọn đi du học là vì hội chợ việc làm đầ`u tiên diễn ra trong năm thứ tư đại học đã khiế`n tôi phát khiế`p.

Nói thực là điề`u kiện của tôi khá ỏn, ít nhấ`t tôi tự cho là như vậy.

Nhưng Đại học Y ở Bắ`c Kinh không phải là trường đại học nằ`m trong tồ`p đầ`u, nhưng tôi cũng không đế`n nỗi phải giấ`u giấ`u giế`m giế`m khi làm hồ` sơ. Năm thứ nhấ`t đại học, tôi đã từng tranh thủ cơ hội để có mặt trong Hội sinh viên, đã từng lấ`y danh nghĩa là trưởng ban liên lạc⁽¹⁾ kê giúp bàn ghế` để bắ`t chuyện với một cô bạn cùng khoa, cái chức trưởng ban liên lạc nghe tên thì oai lắ`m, nhưng bản chấ`t chỉ là công việc phụ trách mắ`y hoạt động không quá 50 người tham gia. Mặc dù điể`m các môn chuyên ngành của tôi cũng có môn bị tụt xuố`ng mức báo động; nhưng sau những nỗ lực không từ thủ đoạn như xin xỏ, nắ`n nỉ, ra sức lắ`y lòng, hi sinh bộ mẽ, thì các thầ`y cô giáo cũng đầ`u thông cảm, phiên phiế`n đại khái cho tôi đủ điể`m đạt - 60 điể`m trong bài thi cuố`i kì. Thế` nên dù bảng điể`m của tôi cũng không đẹp cho lắ`m, nhưng ít nhấ`t là toàn màu xanh hế`t; cái đó cộng với tướng mạo khá ưa nhìn nên tôi cũng khá tự tin.

“Lương tháng dưới 3.000 tặ` đây không thềm để mắ`t! Công ti cho xe thì còn phải hỏi xem đây thích Sonata hay Passat! Thương cuố`i

năm ít nhất phải được 10.000 mới nói chuyện được với đây, nếu không, còn lâu nhé!”.

Đây là câu tôi tuyên bố xanh rờn với đám bạn cùng phòng trước khi đến hội chợ việc làm đó. Mặc dù khá buồn cười, nhưng cũng còn chứng minh được rằng tôi đã từng oai phong lẫm liệt như thế đấy.

Sự tự tin của tôi gần như đã tiêu tan sau 2 giờ đồng hồ xếp hàng mà chưa vào được hội trường. Lúc này, tôi mới thực sự thấm thía được các vấn đề như thuyết dân số, thuyết phát triển xã hội, thực trạng sinh tồn của con một và tìm việc ở Trung Quốc.

Nghĩ lại quả đúng, hôm mới chào đời chúng tôi tranh giường trong bệnh viện, đi mẫu giáo thì tranh phiếu bé ngoan, vào đội thì tranh đứng tổ p đầu, từ cấp một lên cấp hai tranh vào trường chuyên lớp chọn, từ cấp hai lên cấp ba cũng tranh nhau với tỉ lệ 1 chọi 8, thi đại học thì 1 chọi 4, đi xin việc thì 1 chọi N! Thật đúng là lớn lên trên cây độc mộc, tiến bước trong lửa đạn chiến tranh!

Cuối cùng tôi đã rút ra được kết luận rằng: M.kiếp, chúng tôi khổ thật!

Khó khăn lắm tôi mới chen chân được vào hội trường, tưởng rằng cuối cùng đã đến lúc mình được thể hiện tài năng, ai ngờ muôn lại gần bàn tuyên dụng của các công ti cũng không hề đơn giản. Chỗ nào cũng thấy quảng cáo, hồ sơ, chỗ nào cũng thấy hò hét tuyên truyền, nhìn thấy đủ mọi anh tài xuất chiêu tiến bước.

Một cậu sinh viên nhìn cậu sinh viên nọ của trường Đại học Liên hợp đứng bên cạnh bảng ánh mắt coi thường, lúc đưa hồ sơ nói lớn: “Em tốt nghiệp Đại học khoa học kỹ thuật Bắc Kinh!”.

Cậu sinh viên trường Đại học Liên hợp bại trận.

Một cậu sinh viên khác liền đứng ra ngay: “Em tốt nghiệp Đại học Hàng không Bắc Kinh!”.

Cậu sinh viên trường Đại học khoa học kỹ thuật Bắc Kinh bại trận.

Lại có một cậu sinh viên khác đẩy cậu kia ra: “Em tốt nghiệp Đại học Bắc Kinh!”.

Cậu sinh viên trường Đại học Hàng không Bắc Kinh bại trận.

Trong lúc cậu ta đang dương dương tự đắc nhìn mọi người bằng ánh mắt cao ngạo, sau lưng lại có tiếng nói: “Em cũng tốt nghiệp đại học Bắc Kinh, đã có bằng thạc sĩ!”.

Tất cả các anh tốt nghiệp đại học đều bại trận...

Cảnh tượng này khiến tôi nhớ đến bài tấu hài Báo cáo tên món ăn, bây giờ chắc có thể đổi tên thành Báo cáo tên trường đại học để gây cười cho khán giả.

Đi tiếp thì thấy phía trước có một bàn tuyển dụng được rất đông nữ sinh chen vào, nổi bật nhất trên bìa tập hồ sơ của họ không phải là tên trường họ tốt nghiệp, không phải là trình độ chuyên môn, mà gần như là những bức ảnh chân dung đẹp rạng ngời, khiến tôi còn tưởng rằng mình đang đi nhậm vào vòng thi tuyển chọn hoa khôi.

Có hai cô gái đi ngang qua tôi.

Cô A nói: “Cậu nghĩ có hi vọng không?”.

Cô B nói: “Mong manh lắm, mấy con bé học Đại học ngoại ngữ số 2 Bắc Kinh còn có hi vọng. Anh giám đốc nhìn bọn họ cười lộ cả nếp nhăn!”.

Cô A liền thở dài: “Bọn họ làm đẹp thật. Cậu có biết con bé XX ở lớp một không? Nó phẫu thuật mắt hai mí được ba tháng, nhìn còn thật tự nhiên. Con bé YY mới phẫu thuật được mấy hôm, nhìn giả bỏ xừ. Lại còn đánh mắt, nhìn khiếp quá!”.

Cô B nói: “Thế nên cô nàng mới chụp bộ ảnh 380 tệ/bộ, để giá u chứ sao!”.

Tôi sững sờ nhìn bọn họ, nghĩ bụng đúng là vớ nạn xin việc đã tạo đà mở rộng phát triển thị trường thẩm mỹ và thị trường chụp ảnh.

Cuối cùng tôi cũng tìm được một công ti khá phù hợp cho mình, trong lúc tôi đang chuẩn bị giới thiệu thế mạnh của mình thì một ông chú bước đến, chìa bộ hồ sơ cho người phụ trách.

“Anh xem giúp hồ sơ của tôi một chút, tôi có kinh nghiệm công tác!”. Ông chú nói rất nhã nhặn.

Tôi nhìn một lượt từ đầu đến chân, thấy chú ấy không giống với cậu thanh niên chừng 22 tuổi chút nào và thế là bèn ngắt lời chú: “Cái này... chú ạ, không phải hội chợ việc làm hôm nay chỉ dành cho sinh viên mới tốt nghiệp đại học ạ? Chú...”.

“Tôi cũng là sinh viên mới tốt nghiệp mà! Xem này, đây là bản photo giấy tờ bằng cấp! Tốt nghiệp trước cậu mấy năm thôi!”. Chú ta nghiêm mặt nói.

Tôi thà nghĩ sao con người này lại vô ý vô tứ như vậy, tranh giành miếng cơm manh áo với thế hệ đáng tuổi con mình, lại còn chen ngang ăn nói rất hùng hổ nữa chứ, thế là tôi liền cười, nói: “Chú đừng nói như vậy, chú đã tốt nghiệp trước khá lâu rồi. Hồ i chú lĩnh món tiền lương đầu tiên, chắc là cháu vừa mới oe oe khóc chào đời. Hồ i chú tung hoành ngang dọc trên thương trường, cháu vẫn đang chơi nặn đất. Hồ i chú động phòng hoa chúc, cháu vừa

mới được đeo khăn quàng đỏ để vào đội. Đến khi chú mệt mỏi chán chường và gặp cháu, thì cháu mới chính thức trở thành niềm hi vọng của đất nước, dự định sẽ phấn đấu hết mình cho sự nghiệp xây dựng xã hội chủ nghĩa. Kiểu gì thì cháu cũng phải gọi chú là chú phải không ạ?”.

Ông ta liền thở dài: “Đúng vậy, thế nên trong khi tôi đang ở cái thời trên đầu có cha mẹ, ở dưới có con cái, trăm thứ quần bách, thì cậu vẫn có thể đứng đĩnh vừa chơi vừa kiếm việc mà!”.

Đến nước này thì tôi chẳng còn gì để nói nữa, nhìn vẻ mặt phong trần của ông ta, nghĩ cũng chỉ vì miếng cơm manh áo, đồng tiền bát gạo mà thôi!

“Anh đã từng làm trợ lý ở công ty S à?”. Người phụ trách đột nhiên hỏi.

“Vâng, đúng vậy, đúng vậy”. Chú đó gật đầu liên hồi như gà mổ thóc: “Thế nên tôi rất thạo các nghiệp vụ có liên quan! Anh có thể kiểm tra thêm!”.

Thấy người ta không còn hứng thú gì với tôi, tôi biết mình đã bại trận, lấy lại bộ hồ sơ trị giá 5,5 tệ của mình, loanh quanh hai vòng ở hội trường rồi đi ra.

Lúc đó tôi liền quyết định, mọi con đường đều dẫn đến thành Roma, chuyện tìm việc, có lẽ phải tự cứu mình bằng đường vòng vậy.

2

Thực ra nhờ mối quan hệ của gia đình để tìm một công việc cũng không phải là chuyện quá khó. Chỉ có điều lúc đó tôi đã quá đề cao bản thân, thế nên không muốn đi con đường này. Bây giờ cảm thấy tình hình không như mình tưởng, lại không muốn tìm một công việc tạm bợ cho xong chuyện. Thế là tôi đã lựa chọn con đường đi du học.

Đúng là mấy năm gần đây rất thịnh hành trào lưu du học, du học về sẽ có giá trị hơn, tạm thời chưa quan tâm đến việc sau đó bạn về nước hay ở lại nước ngoài, tóm lại là cứ dính đến chữ ngoại thì vẫn có giá hơn đồng nội. Nhưng nói thực là du học cũng không có gì ghê gớm. Bởi, những gia đình có quyền có thể, con đề u trở thành cán bộ nhà nước cả; những gia đình có tiền, con được kế thừa công ti của gia tộc; những gia đình vừa có quyền, vừa có tiền, con đề u được phát triển tự do trong lĩnh vực mà đứa bé thích; những gia đình không có quyền, không có tiền, con cái đề u học nghiên cứu sinh; những gia đình có một chút tiền một chút quyền, không muốn động vào số tiền tiết kiệm dành cho con, đồng thời lại kì vọng nhiều vào tương lai tốt đẹp, kì vọng vào một thế giới chưa định hình, giống như tôi, đề u chọn con đường xuất ngoại du học.

Nguyện vọng công bằng là tốt đẹp, lột tả hiện thực là tàn khốc. Chúng tôi rất á u trĩ, nhưng chúng tôi đã hiểu sự đời.

Sau đó, tôi đã đăng kí học ở trường New Oriental, thi IELTS, tổ chức bữa cơm chia tay với bạn bè, mang theo số tiền mồ hôi nước mắt của bố mẹ, thu gọn hành lí, va li, mang theo thuốc Berberine và thuốc Ngu hoàng giải độc hoàn, chiếc áo lông vũ đã nhét chặt ních các túi khoác trên người, rồi bay về nửa bên kia quả địa cầu.

Hồi đó tôi không thể nhìn rõ tương lai, tôi nghĩ có lẽ thế hệ chúng tôi đều như vậy, bắt đầu từ lúc chọn khối tự nhiên hay khối xã hội, cho đến khi chọn ngành đi du học, tôi cảm thấy tôi không nắm bắt được cuộc đời của mình, mà là cuộc đời đang nắm bắt tôi, nó bịt mắt và vẫy tay gọi tôi, tôi liền mù mịt đi theo nó. Vì không nhìn rõ mặt nó, nên tôi không biết phía trước rốt cuộc là duyên phận hay nghiệp chướng.

Những ngày đầu mới đặt chân sang Australia lòng tôi có rất nhiều cảm xúc. Tôi đã bị lạc đường, mất túi xách, thời điểm thăm nhà là mỗi ngày ăn ba ổ bánh mì nhưng vẫn không muốn ngửa tay xin tiền bố mẹ nữa. Lên lớp không dám hé miệng than nửa lời, tan học vội vội vàng vàng đi làm thêm, đứng dưới ánh nắng mặt trời rực rỡ ngược nhìn bầu trời xanh thẳm, nhìn đô thị hiện đại và những người thuộc chủng tộc khác nhau nhàn nhã đi lại, cảm thấy mình rất ngỡ ngàng, rất bị ai...

Nhưng đến giờ nghĩ lại những ngày tháng đó, tôi cũng không phàn nàn hay cảm thấy nuối tiếc, ít nhất là tôi không bị mất mặt bởi tôi không đi móc túi, không đi lừa đảo thiên hạ, không trộm luan trong giới người Hoa, không bị nhà trường đuổi học. Những điều này quả rất vụn vặt, nhưng đây cũng là một niềm kiêu hãnh của riêng tôi.

Có lẽ trưởng thành là chuyện diễn ra trong tích tắc.

Sở dĩ tôi quen Phương Hồi, là vì Hoan Hoan.

Hoan Hoan là người yêu của tôi, cô sang Australia trước tôi một năm. Thực ra du học sinh yêu nhau là chuyện rất bình thường, sống ở nơi đất khách quê người cũng cần có người chia sẻ. Thế nên tình yêu cũng như món đồ ăn nhanh, từ lúc quen nhau đến lúc

sống chung, tổng cộng chúng tôi chỉ mất vẹn vẹn có hai mươi tám ngày.

Hoan Hoan có nhóm bạn riêng của cô ấy, cuộc sống của tôi cũng vì thế mà trở nên phong phú hơn. Hôm đó, chúng tôi và mấy người bạn của cô ấy đi hát karaoke ở Cashbox, hát được một nửa, lại có thêm hai người nữa đến.

“Aiba! Sao hai người đến trễ thế!”. Hoan Hoan nói.

“Gomennasai!”. (Tiếng Nhật: Xin lỗi) Cô gái tên Aiba dường như là người Nhật đó nói: “Tất cả đường, tất cả đường!”.

Thực ra tôi cũng không dám chắc Aiba có phải là người Nhật hay không, vì mặc dù câu đầu tiên mà cô ấy nói là câu tiếng Nhật rất chuẩn, nhưng sau đó lại xô tiếng Trung rất lưu loát, còn nữa, nếu cô ấy không lên tiếng thì tôi còn tưởng cô nàng là con trai!

Aiba rất cao và cũng rất gầy, cô mặc một chiếc áo phong hoa rộng thùng thình, quần lín, đội lệch chiếc mũ chơi bóng chày, nếu không quan sát kỹ chắc chắn sẽ nghĩ cô nàng là một gã điên trai. Đến nỗi sau này nhìn thấy Lí Vũ Xuân⁽¹⁾, tôi cảm thấy vô cùng thân thiết.

“Đây là anh chàng cậu mới kiếm được hả?”. Aiba ngò ì xuống cạnh Hoan Hoan nhìn tôi hỏi.

“Ừ, đây là Aiba và Phương Hồ ì, đây là my darling, Trương Nam”. Hoan Hoan vừa cười vừa giới thiệu.

Lúc này tôi mới để ý đến cô gái vào cùng Aiba.

Thực ra tôi cũng không biết cảm giác đầu tiên của tôi khi gặp Phương Hồ ì là thế nào.

Cô có mái tóc dài, phủ kín bờ vai, đeo một đôi khuyên tai lớn, không phải là cô gái quá xinh đẹp, bắ t mắ t, nhưng lại khiế n người ta gặp một lâ n thấ y khó quên. Ấ n tượng nhấ t với tôi là hôm đó cô mặc một chiế c váy dài màu đỏ tươi, gầ u váy dài đế n gó t chân, làm nổi bật chiế c eo nhỏ nhấ n và cặp mông tròn trĩnh của cô.

“Chào anh”. Phương Hồ`i mỉm cười chào tôi, lúc cười, mắ t cô cong cong, rấ t duyên dáng.

“Hi!”. Tôi vẫy tay.

Họ không đế m xia gì đế n tôi nữa mà ngô`i xuô`ng chọn bài đễ hát.

Aiba hát mấ y bài hát tiế ng Nhật, Phương Hồ`i ngô`i bên cạnh, lặng lẽ lắ ng nghe.

Vì Phương Hồ`i ăn mặc, trang điể m khá đặc biệt nên tôi đã liế c trộm cô mấ y lâ n, dáng người cô thanh thoát, các nét duyên dáng, toát lên một vẻ gì đó diệ t dục.

“Hê! Nhìn gì vậy?”. Con gái rấ t tinh ý, Hoan Hoan đã nhanh chóng phát hiện ra ánh mắ t bắ t thường của tôi.

“Đâu có gì”. Tôi vội chố i.

“Thích người ta hả?”. Cô véo tôi một cái.

“Đâu có!”. Tôi khoác tay lên vai Hoan Hoan: “Ai thích chứ? Có em là anh thỏa nguyện lắ m rô`i!”.

Lúc đó thực sự tôi cũng không hẳn là thích Phương Hồ`i, mà chỉ cảm thấ y cô gái này có vẻ gì đó rấ t khác người.

“Thôi đi! Có thích em cũng không sợ, anh không có hi vọng gì đâu!”. Hoan Hoan mỉm cười, nụ cười đầy ẩn ý, khiến tôi cảm thấy có gì đó bất thường.

“Người ta chỉ thích con gái thôi, Phương Hồ`i và Aiba là một cặp đấ`y”.

Hoan Hoan nhìn tôi bằng ánh mắt rất đắ`c ý.

“Hà?”. Tôi thố`t lên một tiế`ng.

Phương Hồ`i bèn liế`c chúng tôi, tôi vội vàng quay mặt đi.

Kể cả tôi có tình ý gì với cô, thì trong giây phút đó, cũng lập tức tan thành mây khói.

3

Chuyện của Phương Hồ`i cũng không phải là hiế`m gặp với du học sinh, bởi cuộc số`ng còn đầ`y chuyện kinh khủng hơn thế`. Có không ít cô cậu, nhỏ hơn chúng tôi rấ`t nhiề`u, thậm chí chúng còn không thể phân biệt được phải trái đúng sai, không biế`t tuổi trẻ là nguồ`n tài sản và cũng là mớ`i nguy hiểm, chính vì thế` đã để xảy ra những chuyện khó tin. Đố`i với Phương Hồ`i, tôi nghe xong chuyện rồ`i cũng cho qua, đoán sau này chắ`c là cũng không còn gặp lại nhau nữa. Les, mặc dù tôi thực sự không bài xích, nhưng trong lòng ít nhiề`u cũng thấ`y sò` sợ.

Ai ngờ sau đó không lâu, chúng tôi lại số`ng chung dưới một mái nhà.

Do là Hoan Hoan cãi nhau với mẹ chủ nhà trọ mập ú. Thực ra trước đó hai người đã chiế`n tranh lạnh, bắ`ng mặt không bắ`ng lòng với nhau. Hoan Hoan thường chê mẹ ta là vừa già vừa ngó ngẩn, chê lão chồ`ng mẹ là con sâu rượu lại háo sắ`c, chê con trai mẹ nhìn như nhân vật Dudley - anh họ của Harry trong Harry Potter. Còn mẹ chủ cũng thường xuyên nhìn Hoan Hoan từ đầ`u đế`n chân với ánh mắ`t dò xét, nói thầ`m vài câu với lão chồ`ng lúc nào cũng lắ`m la lắ`m lép. Như thế`, từ một túi rác đã chầm ngòi cho cuộc đại chiế`n Trung Quố`c - Australia. Hoan Hoan chửi nhau một trận với mẹ béo bắ`ng vớ`n tiế`ng Anh sặc mùi Tứ Xuyên, mặc dù mẹ béo cũng đã chửi đế`n sưng miệng rồ`i, thì sau đó vẫn kiên quyế`t ra lệnh cho chúng tôi “go out” và thế` là chúng tôi đành phải cuố`n gói ra đi.

Trong lúc chúng tôi đang lưỡng lự, chán nản thì Thượng đế` đã mở lòng từ bi, song song với việc đóng một cánh cửa vào, ông lại hào hiệp mở ra cho chúng tôi một cánh cửa khác. Đúng lúc bạn ở cùng

nhà với Aiba và Phương Hồ`i về` nước, cuối tháng chúng tôi đã chuyển đến đó ở, Hoan Hoan vô cùng đắc ý, nói đây gọi là trời không dồn người vào bước đường cùng, để cho mụ béo khỏi huênh hoang.

Còn tôi thì không phẫn khởi được như vậy, nói thực là tôi không cảm thấy mụ béo đó quá tệ, mụ ấy rất tốt với tôi, nhiều khi Hoan Hoan kén chọn quá, sống trong nhà người ta cũng phải biết bớt mồm bớt miệng và giữ ý chứ, hơn nữa hiện nay tiền thuê căn hộ này của chúng tôi đắt hơn trước một ít, xa trường tôi hơn. Điều quan trọng nhất là, ngay bên cạnh lại là đôi Les, tôi vẫn thấy có gì đó kì kì, chỉ sợ nghe thấy âm thanh đặc biệt gì đó hay bất gặp cảnh tượng lập dị nào đó.

May mà thực tế đã chứng minh mọi lo lắng của tôi là thừa. Aiba rất thích đi chơi, cũng có mấy công việc làm thêm, rất ít khi ở nhà, nhiều hôm còn tranh thủ lúc Phương Hồ`i không có nhà, đưa một cô gái khác về`. Vì vậy tôi mới biết, hóa ra đồng tính cũng xảy ra chuyện cặp bồ`...

Còn Phương Hồ`i, rất lặng lẽ, thậm chí cô lặng lẽ đến nỗi khiến tôi có ảo giác rằng phòng bên cạnh không có ai ở. Dường như cô rất thích màu đỏ, rất hay mặc áo khoác đỏ, váy đỏ, áo choàng đỏ. Thịnh thoảng gặp cô, màu đỏ tươi tắn đó luôn tạo nên sự đối sánh độc đáo với nét mặt bình thản của cô, giống như dùng màu sắc để chia tách không gian, tự nhiên lại khiến tôi mơ màng.

Thời gian dần trôi qua, tôi cảm thấy ở cạnh họ rất tiện lợi. Họ sang Australia trước tôi và Hoan Hoan, nên đồ ăn chỗ nào rẻ, kì nghỉ đi đâu chơi, đi làm thêm ở nhà hàng nào trả công cao, họ đều biết. Đặc biệt là Aiba, thực ra ngoài chút vẩn đê` vì đồng tính, mọi thứ khác cô nàng đều rất tốt, nhiệt tình, thoải mái, lại hài hước.

Tôi và cô nàng học cùng trường, thế nên buổi sáng thường cùng nhau đi học.

Có một lần, chúng tôi đi xe bus, lúc soát vé đã xảy ra chuyện. Vé xe bus của Aiba và tôi đều đã quá hạn, Aiba nói: “Họ chẳng mấy khi kiểm tra vé của người nước ngoài đâu, thế nên tiết kiệm được đồng nào hay đồng đấy”. Không ngờ chúng tôi vẫn bị người ta phát hiện ra.

Đến giờ nghĩ lại mới thấy hồi đó tôi thật sự là một thanh niên lương thiện tới mức ngô nghê, chưa mặt dày mày dạn, sau khi bị nhân viên soát vé hỏi hạn, tôi tá cị không thốt ra được câu nào, nói như lời Aiba thì lúc đó tôi giống như cô nàng góa phụ ăn vụng lần đầu, mặt đỏ bừng, cúi gằm xuống, ra sức lùi ra sau, chỉ còn thiếu nước túm vạt áo chầm nước mắt nữa thôi.

Aiba không giống tôi, cô nàng liên giả nai ỏn ẻn như cô thiếu nữ ngây thơ, ngân ngấn nước mắt nói: “I’m sorry... We come from Japan... We just leave in Austrailia two months. We can’t speak English very well. We can’t find the station. I am very sorry...”. Sau đó cô nàng vừa cúi người một góc 90 độ, vừa bắt đầu câu “Gomennasai!” rất lưu loát của mình, tôi đứng bên cạnh, mắt chữ A, mồm chữ O.

Rõ ràng là ông soát vé đó đã bị Aiba bỏ bùa mê, ông ta rất nhiệt tình và nói cho chúng tôi biết bên chúng tôi cần phải xuống (chắc chắn chúng tôi còn thạo hơn cả ông ta), cũng không bảo chúng tôi phải mua vé bù. Aiba vẫy tay “Argiato Gozaimasu” (Dạ xin cảm ơn) và chào tạm biệt ông ta, tôi cũng rất hiểu ý liền cúi gập người xuống.

Xuống dưới, tôi liền vỗ vai cô nàng, cười nói: “Sao em lại bảo bọn mình là người Nhật!”.

Aiba liề n cau mà y nói: “Người Australia rấ t lịch sự với người Nhật Bản, hơn nữa, dù có mấ t mặt cũng không thể để mấ t mặt người Trung Quố c được!”.

“Em không thích Nhật à?”. Tôi hỏi.

“Không!”. Aiba trợn mắ t lên nhìn tôi: “Em là kẻ xui xẻo! Cuộc đời còn bi kịch hơn cả Shakespeare! Năm xưa em là cô gái trong sáng biế t bao, chỉ mong được trải qua một mộ i tình đáng nhớ, lấ y được một anh chàng, nuôi một con cún, từ đó số ng một cuộc đời hạnh phúc. Kế t quả khó khăn lắ m mới thích được một người, m.kiế p, một người Nhật chính cô ng, tệ bạc hơn người em thích lại là con gái! Em biế t làm the nào, số phận đùa cợt với em, chẳng lẽ em lại nói cô đế n từ đâu thì biế n về đó, bà đây không chơi nữa ư?”.

“Người Nhật hả? Phương Hồ i là người Nhật hả?”. Tôi hỏi với giọng sừng số t.

Aiba liề n lườm tôi một cái: “Không phải lầ n trước mấ y người đề u nói là từ Bắ c Kinh đế n đó sao?”.

“Ừ, đúng, đúng rô i! The em... em nói người mà em thích... là người Nhật”. Giọng tôi mỗi lúc một nhỏ hơn.

Aiba lại lườm tôi cái nữa: “Có phải cô nàng Hoan Hoan lại nói linh tinh gì không? Có phải cô ta lại nói em và Phương Hồ i cặp với nhau đúng không?”.

Tôi liề n vội gậ đầ u.

Aiba liề n cười nói: “Anh tưởng em và Phương Hồ i là les thật à?”.

Tôi ngậ ngừng gậ đầ u, thực ra tôi cảm thấ y Phương Hồ i không giố ng kiểu người như vậy, ánh mắ t của cô ấ y còn toát lên vẻ không còn ham muố n yêu ai.

“Phương Hồ`i không phải là les, mà từng đổ vỡ rấ t thảm trong tình yêu khác giới, ở cùng với em là vì không muố n cho mình cơ hội yêu ai nữa”.

Aiba đưa ánh mắ t và buông một tiế ng thở dài.

4

Sau ngày hôm đó, tôi lại bắt đầu thấy tò mò về Phương Hồ i.

Vì tôi không thể hiểu tại sao cô lại nhốt mình vào thế giới không có tình yêu, không có dự vọng như vậy, theo như cách lí giải của Aiba đó là do thất tình, nhưng thất tình đến mức như vậy ư? Nếu đúng như vậy thì nạn bùng phát dân số thế giới đã được kiểm soát từ lâu rồi! Tôi cũng không cần phải vượt ngàn dặm xa xôi, mò sang tận Australia ăn học nữa. Tuy nhiên tôi lại không đoán ra được những nguyên nhân khác.

Tôi đến tôi hỏi Hoan Hoan: “Nếu anh đá em thì em có hận đời mà đi tìm một người như Aiba không?”.

Hoan Hoan liền véo tôi một cái, nói: “Xí! Nếu anh mà đá em, em sẽ ném mật nếm gai, sớm muộn gì cũng tìm được một anh chàng vừa đẹp trai vừa giàu có chọc tức anh!”.

Tôi liền túm tay cô nói: “Em sẽ không cảm thấy mệt mỏi cả về thể xác và tâm hồn, thà đi tìm một cô nàng les còn hơn là yêu một anh chàng khác nữa hả?”.

Hoan Hoan liền rút tay ra, trợn mắt nói: “Trương Nam, anh có ý gì thì cứ nói thẳng ra, không cần thiết phải đặt giả thiết em là les đâu! Nói cho anh biết nhé, em thà yêu một gã tàn tật còn hơn là đi tìm đàn bà!”.

Tôi vội ôm Hoan Hoan, nói: “Anh trêu em chút thôi mà, anh muốn biết mình là người quan trọng như thế nào với em, xem ra em không chịu thừa kế vì anh đúng không, nếu chẳng may một ngày nào đó anh xả thân nơi chiến trường thì chắc xương thịt anh

chưa lạnh, em đã là Hồ`ng Hạnh vượt tường (ý chỉ ngoại tình) rồi đúng không!”.

Hoan Hoan liền cười khúc khích, nói: “Hay là ngày mai em thử tìm Aiba xem sao, xem xem em có thể vì anh mà trở thành les không?”.

Tôi liền trở mình đè Hoan Hoan xuống, nói: “Đừng đừng, nàng đừng dấn thân vào thế` giới đồng tính, cứ ngoan ngoãn mà vùng vẫy trong thế` giới của đôi mình thôi!”.

Đúng là Hoan Hoan không dấn thân vào thế` giới đồng tính, nhưng cô đã dấn thân vào thế` giới người nước ngoài rồi.

Nói một cách đơn giản là cô đã chạy theo một anh chàng nước ngoài.

Lúc chia tay, Hoan Hoan vẫn tỏ ra rất buồn, cô ấy nói thực ra cô yêu tôi hơn, nhưng sau khi sang Australia mới phát hiện ra rằng, có rất nhiều chuyện vô cùng thực tế. Ví dụ người Hoa luôn có vị thế` thấp hơn người khác, cô đã bị một người như mục sư béo ú bắt nạt. Khả năng của cô chỉ có hạn, không thể thay đổi cả thế` giới người Hoa, để đồng bào của mình ổn ngực sống một cách tự tin, nhưng cô không muốn sống cuộc sống như thế` nữa và làm thế` nào để thay đổi được thực trạng, chỉ còn cách yêu một người nước ngoài, hòa nhập với cuộc sống của họ. Như thế` cô có thể hùng hèn cãi nhau với mục sư nhà mà không sợ bị đuổi đi nữa. Thế` nên, với tư cách là một người Hoa, để có thể sống một cuộc sống bình đẳng ở Australia, cô đã sẵn sàng dùng tình yêu để trao đổi, vì sự trỗi dậy của Trung Quốc mà lựa chọn một người nước ngoài cô không thật sự yêu.

Tôi đau đớn thương tiếc cho tình yêu của chúng tôi, đồng thời cũng tỏ ra hết sức đồng cảm và ủng hộ quyết định của Hoan Hoan,

vì tôi cũng không có cách nào để phản đố i, một du học sinh nghèo rớt m̀ng toi như tôi thì bói ra được gì để Hoan Hoan được sống một cuộc sống đầ y đủ ở Australia? Lấ y gì để bảo vệ cô khi cô tranh cãi với người Australia bằ ng thứ tiế ng Anh đặc mùi Tú Xuyên?

Nói đi nói lại thì tôi vẫn thấ y buồ n một thời gian, đặc biệt khi màn đêm buông xuồ ng, cảm giác thiế u đi người luôn sát cánh bên mình thực sự vô cùng troứ ng vắ ng.

Aiba rấ t thông cảm với hoàn cảnh của tôi, thề nên mặc dù Hoan Hoan chuyển đi rồ i, tôi và bọn họ vẫn là bạn của nhau. Không những vậy, tôi còn có cơ hội tiế p xúc với Phương Hồ i nhiề u hơn.

Hôm đó, Phương Hồ i đã chủ động sang tìm tôi, trên khuôn mặt lãnh đạm của cô xuấ t hiện vẻ luồ ng cuồ ng hiế m thấ y, cô gõ cửa phòng tôi, nói với giọng gắ p gáp: “Trương Nam, anh... sang phòng em một lát được không?”.

Tôi vội vàng theo cô sang phòng họ, vừa vào phòng tôi liề n sừ ng người, một mùi hôi bớ c ra tận phía ngoài cửa, cả sàn nhà đã ngập nước cô ứ ng bắ n.

Cô đứng bên cạnh tôi, mặt đỏ bừng, nói: “Em về nhà đã thấ y như thế, hình như đường ổ ng nhà vệ sinh vỡ thì phải, Aiba lại không có nhà, thề nên... anh bảo phải làm gì bây giờ?”.

Tôi kéo ngay cô ra, bước ra ngoài hai bước nói: “Em đừng ở đây nữa! Sang phòng anh mà đợ i!”.

Phương Hồ i liề n giẫ ng khỏi tay tôi, nhìn tôi bằ ng ánh mắ t hồ nghi.

“O, anh xin lỗi”. Tôi vội vàng để tay ra sau lưng, nói: “Để anh xem, em đừng quan tâm nữa. Mau sang đi! Không ở lại đây được đâu!”.

“Cảm ơn anh”.

Tôi tưởng rằng Phương Hồ`i sẽ thấy cảm động gì đó, không ngờ cô lại quay về với vẻ lãnh đạm như bình thường, quay đầu đi ra. Tôi đoán chắc là do vừa nãy tôi túm tay khiến cô thấy ngại ngùng.

Sau khi liên hệ với công ti môi giới thuê nhà, tôi đã tiến hành sửa chữa tạm thời. Không thể để Phương Hồ`i thu dọn những sản phẩm made in Australia X X đó! Dĩ nhiên rồi, tôi đoán chắc cô cũng không biết thu dọn, nếu như có cách thì chắc chắn cô đã không sang tìm tôi.

Tôi tranh thủ quan sát phòng Phương Hồ`i một lúc, muốn xem có dấu vết gì liên quan đến quá khứ của cô hay không, nhưng được một lúc thì tôi đã u hàng. Một là vì tôi thực sự không phát hiện ra điều gì đặc biệt, hai là thứ mùi kinh khủng bốc trong phòng thực sự không thích hợp để tôi tiếp tục tìm kiếm.

Cuối cùng thì cũng đã nắm được sơ qua tình hình, tôi liền bước ngay ra ngoài, gần ra đến cửa thì bị trượt chân, kéo theo cả lọ hoa nhỏ bên cạnh, một viên đá liền lăn đến chân tôi.

Tôi nhặt lên xem, đó là hòn đá có thể tìm thấy trên mọi sạp hàng ven đường tại Bắc Kinh những năm về trước, viết lên những cái tên nghiêng ngả bằng thứ bột vàng bột bạc, ví dụ “Bô`i Bô`i”, “Soái Soái” gì đó, tôi cũng từng có một viên, không biết bây giờ ném đi đâu rồi.

“Đưa cho em”. Chắc là Phương Hồ`i nghe thấy tiếng động nên đã bước vào.

“Hà?”.

Ánh mắ t cô rấ t nghiêm khắ c, một cảm giấ c ức chế mạnh mẽ bao trùm lấ y tôi, tôi liê n sữ ng lại.

Phuong Hồ i chẳng nói chẳng rằ ng, không thềm nhìn tôi mà cướp ngay lấ y viên đá đỏ, tựa như sợ kẻ khác xâm phạm bảo bô i gì đó.

Tôi còn chưa kịp rửa tay, viên đá cũng nhuồ m bản, thậm chí tôi còn có thể nhìn thấ y rấ t rõ bàn tay trắ ng trẻo của cô bị dính bản từ viên đá, nhưng dường như cô không hê ể tâm, chỉ nắ m chặt tay, đứng thẫ thờ bên cạnh tôi, ánh mắ t vô đị nh.

“Cái này... bản...”. Tôi không biế t phải làm thê nào, đành phải nói một câu như vậy.

Cô run rẩy, dường như đã trở về với thực tại, đứng phắ t dậy bước thẳng ra cửa sổ, mở cửa sổ ném thẳng viên đá ra ngoài, viên đá quét thành một đường vòng cung tuyệt đẹp.

Tôi tròn mắ t nhìn theo bóng cô, cuối cùng đã phát hiện ra rằ ng mình đã tìm được đầ u mộ i câ n tìm.

Trên viên đá đỏ có một cái tên: Trầ n Tầ m.

5

Sau đó, Phương Hồ`i không thềm nói chuyện với tôi nữa.

Nhưng tôi có ấn tượng rất sâu sắc về chuyện đó. Một người như cô, dù có đặt một con ốc biển Australia sạch sẽ trước mặt, cũng chưa chắc đã thu hút được ánh mắt của cô. Nhưng cô lại bất chấp tất cả để giật lấy một viên đá bản, hơn nữa sau khi giật lấy lại ném đi, thật không thể lí giải. Chỉ riêng món đồ` cũ rích ghi tên Trần Tâm đó cũng đã đủ để chứng minh cho sự không ổn định trong suy nghĩ của cô, có thể Trần Tâm là một người có vai trò rất quan trọng đối với cô.

Câu chuyện bí ẩn của Phương Hồ`i vô`n đã giúp tôi vui bớt được phần nào nỗi buồn thâ`t tình, nhưng thời gian trôi qua, tôi cũng không còn hào hứng với cuộc sống của người ta nữa. Chớp mắt đã đến sinh nhật của tôi, trước đó Hoan Hoan còn hào hứng nói rằng sẽ tặng cho tôi một chiếc đồ`ng hồ` được bán ra với số` lượng hạn chế, đến khách sạn để ngủ một đêm lãng mạn, thế` mà giờ chỉ còn lại mình tôi, cảm giác hụt hẫng hơn nhiều so với những gì tôi đã tưởng tượng.

Lúc về` nhà, tôi đi qua một tiệm bánh, tủ kính rất đẹp, trên giá bày rất nhiều bánh ngọt với đủ mọi kiểu cách khác nhau. Tôi đứng trước cửa tiệm bánh nhìn một lát, có một chiếc cherry cheese cake, nhìn rất ngon, là vị mà Hoan Hoan thích nhất. Nhưng hồ`i đó chúng tôi đều tiê`c tiê`n, không dám mua, cô ấy nói đến khi tôi tổ chức sinh nhật, chắc chắn sẽ mua về` ăn thử.

Ông thợ bánh dáng dâ`p mập mập bên trong nhìn tôi cười, tôi liền nghiê`n rằng đi thẳng vào, chỉ vào chiếc bánh đó nói, tôi mua cái này.

Nói chuyện vài câu với ông thợ bánh, biết hôm nay là sinh nhật tôi, ông ta còn hào phóng tặng cho tôi nê ́n và bán cho tôi một chai rượu sparkling⁽¹⁾ với giá ưu đãi. Tuy nhiên, một mình xách chiếc bánh ngọt được bọc rất đẹp với giá không hề rẻ đi ra, tôi lại phát hiện ra mình càng tội nghiệp hơn. Ai đó đã từng nói rằng, đối mặt với nỗi cô đơn, ấm cúng chỉ là một sự che giấu thể lương mà thôi.

Tôi đã gặp Phương Hồ ́i ở hành lang, nếu như bình thường chắc chắn tôi sẽ lên tiếng chào, nhưng hôm đó tâm trạng của tôi thực sự tồi tệ, chỉ gật đầu chào và thế là tôi đã vô tình bỏ qua vẻ khác lạ trên khuôn mặt Phương Hồ ́i.

“Hôm nay là sinh nhật anh à?”. Cô ấy nhìn chiếc bánh ngọt và nê ́n dưới tay tôi hỏi.

“Ừ”. Tôi vừa móc chìa khóa ra vừa trả lời.

“Ngày 29 tháng 8 ư?”. Dường như cô có vẻ không tin.

“Ừ”. Tôi mở cửa, tiện thể nói: “Em vào chơi một lát đi”.

Không ngờ Phương Hồ ́i cũng theo vào thật, điều này lại khiến tôi hơi lu ́ng cu ́ng. May mà có chiếc bánh che hộ, tôi tháo dây ra, nói: “Cùng... cùng ăn nhé, anh không ăn được hết”.

“Cherry cheese cake à?”. Phương Hồ ́i nhìn chiếc bánh, ánh mắt lấp lánh.

“Ừ, con gái đều thích loại này đúng không”. Tôi cười nói.

“Cũng có cả con trai thích nữa”. Cô rút nê ́n ra nói.

“Ừ, anh cũng thích”. Tôi nói và cô lại nhìn tôi bằng ánh mắt đặc biệt đó.

“Thế anh còn thích gì nữa?”. Cô cười, hỏi.

Cô chưa bao giờ chuyện trò dẹt dẹt với tôi như vậy, chính vì thế tôi cũng đã hào hứng hơn.

“Anh là người rất bảo thủ, theo không kịp với trào lưu, thích toàn những thứ quê mùa. Năm xưa đọc Saint Seiya⁽²⁾, mọi người sùng bái nhân vật Seiya, nhưng anh lại cảm thấy anh ta không thể bằng hình mẫu Tiểu Cường, kết quả là con gái trong lớp không cho anh mượn truyện đọc nữa. Rồi con trai đều không thích ăn đồ ngọt đúng không, thế mà anh lại thích, lại còn thật thà kể cho mọi người nghe, để rồi thường xuyên bị mọi người trêu... Còn nữa, hiện nay đang mô-tô uống loại rượu sparkling này, em có biết anh thích gì không?”.

“Pepsi?”. Phương Hồ hỏi rất chăm chú.

“Như thế thì Tây biết bao! Anh nói cho em, nhưng em không được cười đâu đấy”. Tôi xua xua tay và nói một cách bí ẩn: “Trà đen lạnh của hãng Thống Nhất ấy”.

Phương Hồ nhìn tôi rất lâu, khiến tự dưng tôi không dám nhìn lại.

“Hôm nay cũng phải chạy theo mô-tô một bữa, vị đào, em có uống một chút không?”. Tôi lắc chai rượu nhỏ trên tay, giấu đi vẻ thấp thỏm của mình, đôi mắt Phương Hồ dõi theo chai rượu thủy tinh màu hồng phớt. Cô nhìn chằm chằm vào mắt tôi, cái nhìn đó khiến tôi ngơ ngác, tôi không biết mình đã làm gì hay bị làm sao, tóm lại là hôm nay Phương Hồ đối xử với tôi khá... đặc biệt.

Trong lúc tôi còn đang suy nghĩ lung tung thì cô lại cúi đầu xuống, nói nhỏ: “Vâng, cho em một chén”.

Tôi lấy ra hai chiếc cốc sứ và rót rượu vào. Trong đó có một chiếc cốc là của Hoan Hoan để lại và tôi cũng không nỡ bỏ đi, hóa ra con người ta luôn lưu luyến với những thứ thuộc về quá khứ.

Phương Hồ`i đã châm nến, cả gian phòng chìm trong ánh nến mờ ảo, lãng mạn nhưng không chân thực.

“Xin lỗi anh, em đã lén ăn quả cherry mất rồi”. Phương Hồ`i chỉ vào phần bánh đã bị khuyết một lỗ nhỏ và cười tinh nghịch, lúc đó tôi tưởng mình nhìn thấy ảo ảnh.

Tôi cũng nhấc một quả cherry lên và bỏ vào miệng, cố gắng mấy lần thì nhỏ được ra ngoài, cuối cùng quả cherry đã thụt thành một nút đẹp, kiệt tác của cái lưỡi tôi.

“Thụt được cuối cùng cherry thành nút chứng tỏ rất biết hôn!”. Tôi buông ra một câu như vậy, trước mặt Phương Hồ`i, tôi không biết phải nói gì, làm gì.

Vì không giống, thật sự không giống.

Chỉ tiếc rằng, cuối cùng quả cherry đã được thụt nút đó không giúp được tôi thoát khỏi sự ngỡ ngàng, mà ngược lại, nó đã gây ra một hiệu ứng mà đến giờ tôi cũng không biết là tốt hay xấu.

Đôi má ngày thường khá nhợt nhạt của Phương Hồ`i hơi đỏ lên, đôi mắt mơ màng, cô hé mắt nhìn nút thụt cuối cùng quả cherry rồi lại nhìn tôi, nâng cốc lên, môi khẽ máp máy: “Chúc mừng sinh nhật!”.

Rượu đào được cô uống một ngụm hết bay, có thể những cái thơm ngọt dễ bốc hơi nhất, nước mắt trào ra ở khóe mắt cô.

Tiếp đó cô bật khóc thành tiếng.

Trong tích tắc đó, đột nhiên tôi chợt hiểu ra.

Trong khoảng khắc đó, mỗi câu nói, mỗi động tác nhỏ đáng yêu của Phương Hồ`i, mỗi nụ cười, mỗi giọt nước mắt của cô đều không phải dành cho tôi.

Tôi lặng lẽ chờ đợi bờ vai cô thôi không còn rung nữa, sau đó hỏi: “Hôm nay cũng là sinh nhật của Trầ`n Tầ`m ư?”.

Phương Hồ`i ngẩng đầ`u lên, khuôn mặt sinh động ban nãy đã biế`n mắ`t, đây mới là Phương Hồ`i đích thực trước mặt tôi.

Một điề`u lạ là, sau khi phát hiện ra điề`u này, tôi lại cảm thấ`y buồ`n buồ`n.

“Anh có tin không? Có lẽ người ta luôn có chuyện gì đó, dù muố`n quên cũng không thể quên được. Cho dù thời gian đã trôi qua bao lâu, trớ`n đi dù xa đầ`n đâu, cũng không làm được gì. Lòng không buông xuôi được, chỉ một chút thôi, cũng đã đủ rồ`i”. Cô nắ`m chiế`c cô`c của Hoan Hoan, nói khế: “Hai anh sinh nhật cùng một ngày, ngày 29 tháng 8, sao Xứ Nữ...”.

Sau đó, trong ngày sinh nhật của tôi và Trầ`n Tầ`m, tại căn phòng nhỏ của tôi ở Australia, Phương Hồ`i đã chậm rãi kể cho tôi nghe một câu chuyện rấ`t dài, dài đầ`n nỗi tôi đứng ở bờ biển bên này vẫn có thể nhìn thấ`y bờ bên kia và dường như tôi cùng họ số`ng lại với những năm tháng đó, câu chuyện kéo dài suố`t mười năm khiế`n tôi như nhìn thấ`y tuổi thanh xuân đột nhiên bạc phơ mái đầ`u trong tích tắ`c...

Phần 2. Thích

Phuong Hồ`i nói: “Hồ`i đó bọn em không bao giờ nói đê`n từ yêu, yêu là từ xa vời, nặng nề` biế`t bao. Bọn em chỉ nói thích, kể cả thích cũng là thích vụng thích trộm”.

Phuong Hồ`i nói: “Hồ`i đó bọn em không bao giờ nói đê`n từ yêu, yêu là từ xa vời, nặng nề` biế`t bao. Bọn em chỉ nói thích, kể cả thích cũng là thích vụng thích trộm”.

I

Phuong Hồ`i nói, cô là người không giồ`ng không nhan sắ`c nhấ`t trong số` tá`t cả các bóng hồ`ng của Trầ`n Tầ`m. Nế`u phải đưa một tính từ thì cùng lắ`m cô chỉ được miêu tả là thanh tú.

Tôi rắ`t hiểu, cái gọi là thanh tú thật ra cũng chỉ là lời khen theo phép lịch sự. Hàm nghĩa sâu xa của câu nói này là, cô gái này không xinh đẹp, bình thường, rắ`t bình thường.

Dĩ nhiên, tôi cảm thắ`y cô nói như vậy là hơi khiêm tồ`n. Mặc dù Phuong Hồ`i không phải là mỹ nhân sắ`c nước hương trời, nhưng rắ`t có duyên. Tôi cảm thắ`y vẻ đẹp này của cô bắt nguồ`n từ những chuyện đã xảy ra trong quá khứ của cô, những tình cảm đó lắ`ng đọng lại, tạo ra sự cuố`n hút đặc biệt trên con người cô. Bởi, tôi không biế`t hồ`i mười mắ`y tuổi trông cô thế` nào, không biế`t trước khi trải qua mộ`i tình đó, cô có đặc biệt như thế` này không.

Còn Trầ`n Tầ`m, theo sự phân tích của tôi cậu á`y đã phạm vào số` kiế`p đào hoa, được rắ`t nhiề`u hồ`ng nhan ngưỡng mộ. Hồ`i đó bắ`t kì trường câ`p ba nào ở Bắ`c Kinh cũng có người như vậy, đẹp

traí, cao ráo, chơi bóng giỏi, khá thông minh, bạn nói gì anh ta cũng biết, có người còn học khá giỏi. Họ trở thành đối tượng mơ ước của các cô gái, họ cũng là bạn chơi không tồi của các chàng trai. Tóm lại, họ mô í nguy hại của nhân gian.

Phuong Hồ í - cô gái có nhan sắc thường thường bậc trung chính là mô í tình đầu của Trần Tâm, Phuong Hồ í tự mĩa mai rằng, sau khi mọi người biết cô là người yêu Trần Tâm, thì họ đề u hỏi cô với giọng rất lạ kiêu như: “Hà? Cậu ta chính là Phuong Hồ í hả?”. Nhưng tôi nghĩ chuyện này thật vô lí, nếu nói theo luật nhân quả, thì đó không phải là nhìn thấ u hông trầ n mà là cái duyên đã được sắp đặt từ lâu mà thôi.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Phuong Hồ í chính là cô gái mà Trần Tâm đã từng yêu, mặc dù nói như vậy có phần chua xót, nhưng cộng với sự cảm nhận của tôi, tôi nghĩ rằng chắc chắn cậu ta đã từng yêu Phuong Hồ í rất sâu sắc.

Lầ n đầu tiên tên của họ được gắ n với nhau, là trên một góc thông báo đăng trên trang báo nọ của tờ Bắc Kinh buổi tối cuối thập kỉ 1990. Lúc đó các trường cấp ba có tiếng hoặc có tiề n ở Bắc Kinh thường đăng danh sách thí sinh trúng tuyển trên mặt báo. Hai người đề u thi đỗ vào trường phổ thông trung học, tên của họ người ở hàng trên kẻ hàng dưới.

Tiếp đó, họ cùng được phân vào lớp (1) của khô í 10, lúc biết nhau mới chỉ 16 tuổi.

Thời gian đầu, Trần Tâm không để ý đến chuyện trong lớp còn có một Phuong Hồ í, bởi cô thuộc mẫu người quá đổi bình thường, kể cả có nghỉ học, cũng chỉ có giáo viên chủ nhiệm và cán bộ theo dõi sĩ số của lớp biết mà thôi.

Trần Tâm được vào thẳng cấp ba vì thành tích học tập xuất sắc, hơn nữa lại có kinh nghiệm làm cán bộ lớp, nên đã được chủ nhiệm khuyến khích chọn làm lớp trưởng. Hồì đó cậu là người vừa được thầy cô quý mến, vừa được bạn bè tôn sùng, thế nên cậu không có thời gian để ý đến những người như Phương Hồì.

Sở dĩ Trần Tâm chú ý đến Phương Hồì là do hai cậu bạn thân Triệu Diệp và Kiên Nhiên. Triệu Diệp là người chơi bóng rổ rất giỏi của lớp, cao một mét chín mẩy, tóc hơi xoăn tự nhiên, hàm răng trắng, mỗi khi cười, khuôn mặt nhìn rất rạng rỡ. Nói như lời Trần Tâm thì cậu ta không nên chơi bóng rổ mà nên đi quảng cáo cho hãng kem đánh răng Colgate, để hãng kem đánh răng này khỏi phải gõ vỏ sò nữa, mà có thể gõ thẳng lên răng theo từng độ tuổi của cậu ta, hiệu ứng quảng cáo sẽ chân thực, đáng tin cậy và lôi cuốn khách hàng hơn vỏ sò rất nhiều.

Kiên Nhiên là một nam sinh điềm đằm, là lớp phó sinh hoạt kiêm cán bộ theo dõi sĩ số của lớp, cậu là người do Trần Tâm giới thiệu với cô giáo chủ nhiệm khi mới bước vào năm học mới. Cậu tận tâm lại ít nói, được cả lớp quý mến. Trần Tâm cho rằng, trong tất cả đám con trai, chắc chắn Triệu Diệp sẽ không giúp được việc gì, chỉ có Kiên Nhiên là đáng tin cậy.

Trần Tâm, Triệu Diệp, Kiên Nhiên đều cao nên bị dồn ngồi bàn cuối, trong giờ học ba cậu thường xuyên nói chuyện, làm việc riêng. Hôm đó trong giờ học, cô giáo gọi Phương Hồì trả lời câu hỏi, Triệu Diệp liền huých Trần Tâm: “Này, ông đã nói chuyện với bạn kia bao giờ chưa?”.

Trần Tâm liền ngẩng đầu lên, nói: “Tôi không nhớ lắm, hình như chưa”.

“Còn ông thì sao? Đã nói chuyện bao giờ chưa?”. Triệu Diệp lại hỏi Kiề`u Nhiên.

“Nói rô`i, má`y hôm trước trực nhật với tổ bọn họ, sao vậy?”.
Kiề`u Nhiên trả lời.

“Lạ lắ`m! Khai giảng được một tháng rô`i, con gái trong lớp mình chỉ có nàng đó chưa nói chuyện với tôi!”. Triệu Diệp nói.

“Vậ`y hả?”. Trầ`n Tầ`m liề`c Phương Hồ`i một cái, cậu cũng chỉ có ấ`n tượng mơ hồ` về` cô bạn này. Hôm đó là lầ`n đầ`u tiên cậu nhìn kĩ, tuy nhiên cũng chỉ nhìn thắ`y chiế`c bóng mảnh dẻ của cô.

Thời chúng tôi học câ`p ba, Bắ`c Kinh không rộng như bây giờ, khu vực vành đai bắ`n là khu đường đấ`t giữa cánh đờ`ng bát ngát, nhà ai nắ`m ở vành đai ba cũng đã bị coi là xa rô`i, vành đai hai còn là đường bê tông, xe chạy trên đường tắ`p nậ`p, nhưng về` cơ bản không có khái niệm tắ`c đường, tuyế`n xe bus số` 44 lao vun vút như tàu lượn siêu tồ`c. Hơn nữa hồ`i đó đờ`i số`ng cũng không cao như bây giờ, xe hơi là đờ` xa xỉ rắ`t ít gia đình có. Vì thế` không có cảnh vừa đế`n giờ tan học, công trường đố` đầ`y xe đón con. Hầ`u như mọi người đầ`u đi xe đạ`p hoặc đi xe bus đi học, trong trường chỉ có khu đầ` xe đạ`p có mái che, mỗi lớp một ô, hàng ngày các lớp cử người phụ trách xề`p xe cho thẳng hàng.

Lúc tan học lắ`y xe, đứ`ng hôm xe của Phương Hồ`i đầ` giữa xe của Triệu Diệp và Trầ`n Tầ`m, nhìn thắ`y hai cậu bạn cao to, cô liề`n đứ`ng đó không đế`n gầ`n nữa. Triệu Diệp lại rắ`t nhiệt tình, cậu đẩ`y Trầ`n Tầ`m ra, chủ động nhường ra một chỗ trồ`ng, cười rắ`t tươi, đầ` lộ hàm răng trắ`ng, nói: “Phương Hồ`i, cậu lắ`y trước đi”.

Phương Hồ`i nhìn Triệu Diệp bắ`ng ánh má`t sừng số`t rô`i nói nhỏ: “Cảm ơn cậu”.

“Thôi để tớ lấy hộ cậu”. Phương Hồ`i vừa mở khóa xong, Triệu Diệp đã sấn tới, không đợi cô trả lời, cậu ta đã dắt chiếc xe đạp hãng Giant của cô ra.

“Phiên cậu quá”. Phương Hồ`i rất khách khí, cô` tạo ra khoảng cách.

Nhưng dường như Triệu Diệp không muốn như vậy, cậu hỏi: “Phương Hồ`i, nhà cậu ở đâu?”.

“Song An”.

“Xa vậy hả! Ra khỏi cổng trường là đi về` phía Đông đúng không? Nhà tớ ở Đức Ngoại! Bọn mình cùng đường!”. Triệu Diệp mừng rỡ nói.

Trần Tâm liền trợn mắt nhìn cậu ta, nghĩ bụng nhà người chuyển đến Đức Ngoại từ bao giờ vậy? Rõ ràng là ở Triều u Ngoại! Tự nhiên lại quay ngoắt 360 độ!

“Thế` à”. Dường như Phương Hồ`i không hề tỏ ra hào hứng, vẫn rất lạnh nhạt.

Trần Tâm cười đầy ẩn ý, lén giơ ngón tay giữa lên. Cậu tâm nghĩ bụng, Triệu Diệp, nhà người thua chưa? Người ta không thích chơi bài đó!

Nhưng cậu cũng liếc Phương Hồ`i một cái, xét về` tổng thể, Triệu Diệp không phải là người đáng ghét, cũng là anh chàng khá đẹp trai, thông thường những lúc như thế` này, con gái đều tỏ ra dễ thương, nói: “Vậy hả? Hay quá nhỉ!”, hoặc là cười nói “thế` mình lại cùng đường à!” gì đó, còn cô, chỉ buông một câu “thế` à!”, né tránh, tựa như chú mèo con bị giật mình, rõ ràng là không tự nhiên.

“Bọn mình... về cùng nhau nhé?”. Triệu Diệp cảm thấy rất hẫng hụt, giọng cũng không còn tỏ ra chắc chắn nữa.

“Ồ... được”. Phương Hồ i ngả n ngủ một lát rồi gật đầu nói.

Triệu Diệp như người trút được gánh nặng, vội dắt xe đuổi theo, trước khi đi còn nháy mắt với Trần Tâm tỏ vẻ thách thức.

Trần Tâm nhìn theo bóng họ, nói chính xác hơn là nhìn theo bóng Phương Hồ i, thân người ra một lát.

Đột nhiên cậu phát hiện ra rằng, trong cả cuộc trò chuyện vừa rồi, Phương Hồ i không để m xia gì đến cậu, thậm chí không buồn ngược mắt lên nhìn cậu một cái.

2

Trường F là trường đi đầu trong cách dạy học theo lối mở và cách quản lí theo lối khép kín. Hầu hết học sinh ở Bắc Kinh đều biết tiếng trường này. Hiệu trưởng của trường rất có đầu óc thương mại, năm xưa ông là người đầu tiên gương cao ngọn cờ giáo dục tốt nhất, bám sát tình hình để phát triển. Thông qua nhiều bài tuyên truyền, đây trường F vốn đã im hơi lặng tiếng lên top đầu trong ngành giáo dục.

Học sinh đã từng truyền tai nhau một câu chuyện về hiệu trưởng của trường F, chẳng là xe của ông không may bị học sinh làm rơi sách từ trên tầng xuống. Lúc đó, câu đầu tiên mà ông nói khi biết rõ tình hình là: “Rơi xuống xe không sao cả, đừng rơi xuống đầu học sinh của tôi là được!”. Từ đó trở đi, vị hiệu trưởng này nổi lên như cồn, danh lợi bội thu. So với ông, các phóng viên chuyên thổi phồng sự thật hiện nay cũng còn thua một bậc.

Vì quản lí theo lối khép kín nên trường cũng có nhiều quy định, đi học phải mặc đồng phục, nữ sinh không được để tóc thề, bàn học phải được trải khăn trải bàn, ngay cả giờ nghỉ trưa, nếu không được cho phép cũng không được tự tiện rời trường. Tất cả học sinh đều ăn trưa tại trường, cơm được đặt chung, hàng ngày các lớp đến nhận hộp đựng cơm của lớp mình và mang về, sau đó mọi người tự chia thành nhóm, ngồi ăn cơm theo bàn.

Trưa ngày thứ hai, chưa được sự đồng ý của Trần Tâm và Kiều Nhiên, Triệu Diệp đã mở rộng số thành viên trong bàn ăn của bọn họ lên 5 người.

“Kéo thêm chiếc bàn nữa đi! Lấy hai cái ghế nữa!”. Triệu Diệp sai Trần Tâm.

“Làm gì vậy?”.

“Hôm nay bọn mình ăn trưa với Phương Hồ`i và Môn Linh Thảo!”.

“Hà?”.

“Mau lên! Tôi và Kiê`u Nhiên còn phải lấ`y cơm cho bọn họ, đừng đứng đó nữa”. Triệu Diệp hào hứng chạy đi.

Trâ`n Tầ`m rửa thầ`m tám đời tổ tiên và con cháu đời sau của Triệu Diệp, miễn cưỡng kê lại bàn.

Môn Linh Thảo có biệt hiệu là Tiểu Thảo, là cô bạn duy nhấ`t trong lớp được tạm gọi là thân với Phương Hồ`i, nhưng cái gọi là thân ở đây cũng chỉ bó hẹp trong phạm vi cùng ăn cơm, cùng đi vệ sinh gì đó. Nhưng Tiểu Thảo không lặng lẽ như Phương Hồ`i, là một cô gái dám nghĩ dám làm, hoạt bát, dễ thương. Đợt mới khai giảng, cô lấ`y ra một cuố`n sổ, bảo tấ`t cả bạn bè trong lớp cho số` điện thoại nhà. Hồ`i đó không có học sinh nào dùng di động, Nokia giá đê`u 6.000 tệ trở lên, Erisson chưa sáp nhập với Sony, ra mẫu điện thoại gập đê` giá 7.200 tệ, chưa nói đê`n điện thoại di động, ngay cả má`y nhắ`n tin BP cũng chẳng bói đâu ra. Đây là những thứ mà học sinh cá`p ba dù mơ cũng chẳng dám. Bạn bè liên lạc với nhau đê`u dùng điện thoại bàn ở nhà. Chính vì vậy tự nhiên Tiểu Thảo đã quen với tấ`t cả các bạn trong lớp.

“Triệu Diệp, nê`u cậu đã mời bọn tớ ăn cơm cùng thì từ nay trở đi cậu phải chủ động đi lấ`y cơm nhé!”.

“Đơn giản”. Triệu Diệp gật đầ`u.

“Trâ`n Tầ`m, cậu phụ trách kê bàn, Kiê`u Nhiên phụ trách lau bàn sau khi ăn xong”. Tiểu Thảo tiế`p tục phân công.

Kiên Nhiên cười không nói gì, Trần Tâm nói: “Thế cậu... các cậu... làm gì?”.

Nói đến từ “các cậu”, Trần Tâm dừng lại một lát, cả bữa cơm Phương Hồì không nói câu nào, cậu vẫn chưa coi cô là một thành viên của nhóm.

“Bọn tớ phụ trách việc ăn thôi!”. Tiểu Thảo lại cười, hai má lúm đờng tiêng hiện ra, nhìn rất duyên: “ Dĩ nhiên rồi, tiện tay có thể giúp các cậu bỏ khăn trải bàn ra”.

“Cậu cứ mãi ăn đi! Cậu nhìn cậu xem, mặt bây giờ to gấp đôi mặt Phương Hồì rồi, ăn nữa cẩn thận biến thành heo đấỵ!”. Triệu Diệp vừa lấỵ ngón tay vẽ vào không khí vừa nói.

“Đáng ghét!”. Môn Linh Thảo liền ném ngay tờ giấỵ ăn vừa lau miệng, rồi cô lấỵ tay che má nói với giọng hậm hực: “Phương Hồì chỉ được cái mặt nhỏ, nhìn thì gấỵ nhưng người nhiều thịt lấỵm”.

Ba cậu bạn liền đưa mắỵ nhìn Phương Hồì, mặt cô liền đỏ rầỵn, môi hơi mấỵp máỵ, ngắỵn người ra nhưng không nói gì.

Kiên Nhiên vội nhìn ra chỗ khác, đánh trồỵng lắỵng, nói: “Triệu Diệp, hôm nay ông tập gì vậy?”.

“Không tập gì cả!”. Triệu Diệp quay sang nhìn Phương Hồì và cười tủm tỉm: “Hôm nay bọn mình vẫn về nhà cùng nhau nhế”.

“Ừ”. Phương Hồì liền gắỵt đầỵu.

“Hả? Các cậu? Cùng về hả?”. Môn Linh Thảo thốỵt lên với giọng sắỵng sắỵt: “Triệu Diệp, nhà cậu...”.

“Nhà tớ ở Đức Ngoạỵ”. Triệu Diệp nghiếỵn rắỵng gắỵt lờỵ cô bạn.

Trần Tâm liền liền Môn Linh Thảo một cái, cô liền hiểu ý gật gật đầu, ra bộ đã hiểu ra vấn đề, cười rất ranh mãnh.

“Ồ, ờ, ở Đức Ngoại”.

Trên đường về nhà, Triệu Diệp nói chuyện rất rôm rả.

Cậu không còn cách nào khác, nếu cậu không nói chuyện, hai người sẽ yên lặng mãi như vậy, à không, có nói một câu, lúc cuối chia tay nhau sẽ nói: “Về nhé...”.

Thế nên cậu đành phải nói liên hồi, nhưng cậu cũng không cảm thấy vất vả, sở trường của cậu thứ nhất là chơi bóng, thứ hai là nói chuyện.

“Phương Hồi, cậu lạnh không?”.

“Tớ không lạnh”.

“Hay là tớ đưa găng tay của tớ cho cậu? Không sao đâu, đừng ngại, tớ không lạnh!”.

“Không cần đâu, cảm ơn cậu”.

“Phương Hồi, cậu có biết không, tớ đã phá được một kỉ lục!”.

“Gì vậy?”.

“Từ cấp một đến cấp hai rồi cấp ba, chỉ trong vòng một tuần là tớ đã quen được hết với các bạn trong lớp. Nhưng cậu, cả tháng liền không nói với tớ câu nào!”.

“Vậy hả?”.

“Ừ! Có phải cậu ghét tớ không!”.

“Không”.

“Thế thì tớ yên tâm rồi, nếu không thời cấp ba của tớ sẽ có điều đáng tiếc đấy”.

Phương Hồ i liền nhìn Triệu Diệp, cười ngại ngùng.

Triệu Diệp cũng cười, cậu cảm thấy Phương Hồ i rất thú vị, không giống với những cô bạn khác. Mặc dù lạnh lẽ, nhưng không giả tạo. Có lúc tẽn ngẹn, rất dễ thương.

“À, cấp hai cậu học trường nào?”.

Phương Hồ i đột ngột phanh xe lại, hỏi một câu rất cảnh giác: “Cậu hỏi làm gì?”.

“Hà?”. Sự thay đổi thái độ đột ngột của Phương Hồ i đã khiến Triệu Diệp khó thích nghi, rõ ràng vừa nãy còn vui vẻ thoải mái, chỉ trong tích tắc đã u ám, lạnh lùng.

“Tớ chỉ... chỉ hỏi... hồ i cấp hai cậu học trường nào...”. Cậu lấp bắp nói.

“Tớ không học hồ i trung học cơ sở của trường mình, trước đây tớ học ở một trường rất tệ”. Chắc là Phương Hồ i cũng cảm thấy không ổn, bèn đáp một câu rất dài.

“Ồ, chẳng sao cả. Tớ cũng có học cấp hai ở trường mình đâu, trường bọn tớ còn tệ hơn, tổng điểm thi tốt nghiệp cấp hai của tớ được 556 điểm mà đã là cao nhất trường rồi, nếu không có năng khiếu thể thao thì tớ làm sao vào được trường mình”.

Triệu Diệp tưởng rằng cô tự ti nên vội an ủi cô.

Phương Hồ i liền ngẩng đầu lên, cười ngại ngùng và nói với giọng khản thiết: “Từ nay đừng nhắc đến chuyện cấp hai nữa nhé, cậu cũng đừng nói với người khác có được không?”.

“Ok, bọn mình cùng giữ bí mật, ngoắ c tay một trăm năm không thay đổi!”. Triệu Diệp thề chắ c như đinh đóng cột.

Từ hôm đó trở đi, Phương Hồ`i đã bắ t đầ u thực sự chơi thân với Triệu Diệp. Triệu Diệp thường trêu cô, thỉnh thoảng Phương Hồ`i cũng cự lại đôi câu. Kiề u Nhiên học hành chăm chỉ, tính tình hiề n lành, thường xuyên đố i chiế u kế t quả bài tập với Phương Hồ`i, mượn vở chép, thề` nên hai người cũng chơi với nhau rấ t hòa bình.

Duy nhấ t chỉ có Trầ n Tầ m, hai người không thể nào gầ n gũi được với nhau. Kể cả hàng ngày ăn trưa cùng nhau, trong khi mọi người trêu đùa nhau rấ t vui vẻ, nhưng Phương Hồ`i và Trầ n Tầ m dường như mãi mãi không có chuyện gì để nói.

Tuy nhiên, tình trạng này đã có sự thay đổi lớn.

3

Phuong Hồ`i trở thành lớp phó tuyên truyền, là do Trầ`n Tầ`m cô` tình giới thiệu.

Hôm đó là thứ hai - buổi sinh hoạt lớp hàng tuầ`n, vì trong cuộc thi báo tường, lớp (1) chỉ đứng thứ sáu, trong khi cả khố`i có sáu lớp... Thế` nên cô giáo chủ nhiệm Hầ`u Giai đã giáo huấ`n cho lớp một bài.

Cô Hầ`u Giai vừa học xong nghiên cứu sinh ở trường Đại học sư phạm, lầ`n đầ`u làm công tác chủ nhiệm lớp nên rấ`t tâm huyết, lúc nào cũng mong lớp đạt được thành tích nổi trội. Dĩ nhiên hai từ “nổi trội” và “thành tích” này phải kếp` hợp với nhau và có hiệu quả, nếu không có thành tích, thì cũng đừng nổi trội. Nhưng lầ`n này, không có thành tích, nhưng lại nổi trội nhấ`t, vị trí bết khố`i đã khiế`n cho cô chủ nhiệm rấ`t chán nản. Đặc biệt là trong văn phòng, mấ`y cô giáo có thâm niên còn nói mát: “Cô Hầ`u, lạ`nhi, học sinh đầ`u rấ`t thích hoạt động này mà, lầ`n sau phải khích lệ chúng tích cực hơn”. Cô bực quá mà không nói ra được.

“Các em đầ`n từ khắ`p nơi, đã đầ`n đây hợp thành một tập thể mới rồ`i thì phải luôn luôn nghĩ rằ`ng mình là một thành viên của lớp”. Cô Hầ`u Giai nghiêm mặt nói: “Số` báo tường lầ`n này cô không nói là một học sinh nào đó không nghiêm túc, mà là do tầ`t cả học sinh trong lớp đầ`u không coi trọng nó. Mặc dù báo tường chỉ là một tờ giấ`y, nhưng nó là thứ đại diện cho hình ảnh của lớp. Cô nghĩ các em không ai muố`n mình bị học sinh lớp khác chê cười đúng không. Cuối tháng là tề`t Trung thu, còn phải ra một số` báo tường nữa, bây giờ cô muố`n trung cầ`u ý kiế`n của mọi người, xem ai có ý

tưởng gì hay không, hoặc là bạn nào hôm ấy cấp hai đã từng tham gia làm báo tường hoặc học vẽ gì đó, cũng có thể đứng ra làm giúp lớp”.

Tất cả mọi người đều cúi đầu, không ai nói gì.

Mặc dù chương trình giáo dục hôm đó cũng đề xướng cái gọi là cá tính và sự độc lập, nhưng chú trọng nhiều đến hình thức và không coi trọng thực chất. Tất cả đều cá tính, độc lập, thì giáo viên còn quản thế nào nữa? Từ khoanh tay lên bàn, xếp hàng thẳng đến giờ tay phát biểu, nhìn phải thẳng, dường như chúng tôi đều đã được chặn thả, nhưng thực chất lại là chặn thả trong chuồng. Bình thường trêu đùa, hò hét thoải mái đến đâu, trước mặt thầy cô đều biến thành những chú cừu trầm mặc. Như chuyện làm báo tường lần này, mặc cho cô giáo nói hào hùng, hiên ngang đến đâu, thì học sinh ngồi dưới hâu hết đều không có phản ứng gì. Chính vì vậy trong giờ sinh hoạt lớp và giờ giáo dục công dân, hâu như mọi người đều thích làm chim đà điểu.

Trong lúc cả lớp yên tĩnh một cách bất thường, Trần Tâm đã giờ tay đứng dậy.

“Trong chuyện này, em với tư cách là lớp trưởng và bạn Hà Sa với tư cách là lớp phó tuyên truyền đều có một phần trách nhiệm. Nhưng em nghĩ các bạn cũng không muốn như vậy, mặc dù Hà Sa là lớp phó tuyên truyền, nhưng trước đây chưa làm báo tường bao giờ. Em cảm thấy cần phải tìm một bạn biết vẽ để giúp bạn Hà Sa thì chuyện này mới làm tốt được. Chính vì thế, em muốn giới thiệu một bạn để cùng với Hà Sa phụ trách mảng báo tường ạ”.

Cô Hâu Giai nhìn lớp trưởng bằng ánh mắt hài lòng, nói: “Em muốn giới thiệu ai?”.

Dường như Trần Tâm đã có chủ định từ trước, giọng rất đĩnh đạc: “Bạn Phương Hôm ấy ạ”.

Từ nãy đến giờ Phương Hồ`i vẫn đang làm chim đà`điều, nghe thấy vậy cô vội giật mình ngẩng đầu lên, cô không thể ngờ rằng Trần Tâm lại nói ra tên cô, nên cô chỉ cảm thấy đầu óc u u minh minh.

“Trước đây Phương Hồ`i từng học vẽ, chắc chắn bạn ấy sẽ làm được báo tường!”. Trần Tâm nói tiếp.

Cô chủ nhiệm liền gật đầu, nói với Phương Hồ`i: “Cô cũng có ấn tượng, hồ`i nhập học em có ghi trong bản đăng kí là từng học mỹ thuật đúng không?”.

Phương Hồ`i đứng dậy, tất cả bạn bè đều nhìn về phía cô, đã lâu lắm rồi cô không được mọi người nhìn như vậy, vẻ căng thẳng bất thường khiến cô cảm thấy bất an, mặt đỏ đến tận tai.

Cô liền trả lời nhỏ: “Em đã từng học... nhưng... nhưng...”.

“Thế thì số báo tường kì tới em và Hà Sa sẽ phụ trách nhé, các bạn khác không có ý kiến gì chứ?”. Cô chủ nhiệm hỏi.

“Không ạ! Không ý kiến gì ạ!”. Triệu Diệp cô` tình nói lớn.

Phương Hồ`i hậm hực lườm cậu ta một cái, ánh mắt lướt qua Trần Tâm, nét mặt cậu lại tỏ ra rất thản nhiên.

Sau khi tan học, Phương Hồ`i bước đến chỗ Trần Tâm ngồi, đây là lần đầu tiên cô và Trần Tâm nói chuyện trực tiếp với nhau, nhưng cô vẫn cúi đầu.

“Sao lại bảo tớ làm? Tớ...”.

“Lần trước ăn cơm nghe Tiểu Thảo nói cậu đã từng học vẽ, không phải còn đạt giải nhì của quận đó sao”. Trần Tâm liền ngắt lời cô.

“Nhưng, tớ chưa bao giờ vẽ báo tường...”. Phương Hồ`i không ngờ Trầ`n Tầ`m còn nhớ chuyện này, lâ`n trước cũng chỉ nói sơ qua thôi mà.

“Biế`t vẽ là đượ`c rồ`i, cậu nhìn cái cây mà lâ`n trước Hà Sa vẽ đó, ai không biế`t lại tưởng là bó rau câ`n!”. Trầ`n Tầ`m cố` gắ`ng nhìn vào mắ`t cô, nhưng chỉ nhìn thấ`y đám tóc mái lưa thưa, hai hàng mi của cô vẫn chớp chớp, khiế`n đờ`i phương chỉ muố`n gạt tóc ra nhìn.

“Nhưng...”.

“Không sao đâu, đờ`n lúc đó tớ sẽ giúp cậu”. Kiề`u Nhiên ôm một chồ`ng vở bài tập bước đờ`n: “Tớ không biế`t vẽ, nhưng tô màu, viế`t chữ gì đó vẫn làm đượ`c”.

Phương Hồ`i liề`n nhìn Kiề`u Nhiên bắ`ng ánh mắ`t cảm kích, gạt đầ`u rồ`i lặ`ng lờ` quay về` bàn của mình.

Giây phút đó, cuô`i cùng Trầ`n Tầ`m đã nhìn thấ`y mắ`t cô, nhưng ánh mắ`t dịu dàng đó không dừng lại ở chỗ` cậu.

Trầ`n Tầ`m cố` tình làm như vậy.

Vì đờ`t nhiên cậu phát hiện ra rằ`ng, trước cô bạn này, cậu đã tụt hậu so với hai cậu bạn thân.

Ví dụ như lúc ăn cơm, Triệu Diệp nói thích ăn khoai tây, bữa nào trong hộp cơm có khoai tây, Phương Hồ`i đờ`u sẻ cho cậu ta một ít. Còn Trầ`n Tầ`m cũng đã từng nói thích ăn cải thảo, nhưng Phương Hồ`i chưa lâ`n nào sẻ cho cậu. Hoặ`c là bài tập có bài nào không làm đượ`c, Phương Hồ`i toàn hỏi Kiề`u Nhiên, thực ra môn vật lí cậu học giỏi hơn Kiề`u Nhiên, nhưng Phương Hồ`i chưa từng hỏi cậu. Kể cả khi hai người đó vắ`t óc hồ`i lâu mà không tìm ra đáp án, nế`u Trầ`n Tầ`m chủ độn`g đờ`n giảng cho bọn họ, thì cuô`i cùng cũng

vẫn thành ra là Trầ `n Tầ `m giảng cho Kiề `u Nhiên, sau đó Kiề `u Nhiên lại giảng lại cho Phương Hồ `i.

Quá đáng nhấ t là, có lầ `n trước giờ kiểm tra trắ c nghiệm tiế ng Anh, Phương Hồ `i nói chuyện với Kiề `u Nhiên: “Không biế t đề ` ra thề ` nào nhi, có khó hay không?”. Đúng lúc Trầ `n Tầ `m đi ngang qua, thề ` là cậu bèn dừng lại nói: “Lớp (2) vừa kiểm tra xong, khó lắ m, bớ n mặt giấ y liề `n, hai tiế t không làm hế t!”. Chú ý của cậu là nói với Phương Hồ `i, nhưng Phương Hồ `i lại quay đi, chỉ còn lại Kiề `u Nhiên thờ ngắ n than dài một hồ `i. Một lát sau cô ngoảnh đầ u lại, Trầ `n Tầ `m tưởng rằ ng cô chuẩn bị nói gì, không ngờ cô lại rút ra một quyển vở và đưa cho Kiề `u Nhiên, nói: “Bài tập ngày hôm nay, tan học nhớ trả tớ nhế”. Sau đó lại quay đi mà không đế m xia gì đế n cậu.

Cảm giác â m ức đó, thật là... nước sông cuồ `n cuộn chảy về đông...

Chính vì thề ` cậu quyế t định, bắ t luận thề ` nào, cũng phải đề Phương Hồ `i chính thức đố i mặt với mình một lầ `n.

Thực ra lúc đó Trầ `n Tầ `m làm như vậy, cũng chỉ vì không chấ p nhận được thái độ thờ ơ của Phương Hồ `i đố i với cậu chứ không có ý đố ` gì.

Tôi rắ t hiểu cậu ta, hồ `i đó chúng tôi còn trẻ, còn có thể chỉ vì một suy nghĩ nhấ t thời trong đầ u mà cô ` gắ ng làm, còn có thể thích ai, ghét ai, không phục ai một cách thoải mái, còn có thể làm theo ý mình mà không nghĩ đế n việc sau này sẽ xảy ra chuyện gì, thay đổi chuyện gì.

Có lẽ sẽ có người nói đây là sự bướng bỉnh và ích kỉ, tuy nhiên, bây giờ tôi cảm thấ y chúng tôi đã trưởng thành, đã học được cách đố i nhân xử thề ` khéo léo, đã và đang âm thầ `m lặng lẽ làm việc ở mọi

ngóc gác, sẽ không hối hận vì mình đã từng viết cho tuổi thanh xuân của mình bằng thái độ thẳng thắn như vậy.

Giống như Trần Tâm, tôi nghĩ cậu ta chưa bao giờ cảm thấy hối hận trước quyết định của mình ngày ấy.

4

“Em có ghét cậu ấy không?”. Nghe đến đây, không kìm được bèn lên tiếng: “Hoặc là thích cậu ấy nên cố tình tránh mặt cậu ấy?”.

Phương Hồ i liền lắc đầu, cô mân mê hình chú gấu nhỏ trên chiếc cốc của Hoan Hoan, tiếng gõ của móng tay lên mặt sứ và giọng nói nhẹ nhàng của cô đã biến thành một giai điệu hoài cổ trong sự thay đổi của không gian và thời gian.

“Không thích cũng không ghét. Anh có biết không, có một mẫu người luôn tỏa ra ánh hào quang, đứng dưới luồng sáng này chúng ta sẽ cảm thấy ấm áp và dễ chịu, nhưng nếu đứng quá gần, thì chói mắt. Hơn nữa đứng bên cạnh luồng sáng đó, chúng ta sẽ cảm thấy mình u ám hơn. Chính vì vậy, so với Trần Tâm rực rỡ ánh hào quang, có lẽ em thích Kiên u Nhiên hơn”.

Tôi không nói gì, tiếp tục lắng nghe. Tuy nhiên, tôi nghĩ, ở độ tuổi đó mọi tình huống đều có thể xảy ra. Tư duy chưa đủ chín chắn để bắt cuộc sống phù hợp với logic, chính vì vậy một người nổi bật như Trần Tâm và một người mờ nhạt như Phương Hồ i có thể tạo ra kết quả hoặc luồng khí nếu thực hiện phản ứng hóa học với nhau.

Xét cho cùng, năm tháng trôi qua, chỉ vì tuổi còn quá trẻ.

Phải mất ba ngày mới hoàn thành tờ báo tường cho Tết Trung thu.

Ngày đầu tiên, Hà Sa, Trần Tâm, Kiên u Nhiên, Tiểu Thảo đều ở lại giúp. Triệu Diệp cũng lấy lý do để khỏi phải đi tập bóng, cậu

không biết gì về máy trò vẽ vời, thầy gì cũng mới mẻ, nên hết sờ cái này, lại mó cái kia. Máy lùn, không làm gãy bút chì thì giẫm vào giày vẽ, đã không giúp được việc gì lại còn quấy rối thêm.

Phuong Hồ ì cười đau khổ khi lại phải chữa cây cọ sơn bị Triệu Diệp bắt cản làm gãy: “Sao cậu không xuống tập bóng? Thầy bảo có nhiều con gái ngó ì xem lắm mà!”.

Triệu Diệp liếc nhìn khuỷu tay, nói: “Đám đó nhỏ quá, mặt mũi lại ghớm như vậy, không ăn thua! Đội bọn tớ đều nói rằng, con gái trường F vừa ngoạn đầu, con trai trường F phải nhảy lùn. Con gái trường F vừa ngoạn đầu, Trung Đông không còn sản xuất đầu. Con gái trường F vừa ngoạn đầu, sao chửi Halley đâm địa cầu! Con gái trường F...”.

“Này! Cậu nói thế là có ý gì!”. Tiểu Thảo vẩy mạnh cây bút lông đang cầm trên tay nói: “Bọn tớ cũng đều là con gái trường F, có gì là xấu chứ?”.

“Oái! Chiếc áo Nike của tôi!”. Triệu Diệp nhìn vết mực trên áo với vẻ mặt đau khổ.

Thừa cơ Kiên ì Nhiên liếc nhìn đẩy cậu ta ra ngoài, nói: “Mau ra nhà vệ sinh gạt đi, nhớ cây bút của Tiểu Thảo để lại vết dấy, hay à tôi vẩy thêm đường nữa cho cân?”.

Triệu Diệp lao đi ngay, cuối cùng Phuong Hồ ì cũng thở phào nhẹ nhõm, dường như Trần Tâm cũng đã nhận ra vẻ ngao ngán của cô, bèn nói: “Cậu cứ tập trung vẽ, lát tớ sẽ ra ngoài cửa canh chừng, không cho hấn vào nữa. Hấn mà còn gây gổ thì tớ sẽ xuống sân gào tên hấn, huấn luyện viên đang ở dưới dấy, hấn sợ huấn luyện viên lắm, chắc chắn sẽ ngó ì yên thôi”.

Phương Hồ`i cúi đầu cười, thu dọn rô`i bắ`t đầu lại từ đầu. Cô hế`t sức chăm chú, mang hế`t màu nước, bút vẽ ở nhà đế`n, đầu tiên là phác thảo lên giấ`y bằ`ng bút chì, sau đó lại ghi chú hình ảnh rắ`t quy cách. Vì sợ bị phai màu nên ngay cả nước rửa bút lông Phương Hồ`i cũng thay liên tục.

Do Triệu Diệp quấ`y rô`i, cộng với việc Tiểu Thảo và Hà Sa ngô`i bên cười nói, chuyện trò rôm rả, Trầ`n Tầ`m và Kiề`u Nhiên bàn chuyện liên hoan tề`t Trung Thu, nên mặc dù người nhiề`u nhưng chẳng ai giúp gì được cô cả. Thế`nên đế`n cuối ngày, mới chỉ vẽ xong bản phác thảo.

Tình hình ngày thứ hai cũng không khá hơn được bao nhiêu. Đế`n ngày thứ ba, Triệu Diệp và Tiểu Thảo đã bỏ cuộc, Kiề`u Nhiên thì bị cảm, Phương Hồ`i khuyên mãi cậu mới chịu về` nhà, vì có việc nên Hà Sa chỉ ở lại đế`n sáu giờ rô`i về`. Cuối cùng, chỉ còn lại Trầ`n Tầ`m và Phương Hồ`i.

Mùa thu trời tồ`i sớm, Trầ`n Tầ`m bật hế`t đèn trong lớp học. Dưới ánh đèn sáng rực, Phương Hồ`i khom người trước bàn vẽ, chiế`c bóng nhỏ của cô in hình xuố`ng trang giấ`y. Sân trường vắ`ng vể, trong phòng chỉ có tiế`ng bút, tiế`ng tẩy cọ sát trên giấ`y, Trầ`n Tầ`m ngô`i trên ghế` bên cạnh, lặ`ng lể nhìn Phương Hồ`i tô màu.

Có lẽ do ít chuyện trò nên cậu chăm chú theo dõi từng động tác nhỏ của Phương Hồ`i. Ví dụ cô gạt tóc ra sau tai bằ`ng mu bàn tay, hoặc cô gạt nhẹ bụi tẩy bằ`ng đầu ngón tay, hoặc cô cúi đầu xuố`ng nói chuyện. Trầ`n Tầ`m rắ`t thích nhìn cô làm như vậy, mặc dù nếu cũng giố`ng Tiểu Thảo, buộc tóc đắ`ng sau, phùng mang thổi bụi tẩy đi, mỉm cười, vừa vẽ vừa nói chuyện cũng rắ`t dễ thương, nhưng cậu thích vẻ nhẹ nhàng, đặc biệt của Phương Hồ`i hơn.

“Cậu xem xem dòng chữ này có bị lệch không?”. Phương Hồ`i ngẩng đầu lên, đúng lúc chạm phải ánh mắt của Trầ`n Tầ`m, mặt cô đỏ bừng, vội đưa mắt nhìn ra chỗ khác.

Trầ`n Tầ`m bước đén, nhìn một lát rồi nói: “Không lệch, không lệch đâu! Chữ đẹp quá, sao không giống với nét chữ bình thường của cậu?”.

“Ừ, đây là phỏng theo kiểu chữ Tô`ng. Thực ra tớ viết không đẹp, ba tớ viết mới đẹp, tớ học lỏm ba tớ thôi”.

“Đẹp lắm, ba cậu cũng vẽ tranh à?”.

“Không, ba tớ vẽ sơ đồ` thôi”. Phương Hồ`i lấy thước ra đo rồi nói: “Tiếp theo sẽ tẩy hết đường chì đi là xong, cái này tớ tự làm được, cậu về` trước đi, bắt cậu phải giúp ba ngày rồi”.

“Không, tớ không vội đâu, đợi cậu về` cùng cả thể”. Trầ`n Tầ`m vội nói: “Cậu làm báo tường là giúp nhiều cho tớ rồi, nếu không tớ thực sự không biết ăn nói với cô chủ nhiệm thế` nào”.

“Cảm ơn cậu”.

Trầ`n Tầ`m rất hào hứng, cậu lấy máy nghe nhạc vẫn mang theo ra, mở nhạc, bỏ tai nghe ra và điều chỉnh âm lượng ở mức cao nhất. Máy nghe nhạc không phải loại xịn, bài hát đang bật là bài: “Rất muốn nói rằng anh thực sự yêu em, rất muốn nói câu xin lỗi em, em khóc và nói tình duyên đã hết, khó nói lại, khó nói lại... Một cô gái như em, khiến anh buồn, khiến anh vui, khiến anh cam lòng hi sinh tất cả...”.

Trầ`n Tầ`m và Phương Hồ`i vừa ngân nga khe khẽ vừa hoàn thành tờ báo tường. Họ đứng lên ghé, mỗi người cầm một đầu, căn cho thẳng, trong lúc dán lên tường, hai người đã nhìn nhau cười.

Lúc ra khỏi khu giảng đường, họ vô cùng vui mừng khi nhìn thấy căng tin chưa đóng cửa, thế là hai đứa đã cùng mua hamburger và trà đen lạnh đóng túi, ngồi trên cây xà kép ở sân bóng ăn một bữa tối đơn giản. Ánh trăng hắt qua kẽ lá tỏa xuống, lốm đốm, có lẽ vì trong đêm tối, thế nên cái mà Phương Hồ gọi là ánh hào quang trên người Trần Tâm cũng đã dịu hơn, khiến cô có thể yên tâm ngồi bên cạnh cậu.

“Cảm ơn cậu”. Phương Hồ vừa đứng đưa chân vừa nói.

“Cậu khách sáo quá! Tớ đã nói, thực ra là cậu giúp tớ mà”. Trần Tâm cười nói: “Cậu vẽ đẹp thật đấy! Lần này chắc chắn lớp mình sẽ đạt giải nhất”.

“Cũng chưa chắc, khả năng của tớ có hạn, chỉ được như vậy thôi”.

“Phương Hồ”. Đột nhiên giọng Trần Tâm tỏ ra hết sức nghiêm túc: “Tớ cảm thấy rất đẹp, thật đấy, rất đẹp”.

Tôi nghĩ, mọi người ai cũng thích nghe mình được khen, dù lời khen ấy có thật lòng hay không. Chính vì thế, trước ánh mắt của Trần Tâm, cuối cùng Phương Hồ đã đón nhận. Cô khẽ mỉm cười, nụ cười rất rạng rỡ.

Đoạn này Phương Hồ kể rất tỉ mỉ, cô mặc chiếc áo khoác đỏ, Trần Tâm mặc áo màu trắng, bút màu Hero đựng trong túi đựng bút, máy nghe nhạc là của hãng Aiwa, nghe bài hát Khiến anh buồn, khiến anh vui của Chu Hoa Kiệt⁽¹⁾, bánh hamburgerr thịt gà 3,5 tệ một cái, trà đen lạnh của hãng Thống Nhất, trắng chỉ còn thiếu một chút xíu nữa thôi là tròn vành vạnh, cây trong trường là cây hòe, xà kép làm bằng đồng, có thể nâng lên hạ xuống...

Sau nhiều năm, nhìn cô nheo mắt nhắc lại những kỉ niệm này, đột nhiên tôi cảm động và chỉ muốn khóc. Hay nói một cách văn

chương là tôi đã nhìn thấy chiếc bóng hạnh phúc và cũng đã ngửi thấy mùi vị của nỗi buồn. Nói một cách thô tục là vẻ mờ màng đó của Phương Hồ`i đã khiến hormon Adrenaline⁽²⁾ trên tuyến thượng thận của tôi dư thừa.

Tôi thấy thương cho Phương Hồ`i, muốn nắm chặt tay cô, không phải là vì tôi cảm thấy đến mức có ý định đòi bại gì với một cô gái có tâm hồn yếu ớt, mà là vì tôi phát hiện ra bàn tay của cô đang run rẩy...

5

Ông trời không phụ lòng người, báo tường của lớp (1) giành được giải nhất.

Kết quả vừa công bố, từ cô phụ trách khối, cô chủ nhiệm lớp, đến cán bộ lớp, tổ trưởng và bạn bè trong lớp, nhìn thấy Phương Hồì đều cười tươi như hoa.

Sau mấy ngày lạ lẫm, cuối cùng Phương Hồì cũng bắt đầu quen dần với nụ cười của mọi người, buổi sáng đi xe đạp đến trường, gặp bạn bè, cô không còn cúi đầu tránh mặt mà đã ngẩng đầu lên chào bạn bè.

Người thích nhìn cô như vậy nhất là Trần Tâm, với tư cách là bạn học cùng lớp, dĩ nhiên là Phương Hồì cũng đã mỉm cười với cậu.

Năm đó trường F chính thức bắt đầu tiến hành cải cách đội ngũ giáo viên, thế nên trường có thêm không ít giáo viên mới là nghiên cứu sinh tốt nghiệp các trường sư phạm nổi tiếng. Thầy hiệu trưởng trường F đã tổ chức một buổi gặp gỡ thầy trò toàn trường, trong cuộc họp, thầy đã phát biểu rất hăng say, nói trường F hội tụ sức mạnh của năm châu bốn bể, học sinh giỏi dưới còi, nói trường F cũng hội tụ tiếng địa phương của năm châu bốn bể.

Hồì đó, nói tiếng phổ thông chưa trở thành một yêu cầu bắt buộc đối với giáo viên, cũng phải làm bài sát hạch để cho đạt yêu cầu, nhưng cũng chỉ sơ sơ rồi cho qua. Chính vì vậy, mỗi lần bước trên hành lang yên tĩnh trong giờ học, đều nghe thấy các âm điệu vô cùng đặc sắc.

Một hôm trong giờ hóa, thầy Lưu lại bắt đầu bài biểu diễn trước cả lớp.

“Ồ... các em giờ sang trang 27... ờ, câu thứ hai trang 27, ờ, NaCl...”.

Triệu Diệp ngò ì dưới ô m bụng cười ngặt nghẽo rô ì quay sang hỏi Trầ n Tầ m: “Ghi đi! Bao nhiêu lâ n rô ì!”.

Trầ n Tầ m lại vẽ thêm ba dấ u tích nữa xuô ng giấ y, đê m sơ qua rô ì nói: “Hai tám”.

Triệu Diệp nhìn đờ ng hô , cười càng khoái chí hơn.

“Chê t mấ t! Kỉ lục mới, mới đượ sáu phút mà hai mươi tám từ ‘ờ!’”.

“Đừng cười nữa, thầy Lưu đang nhìn ông kia!”. Kiê u Nhiên nhắ c nhỏ.

“Em kia, ờ, chú ý kỉ luật trong giờ học”. Thầ y Lưu cau mày nói.

Triệu Diệp vội cúi đầ u xuô ng, quay đi giả vờ đọ c sách.

“Ồ, HCl, ờ...”.

Đê n nước này thì Triệu Diệp không thể nhịn đượ nữa, cậu lại bật cười, lâ n này thì thầ y Lưu đã giận thực sự, thầ y bước nhanh xuô ng bàn cuố i, bực bội quát: “Cậu đứng ngay dậy cho tôi, rô t cuộc là cậu có thái độ gì hả? Câu này cậu biế t rô ì hả? Vậy cậu giảng cho cả lớp nghe đi!”.

Thầ y Lưu nhét sách bài tập vào tay Triệu Diệp và nhìn cậu bắ ng ánh mắ t nảy lửa.

Mọi người đều đổ dồn ánh mắt xuống cuối lớp, Triệu Diệp nhìn cười mặt đỏ tía tai, một hồi lâu mới ngẩng đầu lên, nét mặt lộ rõ vẻ ngây thơ, thật thà, tựa như cậu học sinh tiểu học không làm được bài.

Sau đó, cậu học sinh tiểu học không lồ này liền lên tiếng, cậu nói: “Ồ... thầy ạ, em không biết”.

Cả lớp cười nghiêng ngả...

Kết quả là thầy Lưu lôi Triệu Diệp lên ngay văn phòng kho, bị các thầy cô khác giáo huấn một hồi, rõ ràng là bản kiểm điểm 800 chữ theo quy định bình thường không đập tắt được cơn thịnh nộ của các thầy cô, họ đã yêu cầu Triệu Diệp phải viết bản kiểm điểm dài 1.500 chữ và không được sai một chữ, rồi xin chữ ký phụ huynh.

Sau khi bị phán quyết như vậy, Triệu Diệp như bị dội gáo nước lạnh, mặt mày thiếu não, cả buổi chiều uể oải, chán chường, sau khi tan học có trận thi đá bóng đá với lớp (5) mà cậu cũng không chịu tham gia.

Kiều Nhiên liền kéo cậu nói: “Đi thôi, mọi người đang đợi, cậu không đi ai làm thủ môn!”.

Triệu Diệp cúi đầu thu dọn sách vở: “Không đi! Đây còn phải viết bản kiểm điểm nữa! Bảo Chu Hiểu Văn thay tôi!”.

“Kéo chân Chu Hiểu Văn cho dài thêm thì mới đến được thắt lưng cậu! Đùa gì vậy!”. Trần Tâm cũng bước đến khuyên: “Bản kiểm điểm có gì là khó viết! Ông thu thập tất cả các bản kiểm điểm trước đây ông đã viết lại thành một, 1.500 chữ, chuyện vặt!”.

“Không được, yêu cầu phụ huynh phải ký tên, ông bỏ tôi mà viết được chuyện này chắc chắn sẽ tẩn cho một trận như tử, tôi phải giữ

sức chú!”.

Trần Tâm liền nảy ngay ra một kế: “Tôi sẽ tìm người kí tên cho ông, để ông yên tâm đi đá bóng với bọn tôi được không?”.

“Đùa gì vậy, bảo bố ông kí cho tôi à?”.

“Không, đợi một lát”. Nói rồi Trần Tâm liền chạy ra ngoài.

Hồi đó giáo viên và phụ huynh liên lạc với nhau không thuận tiện như bây giờ, chính vì thế chiều giáo viên thích dùng nhất là bắt phụ huynh kí tên, nào là bài kiểm tra, thông báo thu tiền đều phải có chữ kí của phụ huynh. Ý muốn nói rằng tình hình học hành, thu tiền và còn những chuyện mà con bác đã làm, bác phải nắm được hết. Nhưng dĩ nhiên là học sinh có rất nhiều chuyện không muốn để bố mẹ biết, đặc biệt là những vị học hành chênh mảng, dõ dám đưa bài kiểm tra chi chít bút đỏ ra cho bố mẹ xem! Có câu tục ngữ nói rằng “vỏ quýt dày có móng tay nhọn”, có câu thì ắt sẽ có cung và thế là mỗi lớp đều có một hai học sinh bắt chước được chữ kí của phụ huynh. Không nhất thiết là phải bắt chước nét chữ, chỉ cần nét chữ nhìn già dặn là được, chẳng nào thì bình thường không có giáo viên nào dõ i chi u từng chữ một.

Trong lớp Phương Hồi, vị cao nhân làm được việc này là Môn Linh Thảo.

Lúc Trần Tâm tìm thầy Tiểu Thảo ở câu thang, cô đang cùng Phương Hồi đi xuống dưới. Trần Tâm liền ngăn bọn họ lại: “Đừng về vội, giúp hộ tớ một việc nhỏ với!”.

Tiểu Thảo nhìn cậu hỏi: “Việc gì?”.

“Hôm nay Triệu Diệp bị thầy phạt viết bản kiểm điểm, cậu kí tên hộ cái!”.

“Không được, cậu không thấ y hôm nay cô chủ nhiệm tức thê nào à, nhớ mà bị cô phát hiện là chữ kí giả thì tớ cũng phải viết bản kiểm điểm chứ chẳng chơi!”.

“Haizz, không sao đâu, chữ cậu kí giồ ng như vậy, chắ c chắ n cô không phát hiện ra đâu, kể cả là sự việc có bại lộ thì chắ c chắ n bọn tớ có đánh chề t cũng sẽ không khai ra cậu! Tớ thê` đầ y!”.

Tiểu Thảo liề n bật cười, Trầ n Tầ m thấ y đã ôn thỏa, bèn nói: “Thôi, cậu mau lên, lát nữa bọn tớ còn phải đá bóng với lớp (5) nữa, chuyện này không xong thì Triệu Diệp không đi đâu”.

“Đá bóng hả? Thê` thì tớ cũng đi!”. Tiểu Thảo hào hứng nói.

“Ok! Bắ t Triệu Diệp mời cậu kem!”. Trầ n Tầ m liề n kéo cô đi, bước được hai bước đường như nhớ ra điề u gì, lại ngoảnh đầ u lại nói: “Phương Hồ` i, đi cùng nhé!”.

Phương Hồ` i bèn lắ c đầ u, nói: “Các cậu đi đi, hôm nay tớ không đi xe đạ p”.

“Không sao! Tớ chờ cậu!”.

Trầ n Tầ m nhìn cô, cười rắ t rạng rỡ.

Hồ` i đố các lớp rắ t hay thi đầ u bóng đá, bóng rồ với nhau. Trường F không có sân bóng đủ tiêu chuẩn, cứ điểm của bọn họ là đá sau khu tường thành Đông Hoa Môn, ít người, thừa xe lại rộng rãi. Ở đó cũng không có dụng cụ chuyên nghiệp gì, xé p cặp sách coi như là hai khung thành, đặt gạch ở hai góc coi như là cờ góc, nhưng đá vẫn rắ t say sưa.

Hôm đó Trầ n Tầ m đá rắ t hay, vừa vào sân đã dội được vào khung thành của đố i phương hai quả. Cậu bắ t chươc câ u thủ Shiller giơ tay cao lượn hai vòng, đang lúc hào hứng thì nhìn thấ y

Phuong Hồ`i đưa cho Kiê`u Nhiên một chai nước, hai người vừa cười vừa nói chuyện với nhau.

Và thế` là cậu cũng thấy hậm hực, rõ ràng người đưa bóng vào lưới là mình, người chạy mệt nhất là mình, tại sao không thấy nàng ta đưa nước cho mình? Kiê`u Nhiên đá ở vị trí hậu vệ, tiền vệ của lớp (5) đá đượt như vậy, từ đầu` đến cuối` cậu ta đá rất nhẹ nhàng, vừa giải lao Phuong Hồ`i đã đưa nước cho cậu ta.

Nghĩ vậy Trầ`n Tầ`m liền chạy ra biên, gọi với về` phía Phuong Hồ`i: “Cho tớ chai nước!”.

Kết quả là Phuong Hồ`i vẫn không có động tĩnh gì, cuối` cùng là Tiểu Thảo, vội vàng mở chai nước đưa cho cậu, lại còn khen cậu má`y câu.

Trầ`n Tầ`m hậm hực đá thêm nửa hiệp nữa, lúc thay người giải lao, cậu nhìn thấy Phuong Hồ`i lại bước về` phía Kiê`u Nhiên.

“Muộn rồi, tớ về` trước đây”. Phuong Hồ`i nói.

“Ừ, thế` cậu đi cẩn thận nhé”. Kiê`u Nhiên nhìn lên trời nói.

“Ừ, bye bye”. Phuong Hồ`i vẫy tay, đeo ba lô rồi đi qua trước mặt Trầ`n Tầ`m.

Tuy nhiên trong lúc cô chuẩn bị bước ra đường thì đột nhiên nghe thấy tiếng Trầ`n Tầ`m gọi tên cô sau lưng.

Phuong Hồ`i ngoảnh đầu` lại thì thấy Trầ`n Tầ`m đã đứng dậy, nắ`ng chiề`u vượt qua bức tường thành cỏ và hắ`t xuố`ng người cậu, đổ rục.

Trong sắc` đỏ này, Trầ`n Tầ`m cười nói: “Đừng về` vội, lát nữa tớ sẽ chờ cậu về`!”.

6

Phuong Hồ`i nói trời xui đấ`t khiế`n thê` nào mà cô đã ở lại.

Hôm đó Trầ`n Tầ`m đã khiế`n cô nảy sinh ảo giác, có lẽ là do bề` dày lịch sử của Đông Hoa Môn, nó đã trải qua má`y đời nhân duyên rồ`i, thê` nên cô cũng cảm thấ`y mờ ảo. Cô cười và nói rằ`ng lúc đó tự nhiên cô lại nhớ đế`n lời thoại trong bộ phim Đại thoại Tây du⁽¹⁾, giữa nắ`ng chiề`u, cô tưởng rằ`ng cậu bạn đưa tay về` phía cô này sẽ cười mây hờ`ng đế`n đón cô như trong phim.

Còn tôi thì nghĩ, đó chỉ là phút rung động đầ`u đời của họ mà thôi.

Trận đầ`u ngày hôm đó lớp (1) thắ`ng giòn giã, Trầ`n Tầ`m đá vào 5 quả, Kiề`u Nhiên cũng đá vào một quả - nhưng là đưa bóng vào lưới nhà.

Ngoài Kiề`u Nhiên ra, các cậu bạn khác đê`u rấ`t phấ`n khởi, Tiểu Thảo hãnh diện đi qua trước mặt đám con gái lớp (5), tay ôm nắm chai nước ngọt Sinkist, nói là phải ăn mừng.

Còn Phuong Hồ`i thì đã hê`t hứng từ lâu, cô chỉ mong lát nữa được âm thầ`m đi xe bus về` nhà, vì nắ`ng chiề`u đã tắ`t, trời mỗi lúc một tồ`i.

“Cậu số`t ruột rồ`i phải không?”. Trầ`n Tầ`m bước đế`n chỗ Phuong Hồ`i nói: “Về` nhé!”.

“Ừ... không câ`n đâu... tớ về` với Triệu Diệp cũng được, tiện đường mà”. Phuong Hồ`i cúi đầ`u xuố`ng nói.

“Thôi tớ xin kiế u....”. Triệu Diệp úp người xuô ng gác бага xe Trầ n Tầ m nói: “Hôm nay tớ không còn đủ sức đâu! Về nhà còn phải viế t 1.500 chữ nữa chứ, m.kiế p!”.

“Hả?”. Phương Hồ i liề n nhìn cậu ta bắ ng ánh mắ t thắ c mắ c.

“Thôi ông khai thật ra đi!”. Trầ n Tầ m xoa đầ u Triệu Diệp, cười nói: “Nhà cậu ta có phải ở Đức Ngoại đâu, ở Triề u Ngoại cơ!”.

“Hả?”. Phương Hồ i tròn mắ t nhìn Triệu Diệp.

“Hề hề ... tớ làm thê là để gắ n kế t tình cảm với cậu mà!”. Triệu Diệp nói với vẻ rấ t vô tội.

“Biế n biế n biế n!”. Trầ n Tầ m hắ t cậu ta xuô ng rồ i nhảy lên xe và quay đầ u lại nói với Phương Hồ i: “Cậu lên đi, không về sẽ muộn mắ t!”.

Cậu chậm rãi đạp xe về phía trước, lại còn bóp còi cao su trên xe, âm thanh đó như đang giục giã, Phương Hồ i vội chạy đế n và nhảy lên xe.

Cô không biế t nhảy xe, động tác vụng về nhưng lại không muố n bám vào người Trầ n Tầ m và thê là chiế c Giant đó loạng choạng một hồ i.

“Cẩn thận đầ y!”. Trầ n Tầ m ngồ i trước không ngoảnh đầ u lại, cậu chỉ đưa tay ra sau đỡ tay Phương Hồ i.

Xe đã lắ y được thăng bắ ng, dầ n dầ n chạy thẳng.

Đột nhiên Phương Hồ i đỏ bừng mặt, một lát sau cô mới sức nhớ ra, vừa nãy quên chào Kiề u Nhiên và mọi người.

Hồ`i đó, chiề`u hoàng hôn ở Bắ`c Kinh chắ`c rắ`t đẹ`p.

Người không đõng đứ`c, xe cộ không nhiề`u, cũng không có nhiề`u tòa nhà văn phòng cao tầ`ng như bây giờ. Người Bắ`c Kinh vẫn chưa tái địn`h cư ra khu vực ngoại ô, Tây Trự`c Môn vẫn chưa có nhiề`u câ`u vượt ngọ`p mắ`t và các công trìn`h kiế`n trú`c hình vòm thậ`m xư`ng như bây giờ, đườ`ng Bình An vẫn kế`t nố`i nhiề`u con ngõ nhỏ, họ vẫn còn rắ`t trẻ trung.

Trầ`n Tầ`m đư`a Phương Hồ`i đi qua nhữ`ng khu nhà tường xanh ngó`i đỏ ở Nam Trì` Tử, đèn đườ`ng hắ`t xuố`ng, tạo thành hai bóng tròn tuyế`t đẹ`p.

Phương Hồ`i ồm ba lô, bàn chân lắ`c qua lắ`c lại, nói chuyện với Trầ`n Tầ`m.

“Cậ`u đừng giận Triệu Diệ`p, cậu â`y làm thế` chỉ vì muố`n nói chuyện với cậu thôi!”.

“Tớ biế`t mà, tớ không giận đầ`u”.

“Thậ`t hả? Thầ`y bảo con gái ghét nhấ`t là bị con trai lừa mà!”.
Trầ`n Tầ`m cười nói: “Có hôm tớ xem phim với mẹ tớ, nhữ`ng tình tiế`t khác mẹ tớ không nhớ, bà chỉ nhớ vai nữ chín`h, chín`h là cô đõng vai Xuân Hỷ trong phim Hí thuyế`t Càn Long (Nhữ`ng câu chuyện về` vua Càn Long) đó, cô ta gào lớn: “Tại sao anh lại lừa em! Sao anh có thể lừa em! Anh tàn nhẫn lắ`m, dắ`m lừa cả em!””.

Trầ`n Tầ`m bắ`t chươ`c giọng các sao nữ Hồ`ng Kông, Đầi Loan, khiế`n Phương Hồ`i cười khú`c khích.

“Tớ không sợ bị lừa. Nói đõ`i cũng đượ`c, nhưng đừng đẽ` tớ biế`t đượ`c sự thậ`t”.

“Tại sao?”.

“Nếu không biết đó là lời dối trá thì sống sẽ thoải mái hơn. Dối với tớ, sự thật không có nghĩa lý gì nhiều, thà cứ bị lừa mà không biết còn hơn là tinh táo nhận ra mình bị lừa, vì nếu tinh táo biết được sự thật sẽ vô cùng đau khổ”.

“Hả? Nếu biết nhận lỗi và hứa sau này sẽ không lừa cậu nữa thì sao?”.

“Đừng xin lỗi, câu nói mà tớ ghét nhất là “xin lỗi”. Nếu đã nói lời “xin lỗi” tức là đang mắc nợ nhau.

“Vậy hả...”.

“Ừ! Lạ lắm phải không, hi hi”. Phương Hồ i tự cười mỉa mình, cô bóp chặt đầu khóa của ba lô, chiếc khóa hằn lên ngón tay.

Mặc dù Phương Hồ i nói như vậy, nhưng Trần Tâm cảm thấy chặc chặc là cô rất sợ bị lừa, sợ bị bắt nạt. Cậu nhớ lại vẻ lặng lẽ cúi đầu của cô trong lớp mà thấy thương thương. Cô bạn này không những hiền lành mà còn dịu dàng. Cô không bao giờ làm phiền bất kỳ ai, nhưng những việc mà người khác nhờ, cô luôn giúp đỡ hết mình. Có thể nhiều lúc còn vụng về, nhưng không có tình che giấu. Mỗi lần cô ngẩng đầu lên, ánh mắt lúc nào cũng như muốn né tránh, nhưng nhìn kỹ vào đáy mắt cô, thấy thật trong sáng biết bao.

“OK! Từ nay về sau tớ sẽ không nói lời xin lỗi với cậu nữa, tớ sẽ nói không sao cả! Kể cả có giẫm vào chân cậu tớ cũng sẽ nói không sao cả, coi như là cậu nợ tớ!”.

“Cậu nói gì vậy!”. Phương Hồ i lại cười, lần này cười rất vui vẻ.

Nếu cô không thích xin lỗi, thì cậu sẽ không nói. Nếu cô không dám lại gần, thì cậu sẽ chủ động tấn công. Nếu cô vẫn lùi bước, thì

cậu sẽ kéo cô lại.

Lúc đó chắc là Trần Tâm đã nghĩ như vậy, còn chuyện vì sao lại như vậy, rất đơn giản...

Vì cậu đã thích Phương Hồ i.

Ngày hôm sau đi học, bản kiểm điểm của Triệu Diệp đã được trót lọt cho qua. Triệu Diệp đã lấy lại được phong độ, chỉ có điều trong giờ Hóa, cậu không còn gây nhiễu nữa, bất luận thầy Lưu nói bao nhiêu từ “ờ”, cậu đều nghe giảng rất chăm chú.

Tan học, Phương Hồ i không đợi Triệu Diệp về cùng nữa, cô dắt xe đi dọc theo sân bóng, đúng lúc nhìn thấy Triệu Diệp, Trần Tâm, Kiên Nhiên đang chơi bóng. Triệu Diệp cũng nhìn thấy cô và ghé vào tai Trần Tâm nói nhỏ: “Lát nữa tôi chuyên bóng cho ông, ông đừng bắt nhé!”. Trần Tâm gật đầu với vẻ thấ c mắ c, chưa kịp chạy lại thì đã thấy Triệu Diệp ném bóng về phía Phương Hồ i.

Bóng rơi trúng vào bánh sau xe Phương Hồ i, chiếc xe liền đổ chổng kê nh.

“Oái, trượt rồi!”. Triệu Diệp cười khoái chí.

Phương Hồ i trừng mắ t nhìn cậu ta, nói: “Ghét quá!”.

“Ông giờ trò gì vậy?”. Trần Tâm đập tay vào Triệu Diệp nói.

“Hê! Sao ông mạnh tay thế!”. Triệu Diệp vừa xoa vai vừa nói: “Phương Hồ i bảo không giận mà hôm nay tôi bye bye lại không thềm nói gì!”.

“Đáng đời!”. Trần Tâm đang định đén dụng xe cho Phương Hồ i thì thầy Kiên Nhiên chạy đén.

Kiên u Nhiên chỉnh lại ghi đông cho cô, hai người chuyện trò với nhau gì đó rất thân mật rồi vẫy tay chào nhau.

“Ê, ông bảo liệu Kiên u Nhiên có gì với Phương Hồ i không!”. Triệu Diệp huých tay vào Trần Tâm đang đứng thẫn người.

“Không biết!”.

Trần Tâm liền cướp ngay quả bóng trong tay cậu ta, đứng ở vạch 3 điểm ném về phía rổ.

Bóng liền chui tọt vào rổ.

Đúng là Kiêu Nhiên có tình ý gì đó với Phương Hồ i.

Nhưng cái gọi là có tình ý gì đó chỉ là một trong số rất nhiều chuyện ở thời cấp ba của cậu. Hàng ngày cậu còn phải phân công các tổ trực nhật, phải lên phòng giáo vụ lấy bút viết bảng, phải nhắc nhở bạn bè nhớ mặc đồng phục, cắt tóc mái, trải khăn trải bàn trước khi sao đỏ kiểm tra, ngoài ra còn phải học thuộc bài khóa trong New Concept English chép vào thứ ba hàng tuần, rồi còn phải làm bài tập, phải đi chiếm sân để buổi trưa có chỗ chơi bóng, phải làm trăm thứ việc không tên nhưng vẫn buộc phải làm.

Việc thích Phương Hồ i nằm trong số những việc này, nó thường xuyên khiến trái tim, tâm hồn cậu xao động. Nhưng có thể do bẽn lẽn, cũng có thể là do không ý thức được rằng mình có đồ i thủ nên cậu không thể hiện gì nhiều. Hồ i đó học sinh cũng không dám biểu lộ tình cảm, sau khi ăn trưa xong, đám con trai con gái thường hỏi nhỏ nhau rằng: “Có phải XX thích OO không?”. Hoặc: “Nghe nói XX và OO yêu nhau rồi”. Nhưng chắc chắn không giống học sinh cấp ba bây giờ, động một tí là anh anh em em, ngô i trong lớp mà dám hôn nhau công khai, lên xe bus thì ôm nhau xoắn xuýt, trên đường về nhà tay trong tay, chẳng ngại ngùng gì.

Kiêu Nhiên không phát ra tín hiệu gì đặc biệt, dĩ nhiên rồi, nếu hồ i đó mà cậu ấ y phát ra tín hiệu gì đặc biệt thì chắc ngày hôm nay em đã không ngô i đây kể lại chuyện này. Tóm lại là Kiêu Nhiên không thể ngờ rằng cậu đã bỏ lỡ người khiến cậu phải thương nhớ da diết sau này.

Mọi chuyện được bắt đầu khi Phương Hồ i bị ngã t.

Hôm đó là lễ kéo cờ tổ chức vào thứ hai. Cũng như các trường khác, lễ kéo cờ là nghi thức được tổ chức đều đặn hàng tuần của trường F. Các lớp xếp thành hàng thẳng, đồng chí nào cấp hai chưa vào đoàn sẽ phải đeo khăn quàng đỏ, đồng chí nào vào đoàn rồi thì phải đeo huy hiệu đoàn. Đúng bảy rưỡi nghi thức sẽ bắt đầu, không ai được phép đến muộn, nếu không sẽ bị gán cho rất nhiều tội danh, không yêu nước, không quan tâm đến tập thể, không tôn trọng quốc kì... Nếu đến muộn và lại đúng thời điểm cả trường đang hát quốc ca, thì chắc chắn phải đứng nghiêm không nhúc nhích, sau đó kính cẩn chờ đợi giáo viên chủ nhiệm đến hỏi tội.

Quy trình diễn ra rất đơn giản, đứng ở hai bên cột cờ là hai nhóm, học sinh cấp hai và học sinh cấp ba, một bên giương cờ đội, một bên giương cờ đoàn, sau lưng có nữ sinh ôm hoa. Quốc kì được kéo lên, đội viên thiếu niên tiên phong đứng chào, giáo viên và học sinh toàn trường hát quốc ca. Nếu có hoạt động hoặc công việc gì thì sẽ truyền đạt, thỉnh thoảng hiệu trưởng còn phát biểu, tuyên dương hoặc phê bình ai đó.

Điểm khá đặc biệt của trường F là, người kéo cờ luôn cố định, mỗi khối hai người, thay phiên nhau và tất cả đều là nam sinh. Những nam sinh này thành tích học tập không nhất thiết phải quá nổi bật, nhưng dáng dấp, tướng mạo phải khôi ngô, tuấn tú. Thầy hiệu trưởng trường F nói, làm như vậy để tạo dựng bộ mặt, khí thế cho trường. Chính vì thế nghi thức kéo cờ của trường F diễn ra rất “long trọng”.

Đoàn viên kéo cờ của lớp (1) là Trần Tâm và Kiều Nhiên, hôm đó nhiệm vụ giương cờ đoàn và ôm hoa cũng đến lượt lớp (1) phụ trách, Triệu Diệp giương cờ, Phương Hồ và Tiểu Thảo ôm hoa.

Buổi sáng Phương Hồ đến trường muộn, không kịp ăn sáng, tới nơi liền mang hoa ra sân ngay. Cô chỉ đứng một lát đã cảm thấy

nắ ng rắ t chói mắ t, hai chân không còn đứng vững, tuy nhiên vào thời điểm đặc biệt này, cô cũng ngại không dám nói mình không được khỏe, thế nên đành cố chịu. Không ngờ do các lớp xếp hàng không thẳng, trước khi nghi thức bắt đầu, cô hiệu phó lại phê bình toàn trường một lúc, Phương Hồ i thấy mắt hoa lên, lúc tối lúc sáng, cuối cùng không chịu được nữa, cô bắt đầu loạng choạng. Nhưng cô đứng sau Trần Tâm và Kiều Nhiên, bị che khuất nên không ai phát hiện ra vẻ bất thường của cô.

“Í! Quốc kì! Quốc kì!”.

Cô hiệu phó vừa định tuyên bố nghi lễ kéo cờ bắt đầu thì thấy học sinh phía dưới xôn xao, ngoái đầu lại nhìn thì thấy quốc kì đã được kéo lên rồi, nhìn kĩ thì thấy trước khi ngất xỉu, Phương Hồ i đã túm chặt sợi dây và kéo cờ lên. Lúc đó cô không còn nhớ gì nữa, ấn tượng duy nhất để lại trong cô là có một đôi tay ấm áp đỡ lấy cô.

“Mau đưa bạn đi...”.

Cô hiệu phó chưa nói dứt lời thì Trần Tâm đã chạy đi, cậu vừa đỡ Phương Hồ i vừa nói lớn với Tiểu Thảo: “Cậu còn đứng đó làm gì nữa! Mau đỡ cậu ấy đi! Để tớ công cậu ấy lên phòng y tế!”.

Tiểu Thảo vội đỡ Phương Hồ i đặt lên vai Trần Tâm. Trần Tâm cúi xuống, kéo cánh tay cô và chạy nhanh về phía phòng y tế. Tiểu Thảo chạy theo đỡ đằng sau, gần như không theo kịp tốc độ của cậu ta.

Phản xạ của Trần Tâm quá nhanh, đến khi Kiều Nhiên hiểu ra vấn đề thì Trần Tâm đã công Phương Hồ i chạy được một đoạn. Kiều Nhiên vội đuổi theo bọn họ, cùng Tiểu Thảo đỡ Phương Hồ i.

“Học sinh kéo cờ! Một em quay lại đi!”.

Cô hiệu phó gọi lớn bọn họ, nhưng Trần Tâm và Kiều Nhiên đều không ngoái đầu lại.

Phòng y tế nằm ở tòa nhà giáo vụ, cách sân thể dục một đoạn khá xa, Trần Tâm công Phương Hồ đi một đoạn và cậu cũng phải thở hắt hắt.

Tiểu Thảo đi bên cạnh nhắc: “Trần Tâm, cậu đặt Phương Hồ đi xuống đi, để Kiều Nhiên thay cho cậu một lúc!”.

“Ừ, để tớ công cho!”. Kiều Nhiên sốt sắng nói.

“Không sao, không cần đâu”. Trần Tâm lắc đầu, tay càng túm chặt hơn.

Lúc đó trong đầu cậu đã có một suy nghĩ rất quả quyết là không giao Phương Hồ cho ai khác.

Thực ra nghĩ lại, cảnh tượng đó không hề lãng mạn, mặc dù Phương Hồ không mập, nhưng dáng cô cao, chắc chắn công sẽ rất vất vả. Nếu bé chắc sẽ thoải mái hơn, nhưng trước bao thầy cô, bạn bè trong trường, ai dám làm vậy! Tuy nhiên, trong sự việc không lãng mạn này, những tình cảm nhỏ lãng mạn đã âm thầm nảy sinh.

Mấy đứa lên chèo kéo đến phòng y tế, tất cả đều rất căng thẳng. Bác sĩ khám một lúc rồi bảo không có vấn đề gì lớn, chỉ bị hạ đường huyết, nghỉ ngơi một lát là ổn.

Vừa tỉnh lại, Phương Hồ liền nhìn thầy ngay Trần Tâm. Cậu và Kiều Nhiên, Tiểu Thảo đang nhìn cô chằm chằm, nét mặt rất thậm xưng.

“Cô ơi! Tỉnh rồi ạ! Bạn ấy tỉnh rồi ạ!”. Trần Tâm ngoảnh lại gọi.

Bác sĩ liền bước đến, đặt tay lên trán Phương Hồ, nói: “Em còn thấy khó chịu không?”.

“Dạ bình thường ạ”.

“Em chưa ăn sáng đúng không?”.

“Vâng...”.

“Lần sau nhớ phải ăn sáng nhé! Không sao, chỉ tụt huyết áp thôi”. Bác sĩ vừa ghi lại bệnh án vừa nói: “Em nào đi mua cái gì đó cho bạn ấy ăn, bánh mì và nước ngọt là được, nhớ mua loại có đường nhé”.

“Đề tở đi cho!”. Kiều Nhiên nói: “Cậu muốn ăn gì?”.

“Cái gì cũng được, cảm ơn cậu”.

“Đừng khách khí thế”. Kiều Nhiên cười rồi chạy đi.

“Haizz, cậu cũng thật là! Trong người không khỏe sao không nói ra?”. Tiểu Thảo cau mày nói.

“Tớ tưởng cô chịu một lát là ổn...”.

“May mà Trần Tâm phản ứng kịp thời, nếu cậu ấy không đỡ cậu thì chắc cậu đã ngã rồi!”.

“Vậy à, cảm ơn cậu...”.

Trần Tâm khua tay, nói với Tiểu Thảo: “Cậu sang lấy thuốc đi!”.

“Ừ, thế Phương Hồ cứ nằm một lát đi nhé!”.

Tiểu Thảo liền theo bác sĩ đi ra, Trần Tâm kéo chặn cho Phương Hồ i rồi nói:

“Nghỉ thêm lát nữa đã, tiết một đùng học nữa!”.

“Ừ”.

Chỉ có hai đứa ngò i với nhau, Phương Hồ i thấy rất căng thẳng, cuối cùng cô liền nhả m mắ t lại không nhìn Trần Tâm nữa.

“Vừa nãy cậu làm tớ sợ quá”.

Trần Tâm như đang lảm bảm một mình, bất giác Phương Hồ i đỏ bừng mặt.

“Cậu có biết tại sao tớ lại lo cho cậu như vậy không?”.

“Cậu... là người tốt”. Phương Hồ i nói nhỏ.

“Hả? Tớ là người tốt? Người khác ngắ t tớ sẽ không như vậy đâu! Cô Tường đứng sau gọi tớ, tớ cũng chẳng kịp thưa”.

Hàng lông mi của Phương Hồ i rung rung, dường như cô đã linh cảm được điều gì đó, nhưng cảm giác này vừa khiế n cô ngắ t ngây, vừa làm cô sợ hãi.

“Cậu không biết thật hay giả vờ không biết?”. Trần Tâm nói với vẻ thắ t vọng: “Nói thật nhé, tớ...”.

Cậu chưa nói hế t câu thì Kiề u Nhiên đã về`.

Kiề u Nhiên mua nước táo, bánh hamburgerr bò và cả một gói kẹo nữa.

“Sốt ruột rồi phải không? Tôi bảo họ phải nướng lại bánh cho nóng”. Kiều Nhiên nói: “Vừa nói chuyện gì mà không khí nặng nề thế?”.

Phương Hồ ì nhắ m mắ t lại không nói gì.

“Không có gì, tôi dọa chơi cậu ấy thôi”. Trần Tâm bóc gói kẹo ra, cho một viên kẹo màu xanh vào miệng.

Viên kẹo đó chua chua, giống như tâm trạng hiện giờ của cậu, giống cả câu nói dở vừa nãy.

8

Cả ngày hôm đó, Phương Hồ`i luôn ở trong trạng thái mơ mơ màng màng.

Câu nói ngập ngừng đó của Trầ`n Tầ`m vẫn lớn vồn trong đầ`u Phương Hồ`i, lúc thì cô nghĩ, liệu có phải ý cậu ấy là... thích ư? Lúc lại nghĩ, không thể, không thể, làm sao cậu ấy thích mình được, rõ ràng là nói với Kiề`u Nhiên rằ`ng dọa chơi cô thôi, tốt nhất không nên tưởng bở.

Thực ra chắ`c chắ`n Phương Hồ`i cũng mong chờ một điề`u gì đó, bình thường trong giờ học, cô thường liế`c xuố`ng bàn cuố`i, buổi trưa thường ngồ`i bên cửa sổ nhìn xuố`ng sân bóng rổ, lúc làm bài tập cùng Kiề`u Nhiên cũng thường lén quan sát xung quanh một cách vô thức. Trong những cái nhìn bớ`i rớ`i đó của cô, bóng Trầ`n Tầ`m là tâm điểm. Cô rấ`t hiểu, cậu bạn thường xuyên gọi tên cô, thường xuyên nhớ đê`n cô khi mọi người quên lã`ng cô, thường xuyên lén chăm sóc cho cô mỗi khi cô không biế`t phải làm gì, đã âm thầ`m gieo hạt giố`ng yêu thương trong trái tim cô và hạt giố`ng ấy đã nhú ra một mầ`m xanh non nót, nhỏ xinh.

Chuyện thích nhau hồ`i 16 tuổi bình dị và đơn giản như vậy, những câu chuyện tình yêu với kế`t cục happy ending hay sad ending trong phim ảnh đã không được họ coi là thật nữa. Họ luôn cho rằ`ng mình sẽ trải qua một mộ`i tình không giố`ng ai, tưởng rằ`ng những ngày tháng lông bông này sẽ kéo dài mãi mãi. Tuy nhiên, sau khi trưởng thành, họ mới phát hiện ra rằ`ng, hóa ra mọi thứ vẫn đi theo lố`i mòn xưa cũ, những người đã từng ở bên mình mỗi ngày rồ`i cũng sẽ mỗi người mỗi ngả.

Buổi trưa ăn cơm, từ đầu đến cuối Phương Hồ i không ngừng đầu lên. Trăn Trăn cô tình kể mấy câu chuyện cười nhảm nhí, thậm chí là lấy trộm viên thịt trong hộp cơm của cô, nhưng đầu không thể khiến cô ngược mắt lên được. Triệu Diệp kéo Trăn Trăn đi chơi bóng, Tiểu Thảo kéo Phương Hồ i đi lấy thư. Hai người một bên, đi cùng một lúc, nhưng cuối cùng lại rẽ theo hai hướng khác nhau.

Hồ i đó máy tính vẫn chưa phổ biến, thế nên không có QQ để chat, cũng không có email để gửi thư điện tử. Điện thoại di động và tin nhắn lại càng khỏi phải nói, chỉ có mấy kiểu điện thoại di động, nhưng vẫn chưa có chức năng nhắn tin bằng tiếng Trung. Bạn bè ở các trường liên lạc với nhau bằng thư từ. Công trường nào cũng có sạp hàng bán giấy viết thư, hình các nhân vật hoạt hình của Nhật Bản, rồi các mẫu hoa nhí của Hàn Quốc, thân tượng điện ảnh, loại 5 tệ/tập, có thể xé ra từng tờ để viết, loại 4 tệ/tập, còn được tặng thêm mấy phong bì nhỏ, vừa rẻ vừa đẹp, tha hồ chọn lựa.

Tiểu Thảo là cô bạn nhận được nhiều thư nhất trong lớp bọn họ, bạn bè của cô năm rải rác khắp Bắc Kinh.

“Cậu xem tập thư này đi”. Trong phòng văn thư, Tiểu Thảo đưa cho Phương Hồ i một chồng thư.

“Ừ”. Phương Hồ i bước đến chọn thư của lớp mình, một lát thì tìm thấy hai lá thư của Tiểu Thảo.

“Í! Để tớ xem nào! Không ngờ cậu ấy lại hồ i âm nhanh như vậy”. Tiểu Thảo cầm lấy lá thư cười nói: “Ồ, Phương Hồ i, sao chẳng bao giờ thấy cậu viết thư gì cả! Bạn cấp hai của cậu không liên lạc với nhau à?”.

“Tớ không thân với bọn họ lắm”.

“Không thân?”. Tiểu Thảo hỏi với vẻ kinh ngạc: “Cậu đùa à?”.

Phuong Hồ`i xếp lại chôn`g thư, đứng bên đời bạn, đầ`ng xa hình như có cậu nào đó ghi được một cú 3 điểm, mọi người reo hò, vỗ tay rấ t ồn ào, bấ t giác cô lại dõi mắ t về` phía đó.

“Tớ bảo này... Phuong Hồ`i...”. Tiểu Thảo câ`m lên một lá thư, giơ lên trước ánh nắ`ng, nhìn tờ giấ y viế t thư gắ p thành hình trái tim bên trong.

“Hả?”. Phuong Hồ`i ngoảnh đầ u lại, lá thư đã che kín đời mắ t Tiểu Thảo, cô nhìn thấ y mặt sau của phòng bì có nét chữ rấ t dễ thương: “Cảm ơn chú đưa thư”.

“Cậu... có phải cậu thích Trầ`n Tầ`m không?”. Tiểu Thảo hỏi nhỏ.

“Hả?”.

“Đúng không?”.

“Không... làm gì có!”. Tim Phuong Hồ`i đập thành thịch, cảm giác bị người ta nói trúng tim đen khiế`n cô vô cùng sợ hãi: “Cậu đừng nói linh tinh!”.

“Hi hi! Tớ biế t rồ`i!”. Tiểu Thảo đặt ngay lá thư xuô`ng, vui vẻ nói: “Thực ra là cậu thích Kiề`u Nhiên, đúng không?”.

“Cậu nói gì lạ vậy! Nhảm nhí quá!”. Phuong Hồ`i lườm Tiểu Thảo một cái rồ`i quay đầ u đi ra.

“Đừng giận, đừng giận mà!”. Tiểu Thảo kéo cô lại, nói với giọng rấ t bí ẩ n: “Tớ cam đoan sẽ không nói cho ai biế t đâu!”.

“Tớ xin đầ y, đừng nói linh tinh nữa!”. Nét mặt Phuong Hồ`i tỏ vẻ bấ t lực.

Bị Tiểu Thảo dọa như vậy, Phương Hồ`i phát hiện ra rằng, trước cái gọi là tình cảm đẹp, cô vẫn cảm thấy sợ. Cảm giác này, tự nhiên khiến cô cảm thấy vô cùng chán chường.

Tưởng như thế` là xong, nhưng trước khi tan học, Trần Tâm lại đến chỗ cô.

Phương Hồ`i luống cuống thu dọn ba lô, trong lúc chuẩn bị với lấy túi đựng bút thì bị Trần Tâm ấn tay xuống. Cậu không nói gì, chỉ nhét một tờ giấy vào trong đó, Phương Hồ`i sững sờ nhìn, Trần Tâm liền cười nói: “Về` nhà hãy xem”.

Phương Hồ`i không đợi được đến lúc về` nhà mà đã xem trước, thực sự cô không chịu được cảm giác thót tim này, đi đến giữa đường liền mở ra xem. Tuy nhiên, sau khi đọc xong, cô lại càng thót tim hơn.

Mẫu giấy viết` rằng:

“Phương Hồ`i, buổi sáng chưa nói được hết, sợ dĩ` tở lo cho cậu, không phải vì tở là người tốt, cũng không phải vì chúng mình là bạn thân của nhau. Mà là vì, TỚ THÍCH CẬU. Tớ không đùa đâu, tớ thật lòng đấy. Nếu` cậu thấy tở được thì hãy viết` tên tớ vào vở bài tập lịch sử. Tớ đợi cậu!”.

Phương Hồ`i là tổ trưởng phụ trách môn lịch sử, lần đầu tiên phát vở bài tập lịch sử, có một cuốn vở không ghi tên, cuốn đó chính là vở của Trần Tâm. Ít nhiều` Trần Tâm có ý tiếp` cận cô, lần thứ hai nộp vở, cậu vẫn không ghi tên, Phương Hồ`i biết` nên đã trả thẳng cho cậu. May mà bài tập môn lịch sử không nhiều`, nên Phương Hồ`i cũng âm thầm dung túng cho trò đùa có phần mờ ám này của cậu. Ngày mai có giờ lịch sử, bài tập tuần trước lại phải trả và lần này, cô có nên viết` tên vào vở rồi` trả cho cậu ta hay không?

Giữa nắng thu, Phương Hồ ì nhìn theo con đường phủ đầy lá ngân hạnh⁽⁴⁾ vàng, trong tay nắm chặt tâm lòng của một cậu bạn, nhưng lại không biết phải làm gì.

Hiện tại, khi được nghe Phương Hồ ì kể về câu chuyện của cô ngày trước, tôi rất hiểu tâm trạng rối bời của cô lúc đó. Tôi hiểu cô đã phải lưỡng lự, đầu tranh tư tưởng thế nào, nhưng vẫn không thể viết ra tên của cậu bạn mà rõ ràng cô rất có cảm tình đó.

Tuy nhiên, chắc chắn hồ ì đó Trần Tâm không hiểu được những điều này. Chính vì vậy, ngày hôm sau, cậu cầm cuốn bài tập lịch sử trên tay mà lòng tràn đầy hi vọng, đến khi phát hiện ra rằng vạch chấm phía sau chữ họ tên vẫn để trống, cậu thấy vô cùng chán nản. Cậu rất muốn đi hỏi cô, rốt cuộc là tại sao, tại sao rõ ràng đã nhìn thấy vẻ cảm tình hiện lên trong ánh mắt của cả hai người mà cô vẫn cố tình né tránh.

Nhưng rõ ràng Phương Hồ ì đang tránh mặt cậu, mấy ngày hôm đó gần như cô chỉ chuyện trò với Tiểu Thảo hoặc Kiều Nhiên mà không liếc cậu cái nào, cũng không nói chuyện với cậu. Nhưng Trần Tâm có cảm giác rằng, chắc chắn Phương Hồ ì không ghét mình. Vì từ đó trở đi cô không hề cười, trong đôi mắt trong veo đó, chắt chứa một vẻ u buồn khó có thể miêu tả bằng lời.

Cuối cùng Trần Tâm không nói được với Phương Hồ ì câu nào, dĩ nhiên là câu hỏi tại sao đó cũng không nói ra được. Lúc tan học, cậu nhìn theo Phương Hồ ì và Kiều Nhiên cùng ra khỏi lớp, bước chân của họ rất đều nhau, rất ăn ý, ngay cả lúc bước ra khỏi cửa lớp cũng là bước chân trái trước.

Phương Hồ ì liếc trộm Trần Tâm, cô biết chắc chắn cậu đang nhìn cô. Nhưng cô không ngoảnh đầu lại, cho dù chỉ là mỉm cười với cậu cũng không.

Không phải cô không muốn, mà là không dám.

Trong lúc Phương Hồ`i định tiếp tục im lặng và lặng lẽ bước đi, cô không thể ngờ rằng, ngày hôm sau, trên bảng lại có một dòng chữ đang chào đón cô.

Đó là nét chữ nghiêng nghiêng ngả ngả, không nhận ra là chữ của ai, nhưng lại vô cùng nặng nề: “Phương Hồ`i thích Trần Tâm”.

9

Hôm đó là ngày Phương Hồ`i và Tiểu Thảo phải xếp xe, Phương Hồ`i đã đến từ sớm, nhưng mãi không thấy bóng dáng Tiểu Thảo đâu. Lúc Kiên`u Nhiên đến, nhìn thấy Phương Hồ`i đang chật vật xếp chiếc xe đua của Triệu Diệp, cậu vội dừng xe lại, bước đến giúp cô.

“Để tớ xếp cho, Triệu Diệp tệ thật, không chịu xếp xe rồi hãy vào lớp! Mỗi xe cậu ta là chiếc niê`u cỡ nhất”. Kiên`u Nhiên giữ lấy chiếc xe, nói.

“Cậu ấy đến muộn, vội đi tập bóng rổ nên vứt xe ở đây rồi chạy mất”. Phương Hồ`i cười khổ sở, nói.

“Sao có mỗi mình cậu vậy? Tiểu Thảo đâu?”.

“Cậu ấy chưa đến, chắc là quên rồi”.

“Cô nàng này, suốt ngày bận rộn toàn cái không đâu, không thể hiểu nổi!”. Kiên`u Nhiên thở dài và dắt một chiếc xe đạp vào.

“Cậu về` đi, một mình tớ làm được mà”.

“Không sao, để tớ giúp cậu! À, hôm nay cậu ăn sáng chưa?”. Kiên`u Nhiên hỏi rất quan tâm: “Nếu chưa ăn thì đi ăn ngay đi!”.

“Tớ ăn rồi”. Phương Hồ`i mỉm cười cảm kích: “Cảm ơn cậu”.

Kiên`u Nhiên khua tay rồi cười bẽn lễn.

Gần như chuông báo bày rưởi Tiểu Thảo và Trần Tâm mới đến. Kiên`u Nhiên và Phương Hồ`i đang chuẩn bị về` lớp, bọn họ mới dắt xe chạy như bay từ cổng trường vào. Mắt Trần Tâm thâm

đen, tóc bù xù, vừa nhìn là biết dây muện. Còn Tiểu Thảo đến trường rồi mới nhớ ra hôm nay phải xếp xe, trên đường về lớp luôn miệng xin lỗi Phương Hồ i.

Bố n đưa vừa chuyện trò vừa chạy lên lớp, nhưng vừa bước vào cửa lớp, đột nhiên liền im bặt.

Tất cả đều nhìn thấy dòng chữ trên bảng đó, không to, nhưng rất nhức mắt: “Phương Hồ i thích Trần Tâm”.

Tiểu Thảo là người phản ứng đầu tiên, cô không nói câu nào, bực bội đi về chỗ mình. Chiếc ghế bị cô kéo ra rất mạnh, phát ra tiếng động rất chói tai.

Kiên Kiên là người phản ứng thứ hai, cậu bước lên bục giảng, cầm giẻ lau xóa dòng chữ xấu xa đó đi. Vì lau mạnh quá nên chiếc bảng rung bần bật. Sau đó cậu ngoảnh đầu lại, lạnh lùng nói: “Lần sau đề nghị các bạn trực nhật nhớ xóa bảng trước khi vào học!”.

Trần Tâm là người phản ứng thứ ba, cậu kéo Phương Hồ i và nói nhỏ: “Thôi cứ về chỗ đi”.

Còn từ đầu đến cuối, Phương Hồ i không hề nhúc nhích. Ánh mắt cô vô hồn, nhìn chằm chằm lên bảng, sắc mặt trắng bệch, sợ sệt. Thực ra cô không hề nhìn dòng chữ đã biến mất đó, cũng không nghe thấy những điều Trần Tâm đang nói với cô. Cô đã bị nỗi xấu hổ và sự sợ hãi nuốt chửng, cảm giác đáng sợ đó ập xuống đầu, xé nát tình cảm nhỏ nhoi của cô, chỉ trong giây lát, lòng tự trọng của cô đã vỡ vụn.

Phương Hồ i nheo mắt lại nói, hôm nay thời tiết rất đẹp, nhưng cô vẫn thấy lạnh vô cùng. Cô thực sự tuyệt vọng vì nghĩ rằng, từ giây phút này trở đi, tuổi trẻ của cô sẽ hóa thành tro bụi.

Trái tim tôi lại một lần nữa thắt lại. Hồì đó cô không dám mơ mộng gì cao xa, nhất như thỏ đê', thậm chí còn không dám đón nhận sự theo đuổi của Trầ`n Tầ`m, mà chỉ rụt rè bảo vệ chút tình cảm đầ`u đời kín đáo đó. Trong góc nhỏ chưa bị ai phát hiện, cô lén lấ'y ra để ngắ`m nghĩa, ngắ`m một lúc, sau đó tranh thủ lúc mọi người không để ý, lại cẩn thận cất đi.

Tựa như một chú sóc, ngò`ng nghêch ngò`i chò` hạt sô`i cuô`i cùng của mùa đông. Tuy nhiên đê`n cuô`i cùng, hạt sô`i đó vẫn bị phát hiện, nó bị phơi bày trước mặt tá`t cả mọi người, bị chề` giễu, mỉa mai, cuô`i cùng là bị giẫm nát không thương tiê`c.

Tôi nghĩ, chắ`c chắ`n con sóc đó sẽ vô cùng đau đón.

Phuong Hồ`i bước về` chỗ ngò`i của mình, cả buổi sáng, cô gục mặt xuô`ng bàn không hề` nhúc nhích. Cô giáo hỏi cô bị làm sao, Kiề`u Nhiên trả lời thay cô rằ`ng người không được khỏe. Trầ`n Tầ`m ngò`i sau cũng không học được chữ nào vào đầ`u, từ đầ`u đê`n cuô`i cậu vẫn theo dõi bờ vai gầ`y guộc của cô, bờ vai đó run rẩy, khiề`n cậu càng thêm buồ`n phiề`n.

Mãi cho đê`n giờ ăn trưa, Phuong Hồ`i mới ngắ`ng đầ`u lên. Mắ`t cô đã khóc sưng húp, tay áo vẫn còn chưa khô nước mắ`t. Trầ`n Tầ`m nhìn cô bê` hộp cơm của mình lặ`ng lặ` quay về` chỗ ngò`i, không tìm được nữa bèn bước đê`n.

Cậu đóng nắ`p hộp đựng cơm của Phuong Hồ`i lại rô`i nói: “Sang ăn cơm cùng mọi người đi!”.

Phuong Hồ`i cắ`n chặt môi, chậm rãi lắ`c đầ`u.

“Tớ lấ'y ghề` cho cậu rô`i, mau lên”.

“Tớ không sang đâu”. Vì vừa khóc nên giọng Phương Hồ`i còn hơi lạc, cô đưa tay với đôi đũa thì bị Trầ`n Tầ`m giắ`ng lại.

“Cậu có làm gì sai đâu, sao lại làm như vậy! Chẳng lẽ từ nay trở đi không bao giờ nói gì nữa à?”.

“Tớ không đi đâu”. Dường như Phương Hồ`i lại sắ`p bật khóc.

“Thôi được, thế` thì bọn tớ sang đây ăn vậy!”. Trầ`n Tầ`m quay lại kê bàn rô`i gọi Kiề`u Nhiên và Triệu Diệp: “Ê, lại đây!”.

Vì đi tập bóng nên Triệu Diệp không được tận mắ`t chứng kiế`n cảnh buổi sáng, cậu chỉ được nghe Kiề`u Nhiên kể sơ qua, đang không biế`t phải an ủi Phương Hồ`i thế` nào. Thấ`y Trầ`n Tầ`m gọi, cậu bèn vội bê hộp cơm chạy đế`n.

“Hôm nay có khoai tây à”. Triệu Diệp cúi người nhìn thẳng vào mặt Phương Hồ`i: “Khoai tây, Phương Hồ`i”.

Phương Hồ`i liề`n liề`c Triệu Diệp một cái với vẻ chán chường.

“Nhìn nữa đi! Nhìn thêm một lâ`n nữa đi!”. Triệu Diệp giả vờ trợn mắ`t lên nói: “Nhìn nữa tớ sẽ xoi tái cậu luôn!”.

Kiề`u Nhiên cũng bước đế`n, dường như cậu coi như không có chuyện gì xảy ra mà rút khăn trải bàn ra cho Phương Hồ`i rô`i quay lại nói: “Tiểu Thảo, mau lên!”.

“Tớ đang trao đổi một chút với Hà Sa, các cậu ăn trước đi”. Tiểu Thảo câ`m bát đi về` đầ`u bên kia.

“Mặc kệ Tiểu Thảo, cậu ta sợ tớ lâ`y khoai tây đó mà!”. Triệu Diệp không ngại ngầ`n mà mở ngay hộp cơm của Phương Hồ`i ra, nói: “Đồ` kẹ`t xỉ!”.

“Đồ` đều! Tưởng ai cũng như cậu à!”. Tiểu Thảo trợn mắt lườm Triệu Diệp một cái.

Trước tiếng cãi nhau chí chóc của Triệu Diệp với mọi người, dường như mọi chuyện đã trở lại bình thường. Nhưng Phương Hồ`i biế`t, cô không thể như trước được nữa. Thời đó người ta rấ`t nhạy cảm, cô rấ`t hiểu ánh mắt của của các bạn trong lớp nói nên điề`u gì. Đồ`i với những đứa trẻ ngày ngày chỉ đồ`i mặt với sách vở, bài thi, đây có thể coi là một chuyện lớn đầ`y háo hức. Mặc dù, nhân vật trung tâm câu chuyện đó cảm thấ`y rấ`t buồn.

Tô`i về` đế`n nhà, đầ`u óc cô vẫn cứ đẽ đầu đầu.

Đang chép bài thì điện thoại đổ chuông, một lát thì ba cô quay vào gọi.

“Tìm con hả ba?”. Phương Hồ`i hỏi với giọng nghi ngờ.

“Ừ, con trai”. Ba cô nói.

“A lô”. Phương Hồ`i nghe máy.

“A lô”.

“Ai đầ`y?”.

“Tớ Trầ`n Tầ`m đây”.

Nghe thấ`y đồ`i phương xưng tên, tim Phương Hồ`i liề`n đập thành thịch.

“Có chuyện gì vậy?”.

“Bài tập toán cậu làm xong chưa?”.

“Xong rô`i”.

“Xem hộ tớ trang 49, câu 5, kết quả cuối cùng của cậu là bao nhiêu?”.

“Đợi lát nhé”. Phương Hồ ì chạy vào phòng lấy vở toán, đột nhiên cô phát hiện ra rằng, cô rất vui khi nhận được điện thoại của Trần Tâm.

“A lô, X=5, Y=3”.

“Ừ, giống của tớ”.

“Ừ”.

“Cảm ơn nhé”.

“Không có gì”.

“Thế, thôi nhé”.

“Ừ, bye bye”.

Điện thoại vọng lại tiếng tút tút, tự nhiên Phương Hồ ì lại thấy có cái gì đó thất vọng.

Cô về phòng tiếp tục làm bài tập, nhưng năm phút sau, điện thoại lại đổ chuông.

Phương Hồ ì đóng tai lắng nghe ba nói chuyện, đến khi nghe thấy ba nói: “Cháu đợi một lát”. Cô vội mở cửa phòng ra.

“Tìm con hả ba?”.

“Ừ...”. Ba cô nhìn con gái bằng ánh mắt dò hỏi: “Hình như vẫn là cái cậu ban nãy”.

“Vâng”. Phương Hồ ì giả vờ quay vào lấy vở bài tập toán rồi chậm chạp bước đến.

“A lô”.

“Tớ đây”.

“Ừ, còn câu nào cần độ kết quả nữa không?”.

“Hết rồi”.

“Hả?”.

“Ồ... tớ có chuyện muốn nói với cậu, nói chuyện có tiện không?”.

“Bình thường”.

“Thế tớ nói nhé, cậu chỉ cần nghe thôi”.

“Ừ”.

“Chuyện sáng nay đừng nghĩ ngợi gì nữa”.

“Tớ biết rồi”.

“Biết gì, khóc cả buổi sáng đúng không?”.

“Không”.

“Nếu tớ không lên tìm cậu, chắc cậu sẽ không nói chuyện với tớ nữa đúng không?”.

“Ừ”.

“Vì sao?”.

“... Không hay...”.

“Có gì mà không hay! Hay là ngày mai tớ cũng viết lên bảng rằng Trăn Tâm thích Phương Hồ! Cho hòa cả làng nhé!”.

“Cậu đừng làm vậy!”. Phương Hồ`i bắ`t đầ`u cuố`ng.

“Tại sao không được! Tớ thích cậu mà!”.

Đây là lần đầ`u tiên Trầ`n Tầ`m bày tỏ tình cảm trực tiế`p với cô, vừa nói ra câu đó, hai đứ`a liề`n im bặt.

Bây giờ chúng ta thường hay nói là yêu. “Anh yêu em!”. “Em có yêu anh không?”. “Anh có mãi mãi yêu em không?”. Cân nhắ`c câu chữ quá, dường như cũng mắ`t đi vẻ trân trọng vớ`n có. Nói nhiề`u đê`n đầ`u, đê`u vẫn cảm thấ`y có gì đó trố`ng rồ`ng, không khiề`n người ta tin đượ`c. Chính vì thế` mắ`y câu bên trên đã biế`n thành: “Anh rắ`t yêu em!”. “Em có yêu anh thật lòng không?”. “Anh có thật sự mãi mãi yêu em không?”.

Chữ yêu và chữ thật lòng, thật sự, đã trở thành một tổ hợp dở khóc dở cười.

Còn khi mười mắ`y tuổi, cái gọi là “thích”, mặc dù nghĩa của nó không sâu sắ`c bằ`ng từ “yêu”, nhưng vẫn đủ để` lắ`p đầ`y trái tim.

Trong tích tắ`c đó, cái gọi là “thích” của Trầ`n Tầ`m, đã khiề`n Phương Hồ`i cảm thấ`y vô cùng ấ`m áp.

“Cậu... thích tớ không?”. Trầ`n Tầ`m vẫn vắn hỏi.

“...”.

“Thích thì nói có, không thích thì nói không”.

“Phương Hồ`i, đừng nói chuyện nữa, mau vào làm bài tập đi”. Ba Phương Hồ`i gọi cô.

“Vâng, con vào ngay đây!”. Phương Hồ`i luố`ng cuố`ng trả lời: “Thôi để` ngày mai đi học nói nhé”.

“Đợi đã! Có hay không?”. Trần Tâm sốt sắng hỏi: “Cậu trả lời tớ đi!”.

“Có! Thế đã nhé!”. Phương Hồ ì không đợi cậu nói gì thêm mà cúp ngay máy.

IO

Hôm đó không phải là ngày đặc biệt gì, hàng nghìn năm qua, đó cũng chỉ là một đêm rất bình thường, nhưng hai đứa trẻ đó đã khắc sâu trong lòng.

Ở hai đầu Bắc Kinh, chúng đã tự cười thê m. Không thể gọi điện thoại để nói thêm gì nữa, thế nên đành phải hò i tưởng lại cuộc nói chuyện ban nãy, hò i tưởng từng chữ một. Không có điện thoại để nhắn tin xác nhận lại, thế nên trong lúc vui mừng vẫn còn có điều gì đó thấ p thỏm, không yên tâm. Không có phầ n mê m chat QQ có thể gửi gắ m mọi niề m thương nỗi nhớ, thế nên đành phải giấ u sự rung động dưới đáy lòng.

Nhưng có lẽ chính vì thế mà nỗi nhớ và niề m vui lại lắ ng động niề u hơn, tỏa ra một mùi thơm ngào ngạt hơn, dĩ nhiên là cũng sẽ nhớ lâu hơn.

Ngày hôm sau thế nào mà hai đứa lại gặp nhau trên đường đé n trường. Cả hai đé u hơi đỏ mặt, Trầ n Tầ m đạp xe mái miế t, thỉnh thoảng lại liế c Phương Hô i đạp xe bên cạnh. Còn Phương Hô i thì một mực cúi đầ u, tóc mái che kín mặt.

“Ồ...” Trầ n Tầ m không chịu được nữa bèn hỏi: “Hôm qua, cậu nói ‘có’ đúng không?”.

“Sao vậy?”. Phương Hô i nhìn cậu bắ ng ánh mắ t căng thẳng.

“Không sao cả, xác nhận lại thôi”. Trầ n Tầ m liề n cười: “Phương Hô i, tớ... tớ mừng... vô cùng”.

“Tớ tưởng cậu rút lại lời cơ”. Phương Hô i khế cắ n môi.

“Làm sao có chuyện đó được!”. Trầ n Tầ m quay đầ u lại, nói với giọng khắ ng địn h.

Cậ u ra sức đắ p về ` phía trướ c, thả hai tay ra, hào hứ ng kêu lên má y tiế ng. Phươ ng Hồ ì liê n cười, đắ p xe đườ i theo cậ u.

Đề n trườ ng, hai đứ a khồ ng đắ t xe song song bên nhau. Trầ n Tầ m đi trướ c, Phươ ng Hồ ì theo sau, phồ i hợ p rấ t ấ n ý, cả hai đề u cô gắ ng thể hiệ n khồ ng có tình ý riê ng tư gì với nhau. Thích, là chuyệ n hai đứ a tự tậ n hườ ng, hồ ì đó chắ c cũ ng khồ ng muồ n công khai trướ c bầ n dầ n thiê n hạ. Dĩ nhiên rồ i, chún g cũ ng khồ ng dám, yê u trong trườ ng phồ thông cũ ng khồ ng có gì là hay.

Trầ n Tầ m xế p xong xe liê n tự độn g tạo ra một khoắ ng trồ ng. Phươ ng Hồ ì cười thầ m rồ i đắ t xe đụn g bên cạ nh xe cậ u, cô cú i xuồ ng khoá xe, ngắ ng đầ u lên thì vô cùn g kinh ngạc khi phát hiệ n ra rằ ng Trầ n Tầ m đã khoá bắ nh xe trướ c của hai xe lại với nhau bằ ng ổ khoá hìn h chữ U.

“Cậ u làm... làm gì vậy?”. Phươ ng Hồ ì lén lút nhìn bậ n phụ trách xế p xe.

“Khồ ng gì cả. Nhun g nê u hờ m nay cậ u khồ ng nói chuyệ n với tớ thì chiề u đừ ng có hờ ng về ` nhà đượ c”. Trầ n Tầ m cười rấ t đắ c ý.

“Kiề u gì vậy!”. Phươ ng Hồ ì lườ m Trầ n Tầ m một cái, nhun g trong lòng lại vui vô cùn g: “Nhữ mọi người nhìn thấ y thì sao”.

“Khồ ng sao, cậ u đừ ng khoá xe nử a, nê u bọ n họ nhìn thấ y thì bảo cậ u khồ ng mang chìa khoá!”.

Lúc vào lớp, Phươ ng Hồ ì vẫn hơi cắ ng thẳng, cô vẫn chưa hế t sợ trò đầ u buổi sáng hờ m qua, cảm giắ c bị mọi người nhìn chắ m chắ m, nghĩ lại cô vẫn thấ y run. Nhun g nhìn Trầ n Tầ m đi trướ c,

Phuong Hồ i cảm thấy yên tâm hơn, ít nhất là hiện tại đã có một người chịu đứng về phía cô, cô không còn lẻ loi nữa, cô đã có một cậu bạn khá ổn ở bên cạnh, chỉ cần ngẩng đầu lên là nhìn thấy, chỉ mỗi điều này thôi cũng đã khiến cô yên tâm hơn rất nhiều.

Buổi trưa, Trần Tâm lấy cơm hộ Phuong Hồ i và Tiểu Thảo, nhưng Tiểu Thảo vẫn nói có việc với Hà Sa nên không vào. Phuong Hồ i ngại ngùng ăn cùng Trần Tâm và bọn họ, một mình cô ngùng ăn với ba cậu con trai, nhìn cứ kì kì thế nào đó. Nhưng Trần Tâm không chịu, cậu chỉ muốn ngùng ăn với Phuong Hồ i. Và thế là trong lúc Phuong Hồ i từ chối ăn chung với bọn họ, Trần Tâm lại vậy Kiêu Nhiên và Triệu Diệp đến bàn Phuong Hồ i như lần trước.

Trước hành động này của Trần Tâm, Phuong Hồ i luôn phải chấp nhận một cách bị động. Hôm nay cậu đã máy lần làm thế rồi, ví dụ buổi sáng khóa xe, hoặc như vừa nãy xin giấy kiểm tra toán. Cậu nói quên mang rồi cười xin Phuong Hồ i máy tờ. Một lát sau, Phuong Hồ i lại nhìn thấy cậu lôi từ cặp ra một sấp đưa cho Kiêu Nhiên.

Mặc dù cách cố ý tiếp cận của Trần Tâm hơn ngang ngạnh, trẻ con, nhưng Phuong Hồ i vẫn thấy rất vui. Cô biết, sở dĩ Trần Tâm làm như vậy là vì cậu thực sự quý mến cô.

Giờ thể dục trường F, con trai học riêng, con gái học riêng, tập bài thể dục, chạy đôi vòng là giải tán, hoạt động tự do. Tiểu Thảo không chơi cùng Phuong Hồ i nữa, cô và máy cô bạn khác ngùng dưới gốc cây thảo luận tập phim Hoàn châu cách cách tối hôm qua, hình như Ngũ A Ca đã hôn Tiểu Yên Tử, chính vì thế bọn họ bàn tán rất hào hứng. Hà Sa và Tiểu Thảo còn ngân nga ca khúc trong phim.

Phương Hồ`i ngô`i một mình bên cạnh, không cô bạn nào quay sang nói chuyện với cô, cô chỉ lặng lẽ nhìn họ cười đùa và lắ`ng nghe: “Hãy để chúng ta được làm bạn với hồ`ng trầ`n. Cưỡi ngựa phi nhanh, tận hưởng nhân thê` phồ`n hoa. Đố`i tửu xướng ca, hát lên bài ca vui mừng trong tim. Oanh oanh liệt liệt, nắ`m bắ`t tuổi thanh xuân”. Cô biế`t, trong mắ`t Tiểu Thảo, cô chỉ là một người bạn không có gì quan trọng. Thê` nên vì chuyện ngày hôm qua mà Tiểu Thảo tránh mặt cô, cũng là điề`u dễ hiểu. Chỉ có điề`u, ít nhiề`u cô cũng vẫn thấ`y lẻ loi.

Đám con trai cũng đã giải tán, Trầ`n Tầ`m vào phòng dụng cụ thể thao mượn quả bóng rổ, lúc quay ra thì nhìn thấ`y Phương Hồ`i đang ngô`i một mình ở một góc. Cô vô`n đã gắ`y, trước tiế`ng nói, tiế`ng cười vui vẻ bên cạnh, cậu lại càng cảm thấ`y cô mảnh mai, đơn độc hơn. Trầ`n Tầ`m nghĩ một lát rồ`i quay lại gọi Kiề`u Nhiên và Triệu Diệp: “Ê! Hôm nay đừng chơi bóng nữa! Ra chơi trò gọi số` với con gái đi!”.

Kiề`u Nhiên cũng nhìn thấ`y Phương Hồ`i đang ngô`i một mình, bèn kéo ngay Triệu Diệp, mặc dù Triệu Diệp không tỏ ra tình nguyện lắ`m: “Ừ! Đi thôi! Ra chơi gọi số`!”.

Trầ`n Tầ`m lại quay sang gọi đám con gái, lúc đầ`u Phương Hồ`i ngô`i im không nhúc nhích, nhưng rồ`i cũng bị Kiề`u Nhiên kéo đi.

Mọi người xê`p số`, Triệu Diệp số` 1, Trầ`n Tầ`m số` 2, Phương Hồ`i số` 3, Tiểu Thảo số` 4, Kiề`u Nhiên số` 5, tổng cộng mười má`y người, luật chơi là ai thua ba lầ`n sẽ bị mọi người thay nhau tung bóng vào mông.

Vì muố`n Phương Hồ`i được chơi vui, Trầ`n Tầ`m và Kiề`u Nhiên đã liên tục gọi số` 3. Phương Hồ`i chạy má`y vòng, dầ`n dầ`n cũng bật cười. Cô là người thật thà, mỗi lầ`n bị gọi đầ`u tung bóng

rất cao, thế nên đón bóng của cô rất dễ, mọi người cũng đều gọi số 3.

Triệu Diệp thì không như vậy, cậu ta chơi láu cá hơn ai hết. Triệu Diệp cố tình trêu Tiểu Thảo, lúc thì tranh thủ khi cô đứng cách xa, tung nhẹ bóng lên rồi ném xuống gọi số 4, lúc lại giả vờ tuột tay khi Tiểu Thảo sẵn sàng tư thế chờ cậu gọi số, sau đó ném bóng vào cô. Kết quả là chỉ một lát, Tiểu Thảo đã thua ba lần.

“Triệu Diệp! Cậu cố tình đúng không!”. Tiểu Thảo hậm hực quát.

“Hê hê, ai bảo buổi trưa không ăn cơm với bọn tớ”. Triệu Diệp cười nói: “Nhanh lên! Xong rồi đấy!”.

“Không ăn đấy! Nhìn thấy cậu là bực!”. Tiểu Thảo giận dỗi quay mặt đi.

Mọi người vừa cười vừa lần lượt tung bóng vào Tiểu Thảo, đến lượt Phương Hồ i, cô nhẹ nhàng đập bóng xuống đất rồi ném đi. Không ngờ đúng lúc Tiểu Thảo nghiêng người về phía sau để bảo vệ cổ tay.

Tiểu Thảo liền hét lên, bực bội quay đầu lại quát: “Nhẹ thôi! Đừng ném vào tay!”.

“Tớ... xin lỗi”. Phương Hồ i nhẹ nhàng xin lỗi.

“Thôi đi, cậu ấy có ném mạnh đâu”. Trần Tâm đứng bên cạnh nhìn từ đầu đến cuối, không kiềm được bèn lên tiếng bên vực Phương Hồ i.

Vô n đang bực mình, nghe Trần Tâm nói như vậy, mắt Tiểu Thảo liền đỏ hoe, cô nhặt bóng lên ném mạnh về phía Trần Tâm: “Tớ không chơi nữa!”. Nói xong liền quay đầu chạy về lớp. Hà Sa trợn mắt nhìn Trần Tâm một cái rồi đuổi theo.

Phương Hồ`i cũng muố`n chạy vào xem sao, nhưng lại bị Kiề`u Nhiên kéo lại.

“Đừng vào, cậu ấy gây sự với cậu đấy...”.

“Thích chơi thì chơi! Không chơi thì thôi!”. Trầ`n Tầ`m nhạt bóng lên nói.

Sau ngày hôm đó, Tiểu Thảo không ăn cơm cùng bọn họ nữa. Má`y ngày đầ`u cô còn lắ`y có có chuyện muố`n nói với Hà Sa, nhưng sau đó thì mang cơm đế`n bàn Hà Sa ăn. Phương Hồ`i không phải là người chủ động, thế` nên cũng không đi tìm cô. Hai đứa đầ`n trở nên xa cách.

Thế` rồi, sự kiện dòng chữ trên bảng đã trôi qua như chưa từng xảy ra. Dù gì thì vẫn còn rấ`t nhiề`u việc phải làm, phải học từ mới tiế`ng Anh, phải làm bài tập, phải trả bài kiểm tra, phải nghe thầ`y Lưu liên tục “ờ”. Nế`u không đặc biệt để` tâm thì chắ`c cũng đã quên rồi. Trừ phi ai đó đột nhiên nhắ`c lại, thì cũng chỉ bàn tán một lúc. Nhưng những lời bàn tán đó, Phương Hồ`i không nghe thầ`y. Cô cũng không để` ý, hồ`i đó, cô chỉ chuyên tâm thích Trầ`n Tầ`m.

Nhiề`u lúc Phương Hồ`i cũng cảm thầ`y lẻ loi, mặc dù Trầ`n Tầ`m, Kiề`u Nhiên và Triệu Diệp đầ`u rấ`t tốt với cô, nhưng có những việc chỉ có con gái mới cùng làm được. Ví dụ cùng nhau đi vệ sinh, mượn đồ` dùng cá nhân của nhau, nói chuyện với nhau trong giờ học, buổi trưa trao đổi với nhau về` bộ phim truyề`n hình, xuố`ng căng tin mua đồ` ăn vặt...

Không bạn nữ nào cùng Phương Hồ`i làm những việc này, cô nói hồ`i đó cô đã quen rồi, cô tưởng mình sẽ phải số`ng như vậy trong suố`t ba năm.

Tuy nhiên, Lâm Gia Mạt đã xuấ`t hiện.

Phần 3. Qua lại

Phương Hồ`i nói: “Em cảm thấ`y sờ dĩ gặp nhau không bắ`ng nhớ nhưng, là vì gặp nhau chỉ khiế`n người ta buồ`n bã, đau đón phải đố`i mặt với hiện thực, còn nhớ nhưng lại có thể biế`n những lời đố`i trá thành câu chuyện cổ tích”.

I

Phương Hồ`i nói: “Em cảm thấ`y sờ dĩ gặp nhau không bắ`ng nhớ nhưng, là vì gặp nhau chỉ khiế`n người ta buồ`n bã, đau đón phải đố`i mặt với hiện thực, còn nhớ nhưng lại có thể biế`n những lời nói đố`i trá thành câu chuyện cổ tích”.

Phương Hồ`i là người đầ`u tiên trong lớp gặp Lâm Gia Mạt.

Cuộc gặp gỡ đầ`u tiên giữa họ diễn ra sau giờ truy bài buổi sáng. Phương Hồ`i thu vở bài tập lịch sử, cuố`n đầ`u tiên là của Trầ`n Tầ`m, cô đã bọc bìa cho vở lịch sử của cậu bắ`ng giấ`y bọc rấ`t đẹp, nhãn vở để Trầ`n Tầ`m tự ghi tên, còn trang thứ hai sau trang bìa là do Phương Hồ`i viế`t. Cô ôm một chồ`ng vở và bước vào văn phòng của khô`i 10, trong phòng có một bạn gái đeo chiế`c cặp xách màu bạc nhìn rấ`t lạ đang đứng nói chuyện với cô chủ nhiệm Hầ`u Giai, ánh nắ`ng rực rỡ hắ`t xuố`ng người bạn gái đó, nhìn rấ`t đẹp.

Cô chủ nhiệm liề`n gọi Phương Hồ`i vào: “Phương Hồ`i, đây là bạn Lâm Gia Mạt, bạn mới chuyển đế`n lớp mình”.

Phương Hồ`i lịch sự gậ`t đầ`u, trước đó lớp đã được nghe nói chuẩn bị có học sinh mới chuyển đế`n, mọi người còn bàn tán nhau không biế`t là con gái hay con trai.

“Phương Hồ`i là lớp phó tuyên truyền của lớp mình”. Cô Hồ`u Giai giới thiệu.

Lâm Gia Mạt liền mỉm cười và nói chào bạn, Phương Hồ`i ngược mắt nhìn, cô vô cùng bất ngờ khi phát hiện ra rằng cô bạn đó rất xinh xắn.

“Phương Hồ`i, em về` lớp và bảo Trần Tâm lên giáo vụ khiêng một bộ bàn ghế`. Tổ 5 vẫn thiếu`u một bạn nữa đúng không? Kê bàn ở tổ 5 nhé, chuyển bàn thứ ba ra, mỗi người lùi ra sau một chút, một lát cô và bạn sẽ lên”.

“Dạ vâng”.

Phương Hồ`i vâng dạ rồi đi ra, lúc ra đến` cửa quay đầu lại, Lâm Gia Mạt lại mỉm cười rất tươi với cô.

Trong mắt tôi, nếu không có điều`u bất thường gì lớn thì có lẽ các nữ sinh hai mươi mấ`y tuổi đều xinh xắn, tục ngữ nói, không có cô gái xấu, chỉ có cô gái lười. Nhan sắc bình thường không sao cả, biết` trang điểm cũng được gọi là mỹ nữ. Không biết` trang điểm không sao cả, dáng người đẹp cũng được gọi là mỹ nữ. Dáng người không đẹp không sao cả, biết` cách ăn mặc cũng được gọi là mỹ nữ.

Tuy nhiên, hồ`i mười mấ`y tuổi thì không phải như vậy, dù dáng người bạn hình chữ S hay thon thon hình vại, thoai thoai hình chum thì đều` bị cuốn trong bộ đồ`ng phục rộng thùng thình của trường. Tất` cả mọi người đều` để một kiểu tóc què như nhau, không được ép thẳng cũng không được nhuộm tóc, make up thì lại càng không thể. Kem dưỡng da toàn dùng của hãng Yumeijing hay Haiermian, thoa khắp mặt rồi lại bôi vào tay, còn Clinique, Estee lauder, dưỡng mắt` gì đó, chẳng nghe thấ`y bao giờ.

Thế nên, thời cấp ba, cô nữ sinh nào các nét đầu ra đầy, tức là mắt ra mắt, mày ra mày, thì được đánh giá là xinh đẹp.

Phuong Hồ i nói, Lâm Gia Mạt có vẻ đẹp như vậy.

Lên đến lớp, Trần Tâm và Triệu Diệp đang cầm vở Phuong Hồ i, tô c kí chép bài tập môn chính trị.

Phuong Hồ i bước đến, vỗ vai cậu ta nói: “Này, cô chủ nhiệm bảo cậu lên khênh một bộ bàn ghế, lát nữa bạn chuyển trường đó đến đây”.

“Bạn chuyển trường hả?”. Triệu Diệp hào hứng hỏi: “Đục hay cái?”.

Phuong Hồ i liền lờm cậu ta một cái, nói: “Con gái”.

“Oa! Trưa nay Kiêu Nhiên mời cơm nhé! Tôi thắng cược rồi đây!”. Triệu Diệp nắm tay thành nắm đấm, nói: “Có xinh không?”.

“Xinh lắm”. Vừa nói, Phuong Hồ i vừa liếc trộm Trần Tâm.

“Đi thôi, đi thôi! Đừng viết nữa! Hôm nay thầy Thôi sẽ không bắt ông phải trả bài đâu! Tiếc trước thầy đã gọi ông rồi mà! Đi khênh bàn đi!”.

Nghe nói là mỹ nữ, Triệu Diệp lại hào hứng ngay.

Trần Tâm vội viết thêm mấy chữ nữa rồi dúm cho Phuong Hồ i: “Chưa xong, còn hai bài nữa, chép hộ tớ đi”.

“Hả?”.

“Thôi nhờ mà! Nhớ giúp nhé!”. Vừa chạy, Trần Tâm vừa cười với cô.

Phương Hồ ì câ m vở tâ n ngâ n nhìn theo cậu ta, việc Trầ n Tầ m chạy đi vội vã như vậy khiế n cô thấ y có gì đó không thoải mái.

Lâm Gia Mạt vừa vào lớp, Triệu Diệp phải buột miệng xuýt xoa.

“Cuô i cùng thì lớp mình cũng có VIP rô i! Hôm nào tôi phải đi khoe với đội bóng mới được!”. Nhìn theo bóng Lâm Gia Mạt, cậu ta nói nhỏ với Trầ n Tầ m.

“Một con dê, thay ba cái rìu, ba cái rìu này...”. Thầ y Thôi dạy chính trị đang giảng rấ t đống dục trước lớp, mắ t liên tục để ý phía bọn họ.

Trầ n Tầ m nhìn về phía trước, giả vờ ghi bài, nói: “Phương Hồ ì bảo xinh tôi còn không tin, ai cậu á y chẳng bảo xinh, không ngờ xinh thật!”.

“Tôi thấ y bình thường thôi, gì mà hai ông hào hứng vậy!”. Kiề u Nhiên nói.

“Mấ y cậu phía sau đang nói chuyện!”. Thầ y Thôi nhắ c bọn họ, sau đó lại chỉ lên bảng nói: “Ba cái rìu này...”.

“Kiề u Nhiên chỉ thấ y Phương Hồ ì xinh thôi!”. Triệu Diệp đặt sách xuố ng đùi, cúi đầ u xuố ng nói.

“Vẫ thua Lâm Gia Mạt một chút”. Triệu Diệp lắ c đầ u nói.

“Không giố ng nhau”. Trầ n Tầ m liế c trộm Phương Hồ ì đang ngô ì phía trước.

“Cạch cạch cạch!”. Thầ y Thôi gõ miế ng lau bảng mấ y cái, nói: “Ba cậu ngô ì sau kia, có chuyện gì vậy! Còn nói tôi mời ra ngoài đó!”.

Ba đứa vội ngó ì thẳng người, không dám ho he gì nữa.

Thầy Thôi dừng một lát rồi nói tiếp: “Cả lớp tiếp tục xem, ba miếng giẻ lau...”.

Cả lớp liền cười rộ lên.

Vì Lâm Gia Mạt không đặt cơm cùng mọi người trong tháng này nên buổi trưa đành phải ngó ì đợi lớp phó đời số ng Kiêu Nhiên đi gặp cô giáo để hỏi cách giải quyết.

Triệu Diệp không để lỡ thời cơ mà bước ngay đến làm quen: “Cậu là Lâm Gia Mạt à? Trước cậu học trường nào vậy?”.

“Tớ học trường W”. Lâm Gia Mạt thân thiện trả lời.

“Ừ, cách trường mình xa nhỉ! Thế nhà cậu ở khu đó à?”.

“Không, nhà tớ gần trường mình lắm”.

“Ê, đừng chí, nói chuyện gì mới mẻ hơn được không! Đi lấy cơm mau lên!”. Trần Tâm bê thức ăn đến, cười nói.

“Nói chuyện với bạn mới một chút mà”. Triệu Diệp miễn cưỡng đứng dậy.

“Hay là cứ ăn trước với bọn tớ đi! Ăn suất của Kiêu Nhiên ấy. Nếu đợi cậu ấy về, thì cả hai cậu đều phải ăn cơm nguội rồi”. Trần Tâm nói.

“Ừ, đúng đấy! Tớ chia cho cậu một ít cũng được!”. Triệu Diệp vội gật đầu.

“Được không? Sợ lát nữa bọn cậu không no”. Lâm Gia Mạt nói.

“Không sao! Phương Hồ`i cũng ăn cùng bọn tớ, cậu ấy ăn ít lắm, ngày nào cũng thừa! Cậu và cậu ấy ăn chung là đủ! Tớ đi kê bàn cho cậu nhé!”.

Vừa nói Triệu Diệp vừa đứng dậy kê bàn.

Đến khi Phương Hồ`i rửa tay quay vào, ba đĩa đã ngổ`i vào chỗ, Lâm Gia Mạt đang ngổ`i chia cơm giữa Trầ`n Tầ`m, Triệu Diệp.

“Mau lên! Hôm nay bọn mình ăn cùng nhau!”. Triệu Diệp gọi cô.

Phương Hồ`i lặng lẽ ngổ`i xuô`ng ghê` đố`i diện với Trầ`n Tầ`m, bình thường cô luôn ngổ`i cạnh cậu, nhưng hôm nay chỗ đó đã bị Lâm Gia Mạt chiế`m mắ`t.

“Thiê`u một suấ`t cơm à?”. Phương Hồ`i hỏi.

“Kiê`u Nhiên đang lên gặp cô giáo để xin thêm, tớ bảo Lâm Gia Mạt ăn suấ`t của cậu ấy trước”. Trầ`n Tầ`m đưa cho cô một đôi đũa, nói.

“Thôi cứ ăn suấ`t của tớ đi”. Phương Hồ`i đẩy hộp cơm của mình ra, bình thản nói: “Nhỡ không xin được thì sao”.

“Thê` cậu ăn gì!”. Trầ`n Tầ`m lại đẩy về` phía cô: “Cậu ăn của cậu đi, không xin được thì bảo Kiê`u Nhiên đi mua hamburgerr”.

“Không câ`n đâu”. Phương Hồ`i khăng khăng đẩy sang phía Lâm Gia Mạt, nói: “Không sao, cậu cứ ăn của tớ đi, tớ không đói”.

Bầ`u không khí tự nhiên lại trở nên khó xử, Lâm Gia Mạt nhìn bọn họ, nói: “Thôi thê` này vậy, tớ và Phương Hồ`i ăn một suấ`t được không? Cậu không chê chứ?”.

Phương Hồ`i vội lắ`c đầ`u, nói: “Không, tớ không chê đâu!”.

“Thế thì được rồi!” . Lâm Gia Mạt vừa cười vừa mở hộp cơm ra.

Một lát sau, Kiều Nhiên mang cơm về, Triệu Diệp rất hào hứng, còn Phương Hồ i thì không nói thêm câu nào nữa.

Tôi đến về nhà, Phương Hồ i nhận được điện thoại của Trần Tâm, sau khi tôi chiếu xong kết quả bài toán và vật lý, cả hai đều im lặng.

Nghe thầy đầu bên kia không còn động tĩnh gì nữa, Phương Hồ i liền nói: “Thôi tắt cúp máy nhé”.

“Không muốn nói với tớ gì nữa à?”. Trần Tâm hỏi.

“Nói gì cơ?”.

“Phương Hồ i...”. Trần Tâm ngập ngừng một lát: “Cậu vẫn chưa... chưa nói rằng cậu thích tớ”.

“Ừ”.

“Ừ gì hả!”. Trần Tâm có vẻ sốt ruột, sau giờ ăn trưa hôm nay, Phương Hồ i không nói chuyện gì với cậu nữa. Ngẫm lại mới thấy, bao giờ cậu cũng là người gọi chuyện trước, thậm chí Phương Hồ i chưa lần nào chủ động gọi điện cho cậu. Trong khi buổi trưa, cô lại khăng khăng giữ suất cơm cho Kiều Nhiên, điều này khiến cậu rất khó chịu.

“Trần Tâm”. Giọng Phương Hồ i rất nhỏ, có phần run run: “Nếu cậu cảm thấy tớ không ổn, hoặc không thích tớ nữa thì cứ nói thẳng với tớ, không sao đâu”.

“Hả? Cậu nói linh tinh gì vậy!”. Trần Tâm hỏi với giọng sừng sốt: “Ai bảo tớ không thích cậu nữa!”.

“Tớ cũng có gì xuấ t sắ c gì đâu...”.

“Thôi!”. Trầ n Tầ m ngắ t lời cô, nói: “Tớ biế t rồ i, có phải vì trưa nay tớ gọi Lâm Gia Mạ t vào ăn cơm nên cậu giận đúng không?”.

“Không...”.

“Ha ha, chắ c chắ n là như vậy! Đùng có chồ i! Có phải cậu ghen đúng không?”. Đột nhiên Trầ n Tầ m phắ n khởi hẩ n lên, cậu luôn có cảm giắ c rắ ng, thái độ của Phương Hồ i rắ t mơ hồ , không nặng lòng như cậu. Chính vì vậy, cậu rắ t phắ n khởi khi Phương Hồ i ghen vì cậu.

“Làm gì có!”. Phương Hồ i vội phủ nhận.

Thực ra đúng là trong lòng cô cũng hơi buồ n, không phải vì Trầ n Tầ m gây ra chuyện gì, mà do Lâm Gia Mạ t xinh xắ n quá, còn cô lại không tự tin nhiề u vào cái gọi là tình cảm. Và thế là, nỗi buồ n này đã xâm chiế m trái tim cô.

“Có biế t vì sao tớ rủ cậu á y ăn cơm cùng không?”. Trầ n Tầ m hạ thấ p giọng, nói: “Đó là vì tớ nghĩ bình thường cậu á y có thể chơi cùng với cậu, giờ thể dục lúc nào cậu cũng ngồ i một mình, tớ không thể tiế t nào cũng gọi con gái chơi gọi sô đượ c”.

“Và còn...”. Trầ n Tầ m liề n nhắ n mạnh: “Làm sao có chuyện tớ không thích cậu, cậu cũng không đượ c phép không thích tớ!”.

Cuồ i cùng thì những thắ c mắ c trong lòng Phương Hồ i đã đượ c tháo gỡ như vậy, lầ n đầ u tiên cô cảm nhận đượ c rắ ng, hóa ra việc thích một người lại á m áp, chân thực như vậy. Trầ n Tầ m tựa như ánh nắ ng trong lành, khiế n phầ n đã hoang vu trong lòng cô nở hoa rực rỡ.

2

Hôm sau đi học, Phương Hồ`i đã chủ động gọi Lâm Gia Mạt vào ăn cơm cùng. Lâm Gia Mạt rất phấn khởi và thế` là nghiêm nhiên trở thành bạn thân của cô, dù sao cũng vừa mới chuyển trường, hòa nhập được với bạn bè mới là điều` đáng mừng. Hơn nữa Lâm Gia Mạt cũng thấy Phương Hồ`i khá ổn, bạn đầu tiên gặp ở trường mới là cô, chứng tỏ hai đứa có duyên với nhau. Lâm Gia Mạt không tuế`ch toác như Tiểu Thảo, cũng hoạt bát nhưng lại cẩn thận, số`ng nội tâm, hai đứa chơi với nhau rất tâm đầu ý hợp. Chính vì vậy, cuối cùng Phương Hồ`i đã chấ`m dứt được cảnh lủi thủi một mình trong sân trường.

Được tiế`p xúc nhiề`u với Lâm Gia Mạt, dần dần Phương Hồ`i đã phát hiện ra sự giản dị của mình. Cho dù thế` nào, thời trang cũng là thứ quá xa vời với cô, còn hồ`i đó Lâm Gia Mạt được coi là người rất am hiểu thời thượng. Bút Lâm Gia Mạt viết đề`u là những chiế`c bút có màu sắ`c rực rỡ và hình ảnh ngộ nghĩnh, trên bút xóa có dán tranh hoạt hình, ba lô đeo búp bê, trong ví có ảnh ngôi sao điện ảnh, gắ`n như cô đã đọc hế`t tá`t cả các truyện tranh Nhật Bản, hàng tháng đề`u mua tạp chí Âm nhạc đương đại, ai ra album mới nào, ai có vụ scandal nào cô đề`u biế`t hế`t. Thế` nên trong số` con gái lớp (1), Lâm Gia Mạt được coi là người đi trước thời đại. Một thời trường F đã từng rộ lên phong trào tể`t vòng đeo tay, chính Lâm Gia Mạt là người khởi xướng.

Hôm đó ăn trưa xong, Lâm Gia Mạt vừa ngồ`i nghe nhạc với Phương Hồ`i vừa rút từ trong túi sách ra má`y sợi pha lê trong suốt và tể`t. Phương Hồ`i liề`n nhìn với vẻ tò mò rô`i hỏi:

“Gia Mạt, cái gì vậy? Để làm gì thế`?”.

“Sợi pha lê”. Lâm Gia Mạt giơ lên trước mặt Phương Hồ`i, hỏi: “Tớ tết thành vòng đeo tay, có đẹp không?”.

“Đẹp quá”.

“Thật hả! Trong này tớ vẫn còn, cho cậu má`y sợi để tết nhé!”. Lâm Gia Mạt lại rút ra má`y sợi nữa và đưa cho Phương Hồ`i.

“Hả? Không câ`n đâu, tớ có biế`t tết đâu”.

“Haizz! Đơn giản lắ`m! Tớ dạy cậu! Đeo vào tay rấ`t đẹp!”. Lâm Gia Mạt lại ướm thử chiế`c vòng đang tết dở xuố`ng cổ tay mình.

“Cái này tết thế` nào?”.

“Cậu thích tết má`y sợi? Ba sợi là dễ nhấ`t, nhưng năm sợi thì đẹp hơn! Trong này tớ không đủ, tan học về` bọn mình có thể đi mua thêm!”.

“Mua ở đâu?”.

“Ngay ngoài công trường thôi! 3 hào một sợi, 1 tệ được bô`n sợi!”.

Phương Hồ`i thấ`y đúng là rấ`t đẹp, liề`n bắ`t chước theo. Đúng là tết không khó, một buổi trưa mà cô tết gầ`n xong một chiế`c.

Trầ`n Tầ`m, Triệu Diệp và Kiề`u Nhiên đi chơi bóng về`, đúng lúc nhìn thấ`y bọn họ đang ngô`i thắ`t chiế`c vòng lên cổ tay, Triệu Diệp liề`n ghé sát vào hỏi: “Các cậu làm gì vậy? Sao không ra xem bọn tớ chơi bóng! Hôm nay tớ chơi lên tay lắ`m, vào được bô`n quả ba điề`m!”.

“Tớ bảo xuố`ng xem nhưng Phương Hồ`i không chịu đi! Cậu á`y chỉ ngô`i trước cửa sổ thôi!”. Lâm Gia Mạt cười nói.

Phương Hồ ì liên lắ c đầ u: “Bên dưới đông lắ m, không có chỗ!”.

Thực ra cô cũng muố n ngo ì ngoài sân xem Trầ n Tầ m chơi bóng, nhưng sân bóng rổ luôn có rắ t đông con gái vây quanh, không ít bạn nữ để n xem Trầ n Tầ m chơi, nghe Triệu Diệp nói còn có má y cô bé còn mang nước cho cậu, chính vì thế cô không muố n ngo ì cùng bọn họ.

“Thế cậu có nhìn thắ y tớ không?”. Trầ n Tầ m tựa vào bàn Phương Hồ ì hỏi.

“Có lúc nhìn thắ y các cậu nhưng không rõ”. Phương Hồ ì liế c cậu một cái, cô ã tình cho thêm chữ “các”, so với Trầ n Tầ m, cô thận trọng hơn nhiề u.

“Ừ”. Trầ n Tầ m nói với giọng tiu nghiu.

“Cái này là cái gì vậy?”. Kiề u Nhiên phát hiện ra chiế c vòng đeo tay bằ ng sợi pha lê trong tay họ, bèn câ m lắ y hỏi.

“Vòng tay, bọn tớ tự tể t đắ y! Đẹp không?”. Lâm Gia Mạ t nói với giọng rắ t đắ c ý.

“Đưa tớ xem nào!”. Triệu Diệp liề n câ m lắ y: “Đẹp lắ m, tớ lắ y nhé, thank you!”.

“Thôi đi! Phương Hồ ì tể t cả buổi trưa đắ y!”. Lâm Gia Mạ t giậ t lại.

“Thế cậu cho tớ cái cậu tể t đi!”. Triệu Diệp cười cọt nhắ nói.

“Còn lâu...! Hề... Trả cho tớ đi!”.

Lâm Gia Mạt chưa nói xong thì chiếc vòng tay đặt trên bàn đã bị Triệu Diệp cướp mất, cô vội đứng dậy đuổi theo Triệu Diệp.

“Cậu cũng tết cho tớ một cái nhé!”. Tranh thủ lúc Kiều Nhiên quay đầu ra ngó, Trần Tâm liền ghé sát vào tai Phương Hồì nói nhỏ.

“Hà?”. Phương Hồì sững người nhìn cậu.

“Tớ cũng muốn có cái để đeo!”. Trần Tâm nói: “Thôi cứ thế nhé! Cậu tết đi!”.

Phương Hồì cười rồi gật đầu.

Sau khi tan học, Phương Hồì và Lâm Gia Mạt ra công trường mua sợi pha lê. Lâm Gia Mạt chọn giúp Phương Hồì rất nhiều màu, hai đứa nghiên cứu cách phối màu một hồì lâu, cười nói vui vẻ.

Về đến nhà, vừa làm xong bài tập, Phương Hồì liền bắt tay vào tết, cô tết bằng năm sợi, chọn kiểu phức tạp nhất. Tối đến Trần Tâm lấy có đũa chiếc kết quả bài tập và gọi điện thoại cho cô, rồi còn dặn đi dặn lại cô nhớ tết vòng tay cho cậu. Mặc dù bên ngoài Phương Hồì chê cậu nhiều chuyện, nhưng trong lòng lại cũng thấy vui vui.

Hôm sau nữa đi học, Phương Hồì lén dúm chiếc vòng vào tay Trần Tâm, Trần Tâm rất phấn khởi, đeo ngay vào tay.

Phương Hồì vội kéo ống tay áo cậu xuống nói: “Bỏ tay áo xuống đi! Đừng để mọi người nhìn thấy!”.

“Ừ!”. Trần Tâm miễn cưỡng nhét vào trong, nói: “Thực ra cũng chẳng có gì, hay là bọn mình cứ công khai với đám Kiều Nhiên đi”.

“Không được!”. Phương Hồ i hô t hoảng nói: “Lỡ mà đê n tai cô chủ nhiệm thì sao! Cậu cũng biê t Triệu Diệp ăn nói bộp chộp nhấ t mà!”.

“Ừ...”. Trầ n Tầ m cúi đầ u nhìn xuô ng cổ tay, nói: “Thê buổi trưa xuô ng sân xem tó chơi bóng nhé”.

“Tó không xuô ng đâu. Bên dưới đông người lắ m, hơn nữa, có đông con gái cổ vũ cho cậu rồ i tó đi làm gì nữa!”.

“Coi cậu kìa! Hẹp hòi thê ”. Trầ n Tầ m bật cười, cậu rấ t thích nhìn vẻ á m ức đó của Phương Hồ i, cậu luôn nghĩ rằ ng như thê mới chứng tỏ đượ c rằ ng cô quan tâm đê n cậu: “Tó đâu có uớ ng nước của bọn họ đâu, ai thềm quan tâm đê n bọn họ! Nê u cậu xuô ng, lúc giải lao tó sẽ ngồ i cạnh cậu, uớ ng nước cậu đư a!”.

“Thôi đi!”. Phương Hồ i biê t Trầ n Tầ m đang đắ c ý, bèn lườm cậu một cái.

“Nói thật đắ y! Nê u trưa nay cậu không xuô ng xem thì cũng phải đứng trên tầ ng xem nhé!”. Giọng Trầ n Tầ m rấ t nghiêm túc: “Chỉ đượ c xem tó chơi, không đượ c xem Kiề u Nhiên chơi đâu đắ y!”.

Lầ n này đê n lượt Phương Hồ i bật cười, mắ t cô cong cong như hình trăng lưỡi liề m, nhìn Trầ n Tầ m nói: “Tầ ng năm cao như vậy, các cậu cao sần sần nhau, làm sao tó phân biệt đượ c ai vào ai!”.

“Không đượ c! Hôm nay phải để cậu nhìn cho thật rồ !”. Trầ n Tầ m trề u môi nói.

Buổi trưa Trầ n Tầ m không ăn cơm, cứ đòi xuô ng sân gầ n khu lớp học nhấ t. Phương Hồ i không chấ p đượ c tính trẻ con của cậu, đành cá t hộp cơm đã gói cẩn thận vào chỗ Trầ n Tầ m. Ăn cơm xong, Lâm Gia Mạt gọi cô đi mua nước cùng, Phương Hồ i liề n giả

vờ trêu bạn, nhất quyết không chịu đi. Thực ra cô không muốn nuốt lời, đã hứa với Trần Tâm rồi thì phải đứng bên cửa sổ xem cậu chơi bóng.

“Ghét thật!”. Lâm Gia Mạt bò sấp trước cửa sổ, vừa cười vừa nói: “Biết thế này thì hôm qua không dạy cậuเตะ vòng tay nữa!”.

“Hê hê, tan học tớ sẽ mời cậu kem!”. Phương Hồ i mỉm cười ngại ngùng.

“Về nhà cậu đãเตะ chưa? Đưa tớ xem nào!”. Lâm Gia Mạt nói.

“Chưa”. Phương Hồ i cũng hơi giật thột: “เตะ được một lúc thì chán”.

“Cậu thật là!”. Lâm Gia Mạt nhún vai: “Làm người khác cụt hứng quá...”.

“Tớ địnhเตะ xong sẽ cho cậu xem sau!”. Phương Hồ i vội giải thích.

“Í! Cậu coi kìa, coi kìa!”. Lâm Gia Mạt không để ý đến lời cô mà đột ngột reo lớn.

Phương Hồ i liền quay đầu nhìn xuống sân, bóng dáng khỏe mạnh của Trần Tâm lọt ngay vào mắt cô.

Bất giác cô liền cười, trong lòng cảm thấy rất vui.

“Từ khu giảng đường đến sân bóng, ít ra cũng phải cách mấy trăm mét! Nhưng em đã nhận ngay ra anh ấy, anh có biết vì sao không?”.

Kể đến đây, Phương Hồ i vẫn mỉm cười rất dịu dàng. Từ trước đến nay cô rất lạnh lùng, trong mắt tôi, nụ cười này vô cùng kì lạ.

Tôi lắ c đầ `u, nhìn cô bắ `ng ánh mắ t xó t xa.

Đôi mắ t Phương Hồ `i ngân ngắ n nướ c, nhìn cô như đứ a trẻ đầ ng giắ u kín điề `u bí mậ t của mình, nét mặt rạ ng ngời, nói:

“Vì trê n sâ n, chỉ có mỗi anh â `y là mặc áo đồ `ng phứ c ngượ c!”.

3

Buổi trưa chơi bóng xong, Trầ `n Tầ `m ngồ `i cạnh Phương Hồ `i và lâ `y cuố `n vở để quạt tay.

Lâm Gia Mạt bò sắ p xuồ `ng bàn hỏi: “Sao hôm nay cậu lại mặc áo ngược!”.

“Tớ thích thế `!” Trầ `n Tầ `m cười cười nhìn sang Phương Hồ `i, Phương Hồ `i mím môi rô `i cúi đầ `u xuồ `ng.

“Nhiều thật! Cậu ta chỉ thích khác người thôi!”. Triệu Diệp bước đế `n cướp lâ `y cuố `n vở trong tay Trầ `n Tầ `m: “Tôi chẳng thích chơi bóng với cậu ta tí nào, dưới sân lúc nào cũng có đám con gái hò la tên cậu ta!”.

“Biế `n! Chắ `c là do hôm nay bị tôi chụp chứ gì? Nghe cái giọng ghen ăn tức ở của ông kia!”. Tiện thể Trầ `n Tầ `m liề `n vợ ngay chai nước mà Phương Hồ `i mang đi từ nhà, mở nắ p uố `ng hai ngụm.

“Phương Hồ `i cho ông uố `ng chưa!”. Kiề `u Nhiên giật lại chai nước trả cho Phương Hồ `i. Phương Hồ `i ngại ngừng cảm ơn, Trầ `n Tầ `m liề `n liế `c trộm cô một cái.

“Đúng vậy!”. Triệu Diệp cô `c đầ `u Trầ `n Tầ `m một cái rô `i nói: “Hôm nay tôi còn cướp được bóng của ông hai lâ `n! Đúng không Gia Mạt? Cậu có nhìn thắ `y không?”.

“Làm gì có nhi”. Lâm Gia Mạt giả vờ nhớ lại, lắ `c đầ `u trả lời.

“Hứ! Chán cậu thật!”. Triệu Diệp chọc bút vào cô một cái.

“Đừng đùa nữa!”. Lâm Gia Mạt vỗ vào tay Triệu Diệp, cười nói: “Tớ nhìn thấy rồi! Đó cũng là do cái cậu để tóc dài đó chặn cậu ấy trước nên cậu mới cướp được. Cậu tóc dài ấy là ai vậy? Tớ thấy cậu ấy chơi hay lắm!”.

“Dĩ nhiên là phải hay rồi! Anh ấy là đội trưởng của đội bóng trường mình! Học lớp 11, tên Tô Khải”. Triệu Diệp trả lời với giọng rất đắc ý.

“Thảo nào!”. Lâm Gia Mạt gật đầu: “Tớ để ý mấy ngày rồi, Tô Khải chơi ổn định nhất, cắt bóng rất nhanh, chuyên cũng đẹp”.

“Cậu cũng am hiểu đó nhỉ!”. Triệu Diệp nói với vẻ rất hào hứng: “Hay là tớ đi nay xuống xem bọn tớ tập nhé! Tớ sẽ cho cậu biết thế nào là cú úp bóng đích thực!”.

“OK thôi”. Lâm Gia Mạt mở mắt tròn xoe, nói: “Nhưng cậu có úp bóng được thật không?”.

“Dĩ nhiên rồi!”. Triệu Diệp hào hứng hẳn lên, cậu chạy đến trước bục giảng, nhảy nhẹ lên là đã với được mép trên của quóc kì treo cao hơn bảng.

“Cậu xem! Cũng có vẻ được đó nhỉ!”. Lâm Gia Mạt kéo Phương Hồ nói: “Tan học cậu đi cùng tớ nhé!”.

“Tớ không đi được, tớ còn phải về xem bản vẽ, ngày mai lại ra bảo tường rồi”.

Phương Hồ thu dọn đồ đạc sách vở bị Trần Tâm và mọi người vứt lung tung trên bàn, đẩy Trần Tâm ra rồi nói nhỏ: “Mau đi ăn cơm đi, tớ để ở chỗ cậu đó!”.

“Vừa nãy cậu nhìn thấy tớ rồi chứ?”. Trần Tâm đứng dậy, cũng hỏi nhỏ.

“Ừ!”. Phương Hồ ì khẽ gật đầu và mỉm cười.

Sau khi tan học, Phương Hồ ì về nhà trước, Lâm Gia Mạt ở lại xem Triệu Diệp tập bóng, ngày hôm đó cậu chơi rât phong độ, luyện năm cú úp bóng thì vào được ba. Cả đội phớ ì hợp với nhau cũng rât ăn ý, tá ãn công, phòng thủ, chuyên bóng, cướp bóng đều đầu vào đây, huấ ãn luyện viên rât phấ ãn khởi nên đã cho bọn họ nghỉ sớm. Lúc đầu mọi chuyện đều rât ổn, nhưng sau khi buổi tập kết thúc lại có chuyện xảy ra.

Thấ ãy mọi người đều rôm rả, đội trưởng Tô Khải liên đề ã nghị đi ăn cùng nhau, Triệu Diệp kéo Lâm Gia Mạt đi bắ ãng được, Lâm Gia Mạt thấ ãy chưa muộ ãn lắm nên đã đõ ãng ý. Mọi người thõ ãng nhấ ãt rắ ãng, Tô Khải, Triệu Diệp và Lâm Gia Mạt đế ãn nhà hàng Vũ Hoa mà họ thường hay đi ăn để gọi đõ ãn trước, các câ ãu thủ còn lại thì thu dọn dụng cụ rõ ãi ra sau.

Ba người đế ãn nhà hàng Vũ Hoa, bên trong khá đông khách, họ bảo nhân viên phục vụ ghép bàn, kê ghế ã, gọi hai chai Sinkist uõ ãng trước.

Triệu Diệp rót nước ngọt cho Lâm Gia Mạt rõ ãi cười nói: “Thế ã nào? Đội bọn tớ mạnh đúng không?”.

“Ừ!”. Lâm Gia Mạt đón lấ ãy câ ãc nước, chuyển cho Tô Khải nói: “Vừa nấ ã anh nói học kì tới có cúp Nike đúng không? Chắ ãc các anh sẽ giành được chức vô địch chứ?”.

“Cũng khó nói lắm, có mấ ãy trường khá mạnh”. Tô Khải vừa uõ ãng nước vừa nói: “Nhưng nế ãu cứ phát huy như hôm nay thì rât có hi vọng đây ãy! Em là Lâm Gia Mạt đúng không? Từ nay trở đi bọn anh thi đây ãu, em nhớ đế ãn xem nhế ã! Anh phát hiện ra rắ ãng có em làm cổ động viên, xác suấ ãt vào bóng của Triệu Diệp cực cao!”.

“Thôi đi sê p! Có lúc nào là xác suấ t vào bóng của em thấ p đầu?”. Triệu Diệp vội cự lại, mặt hơi đỏ lên.

“Thê Ậu cậu đỏ mặt làm gì?”. Tô Khải cười nói.

“Tinh thầ n sáng khoái thôi! Anh uồ ng nước đi!”. Triệu Diệp liê c Tô Khải một cái rô i câ m chai nước lên rót vào cô c Tô Khải.

Đúng lúc này có một người đi ngang qua, không may chạm vào cánh tay Triệu Diệp, chai nước liê n đổ hế t vào Lâm Gia Mạt.

“Ông đi đứng kiêu gì vậy!”. Triệu Diệp đứng phắ t dậy, đặt mạnh chai nước xuồ ng bàn, trợn mắ t nhìn cậu kia nói.

Nhưng Triệu Diệp không thể ngờ rằ ng, mắ y bàn bên cạnh cũng đề u đặt mạnh chai xuồ ng và đứng hế t dậy.

Cậu kia liê n cười, đắ y Triệu Diệp nói: “Định giở trò gì vậy? Thích gây sự hả?”.

Nhìn đắ m người đố quầ n áo giồ ng nhau, chắ c chắ n là học sinh của trường dạy nghề Ậu bên cạnh. Hầ u hế t bọn họ đề u rắ t gầ u, Lâm Gia Mạt bắ t đầ u thắ y sợ.

“Thôi...”. Lâm Gia Mạt kéo Triệu Diệp, run rắ y nói.

“Đừng nói thê ! Bên đó thôi nhưng bên đây đã thôi đầu!”. Bên đó lại có một gã bước đề n túm áo Triệu Diệp nói.

“Bỏ ngay ra cho tôi!”. Tô Khải gạt ngay tay gã kia ra.

“Thôi thôi!”. Lâm Gia Mạt lại kéo Tô Khải nói.

“Có việc gì thì nói với tôi, cho hai đứ a này đi đi!”. Tô Khải đắ y Lâm Gia Mạt ra, đứ a mắ t ra hiệu cho Triệu Diệp.

“Cậu về đi để tớ ở lại!”. Triệu Diệp che cho Lâm Gia Mạt nói.

“Làm trò gì vậy!”. Đám người đó bắt đầu giơ chai lên.

“Đừng nhiều lời nữa!”. Tô Khải quay đầu quát Triệu Diệp: “Về đi!”.

Triệu Diệp sững lại một lúc rồi kéo Lâm Gia Mạt chạy đi.

“Cậu đi giúp anh ấy đi chứ!”. Lâm Gia Mạt sốt ruột giục.

“Một mình tớ giúp được cái đếch gì! Cậu không hiểu ý Tô Khải là bảo tớ mau chạy về gọi mọi người à!”. Triệu Diệp vừa chạy vừa nói.

Hai đứa chạy đến nửa đường thì gặp đồng đội, mọi người vội vàng kéo đến nhà hàng Vũ Hoa, nhưng đám người đó đã bỏ đi. Tô Khải ngò trên ghế, mặt bị đánh sưng vù một bên.

“Đội trưởng, bọn nó biến rồi à?”. Triệu Diệp nhìn bọn xung quanh, hỏi: “Anh không sao chứ?”.

“Ừ! Bọn nó thui tôi hai phút rồi biến, không sao”.

“M.kiếp! Để em đuổi theo!”. Triệu Diệp xắn ống tay áo lên.

“Đứng lại! Bảo cậu đi là vì không muốn các cậu dính vào chuyện này! Có biết quy định nếu gây gỗ ở ngoài sẽ bị đuổi khỏi đội hay không!”. Tô Khải gằn giọng: “Nhớ cho rõ đây! Không ai được ra ngoài gây gỗ! Và chuyện buổi hôm nay không ai được nói ra ngoài, ngày mai huấn luyện viên hỏi thì cứ nói tôi bị đứa khác đá bóng vào mặt!”.

“Thế phải cho qua ư?”. Triệu Diệp nắm chặt tay thành nắm đấm.

“Ừ! Lần sau cậu phải chú ý đó, động một tí là sừng cô với người ta, mà y ngày tới nhớ đi học về sớm, đi đường thẳng, bọn nó là học sinh trường dạy nghề, nghe giọng có vẻ như vẫn sẽ tìm cậu để giải quyết đấy!”.

“Vâng!”. Triệu Diệp chán nản nói: “Xin lỗi sếp!”.

“Thôi dẹp đi! Hôm nay tôi gọi hai đĩa thịt gà xào hạt điều, Triệu Diệp trả tiền!”. Tô Khải vừa cười vừa nói, mọi người cũng cười theo.

Ngày hôm sau đi học, Phương Hồ vào lớp thì thấy Triệu Diệp đang nói chuyện với Trần Tâm về chuyện ngày hôm qua, Lâm Gia Mạt kéo Phương Hồ xuống bàn cuối ngồi nghe cùng. Triệu Diệp lại kể lại một lần nữa, Phương Hồ mới nấp được đầu đuôi câu chuyện.

“Trời ạ, may mà không có gì nghiêm trọng!”. Phương Hồ sợ quá, mặt tái nhợt, nấp chặt tay Lâm Gia Mạt nói.

“Chứ sao nữa! Lúc đó tớ sợ chết đi được!”. Lâm Gia Mạt lấy tay đỡ ngực, nói.

“Hôm qua có mặt tớ ở đấy thì tốt, cùng các cậu chặn bọn nó! Tớ ghét nhất là bọn trường dạy nghề, bọn đấy suốt ngày trấn lột tiền của học sinh cấp hai trường mình!”.

“Cậu đừng có gây sự với bọn họ!”. Phương Hồ phản ứng khác bình thường, sốt sắng dặn Trần Tâm.

Nhìn vẻ lo lắng của Phương Hồ, Trần Tâm khoái chí lăm, cậu khua tay, nói: “Yên tâm đi, không có việc gì thì gây sự với bọn chúng làm chi!”.

“Lần sau mà gặp bọn nó, chắc chắn tớ phải tẩn cho một trận đả đờ!”.

Triệu Diệp bẻ ngón tay rắc rắc, nói.

“Thôi đi!”. Lâm Gia Mạt trợn mắt lườm Triệu Diệp: “Cậu quên anh Tô Khải nói gì rồi à? Nếu cậu không hung hăng thì hôm qua đã chẳng có chuyện gì xảy ra”.

“Không phải nó làm đổ nước vào cậu đó sao?”. Hơn nữa tờ đầu có nghĩ là bọn nó lại đông như vậy, tờ vừa đặt mạnh chai nước xuống bàn thì bọn nó đã đứng phắt dậy!”. Triệu Diệp đang ngồi trên bàn liền nhảy ngay xuống đất, nhưng sau đó quay về bọn tờ cũng đâu kém cạnh, liền đạo Lưu Bác đã cầm một viên ngói, miệng hô: “Đ.m mày, đ.m mày, đ.m mày, rồi xông để n!”.

“Nói mà không biết ngượng! Phương Hồ i cậu không biết chứ, hôm qua lúc chạy đi gọi đồng bọn, cậu ta chậm dã man! Còn không chạy nhanh bằng tờ”.

“Tờ làm sao bì được với cậu được!”. Triệu Diệp lấy tay chỉ vào eo mình: “Hàng rào cao đến đây, tờ còn đang trèo thì Gia Mạt co chân bước qua rất nhẹ nhàng, tờ đuổi theo hỏi sao cậu vượt rào nhanh vậy, cậu ấy bảo hồ i cấp hai cậu ấy tập môn vượt rào trăm mét!”.

Mọi người đều cười ha ha.

Chuông báo bảy rưỡi kiểm tra bài vở đã đổ, tất cả mọi người đều trở về chỗ ngồi. Phương Hồ i bảo mọi người chuyển hết vở bài tập lịch sử lên trên, Lâm Gia Mạt ôm chồng vở mang lên văn phòng giáo viên cùng cô.

Ngoài hành lang, Lâm Gia Mạt nói với Phương Hồ i bằng giọng rất bí ẩn: “Cậu chẳng xứng đáng là bạn bè gì cả! Dám giấu tờ chuyện quan trọng như vậy!”.

Phương Hồ i liền thắc mắc: “Giấu cậu chuyện gì?”.

“Nhớ c nhớ cậu nhé, keyword vòng đeo tay!”. Lâm Gia Mạt cười rấ t ranh mãnh và bước lên trước hai bước: “Sáng nay tớ đã nhìn thấy dưới tay kẻ nọ rồi, cậu đừng nói là trùng hợp nhé, tớ nhớ là hôm đó màu mười giờ chỉ còn lại sợi cuố i cùng”.

Chồ ng vờ trên tay Phương Hồ ì liên roi roạt xuố ng đấ t, cô đứng chôn chân tại chỗ, sợ sệt nhìn Lâm Gia Mạt.

“Ui cha! Có gì nghiêm trọng đâu! Cậu sợ gì chứ! Tớ có cướp của cậu đâu!”.

Lâm Gia Mạt quay lại nhậ t vờ lên hộ cô: “Cậu còn không tin tớ à? Làm sao tớ đi kể cho người khác đượ c?”.

“Cũng không phải...”. Phương Hồ ì thở phào, nói: “Thực ra tớ và cậu á y cũng...”.

“Thôi, tớ hiểu rồi”. Lâm Gia Mạt khoác tay lên vai cô, nói: “Bọn mình trao đổi nhé, tớ cũng nói cho cậu biế t một điề u bí mật?”.

“Bí mật gì vậy?”. Phương Hồ ì vừa vỗ cho đám vờ bay hế t bụi vừa hỏi.

“Tớ cũng thích một người rồi”.

“Ai vậy? Trong lớp mình ư?”. Bấ t giác Phương Hồ ì lại thấy hồ ì hợ p.

“Không!”. Lâm Gia Mạt ghé sát vào tai cô, thì thầ m: “Tô Khải, đội trưởng đội bóng trường mình!”.

4

Chơi thân với Lâm Gia Mạt, Phương Hồ`i mới hiểu được thế` nào là thích, thế` nào là theo đuổi. So với cô bạn gái của mình, má`y trò vụng trộm của Phương Hồ`i và Trầ`n Tầ`m chỉ là muối.

Hôm đó trong giờ ngữ văn, Lâm Gia Mạt chuyển cho cô một mẫu giấ`y, giọng rấ`t khẩn thiế`t, năn nỉ trưa nay nhấ`t định Phương Hồ`i phải xuố`ng xem con trai chơi bóng dưới sân, nói việc này có liên quan đế`n cuộc số`ng thời câ`p ba, hạnh phúc cả cuộc đời Lâm Gia Mạt và con trai cô sau này - tức cậu con nuôi của Phương Hồ`i có cơ hội được mang một cái họ khá dễ thương - họ Tô hay không. Phương Hồ`i đành phải trả lời “ừ” rồ`i lầ`m lét nhìn ra cửa sổ, xác định cô chủ nhiệm không đứng đó nhìn trộm mới gửi lại cho Lâm Gia Mạt.

Vừa ăn trưa xong, Lâm Gia Mạt liề`n kéo Phương Hồ`i lao như bay xuố`ng sân.

“Từ từ thôi!”. Phương Hồ`i xoa cánh tay nói: “Sao vội thế`? Chấ`c gì anh á`y đã ở đó?”.

“Hứ! Tớ là ai hả? Tớ có bao giờ đánh trận nào không chuẩn bị trước không?”. Lâm Gia Mạt trợn tròn mắ`t nói: “Sáng nay tớ đã hỏi dò Triệu Diệp rồ`i, hàng ngày khoảng hơn mười hai giờ là Tô Khải xuố`ng sân, anh á`y không giữ sân, cũng không chơi bóng với người lạ, chỉ chơi với lớp 11 (2) hoặc đám Triệu Diệp thôi.

“Cậu gớm thật đấ`y!”. Phương Hồ`i nói với vẻ thán phục: “Thế` hôm nay cậu định nói gì với anh á`y?”.

“Hê hê, hôm nay xúc tiê´n phương án A!”. Lâm Gia Mạt cười rấ´t ranh mãnh.

Hai đư­a không đê´n sân bóng ngay mà ra căng tin mua nước trước, Lâm Gia Mạt băn khoăn không biê´t nên mua Pepsi, Coca Cola hay nước đư­a hấ­u, cô thấ­y buồ­n vì không hỏi rõ xem Tô Khải thích uồ´ng vị nào. Trong lúc cô đang do dự, thì Phương Hồ­ì đã mua một chai trà đê­n lạnh, Trầ­n Tầ­m thích uồ´ng loại này, đã xuồ´ng đầ­y rồ­ì thì tiện thê´ mua luôn cho cậu một chai.

Bọn họ quay về sân thì mới phát hiện ra rằ­ng không còn vị trí nào trồ´ng nữa. Đú­ng là Tô Khải đang chơi bóng cùng Triệu Diệp, Trầ­n Tầ­m và Kiề­u Nhiên, vì thê´ người ngồ­ì ngoài sân xem bóng rấ­t đông, dưới khung bóng rồ­, mọi người đã ngồ­ì kín từ lâu, có các cô bé học sinh câ­p hai, cũng có cả con gái câ­p ba, bọn họ nói chuyện rấ­t vui vẻ, thỉnh thoảng lại liê­c vào sân.

“Tớ còn thấ­c mắ­c tại sao cậu không chịu xuồ´ng sân!”. Lâm Gia Mạt đứ­ng ngược sáng, kéo Phương Hồ­ì lại gầ­n mình, nheo mắ­c nói với vẻ ngạo ngán: “Đông quá!”.

Phương Hồ­ì nhìn Trầ­n Tầ­m cười. Trầ­n Tầ­m không nhìn thấ­y cô, cậu đang chơi rấ­t chắ­m chú, thỉnh thoảng lại gọi đồ­ng đội mắ­y câu, mô­ hôi nhẽ­ nhạt, lắ­p lánh dưới ánh mặt trời.

Một lát sau, Tô Khải và mắ­y anh lớp 11 ra sân đê­m một tồ­p khác vào thay, Lâm Gia Mạt không đê­ lẽ­ thời cơ mà gọi ngay tên anh và ra sức vẫ­ tay.

Tô Khải bước đê´n, cười chỉ vào sân: “Xem Triệu Diệp chơi bóng hả?”.

“Không! Em có việc muồ´n tìm anh”. Lâm Gia Mạt cau mày nói.

“Tìm anh? Có chuyện gì vậy?”. Tô Khải thôi phùng một hơi, tựa người vào cái cây bên cạnh.

“Anh cứ uống nước đi đã!”. Lâm Gia Mạt đưa lon Pepsi cho cậu.

“Thôi thôi! Em cứ để cho Triệu Diệp đi!”. Tô Khải đẩy lại.

“Lon nước này là do người khác nhờ em đưa cho anh!”. Lâm Gia Mạt kéo Tô Khải lại, nhét lon nước vào tay anh.

“Hả?”. Tô Khải và Phương Hồ`i cùng nhìn cô bắ`ng ánh mắ`t sừng sồ`t.

Lâm Gia Mạt liề`n cười, nói: “Em có một người bạn rắ`t có cảm tình với anh, đây là nước bạn á`y mua!”.

“Làm gì có chuyện đó! Ai vậy?”. Tô Khải cũng có phầ`n bễ`n lên vì hơi bắ`t ngờ, bắ`t giác lại nhìn Phương Hồ`i đứng bên cạnh nhưng nầy giờ vẫn chưa nói gì.

“Không... Không phải em!”. Phương Hồ`i vội lắ`c đầ`u.

“Không phải Phương Hồ`i đâu! Đó là ai thì tạm thời em phải giữ bí mật đã, để bạn á`y nói trực tiế`p với anh sau! À, anh mau ghi lại ngày sinh nhật, chòm sao, nhóm máu, số` điện thoại nhà anh cho em để em báo cáo cho người ta”. Lâm Gia Mạt chớp mắ`t rắ`t tinh nghịch.

“Nhiề`u yêu câ`u thề`? Có vẻ như chi tiế`t quá...”.

“Nói đi, em là cô bạn duy nhắ`t trong lớp quen anh, bạn á`y chỉ trông chờ vào em thôi!”.

Tô Khải liề`n cười đáp: “Sinh nhật 24-6, nhóm máu A, chòm sao Cự Giải, số` điện thoại nhà..., thôi, để anh cho em số` máy nhắ`n

tin!”.

“Thế thì tốt quá!”. Lâm Gia Mạt hết sức hào hứng, vội ghi lại dãy số mà Tô Khải đọc.

Trong sân lại thay người, lần này đến lượt đám Trần Tâm ra sân, Tô Khải đưa chai nước cho Lâm Gia Mạt, vẫy tay với họ rồi vào sân.

Lâm Gia Mạt mừng như mở cờ trong bụng, cười rất rạng rỡ, rồi cô lén quay về phía Phương Hồ i giờ hai ngón tay biểu thị chiến thắng.

“Sao cậu lại nói người khác thích anh ấy?”. Không nén nổi tò mò, Phương Hồ i liền hỏi.

“Như thế tiếp xúc mới dễ mà, cậu xem tớ chẳng mất công gì mà đã biết được số máy nhắn tin của anh ấy!”.

“Cậu ghê thật đấy!”. Phương Hồ i than: “Nhưng sau này phải làm thế này!”.

“Sau này... đợi bọn tớ có cảm tình với nhau rồi thì ai còn quan tâm đến chuyện hồ i đâu thế nào nữa!”. Lâm Gia Mạt nói.

“Cậu khôn thật đấy! Khôn không lớn lên được”. Phương Hồ i véo bạn một cái.

“Đừng nói linh tinh! Đây gọi là đi đường vòng, dần dần bọn tớ sẽ thân nhau thôi”. Lâm Gia Mạt tránh tay Phương Hồ i, nói với giọng rất đăc ý.

Phương Hồ i cười, không nói thêm gì nữa, cô ngược mắt lên tìm Trần Tâm, chai nước trà đen vẫn nắm trong tay cô, không còn mát nữa, cô muố n đưa ngay cho cậu.

Nhưng Trần Tâm lại không nhìn thấy Phương Hồ, dưới khung bóng râm có cô bạn gọi cậu, sau khi ra sân, cậu liền đi thẳng đến đó. Phương Hồ nhìn thấy cậu ngồi xuống cạnh cô bạn đó, đón chai nước Fanta mà cô bạn đưa cho, mở nắp uống ừng ực, cô bạn cầm chiếc áo đồng phục mà cậu vừa cởi ra rồi cười, cậu nói thêm gì đó rồi hai người cùng cười ngặt nghẽo.

Mùa này mặc áo cộc tay không lạnh hay sao?

Áo đưa cho người khác rồi, nếu đứng trên sân thì làm sao cô nhận được ra cậu?

Rõ ràng nói là thích uống trà đen lạnh nhất, tại sao uống Fanta cũng hào hứng như vậy?

Đều là thích, nhưng có người nói thích một cách vòng vo, có người lại sau khi thích mới vòng vo, rốt cuộc cái nào là đúng?

Không biết Phương Hồ đang hỏi thăm ai, không có ai trả lời giúp cô, chỉ còn lại cảm giác chua xót, đau đớn, khiến cô nắm chặt chai nước trong tay, móng tay bám chặt, một nửa đỏ, một nửa trắng bệch.

“Ê, không biết cô nàng kia là ai nhỉ? Sao vai chính như cậu lại phải đứng lép vế một bên, còn cậu ta lại nghiêm nhiên ngồi cạnh Trần Tâm thế hả?”. Lâm Gia Mạt cũng đã nhìn thấy Trần Tâm, cô thấy sắc mặt Phương Hồ mỗi lúc một nhợt nhạt hơn, bèn nói với giọng bất bình.

“Tớ không quen”. Phương Hồ cúi đầu xuống, kéo Lâm Gia Mạt nói: “Bọn mình về thôi”.

“Cậu...”.

“Đi thôi!”. Phương Hồ nói với giọng quả quyết.

Lâm Gia Mạt lại thở dài, bọn họ vừa chuẩn bị quay đi, thì hai cô bé cắp hai đứng sau lại đột nhiên gọi lớn “Trần Tâm!”. Rõ ràng là hai cô bé đó không quen Phương Hồ i và Lâm Gia Mạt, gọi xong, liền vội trốn vào sau lưng họ, một cô bé nói nhỏ: “Anh ấy nhìn về phía này chưa?”. Cô bé còn lại ngó đầu ra, nói với giọng vui mừng: “Nhìn rồi! Nhìn rồi!”.

Đúng là Trần Tâm đã nghe thấy, cậu cũng đã nhìn về phía này, nhưng cậu không nhìn thấy cô bé vừa lên tiếng gọi, mà là nhìn thấy Phương Hồ i.

Kiên u Nhiên và Triệu Diệp cũng đã phát hiện ra bọn họ, ba đứa liền bước về phía này.

“Cậu có nhìn thấy không, cú ghi ba điểm vừa nãy của tớ, tuyệt không?”. Triệu Diệp hào hứng đón lấy chai nước trong tay Lâm Gia Mạt, nói.

“Trả tớ!”. Lâm Gia Mạt vội giật ngay chai nước lại: “Có phải của cậu đâu mà cậu đòi uống!”.

Trần Tâm liền giơ ngón giữa lên chỉ về phía Triệu Diệp, giả vờ vô tình chạm vào bàn tay Phương Hồ i, nói: “Tớ lấy nhé”.

Phương Hồ i lạnh lùng nhìn cậu, Trần Tâm không phát hiện ra điều gì, liền chỉ vào chai nước trà đen trong tay cô rồi nói nhỏ: “Cái này, cảm ơn nhé!”

“Nóng không?”. Phương Hồ i đột ngột quay đầu đi, đưa chai nước cho Kiên u Nhiên đang đứng ở đầu bên kia: “Cậu uống đi”.

“Hả... cảm ơn cậu!”. Kiên u Nhiên sững người ra một lát, sau đó đón lấy chai nước cười rạng rỡ.

Bàn tay Trầ n Tầ m chưa kịp rút về , tựa như dầ u chấ m ngại ngừng trong cuộc đố i thoại của bọn họ, lơ lửng trong không khí.

Cậu nhìn thầ y Kiề u Nhiên ngửa cổ lên uồ ng mầ y ngum, chấ c là thứ chấ t lỏng màu đỏ sẫ m lắ c lư trong chai đó rấ t ngon, nhưng Trầ n Tầ m lại cảm thầ y cổ họng mình đắ ng ngắ t, đắ ng đề n nổi không muồ n tiế p tục ở lại đây nữa.

Trầ n Tầ m chồ ng tay vào cái cây sau lưng và đứng bật dậy, lúc đi ngang qua Phương Hồ i, hai người không ai nhìn ai.

“Ê! Đi đâu vậy!”. Triệu Diệp đứng sau gọi.

“Lên lớp!”. Trầ n Tầ m không thềm ngoái đầ u lại.

“Đội lát rô i lên cả thế!”.

“Đây đề ch chơi nữa!”. Trầ n Tầ m đi về phía khung bóng rổ, lắ y lại chiế c áo đồ ãng phục từ tay cô bạn đó rô i hậm hực về lớp.

“Thầ n kinh à? Sao tự dưng lại như ăn phải thuồ c súng vậy?”. Triệu Diệp nói với Kiề u Nhiên bằ ng giọng sừ ng sồ t.

“Không biế t, thôi kệ cậu ta!”. Kiề u Nhiên cẩn thận vặ n lại nắ p chai nước.

“Tớ hỏi các cậu, con bé ngô ì dưới khung bóng rổ kia là ai vậy? Có thân với Trầ n Tầ m không?”. Lâm Gia Mạt tranh thủ cơ hội dò hỏi.

“Ai cơ?”. Kiề u Nhiên hỏi.

“Cái cậu mà câ m áo cho Trầ n Tầ m á y, đó, đứng dậy rô i đó, chính là cậu ta đầ y”. Lâm Gia Mạt chu môi nói.

“À! Vương Mạn Mạn hả! Lớp (5), bạn cùng câ p hai với Trầ n Tầ m”. Triệu Diệp nhìn rô i quay sang nói với vẻ thầ n bí: “Theo

nguồn tin vừa hè thì đã từng là girlfriend gây nhiều tai tiếng của
hắn ta!”.

Lâm Gia Mạt nhìn về phía Phương Hồ i với vẻ lo lắng, còn
Phương Hồ i thì lặng lẽ cúi đầu.

5

Trần Tâm và Phương Hồ i chiến tranh lạnh với nhau ba ngày.

Quãng thời gian ba ngày nói dài cũng không phải là dài, nói ngắn cũng không phải là ngắn. Nhưng đối với chuyện tình cảm, đủ để bắt đầu, cũng đủ để kết thúc.

Trong thời gian này, buổi trưa Lâm Gia Mạt lại đi tìm Tô Khải, dần dần cũng biết được nhà anh ở đâu, thích màu gì, thích uống loại đồ uống nào, thậm chí còn lầy hết can đảm hỏi anh thích mẫu con gái nào, nếu tìm bạn gái thì có yêu cầu gì.

Và câu trả lời của Tô Khải đã khiến cô rất phân chấn, anh nói: “Thích cô bé đáng yêu, không nên nhiều chuyện. Nếu tìm bạn gái, hê hê, như em là được rồi!”.

Vừa lên lớp, Lâm Gia Mạt liền lầy ngay tâm card điện thoại 201 vừa mua ra, ra hành lang nhắn tin cho Tô Khải.

“Xin gọi số 52466... Cao YY... Chữ “Cao” trong từ cao hứng, “Y” trong từ y luyện (lưu luyện) ạ... lời nhắn là em quý anh... đúng rồi, em quý anh, nhắn tin hộ em 3 lần! Cảm ơn!”.

“Cao YY là tên cậu bạ ra hả?”. Phương Hồ i hỏi.

“Ừ”. Lâm Gia Mạt cười nói: “Cậu nghe thầy chưa? Vừa nãy anh ấy nói người như tớ là được rồi!”.

“Ừ! Nhưng lớp mình làm gì có người tên như thế đâu!”.

“Ngốc ạ! Cao YY chính là muốn ám chỉ lớp 10 (1) đó!”.

“VẬY hả!”. Phương Hồ ì sực hiểu ra vậ ã n đê ã : “CẬU KINH KHỦNG THẬT!”.

“Phải học hỏi mới làm được thế ã !”. Lâm Gia Mạt khoác vai cô nói: “CẬU CHƯA NÓI CHUYỆN VỚI TRẦ ã N TẦ ã M ả ?”.

“Chưa”.

“Nhu thế ã có được không? CẬU ả y cũng không gọi điện thoại cho cậu ả ?”.

“Không”. Ánh mắ t Phương Hồ ì sầ ã m xuồ ã ng: “Thôi, chắ c là cậu ả y thắ y tớ rắ c rồ ã quá!”.

“CẬU NÓI GÌ VẬY! CHUYỆN NÀY CÓ GÌ PHẢI SỢ Rắ C RỒ ã CHỨ? TỚ NGHĨ CÁC CẬU NÊN NÓI CHUYỆN VỚI NHAU”.

“TÍNH SAU”. Phương Hồ ì hít một hơi thật sâu, kéo tay Lâm Gia Mạt đang đặt trên vai xuồ ã ng, nói: “Thôi vào lớp đi”.

Hai đỨA VỪA VÀO LỚP THÌ NGHE THắ Y NGOÀI CỬA CÓ TIỂ ã NG CON GÁI GỌI: “BẠN OI! BẠN GỌI HỘ TỚ TRẦ ã N TẦ ã M VỚI!”.

Phương Hồ ì liề ã n quay đầ u lại, đứng trước cửa chính là cô bạn Vương Mạn Mạn ngồ ã i dưới khung bóng rổ hôm đó. Vương Mạn Mạn đang cùng một cô bạn khác vừa cười rắ t tươi vừa xách một túi nilon đen rắ t to, tựa người vào khung cửa nói: “CẢM ƠN NHÉ!”.

Lâm Gia Mạt bực bội gọi: “TRẦ ã N TẦ ã M! CÓ NGƯỜI TÌM!”.

TRẦ ã N TẦ ã M VỘI CHẠY RA NGOÀI, TRIỆU DIỆP ĐỨNG SAU HÚ LÊN Mắ Y TIỂ ã NG NHƯ TRÊU CHỌC.

Phương Hồ ì không nhìn cậu, lặ ã g về ã chỗ.

“CÓ CHUYỆN GÌ VẬY?”. TRẦ ã N TẦ ã M HỎI: “CÁC CẬU XÁCH GÌ THẾ ã ?”.

“Vỏ chai!”. Vương Mạn Mạn cười nói: “Lốp tớ đang tổ chức thu gom phế liệu ở trường, sau đó mang đi bán! Số tiền thu được sẽ làm quỹ lớp, cậu xem lớp cậu có chai, lon nước ngọt nào vứt đi không thì cho tớ!”.

“Có đâu óc kinh doanh quá nhỉ! Thầy Thôi bảo các cậu làm thế nào?”.

“Không, bọn tớ tự phát thôi, mau lên!”. Vương Mạn Mạn đẩy nhẹ vào vai Trần Tâm.

Trần Tâm cười và tránh, nói: “Đợi một lát nhé!”.

Cậu quay vào, hỏi từng bàn một, đến chỗ Phương Hồì và Lâm Gia Mạt, cũng chỉ thờ ơ hỏi một câu: “Có vỏ chai nào vứt đi không? Lon bỏ không cũng được!”.

“Không có!”. Lâm Gia Mạt nói.

Trần Tâm không hỏi tiếp Phương Hồì mà đi sang bàn khác.

“Con bé đó ghê thật! Mò sang tận lớp người ta để tán tỉnh!”. Lâm Gia Mạt nói với giọng căm ghét: “Trần Tâm cũng vớ vẩn quá, cần gì phải quan tâm đến chuyện của cậu ta! Không thầy phiến hà à?”.

“Bọn họ là bạn học cùng cấp hai mà”. Phương Hồì bình thản nói.

“Nhưng cũng không cần thiết phải thân mật như vậy! Không hiểu cậu ta làm thế nào là có ý gì!”.

“Ý gì thì mặc kệ cậu ta!”. Phương Hồì lấy sách vở của tiết học sau ra, đặt mạnh xuống góc phải trên bàn.

Các tiết học sau đó, Phương Hồ`i đều không nghe được gì nữa. Cô cảm thấy có lẽ chuyện của cô và Trầ`n Tầ`m sẽ chấm dứt ở đây, không biết ai đúng ai sai, có lẽ cũng không có cái gọi là đúng sai, chỉ tại cô kì vọng nữa quá. Trầ`n Tầ`m xuất sắc như vậy, vì lí do gì mà suốt ngày phải ở bên cô? Cô có gì đáng để Trầ`n Tầ`m phải đổ`i xử và quý mê`n một cách chân tình đâu?

Phương Hồ`i mĩa mai mình, đi chân xuống mâm non vừa đâm chồ`i trong trái tim. Cô chỉ muốn tự tay đốt hết mọi niềm hi vọng, kể cả cảm giác đau đớn trong lòng cũng không muốn giữ lại. Mọi tuyệt vọng đều là do niềm hi vọng gây ra, ảo tưởng ngọt ngào thường sẽ biến thành nỗi cô đơn và vết thương tê tái. Chính vì thế cô không dám đi tìm Trầ`n Tầ`m để xác nhận, cô sợ nếu câu nói lạnh lùng này được thốt ra từ miệng Trầ`n Tầ`m thì sẽ đau đớn biết bao.

Nhưng sau khi tan học, trong lớp chỉ còn lại một hai người, Trầ`n Tầ`m liền bước đến chỗ cô.

“Cậu ở lại một lát được không? Tớ có chuyện muốn nói với cậu”. Trầ`n Tầ`m nói.

Phương Hồ`i không nói gì, cô lặng lẽ thu dọn sách vở, tìm đâu nhói từng hồ`i. Cô nghĩ rằng cuối cùng Trầ`n Tầ`m vẫn sẽ nói ra những câu đó với cô, nhưng cô không hề muốn nghe, kể cả chia tay, cô cũng sẽ không khóc lóc, càng không muốn cãi cọ, sau này chắc chắn cũng sẽ không gây phiền hà cho Trầ`n Tầ`m. Tốt nhất là buông tay ra, việc gì cứ phải đích thân nói ra những lời gây tổn thương cho đổ`i phương?

“Cậu nghe thầy không! Có được không?”. Trầ`n Tầ`m có vẻ bực bội, kéo tay cô nói.

Phuong Hồ ì khẽ giã tay ra, nhưng Trầ n Tầ m nắ m rắ t chặ t, cô không giã ra đượ c.

“Còn có gì đề nói nữa!”. Phuong Hồ ì ngắ ng đầ u lên, nhìn Trầ n Tầ m với ánh mắ t tuyệ t vọ ng.

Trầ n Tầ m liề n buồ ng tay ra, lồ ã ng ngực phậ p phồ ã ng, hạ thắ p giọ ng và run rắ y nói: “Đượ c, đượ c, đượ c lắ m! Cậu không có gì đề nói thì tớ sẽ nói! Tớ hiểu rồ ì! Nhưng Phuong Hồ ì ạ, cậu không thể như vậy đượ c! Nề u hồ ì đầ u cậu nói với tớ là cậu thích Kiề u Nhiên thì tớ cũ ng đã không giồ ng thắ ã ng ngồ c như bây giờ! Hồ m đố nhìn thắ y cậu đứ ng ngoà i sắ n, cậu có biế t là tớ mừng thế nào không? Đắ ng lẽ buổi trưa có cuộc họ p của Hội họ c sinh, tớ liề n nói ngay với Vươ ng Mạ n Mạ n rắ ã ng tớ không đi nữa, tớ muồ ã ở bên cậu thêm một lát! Còn cậu thì sao? Tớ tưở ng chai nước đố là cậu mua cho tớ, lại còn bẽ n lên đư a tay ra lắ y nữa. Có phải cậu thắ y rắ t thích thú khi trêu tớ không? Kề cả chai nước đố là cậu mua cho Kiề u Nhiên thì cũ ng không cầ n thiế t phải đư a trướ c mặt tớ! Cậu... rồ t cuộc là cậu có ý gì?”.

Phuong Hồ ì sữ ng sờ nhìn mặt Trầ n Tầ m đố tía tai vì giậ n, đặ t nhiên cô có cảm giác rắ ã ng hình như có điề u gì đố không giồ ã ng như cô nghĩ.

“Tớ... không phải tớ...”.

Phuong Hồ ì chưa nói đứ t lời thì Lầ m Gia Mạ t xồ ng từ ngoà i cầ vào ngắ t lời.

Lầ m Gia Mạ t thờ hỏ n hỏ n, gọi Triệu Diệ p bắ ã ng giọ ng hồ t hoắ ng: “Đám họ c sinh trườ ng đắ y nghề hồ m trướ c đắ ng... ở ngoà i cồ ng trườ ng!”.

“Mắ y thắ ã ng?”. Triệu Diệ p vộ i hỏi.

“Ba... ba thắ`ng!”.

“M.kiế`p! Ba thắ`ng thì sợ cóc gì! Cho chúng nó một trận thối!”.
Triệu Diệp vút ngay ba lô vừa đeo lên lưng xuố`ng bàn, la lớn.

“Đi! Tôi cũng đi!”. Trầ`n Tầ`m quay đầ`u gọi lớn: “Kiề`u Nhiên có đi không?”.

“Dĩ nhiên là đi rô`i!”. Kiề`u Nhiên cũng bỏ ba lô xuố`ng.

“Đừng đi!”. Phương Hồ`i vội kéo Trầ`n Tầ`m nói, nhưng Trầ`n Tầ`m lại há`t tay cô ra, cùng Kiề`u Nhiên gọi thêm mắ`y cậu bạn nữa rô`i chạy xuố`ng câ`u thang.

“Hả! Làm sao bây giờ! Tớ định bảo cậu á`y trồ`n đi!”. Lâm Gia Mạt nói với giọng lo lắ`ng.

“Đi gọi Tô Khải đi!”. Phương Hồ`i nói.

“Ừ! Để tớ đi tìm anh á`y!”. Mắ`t Lâm Gia Mạt sáng lên, quay đầ`u rô`i chạy mắ`t.

Nghe xong những gì Lâm Gia Mạt báo cáo, Tô Khải không nói gì mà gọi thêm mắ`y cậu nữa trong đội bóng rổ. Lại còn dặn Lâm Gia Mạt và Phương Hồ`i rắ`ng đừng ra ngoài cồ`ng trường.

Phương Hồ`i quay về` lớp mà như người ngô`i trên chảo lửa, cô đi đi lại lại, thỉnh thoảng lại nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng không nhìn thắ`y bóng dáng bọn họ đâu.

“Đi lâu thế`nhi, không biế`t có xảy ra chuyện gì không?”. Phương Hồ`i hỏi với giọng lo lắ`ng.

“Chắ`c là... không sao đâu”. Lâm Gia Mạt cũng rắ`t sồ`t ruột.

“Hay là bọn mình nói với cô giáo đi! Nhớ...”.

“Không được!”. Lâm Gia Mạt nói rất kiên quyết: “Chuyện này không được để các cô giáo biết! Tô Khải nói sẽ bị khai trừ khỏi đội đá y! Không cẩn thận còn bị kỉ luật nữa!”.

“Thế làm thế nào bây giờ!”. Phương Hồ i nói như chuẩn bị khóc.

“Về rồi! Về rồi!”. Lâm Gia Mạt nhảy bật dậy, chỉ ra ngoài cửa sổ hét: “Cậu nhìn kia!”.

Phương Hồ i liền kéo ngay Lâm Gia Mạt chạy xuống sân, họ gặp Tô Khải ở cổng trường, Lâm Gia Mạt vội kéo anh lại nhìn một lượt từ đầu xuống chân, từ phải sang trái.

“Anh không sao chứ?!”. Lâm Gia Mạt hỏi.

Tô Khải liền cười và khua tay, giờ hai ngón tay thành hình chữ V lên: “Ồn rồi!”.

“Lạy trời lạy đất!”. Lâm Gia Mạt đan mười ngón tay vào nhau cầu nguyện: “Tốt quá!”.

“Trần... Trần Tâm đâu? Anh có nhìn thấy cậu ấy không?”. Phương Hồ i khác hẳn ngày thường, ngắt lời bọn họ, hỏi.

“Đi sau!”. Tô Khải nói.

Phương Hồ i vội chạy tiếp, không kịp nói gì với Lâm Gia Mạt. Giữa đường lại gặp Kiều Nhiên và mấy cậu cùng lớp, cũng không nói gì nhiều, hỏi Trần Tâm đâu rồi chạy đi, mãi cho đến tận cuối cùng, cô mới nhìn thấy Trần Tâm.

Trên người Trần Tâm có dính ít bụi đất, cậu đang vừa cúi đầu bước vừa đá viên đá.

“Trần... Tâm”. Phương Hồ i gọi nhỏ.

Trần Tâm liến sững người, ngược mắt lên với vẻ kinh ngạc, sau đó lại quay đầu sang chỗ khác, nói: “Gì vậy?”.

“Cậu không sao chứ?”.

“Không sao”. Trần Tâm phủ bụi đất trên người, nói: “Cậu chưa về à?”.

“Tớ... đang đợi cậu”.

“Đợi tớ? Không phải đã nói là không còn gì để nói nữa sao?”. Trần Tâm nhếch mép, thờ ơ nói.

“Chai nước đó, là tớ mua cho cậu!”. Phương Hồ i nhìn Trần Tâm: “Cậu từng nói là thích uống nước trà đen của hãng Thống Nhất nhất mà”.

“Thế ... thế sao cậu lại đưa cho Kiêu Nhiên?”. Trần Tâm có vẻ ngại ngùng, lại tiến thêm mấy bước về phía cô.

“Không phải đã có người mua nước cho cậu rồi đó sao?”. Phương Hồ i cúi đầu nhìn mũi bàn chân của mình, nói.

“À! Ý cậu là Vương Mạn Mạn hả? Cậu ấy nhờ tớ vận hộ chai nước! Sau đó thấy tớ ra nhiều mồ hôi quá nên cho tớ uống”. Trần Tâm chột hiệu ra vắn đề.

“... Tớ không thích Kiêu Nhiên”. Đôi mắt Phương Hồ i ngân ngấn hơi sương: “Người tớ thích... là cậu”.

Trần Tâm liến ngoác miệng cười, cậu đưa tay lên mũi, nói: “Lúc đầu tớ tưởng là tớ hết hi vọng rồi cơ, trong lòng buồn kinh

khủng, vừa nãy trút hết giận xuống má y thằ ng trường dạy nghề rồ i”.

Phương Hồ i mím môi, nước mắ t rơi lã chã, rơi xuống cả áo đồ ãng phục, Trầ n Tầ m vội đỡ vai cô, cúi xuống nhìn cô hỏi: “Sao vậy? Sao cậu lại khóc?”.

“Tớ tưởng... cậu thích Vương Mạn Mạn cơ...”.

“Sao có chuyện đó được! Thích cậu á y thì việc gì tớ phải cuố ng lên như vậy?”. Trầ n Tầ m nhìn vào mắ t Phương Hồ i: “Người tớ thích là cậu! Ngồ c ạ!”.

6

Lúc Trầ n Tầ m và Phương Hồ i lên đầ n lớp, Triệu Diệp đang nồ, nước miế ng vắng tùm lum kể về vụ ban nấ y. Lâm Gia Mạt ngồ i bên cạnh nghe rấ t hào hứng, liên tục hỏi: “Rồ i sao nữa? Rồ i sao nữa?”.

Kiề u Nhiên câ m cục tẩy gõ xuồ ng bàn, ngoảnh đầ u lại nhìn thấ y bọn họ, bèn vắ tay nói: “Mau vào nghe kể chuyện đêm khuya!”.

Trầ n Tầ m vội bước đầ n ngồ i xuồ ng bên cạnh Kiề u Nhiên, nói: “Nồ kinh thật!”.

“Hắ n ta là bình nồ chuyên phun nước mà!”. Kiề u Nhiên liề n cười rồ i quay sang nói với Phương Hồ i: “Vừa nấ y cậu đi đầ u mà vội thề , tớ thấ y mặt cậu tái nhợt!”.

“Tớ...”. Phương Hồ i sùng người, miệng lắ p bắ p.

“Ngày mai cậu â y xế p xe, phải đầ n sớm, tìm tớ để lắ y chìa khóa lớp”. Trầ n Tầ m nói.

“Vậ hả! Sao không nói sớm! Thực ra tớ cũng có một chìa”. Kiề u Nhiên vồ vào túi mình.

“Ừ”. Phương Hồ i cúi đầ u, liề c trộm Trầ n Tầ m một cái.

“Ê ê ! Ba người chú ý nào! Nói đầ n đoạn quan trọng rồ i!”. Triệu Diệp trợn mắ t nói.

“Đại ca! Bọn này cũng có mặt tại hiện trường mà!”. Trầ n Tầ m cuộn sách lại gõ vào đầ u Triệu Diệp.

“Nghe cậu ấy kể nào, đừng ngắt lời nữa!”. Lâm Gia Mạt gạt Trầ`n Tầ`m ra nói: “Triệu Diệp kể tiế`p đi, gặp rô`i thì the` nào?”.

Triệu Diệp liề`n lườm Trầ`n Tầ`m một cái, hắ`ng giọng nói: “Tớ liề`n nói, bọn mày đé`n đúng lúc lắ`m, lầ`n trước để` bọn mày chạy má`t, ông mày ngày đêm mong nhớ!”. Hắ`n liề`n nói: “Đừng nhiề`u lời nữa, mày thích một đầ`u một hay đầ`u tập thể”.

“The` nào là đầ`u tập thể?”. Lâm Gia Mạt hỏi.

“Tức là gọi cả đội vào cùng đánh hôi ấy”. Kiề`u Nhiên nói.

“Đánh nhau tập thể!”. Phương Hồ`i giải thích, Trầ`n Tầ`m nhìn cô với vẻ sùng sồ`t.

Triệu Diệp liề`n gạt đầ`u, kể tiế`p: “Tớ liề`n bảo, mày rẽ vào con ngõ kia trước. Cổng trường bọn tao sạch lắ`m, đừng để` giáo viên trường tao nhìn thắ`y, tao vẫn muố`n thi đại học!. Nó liề`n bảo được rô`i đi theo bọn tớ như một thắ`ng ngô`”.

“Đội đã! Tớ bổ sung thêm!”. Trầ`n Tầ`m giơ tay lên nói: “Lúc ấy thắ`ng đó còn nói là nhìn mày ngô` như vậy mà còn đòi thi đại học à! Mày có xứng với cái ghề` đó không!”.

Mọi người liề`n bật cười ha ha.

“M.kiế`p!”. Triệu Diệp liề`n ném ngay nắ`p bút về` phía Trầ`n Tầ`m nói: “Không nói chen vào cũng không có ai nghĩ ông bị câm đâu!”.

“Ghét quá, để` Triệu Diệp kể hế`t đã nào!”. Lâm Gia Mạt nhin cười, nói.

“Trầ`n Tầ`m và Kiề`u Nhiên đi đầ`u tiên, ba bọn tớ đi sau, lúc đó tớ đã nhìn thắ`y đám Tô Khải từ cổng trường đi ra rô`i, tớ liề`n đưa

mắt ra hiệu cho anh ấy, bảo bọn họ đừng vội ra tay. Tô Khải liền hiểu ý ngay, không nói gì mà lẳng lặng đi sau bọn tớ. Nhưng không ngờ ba thằng đó cũng khá thông minh, có lẽ bọn nó thấy có gì đó hơi bất thường, thằng đi đầu nhận ra Tô Khải, cũng nhìn thấy đội bọn mình rậm rạp đi sau. Hê hê, cậu không biết bọn nó cuối cùng thế nào đâu! M.kiếp, co giò chạy mất, tớ nói thật đấy Gia Mạt ạ, đừng tưởng mỗi cậu là luyện môn vượt rào nhé, bọn nó chạy chắc chắn nhanh hơn cậu! M.kiếp, Kiêu Nhiên ra sức lôi mà không lôi lại được!”.

“Hả? Thế bọn nó chạy mất à?”. Lâm Gia Mạt sững sờ hỏi.

“Làm sao chạy được!”. Triệu Diệp đặc ý lắc ngón tay nói: “Đội trưởng bị bọn chúng làm nhục, sao có thể dễ dàng buông tha cho chúng được. Lúc đầu Tô Khải còn ngăn, nhưng không biết ai đó hô một tiếng “đừng cho bọn nó thoát”, thế là bọn tớ liền đuổi theo ngay! Cảnh tượng đó, m.kiếp, hoành tráng thật!”.

“Sau đó tóm gọn bọn nó ư?”. Lâm Gia Mạt hưng phấn đến nỗi hai mắt sáng rực.

“Dĩ nhiên rồi! Chiều cao trung bình của đội bọn tớ là 1m85 cơ mà! Bọn nó chân ngắn, chạy hai bước là đuổi kịp. Tớ chạy đầu tiên, hét lớn ‘dám chuồn hả’, rồi xông phi quạt ngã ngay được một thằng”.

“Ừ, cú xông phi cũng chuẩn đấy, chỉ tiếc không kiểm soát được đà nên ngã đập mông xuống đất”. Trần Tâm cười khoái chí nói.

“Lão này vô duyên thật!”. Triệu Diệp lại ném chiếc bút khác vào Trần Tâm: “Nhưng đúng là vì cú ngã đó mà tớ để lỡ mất cơ hội đầu tiên. Đến khi tớ đứng dậy thì quân mình đã bao vây rồi, cả đội thi nhau đập! Khó khăn lắm tớ mới chen vào được, định cho nó hai đá, nhìn xuống thì làm gì còn thấy người nữa! Trên người thằng

đó toàn chân là chân, thi nhau đá, làm gì còn chỗ cho tó! Lúc đầu tó tưởng không còn cơ hội và rồi cậu biết không! Tó nhìn thì thấy giữa vô số bàn chân có một cánh tay thò ra, tó khoái kinh khủng, nghĩ bụng ông trời không phụ lòng người! Tó liền giẫm ngay chân xuống! M.kiếp p! Tiếng kêu đó nghe mới sướng tai làm sao!”.

Lâm Gia Mạt ôm bụng cười ngặt nghẽo, Phương Hồ i cũng không kìm được liền bật cười, Kiên Nhiên vừa đập bàn vừa cười, Trần Tâm ấn đầu Triệu Diệp xuống quay hai vòng.

“Cười cái gì mà vui thế?”. Tô Khải đứng trước cửa lớp gõ cửa.

“Anh vào đi! Bọn em đang nghe Triệu Diệp kể lại chiến dịch ban nãy!”. Lâm Gia Mạt vẫy tay nói.

“Mày lại khua môi mua mép chứ gì?”. Tô Khải vừa cười vừa đi vào: “Chắc chắn nó không kể đoạn xông phi đá bọn nó rồi ngã đập mông đúng không, hài thật!”.

“Sếp này!”. Triệu Diệp kêu lên chông chó i.

“Thôi thôi thôi, không nói nữa! Tôi hiểu rồi, còn có con gái ở đây mà!”. Tô Khải nhìn Lâm Gia Mạt cười ranh mãnh.

“Không sao, bất luận Triệu Diệp làm chuyện gì cũng đều nằm trong sự dự đoán của bọn em!”. Lâm Gia Mạt kéo Phương Hồ i nói.

“Nói nghiêm túc nhé! Tó nói với thằng đó rồi, chắc chắn lần sau nó không dám mò đến nữa đâu, các cậu cũng đừng gây sự với bọn nó nữa, tan học về nhà cũng nên tránh mặt đám học sinh trường dạy nghề. Hôm nay cũng giống như hôm trước, không được kể ra ngoài. Triệu Diệp, cậu nghe rõ chưa? Còn có ý định tham gia cúp Nike thì đừng có nỏ lung tung nữa!”. Tô Khải càng nói càng tỏ vẻ nghiêm túc hơn, mọi người ai nấy đều cảm thấy căng thẳng.

“Các anh sẽ không sao chứ?”. Lâm Gia Mạt hỏi với vẻ sợ sệt.

“Không để lộ ra ngoài thì không sao, lần này cả đội bóng rổ đều tham gia, nếu để giáo viên biết thì phiền lắm”. Triệu Diệp liền nói: “Đội trưởng, đừng nói chuyện đó với bọn họ, đám con gái nhất lắm”.

“Yên tâm đi! Chắc chắn bọn em không nói gì đâu!”. Lâm Gia Mạt vội cam đoan.

“Anh biết, đừng sợ, anh chỉ nhắc vậy thôi”. Tô Khải liền cười: “Không phải về nhà ngay chứ? Anh mời mọi người ăn kem”.

“Không vội, không vội! Em ăn kem dưa hấu!”. Triệu Diệp hào hứng nói.

“Biến! Cứ đợi đó, không có suất của cậu đâu!”. Tô Khải liền móc ví tiền ra: “Bốn người trong đội, cộng với đám bọn em nữa, Lâm Gia Mạt để xem tổng cộng bao nhiêu người, em xuống căng tin mua hộ anh được không?”.

“No vấn đề!”. Lâm Gia Mạt vui vẻ nhận tiền, để một lát rồi nói: “Không tính Triệu Diệp, tổng cộng là 9 người!”.

“Đội trưởng... em cũng ăn mà...”. Triệu Diệp nói với giọng rất tội nghiệp.

“Hình như bán buôn 10 que đậy, thôi, em cứ mua 10 que đi, thương tình lại mua cho nhà người vậy!”. Tô Khải lại đưa cho cô 1 tệ nữa.

“Vâng, Phương Hồ đi cùng tớ nhé!”.

Lâm Gia Mạt và Phương Hồ ra khỏi lớp, cô vừa ngân nga hát, vừa móc ví tiền của mình ra, rút cẩn thận từng tờ tiền trên tay vào

ví.

“Cậu làm gì vậy?”. Phương Hồ ì thắ c mắ c.

“Dĩ nhiên là phải câ t đi sớ tiề n anh â y đưa cho, đây là sớ tiề n Tô Khải đưa tận tay cho tớ mà!”. Lâm Gia Mạt nhìn mắ y tờ tiề n nhăn nheo với vẻ rắ t ngắ t ngắ y.

“Si tình quá!”. Phương Hồ ì gõ tay lên trán cô.

“Đừng động, yên nào!”. Đột nhiên Lâm Gia Mạt như phát hiện ra châu lục mới, reo lên giọng rắ t mừng rỡ: “Trời ạ! Chắ c chắ n bọn tớ có duyên với nhau rô ì!”.

“Gì vậy?”. Phương Hồ ì ghé sát vào ngó.

“Cậu xem sớ seri của tờ 1 tậ này! Mở đầ u là chữ SK!”. Lâm Gia Mạt hào hứng chỉ cho Phương Hồ ì xem.

“SK thì sao?”.

“Ngồ c thế ! Tên của Tô Khải viế t tắ t là SK (Su Kai) mà!”.

“Ồ...”. Phương Hồ ì nói với vẻ bó tay.

“Để tớ xem xem trong sớ này có còn tờ nào mang chữ SK nữa không?”.

Lâm Gia Mạt giở ví tiề n ra kiểm tra cẩn thận một lâ n rô ì nói với vẻ thắ t vọng: “Hình như không còn...”.

“Thôi, lâ n sau có tờ tiề n nào mang chữ SK thì tớ cho cậu!”.

“Ừ! Nhớ cho tớ nhé!”. Lâm Gia Mạt vội gậ đầ u.

“Ừ!”.

“Này, tớ thấ y hôm nay cậu vui đó nhi!”. Lâm Gia Mạ t huých cô một cái: “Có phải làm lành với Trầ n Tầ m rô i không?”.

“Cũng... cũng tạm”. Phương Hồ i đỏ bưng mặt nói.

“Hôm nay tuyệt quá!”. Lâm Gia Mạ t khoác tay cô, nói: “Cả nhà đê u vui”.

Hai đứ a vừa cười vừa đi, sân trường đã bắ t đầ u tồ i dầ n, bóng họ đổ dài trên sân bóng. Tôi nghĩ, cho dù sau này trải qua nỗi đầ u của tuổi trẻ như thế nào, cuộc đời thay đỏi thế nào, thời niên thiế u của mỗi người đê u rấ t đẹ p. Ít nhấ t là ở thời đó, họ có những niề m vui rấ t bình dị.

Cũng chính vì vậy mà khi kể đê n đây, ánh mắ t Phương Hồ i rạ ng ngời hạnh phúc.

Mùa đông năm đó đến rất sớm, qua hai ba đợt rét đã khiến học sinh cả trường đều phải mặc áo lông vũ, bên ngoài là quần áo đông phục của trường, bên trong nhét áo len quần len, nhìn ai cũng công kềnh. Hôm đó kiểu dáng quần áo đơn giản, cũng không có nhiều thương hiệu như bây giờ để mua, về cơ bản mọi người đều mặc áo khoác kín cổ, nhiều nhất là màu đen và màu xám, nhìn từ xa như một vườn bóng tròn. Chuẩn bị đến thi cuối kì, giáo viên các môn đều bắt đầu tra tấn học sinh, những kẻ bình thường không chăm học cũng phải bận rộn với việc chép bài, làm đề cương, ôn tập... Trường học cũng giống như thời tiết, dần dần bước vào thời kì lạnh nhất.

Tuy nhiên, kể cả trong thời điểm căng thẳng như vậy, cũng vẫn có một số chuyện khiến tất cả mọi người đều mong đợi, đó là năm mới.

Cuối tuần Lâm Gia Mạt hẹn Phương Hồ đi mua thiệp, lúc đầu Phương Hồ không định đi, một là vì từ trước đến nay cô không có thói quen tặng và nhận thiệp, hai là bấm đầu ngón tay cô cũng không thấy có mấy người bạn có thể tặng, nếu có tặng thì cũng chỉ là nhóm bạn năm người bình thường vẫn chơi với nhau, cô nghĩ tặng mọi người mấy tấm thiệp đỏ in hình chữ Phúc mà cơ quan ba cô phát là được.

Nhưng ý tưởng này của Phương Hồ đã bị Lâm Gia Mạt quạt cho một trận: “Thế mà cậu cũng nghĩ ra được à! Định tặng cái đó cho bọn tớ cho xong chuyện ư? Có phải loại thiệp mà ba cậu được phát có in tên công ti trên đó không, bên trong còn in câu chúc dở hơi là chúc mừng phát tài đúng không?”.

“Đề tớ xem đã”. Phương Hồ`i nghiêng đầu kẹp ớng nghe, mở ngăn kéo bàn, rút ra hai tấ`m thiệp, nói: “Ừ, có in tên cơ quan thật”.

“Quê quá! Tớ không lấ`y đâu đấ`y! Đế`n lúc đó chấ`c chấ`n cũng có bạn khác tặng cho cậu, cậu định tặng lại cho người ta cái đó hả?”.

“Không có ai tặng tớ đâu, hình như chỉ hồ`i nhỏ tớ mới được tặng thiệp”. Phương Hồ`i nói nhỏ.

“Làm gì có chuyện đó? Bạn bè cá`p hai của cậu cũng kẹt xỉ quá! Tớ không biế`t, tóm lại là tớ tặng cậu, cậu cũng phải tặng lại tớ, hơn nữa chấ`c chấ`n tớ sẽ không nhận thiệp của cơ quan ba cậu đâu! Mà kể cả cậu lấ`y cái đó để tặng cho tớ thì cũng không thể tặng Trầ`n Tấ`m được!”.

“Ừ... thôi đành vậy”.

Câu cuố`i cùng của Lâm Gia Mạt đã khiế`n Phương Hồ`i phải nhận lời.

Ngày hôm sau bọn họ đi xe đạp đế`n chợ Thiên Dực, người rấ`t đông, có không ít sạp hàng bán thiệp mừng, Phương Hồ`i chưa bao giờ đế`n đây, còn Lâm Gia Mạt thì rấ`t quen đường quen lờ`i.

Phương Hồ`i chen chân trong đám đông, cô kéo Lâm Gia Mạt, phàn nàn: “Sao ở đây đông thế`?”.

“Ồ đây rẻ mà! Kiểu cách cũng phong phú, mọi người đề`u đế`n đây để mua”. Lâm Gia Mạt vừa tìm thiệp vừa nói: “Ê, nhìn này! Dễ thương nhỉ!”.

“Mua buôn? Cậu định mua bao nhiêu?”.

Lâm Gia Mạt ngẩng đầ`u lên, tính nhảm trong miệng, rồ`i quay sang nói: “Kiểu gì cũng phải bớ`n, năm chục tấ`m”.

“Bố n, năm chục tá m? Cậu bán thiệp à!”. Phương Hồ i sừng số t hỏi, cô chỉ định mua năm, sáu tá m thôi.

“Cậu thử nghĩ mà xem, bạn bè lớp mình, bạn bè lớp khác mình quen, bạn cá p hai, lại còn bạn chơi thân hồ i cá p một nữa, bạn chơi hồ i nhỏ... Hê hê, còn Tô Khải nữa! Tớ thấ y bố n, năm chục tá m chưa chắ c đã đủ!”.

“Ừ”. Phương Hồ i lặ g lế cúi đầ u.

Đúng là thiệp ở chợ Thiên Dực rấ t nhiề u, loại tranh hoạt hình, loại tranh phong cảnh nước ngoài, loại tranh ba chiề u, loại có mùi thơm, loại có nhạc, còn có cả loại kim tuyế n lấ p lánh. Tá m nào cũng in dòng chữ Happy New Year hoặc Merry Christmas, kèm theo phong bì với đủ mọi màu sắ c, bán theo bộ 10 tá m, hầ u hế t đầ u là 5,6 hào một tá m, tá m nào thật đặc biệt, cũng chỉ khoảng 8 hào đầ n 1 tậ.

Lâm Gia Mạt mua khá nhiề u, cô chọn cho Tô Khải một tá m thiệp nề n trắ ng điể m trái tim nhỏ màu đỏ lập thể, phong bì đi kèm với thiệp cũng rấ t tươi sáng. Tá m thiệp Phương Hồ i mua tặng Trầ n Tầ m thì đơn giản hơn nhiề u, tựa một bức tranh vẽ bằ ng bút chì rấ t nhạt, nề n trời xanh thấ p thoá g hình bảy sắ c câ u vô ñg, tạo cảm giá c rấ t á m áp, trong lành.

“Sao cậu lại chọn cái này? Chắ g có gì là đặc sắ c cả”. Lâm Gia Mạt thắ c mắ c.

“Ừ, tớ thích cái này, giồ ng như nhìn thấ y trời nắ ng vậy”.

“Không phải có câ u vô ñg đó sao? Đó là cảnh vừa mưa xong mà”.

“Trời nắ ng sau cơn mưa lại càng đẹp hơn”. Phương Hồ i cười nói.

“Cậu đọc nhiều tiểu thuyết Quỳnh Dao quá phải không? À, thế cậu định viết gì trong đó?”. Lâm Gia Mạt cười ranh mãnh, nói: “Viết rất quý rất quý cậu được không?”.

“Nói gì vậy! Thì viết chúc mừng năm mới thôi!”. Phương Hồ i đỏ mặt đẩy bạn ra.

Nhưng Phương Hồ i vẫn nuốt lời, trên tâm thiệp đó, trước khi viết “Chúc mừng năm mới”, cô vẫn viết một câu: “Được gặp cậu sau cơn mưa thật là hạnh phúc!”.

Mấy ngày hôm đó dường như trong trường đâu đâu cũng thấy thiệp, bạn bè cùng lớp, bạn bè khác lớp, bạn bè khác trường, liên tục tặng thiệp cho nhau, thậm chí còn có mấy cô bé cấp hai đến lớp tặng thiệp cho Trần Tâm. Sau khi được Lâm Gia Mạt dạy dỗ, Phương Hồ i đã có sự chuẩn bị trước về mặt tinh thần, không để ý gì nhiều. Một điều năm ngoài dự đoán của cô là, trong lớp còn có bạn tặng thiệp cho cô, mặc dù bên trên chỉ viết những câu may mắn như: “Chúc mừng năm mới, vạn sự như ý”, nhưng Phương Hồ i vẫn cảm thấy rất vui. Ai tặng cô thiệp, cô đều rất cẩn thận hồ i âm lại.

Dĩ nhiên, đám Trần Tâm cũng tặng thiệp cho cô.

Tâm thiệp của Lâm Gia Mạt viết: “Tặng Phương Hồ i - người bạn thân nhất của tôi: Chúc bạn năm mới hạnh phúc, mãi mãi có những tháng ngày ngọt ngào bên người đó! PS: Những ngày tháng tới, bọn mình sẽ mãi mãi vừa nghe bài ‘Thánh ca hôn lễ’ vừa cùng đi vệ sinh nhé!”.

Tâm thiệp của Triệu Diệp viết: “Phương Hồ i: Mặc dù cả tháng trời tớ không được nói chuyện với cậu, nhưng tớ vẫn rất vui khi được làm bạn với cậu. Cảm ơn món khoai tây mà cậu nhường cho tớ, hiện

giờ nhìn thấy khoai tây là tức lại nhớ đến cậu! Chúc cậu năm mới mọi điều tốt lành!”.

Tấm thiệp của Kiều Nhiên viết: “To Phương Hồ: Tớ vui nhất là khi được ngồi làm bài tập cùng cậu. Nhưng khi ở bên cậu, tớ trở nên ngờ nghệch, mặt đỏ bừng, tim đập thình thịch, nói chuyện không tự nhiên. Happy new year, chúc cậu luôn học hành tiến bộ!”.

Tấm thiệp của Trần Tâm viết: “Anh cam đoan, sẽ không bao giờ phải nói lời xin lỗi với em. Cho dù bao nhiêu năm mới trôi qua... em đều phải ở bên anh! I LOVE YOU!”.

Phương Hồ nói, cô đã bỏ những tấm thiệp này đi từ lâu, nhưng một điều lạ là, bao năm trôi qua, cô vẫn nhớ như in từng chữ mà họ đã viết, cô tự mĩa mai mình rằng, hay là do đầu óc cô quá nhạy cảm? Còn tôi thì nghĩ, có lẽ những lời hứa - ngày ấy cô tin là thật - không thực hiện được đó đã khiến cô có một ước mơ tuyệt đẹp. Tuy nhiên, cuối cùng, tất cả đã trở thành điều nuôi tiếc sâu sắc, trôi theo tuổi trẻ. Điều đáng buồn là, những cái mà cô đã từng nỗ lực bảo vệ lại biến thành nỗi đau khó có thể xóa mờ.

Giấy có thể xé vụn, còn tuổi trẻ biết xé vụn sao đây?

8

Lớp (1) bắt đầu chuẩn bị cho buổi liên hoan văn nghệ chào đón năm mới.

Chuyện này là do cán bộ lớp phụ trách, mặc dù đợt thi cuối kì đã đến rất gần, nhưng không hề ảnh hưởng đến nhiệt huyết của bọn họ. Sau những buổi tan học, cả đám tụ tập nhau lại hỏi thảo luận rất nhiều lần, cuối cùng phương án được đưa ra là chơi trò chơi và biểu diễn các tiết mục văn nghệ.

Cán bộ lớp mở màn, Trần Tâm và Triệu Diệp, Kiều Nhiên cùng đóng một tiểu phẩm, Phương Hồ và Lâm Gia Mạt song ca bài Hẹn hò 1998, Hà Sa chơi đàn violon, bài Khúc hát rộn ràng, các bạn khác cũng có tiết mục, phần lớn là hát, về cơ bản là những bài hát thịnh hành hồi đó, Rất muốn yêu em, Trái tim yêu em, Cảm nhận lần đầu mới biết yêu... Cô Hà u Giai cũng hát một bài Hình như vào mùa đông, lúc cô đăng kí tên bài hát, Trần Tâm mới biết hóa ra thân tượng của cô là Tê Tê. Ngoài ra, còn rất nhiều trò chơi khác, nào là dán mũi, đánh trống truyền hoa, bắt chước đoán từ...

Trong đó đặc biệt hơn cả là trò tặng quà do Trần Tâm nghĩ ra. Mấy ngày trước đó, bạn bè trong lớp ai cũng mua một món quà nhỏ mang đến lớp, cái gì cũng được, đắt rẻ không quan trọng, rồi tự dán một mẫu giấy lên món quà, ghi tên mình vào, Trần Tâm và mấy cậu sẽ ghi mã số, đặt trong một hộp lớn. Sau đó bọn họ lại ghi các mã số tương ứng lên các mẫu thăm, gập lại đặt trong một chiếc hộp nhỏ. Trong buổi liên hoan, trò chơi cuối cùng là mỗi bạn bắt một tờ thăm, bên trong có ghi số mấy, rồi tặng cho bạn món quà có ghi số tương ứng. Như thế, tất cả mọi người đều được bạn bè tặng quà.

Hôm quyết định kế hoạch này, Kiên Nhiên hẹn Phương Hồ i đi mua quà, nhưng đã bị cô từ chối. Nguyên nhân là do tâm thiệp của Kiên Nhiên khiến cô phải e dè. Mặc dù Phương Hồ i cũng là người chậm hiểu, ngờ nghệch, nhưng cô không ngờ, cô cũng cảm nhận được tình cảm của Kiên Nhiên. Điều này khiến cô cảm thấy hơi nao lòng, nếu mấy tháng trước, Kiên Nhiên nói ra như vậy thì có lẽ Phương Hồ i cũng đã rung động rồi, bởi cô cũng đã từng có thiện cảm với Kiên Nhiên, nhưng đến giây phút này mọi thứ không còn kịp nữa, Trần Tâm đột nhập vào thế giới của cô, trái tim cô đã không thể hé cửa với ai nữa. Nếu đã không thể thì Phương Hồ i cũng không muốn tỏ ra quá thân mật với Kiên Nhiên, làm bạn sẽ rất tốt, nhưng nếu bước thêm bước nữa sẽ rất khó xử.

Tuy nhiên, còn một nguyên nhân khác khiến Phương Hồ i không cùng đi với Kiên Nhiên, là do cô đã hẹn trước với Trần Tâm.

Sau khi tan học, Trần Tâm và Phương Hồ i cùng đến một cửa hàng bán hoa và đồ lưu niệm. Hình như Trần Tâm bị dị ứng với phấn hoa, liên tục hắt xì hơi, Phương Hồ i ôm một con chó bông, cười tươi tắn giữa các chùm hoa.

“Tớ mua cái này!”. Trần Tâm liền cầm lấy con chó bông trong tay cô.

“Ừ, dễ thương lắm!”. Phương Hồ i đưa cho cậu.

“Dễ thương? Xấu bỏ xừ! Cũng chỉ vì cậu ôm nó nên tớ mới mua, tớ thấy cậu thích nó lắm!”.

“Dễ thương hơn cậu nhiều!”. Phương Hồ i vừa cười vừa lườm Trần Tâm rồi cúi đầu nhìn bốn xung quanh, hỏi: “Tớ mua gì được nhỉ? Hộp nhạc được không?”.

“Không! Tôi không thích hộp nhạc!”. Trần Tâm lúc đầu nói.

“Có phải mua cho cậu đâu, cậu không thích không có nghĩa là người rút thăm được quà của tôi cũng không thích!”. Phương Hồ i xoay chiếc chìa khóa nhỏ xinh trên hộp nhạc, buông tay ra thì giai điệu bài Lối thì thào của mùa thu vang lên.

“Quà của cậu dĩ nhiên là phải tặng cho tôi rồi! Hê hê, việc này tôi phải làm được chứ”. Trần Tâm nói với giọng rất ranh mãnh.

“Thế tức là sao?”.

“Ngớ c ạ! Số ghi trên món quà là do tôi ghi đúng không? Số rút thăm cũng không tôi làm thì ai? Sau khi quà của cậu được ghi số, tôi liền giữ cái thăm tương ứng trong tay, không đưa cho ai cả, đến lúc rút thì tôi giả vờ rút một cái, quà của cậu sẽ tặng cho tôi thôi”.

“Xảo quyết quá...”. Phương Hồ i véo tay Trần Tâm một cái, nói.

“Ái! Tôi cũng sẽ tặng cho cậu con gấu bông này mà! Cậu chả từng nói là rất thích ôm thú bông đi ngủ đó sao? Nhận được quà của tôi chắc chắn sẽ thích hơn quà của bạn A, B, C, D gì đó tặng đúng không?”.

“Thế cậu thích quà gì?”. Phương Hồ i đặt hộp nhạc lên giá, mặc dù vẫn đang cau mày, nhưng không giấu nổi nụ cười trên môi.

“Miếng gậy đàn!”. Trần Tâm lại há tì hơi hai cái nữa rồi vội kéo Phương Hồ i ra khỏi cửa hàng.

“Miếng gậy guitar? Là cái gì vậy?”. Phương Hồ i nhẹ nhàng vuốt phẳng lớp giấy gói chú chó bông, hỏi.

“Là miếng gậy chuyên dùng để chơi đàn guitar đó. Tôi định học chơi guitar trong đợt nghỉ đông này, học kì sau là chơi cho cậu nghe

được rồi”.

Phương Hồ`i liền cười tỏ vẻ hiểu ý: “Cái đó đi đâu mua được nhỉ?”.

“Ồ Tân Giai Khẩu, bọn mình đến đó bây giờ đi!”. Trần Tâm mở khóa và nhảy lên xe.

Hôm đó, bọn họ đã mua được miến gảy đàn ở Tân Giai Khẩu, lúc đầu Phương Hồ`i tưởng là cái gì mới lạ lắm, cầm lên tay mới biết đó chỉ là một miến nhựa mỏng. Cô cảm thấy tặng mỗi cái này cũng hơi ngại, và thế là lại mua thêm một lọ thủy tinh và ít giấy đẹp, gói 99 ngôi sao bỏ vào. Cô dán hình trái tim màu bạc lên miến gảy guitar màu đỏ đỏ, sau đó gói nó trong lọ đựng ngôi sao.

Buổi liên hoan văn nghệ rất náo nhiệt, mọi người đều chơi đùa rất vui vẻ, chất giọng của Lâm Gia Mạt chẳng kém gì ca sĩ Vương Phi⁽¹⁾, khiến bạn bè lớp khác đi qua đều ghé vào nghe, gây xôn xao cả khối 11. Tiểu phẩm của đám Trần Tâm không đâu vào đâu, nhưng vì Triệu Diệp quên lời thoại nên đã gây cười rất tốt. Thầy Lưu dạy Hóa cười ngặt nghẽo, sau khi tiết mục kết thúc liền kéo tay Triệu Diệp, “ờ ờ” hồ`i lâu, thầy cứ cười mãi mà không nói được gì. Tiết mục bốc thăm quà cuối cùng cũng rất thành công, Phương Hồ`i và Trần Tâm đều nhận được quà của nhau. Trần Tâm không ngờ Phương Hồ`i còn gói ngôi sao may mắn cho cậu, nên cậu vô cùng phẫn khởi, cứ chốc chốc lại giở ra xem. Còn Phương Hồ`i cũng không ngờ rằng, Trần Tâm lại gắn thêm hòn đá ghi tên cậu vào áo con chó bông, trên viên đá màu đen có viết hai chữ Trần Tâm nghiêng nghiêng ngả ngả bằng bột kim tuyến màu bạc, nhìn rất dễ thương. Nghĩ đến lời cậu đã từng nói, để mình ôm trong lúc ngủ, bất giác Phương Hồ`i liền đỏ bừng mặt.

Tuy nhiên, trò của bọn họ không qua được mắt Lâm Gia Mạt, cô bám riết hai đứa, nói “lấy công để làm việc tư”, mãi cho đến khi Trần Tâm mời ăn khoai nướng, Lâm Gia Mạt mới thôi.

Thời gian trôi qua giữa những tiếng cười nói rộn ràng, kì thi cuối kì đã kết thúc, trường cho nghỉ đông, thoáng một cái mà đã sang năm 1999.

Thành tích học tập của Phương Hồì và Trần Tâm đều không tồi, cuối kì, điểm của hai đứa cao thứ ba và thứ năm trong lớp, chính vì vậy, cả hai đều được ăn một cái tết rất thoải mái. Còn Triệu Diệp thì không được như vậy, cậu đứng thứ hai từ dưới lên, cả kì nghỉ đông phải ngoan ngoãn chầu trực ở nhà.

Tết cổ truyền là dịp lễ lớn ở Trung Quốc, nhà nào cũng nghỉ ngơi, vui vẻ từ trước tết đến rằm tháng giêng, đi thăm hỏi họ hàng, bạn bè, chúc nhau những lời may mắn, treo câu đối và dán chữ Phúc ngược, như thế trong lòng mới cảm thấy yên tâm. Phương Hồì và Trần Tâm cũng không ngoại lệ, đi chơi tết khắp nơi với gia đình, thi thoảng gọi điện thoại còn không tìm được đồì phương. Mãi đến ngày mừng 9 tết, Trần Tâm gọi điện cho Phương Hồì, nói là ngày mai gặp gỡ đám bạn thời để chớm, bọn họ đòi gặp bạn gái của cậu, thế nên hẹn cô đi cùng. Phương Hồì vốn là người hay xấu hổ, không thích đến những chỗ ồn ào, đông người. Nhưng Trần Tâm một mực năn nỉ, cả kì nghỉ Phương Hồì không được gặp cậu, trong lòng cũng thấy nhớ nên đành nhận lời.

Ngày hôm sau tuyế t rơi lá t phấ t, Trần Tâm đứng ở bên xe bus vừa giậm chân vừa đợi Phương Hồì. Phương Hồì đến muộn một, hai phút, sau khi xuống xe liền chạy vội về phía Trần Tâm. Hôm đó cô mặc rất nhiều áo, đội mũ, quàng khăn, đeo găng tay, nhìn mập hơn so với ngày thường, Trần Tâm liền bước lên cười:

“Từ từ thôi! Cần thận không ngã đấ y! Để tớ xem nào, sao Phương Hồ ì nhà ta hôm nay lại như em gái vùng sơn cước thế này”.

Phương Hồ ì liê ãn vỗ cậu một cái, chu môi nói: “Đáng ghét! Hôm nay lạnh lấ m! Tớ không ăn chơi bấ t chấ p thời tiế t như cậu được!”.

“Ừ! Mặc nhiê ù cũng tớ t! Xấ u cũng không sao, đừng để lạnh là được!”. Trầ ãn Tầ ãm kéo mũ xuồ ng cho cô.

Hai đứ a lên xe, Phương Hồ ì liê ãn hỏi: “Bạn thời để chỏ m của cậu có mấ y người? Học trường nào vậy?”.

“Bồ ãn người, hồ ì nhỏ nhà bọn tớ chung nhau một khoảnh sân, nhưng bây giờ đề ù chuyển đi hế t rô ì. Bọn họ học hành không tớ t lấ m, không vào được câ p ba, đứ a thì học ở trường dạy nghề ù, đứ a thì phải học trường kĩ thuật”.

Quan niệm giáo dục thời đó không giồ ng bây giờ lấ m, không phải nhà nào cũng mong con cái mình thành đạt. Dù sao thì thế ã hệ trước ít người được học hành, trải qua bao nhiêu khó khắ n, khổ nạn, trong mấ t nhiê ù bậc phụ huynh, được ăn no mặc ấm là tớ t lấ m rô ì. Còn về chuyện sau này có làm nên trò trồ ng gì hay không thì còn phụ thuộc vào bản thân đứ a trẻ. Chính vì thế ã cũng không có ai ép con phải học lớp này lớp nọ, không thi được câ p ba thì cũng không có vị phụ huynh nào bỏ ra mấ y chục nghìn tệ để đớ ng góp, tài trợ cho trường. Chính vì vậy, trải qua rấ t nhiê ù kì thi, mỗi người đề ù có một số ã phậ n khác nhau. Bạn thời để chỏ m của Trầ ãn Tầ ãm cũng nắ m trong số ã không vượt được qua ngưỡng vào câ p ba.

Hai đứ a nói chuyện một lúc thì đế ãn điể m hẹn, đó là nhà mới của một người trong hội, Phương Hồ ì dừng chân trước cổng, kéo Trầ ãn Tầ ãm, ấ p úng nói: “Tớ hơi căng thẳng...”.

“Căng thẳng gì chứ? Có tớ nữa mà!”. Trầ `n Tầ `m an ủi cô.

“Tớ không quen bọn họ, hay là tớ về ` nhé!”. Phương Hồ `i nắ `m chặt gang tay nói.

“Gặp mấ `y lầ `n thì thành quen thôi mà. Hơn nữa sớm muộn gì cậu cũng phải gặp bọn họ! Vào thôi!”. Trầ `n Tầ `m kéo tay cô và đi vào trong.

Trầ `n Tầ `m gõ cửa, một cô gái ở bên trong cười, nói: “Có đưa người yêu đé `n không đầ `y? Không đưa là không mở cửa đâu”.

“Đé `n rô `i! Mau lên!”.

Trầ `n Tầ `m ngoái đầ `u lại nói với Phương Hồ `i: “Cậu xem, né `u cậu không đé `n thì bọn họ không cho tớ vào nữa”.

Cửa được mở ra, cô gái bên trong rá `t thời thượng, mặc một chiế `c áo len bó sát người đang mố `t thời bắ `y giờ, cô liề `n kéo Phương Hồ `i hỏi: “Cậu là bạn gái của Trầ `n Tầ `m à? Cậu tên gì vậy? Nhìn nhỏ nhi! Đang học câ `p hai à?”.

Phương Hồ `i lắ `c đầ `u, Trầ `n Tầ `m liề `n cười đẩy cô bạn mình ra: “Vớ vẩn! Có bà mới là học sinh câ `p hai!”.

“Thôi đi! Ai mà biế `t ông có dụ `dễ em nào đang tuổi vị thành niên hay không!”. Cô gái trợn mắ `t nhìn Trầ `n Tầ `m rô `i quay đầ `u gọi: “Đừng xem phim sex nữa! Đé `n rô `i! Mấ `y người ra đi!”.

Trong phòng vang lên tiế `ng dép loẹt quẹt, có hai cậu bạn trai, một cô bạn gái đi ra, hai người đi trước câ `m tay nhau rá `t thân mật, cậu đi sau dụi mắ `t nói: “Gọi cái gì vậy! Đang xem hay! Con đố máu thật... Phương Hồ `i! Sao lại là cậu?”.

Cậu ta nhìn Phương Hồ `i với vẻ sừng sồ `t, gọi cả tên cô ra.

Còn Phương Hồ`i đứng một bên, vừa nãy mặt còn đỏ vì căng thẳng, giờ lại chuyển sang tái nhợt, cô quay người mở cửa lao ra ngoài, thậm chí không nói câu nào với Trầ`n Tầ`m.

9

Khi kể đến đây, Phương Hồ i liên thờ , một lúc lâu, cô chỉ im lặng và nghịch chiế c cô c, dường như cuộc nói chuyện này chưa từng xảy ra. Tôi không giục cô, tôi biế t, chấ c chấ n sự việc xảy ra sau đó sẽ khiế n cô cảm thấ y vô cùng đau khổ, thế nên cho dù Phương Hồ i nói hay không nói, đề u không phải là điề u tôi có thể quyế t định.

Khoảng 20 phút trôi qua, cổ họng cô phát ra tiế ng nức nở, sau đó cô ngắ ng đầ u lên nhìn tôi, mắ t hơi ươn ướt, nói nhỏ: “Trương Nam, câ p ba anh học ở quận Tây Thành đúng không?”.

“Ừ, trường H”. Tôi trả lời.

“Thế ... thế anh có biế t chuyện công trường B xảy ra vụ đâm người chấ t không?”. Bàn tay cô lại bắ t đầ u run rẩy.

“Có, anh có biế t...”.

Sự kiện này đã từng gây chấ n động các trường câ p hai ở Bắc Kinh một thời gian, có hai phiên bản chính sử và dã sử. Trong giờ giáo dục công dân, giáo viên các trường và cảnh sát các quận đề u coi nó là ví dụ phản diện để cảnh báo tình trạng bạo lực học đường và tội phạm thiế u niên, đờ ng thời luôn nhắ c nhở chúng tôi rằ ng, tuyệt đờ i không được kéo bè kéo cánh, cũng không được đánh nhau, càng không được mang vũ khí đế n trường, tuyệt đờ i không được đâm chém nhau. Người ta đờ n rằ ng cậu đó chính là trùm sỏ của trường B, vì bạn gái mà đi đánh nhau với một đám học sinh trường khác, trong lúc đánh nhau đã bị gã “Cửu Long Nhấ t Phụng” ở quận Hải Điện xử lí, dĩ nhiên, cũng có người nói là bị XXOO ở quận Tây Thành,

Sùng Văn xử lí, trường B thua cuộc, lúc chết, cậu ta còn gọi tên cô gái đó, trong tay nắm chặt sợi dây chuyền mà cô ấy tặng...

Tóm lại là bất luận chính sử hay dã sử, năm đó đúng là Bắc Kinh đã xảy ra vụ việc này, tổng kết lại thành một câu đơn giản là: Học sinh trường trường B và một số học sinh trường ngoài cùng với một nhóm xã hội đen đánh nhau ở cổng trường B, nhiều người bị thương, một người tử vong.

“Trường cấp hai của em chính là trường B, cậu học sinh tử vong tên là Lí Hạ, là... bạn em hồi đó”.

Bàn tay tôi cũng đột nhiên run rẩy, rượu trong cốc sánh ra ngoài một ít, tạo thành vệt nước màu đỏ kì dị trên bàn...

Từ cấp một lên cấp hai, Phương Hồi không phải là cán bộ lớp, cũng không có mối quan hệ nào. Chính vì thế không có sự lựa chọn nào khác, cô và rất nhiều bạn học sinh cấp một bị đảo danh sách và đẩy về trường THCS B - một trường hạng 3.

Ở Bắc Kinh, có rất nhiều trường điểm của thành phố nổi tiếng cả nước, có rất nhiều trường trọng điểm của quận có lịch sử lâu đời, cũng có rất nhiều ngôi trường bình thường như thế. Trong đó có trường có thể còn tạm ổn, thành tích không nổi trội, nhưng ít nhất là học sinh dễ quản lí, nhưng cũng có những ngôi trường thực sự khiên ngành giáo dục phải đau đầu, không những thành tích kém mà học sinh còn rất hư, hút thuốc, uống rượu, đánh nhau, gây gỗ, hết thế hệ học sinh này đến thế hệ học sinh khác, tạo thành điều tiếng rất xấu cho trường, trường B chính là một ngôi trường nằm trong số đó.

Hiện nay chắc là các bậc phụ huynh sẽ không để con em mình thua trên vạch xuất phát như vậy, chỉ cần có một chút khả năng, ít nhất cũng phải kiếm một trường điểm của quận để học. Thậm chí vì

chất lượng dạy học mà không tiếc tiền mua nhà trả góp, cả nhà chuyển đến các khu vực có nhiều trường học tốt, chỉ sợ bị “xô đẩy” về những trường như trường B.

Còn hôm đó, người ta chưa ý thức đầy đủ sự phân hóa giai tầng được bắt đầu từ con trẻ, sau nhiều kì thi chuyển cấp, học sinh được chia ra thành nhiều trình độ khác nhau. Chính vì thế Phương Hôm cũng không thấy có vấn đề gì, trường B thì trường B, tốt nghiệp cấp hai thi vào một trường điểm cấp ba cũng đâu có vấn đề gì. Và thế là sự việc đã kết thúc bằng một dấu chấm giữa sự tình nguyện và không tình nguyện của cô.

Khi năm học lớp 7⁽¹⁾ mới bắt đầu, đúng là Phương Hôm chỉ tập trung vào học, cho dù bạn bè xung quanh nghịch ngợm, gây chuyện, cô đều chuyên tâm ngồi ở dãy bàn đầu tiên chăm chú nghe giảng. Phương Hôm kín đáo, sống nội tâm, lại nhút nhát, đối với với cô, học các thói hư tật xấu khó hơn nhiều so với học những điều hay lẽ phải. Chính vì vậy thành tích học tập của cô luôn đứng đầu lớp và vượt rất xa so với học sinh đứng thứ hai.

Một học sinh giỏi và chăm ngoan như vậy, thường sẽ không bị học sinh hư quấy rối. Vì các thầy cô đều quý mến họ, họ không dễ bị bắt nạt, hơn nữa không phải cùng đường, gây rối cô cũng chẳng để làm gì. Nhưng vẫn có một tình huống khác khiên hai nhóm học sinh này dính dáng đến nhau, đó chính là sự ngưỡng mộ.

Nghĩ con trai hôm đó cũng là thật lòng, luôn có thiện cảm với những cái hay cái đẹp, hoặc là thích những cô gái xinh đẹp, hoặc là thích những cô gái học giỏi. Một cô gái gần gũi mà chẳng hôi tanh mùi bùn, hơn nữa lại ưa nhìn như Phương Hôm, dĩ nhiên cũng được rất nhiều người quý, Lí Hạ chính là người nằm trong số đó.

Không giống như Phương Hồ`i, Lí Hạ là cậu học sinh học hành không ra gì, lên cấp hai lại càng vô tổ chức hơn. Cậu cao to hơn những cậu bạn khác, người cũng khỏe mạnh, việc gì cũng dám xuất`t đầu lộ diện. Cậu đã kết` giao được với một đám bạn lông bông nên cũng có được một chút tiếng tăm ở trường B.

Hồ`i đó Phương Hồ`i có một tật nhỏ, vì số`ng hơi nội tâm, đứng trước mặt người khác luôn tỏ ra căng thẳng, thế` nên có tật nói lắ`p, biệt hiệu của cô trong lớp là Nói Lắ`p. Một điề`u trùng hợp là, tiểu thuyết Cổ Hoặ`c Tử nổi tiếng khắp` cả nước năm xưa, bạn gái của Trầ`n Hạo Nam cũng mang cái tên này. Lí Hạ rấ`t mê Cổ Hoặ`c Tử, chỉ ước mình được như trong truyện, phiêu bạt giang hồ`, cuối` cùng một tay che trời.

Biệt hiệu của Phương Hồ`i khiến` cậu thầy` chắc` chắn` cô gái này có duyên với mình, còn đó là lương duyên hay nghiệt duyên thì cậu chưa bao giờ nghĩ` đến. Hồ`i đó nổi lên phong trào xem bói bằ`ng cách gộp ngày sinh nhật, tính toán xác suấ`t yêu thành công. Lí Hạ đã sai một cậu bạn của mình xem cho cậu và Phương Hồ`i, nghe nói tỉ lệ thành công lên tới 99%, điề`u này các khiến` cho cậu giữ vững niề`m tin tán đố` Phương Hồ`i hơn.

Tuy nhiên, chắc` chắn` cậu không thể` ngờ` rằng, con số` chỉ thiế`u 1% là trọn vẹn này lại đưa cậu về` với cái chết`.

Trong mắ`t tôi, cách theo đuổi` Phương Hồ`i của Lí Hạ rấ`t trẻ con. Cũng chỉ là buổi` trưa mua que kem, bảo bạn bè mang đến` cho Phương Hồ`i, không nhận` không được quay về`. Hoặ`c là mua một gói kẹo, lúc đi qua bàn Phương Hồ`i thì tung vào mắ`y cái. Lại còn cô` tình đùa giỡn quanh cô, coi mình là đại ca, hùng hổ` nói không cho phép ai tán tỉnh` Phương Hồ`i. Tỉnh thoả`ng lại viết` một, hai lá thư nghe rấ`t mặn mà nhưng sai chính tả bung bét.

Cách làm này đã thực sự khiến Phương Hồ`i hàng ngày phải sống trong sợ hãi, các cô bạn chơi thân với cô tưởng cô và Lí Hạ yêu nhau thật, sợ quá không dám chơi với cô nữa.

Nhưng Phương Hồ`i nói, nhiều lúc Lí Hạ cũng rất tốt, mùa thu đến giờ tan học, cậu sẽ đứng ngoài trường đợi cô, nhặt một chiếc lá đòi chơi trò kéo co bằng cuống lá, để cô phải bật cười rồi mới chịu về, rất trẻ con. Cậu ta cũng không phải quá bám riết lấy cô, thường xuyên lên bám đuôi và theo cô về nhà, Lí Hạ nói cuộc đời của họ còn dài, đợi cậu có vị trí trong giang hồ` rồi tính chuyện yêu đương sau. Cô cũng không biết hồ`i đó mình có thích Lí Hạ hay không, vì cô chưa kịp nghĩ kĩ thì Lí Hạ đã chết.

Nguyên nhân gây ra vụ việc này là Phương Hồ`i bị trấn lột ở công trường. Hồ`i đó đám học sinh hư ở Bắc Kinh rất thích làm chuyện này, đứng chầu trực trước công trường, chuyên chọn những học sinh hiền lành để bắt nạt, trấn lột tiền hoặc chai nước gì đó. Một ngôi trường có học sinh tạp nham như trường B, tình trạng này lại càng phổ biến hơn, đám người trấn lột Phương Hồ`i là học sinh trường khác và mấy tay du côn trong xã hội, cũng không có gì quá đáng lắm, chỉ trấn lột mất 12 tệ của cô.

Không hiểu thế` nào mà chuyện này lại đến tai Lí Hạ, cậu liền nổi khùng ngay. To gan thật, dám bắt nạt cả người yêu của Lí Hạ à! Chiều hôm sau cậu liền gọi thêm mấy người nữa, nói mấy hôm tới phải trực ở công trường, đánh cho đám trấn lột Phương Hồ`i một trận mới hả giận. Phương Hồ`i cũng biết chuyện này, chắc chắn là cô cho rằng không cần thiết phải làm như vậy, nhưng cô cũng không đi nói với Lí Hạ, cô cảm thấy như thế` không ổn, tự nhiên lại như giữa họ có chuyện gì thật.

Hai ngày sau, đám Lí Hạ đã tóm được đám người đó thật. Bọn họ đã có sự chuẩn bị từ trước, chẳng nói chẳng rằng mà xách ngay quả

khóa hình chữ U và dây xích rô-đi xông tới. Lúc đầu đội phương còn ngỡ ngác, sau đó sực hiểu ra vấn đề, lập tức lao ngay vào cuộc chiến. Mặc dù bọn họ ít người, nhưng hậu hế là dân đã từng đánh nhau, đám Lí Hạ dù sao cũng là học sinh, đánh được một lúc thì có chiều hướng xuống sức. Đám người đó vốn cũng không muốn làm to chuyện, cũng đã chuẩn bị rút lui, nhưng đúng lúc này Phương Hồ-ì lại dắt xe đi ra, Lí Hạ không muốn mất mặt trước cô, lại xông lên đập quả khóa vào một thừng. Bị đánh, thừng đó liền cấu tiết, thụt lại cho Lí Hạ một quả, ngón tay của hắn có đeo vòng chìa khóa, nghe nói đánh như thế, đội phương sẽ thấy rất đau. Nhưng hắn quên rằng trên đó còn có một con dao gập rất nhọn, trong tích tắc đó, không hiểu thế nào mà con dao lại bật ra, đâm thẳng vào bụng Lí Hạ.

Lúc đó tất cả mọi người đều sững sờ, cổng trường đang ồn ào đột nhiên im lặng như tờ, Lí Hạ gục xuống đất, co giật liên hồi, máu ngấm qua áo đồng phục, chỉ một lát đã lênh láng dưới đất.

Đám bạn của Lí Hạ vội chạy đến đỡ cậu, gọi lớn tên cậu, có học sinh thì chạy vào trường gọi giáo viên. Lí Hạ nằm ở đó, vẻ uy phong trước đây cũng biến mất, cậu ôm bụng, mặt tái đi vì sợ, méu máu vừa khóc, vừa nói: “Tớ không muốn chết, tớ không muốn chết, tớ không muốn chết...”.

Phương Hồ-ì sợ tái người, giữa lúc luống cuống, cô nhìn thấy hình như Lí Hạ đưa tay về phía cô, bàn tay đó đỏ rực vì máu, khiến cô sợ quá vội lùi ra sau hai bước.

Thầy cô trong trường đã chạy ra, họ vừa hoảng hốt liên hệ với xe cấp cứu và cảnh sát, vừa vội giải tán đám học sinh đang vây trước cổng trường, quát lớn: “Không được lang thang trong trường! Tất cả về nhà ngay!”.

Học sinh dãn dãn giải tán, không biết ai đẩy Phương Hồ i một cái: “Mau về thôi!”.

Đầu óc Phương Hồ i trống rỗng, cô thần thờ đáp một câu “ừ”, rồi theo dòng người ra về.

Hôm đó, sau khi về nhà, Phương Hồ i bị sốt, cô xin nghỉ học ba ngày, đến khi đi học lại, thì Lí Hạ đã không còn nữa. Con dao nhọn đó đã đâm trúng gan cậu, nên mọi người chưa kịp đưa cậu đến bệnh viện thì cậu đã trút hơi thở cuối cùng.

Một tuần sau, sau khi tan học, học sinh trong trường tự phát tổ chức lễ truy điệu. Vì Lí Hạ là người rất hào hiệp, nên có khá đông bạn bè đến viếng. Bạn bè Lí Hạ đều đeo một bông hoa trắng được gập từ giấy viết, nhìn lên tấm ảnh tập thể treo cạnh bảng và sụt sịt khóc. Phương Hồ i đứng bên cạnh, không ai nói với cô câu nào, gần như tất cả mọi người đều biết vì sao Lí Hạ lại chết, tuy nhiên gần như đều không biết giữa Phương Hồ i và Lí Hạ có mối quan hệ như chúng tưởng tượng hay không. Chúng cho rằng, Phương Hồ i cần phải chịu trách nhiệm trước cái chết của Lí Hạ.

Ngày hôm sau đi học, tất cả mọi người đều tháo bông hoa trắng ra, Phương Hồ i cũng tháo ra. Nhưng trong giờ giải lao, đám bạn của Lí Hạ lại bước đến trước mặt cô, cầm một bông hoa trắng và nói với cô rằng: “Cậu đeo vào đi”. Không ai nói chuyện với cô, cũng không có ai quan tâm đến cô, Phương Hồ i lặng lẽ đón lấy và cài lên áo đồng phục của mình.

Từ đó đến khi tốt nghiệp cấp hai, khi đi học, Phương Hồ i đều đeo một bông hoa trắng.

Kể xong những chuyện này, Phương Hồ i như con búp bê bong bóng bị xì hơi, gục người xuống bàn khóc nức nở. Bóng cô run rẩy hiện trong đám nước màu đỏ đỏ, nhìn rất đau đớn.

Tôi cảm thấy điều bi ai lớn của cuộc đời là trong lúc còn chưa nhận thức được đầy đủ về thế giới, vì một hành động ngây ngô mà thay đổi hoàn toàn số phận. Chuyện của Lí Hạ là một ví dụ điển hình. Giả vờ giang hồ nghĩa hiệp có nghĩa lí gì không? Khi bọn họ ngủ gật trong giờ học, đánh nhau sau giờ học, hơi một tí là gây gổ với người khác, thể hiện mình, họ có bao giờ nghĩ rằng sẽ đem lại cho cuộc đời của mình và cuộc đời người khác điều gì hay không?

Không, cậu ta không thể. Chính vì thế con đường cậu ta chọn không thể khiến cậu ta quay đầu được nữa.

Tôi thực sự thông cảm cho cảnh ngộ trớ trêu này và liên tục vỗ nhẹ xuống vai Phương Hồ i, nói: “Không sao, mọi chuyện đã qua rồi mà”.

Một lát sau, Phương Hồ i thôi không khóc nữa, cô quệt nước mắt ở khóe mắt, nét mặt u ám, nói: “Anh có biết không, bạn thân của Lí Hạ, chính là cậu bạn thời trẻ chòm của Trần Tâm đã nhận ra em đó, cậu ấy tên là Đường Hải Băng”.

IO

Tôi nghĩ, thời gian quay ngược trở lại, Đường Hải Băng cũng kể cho Trầ `n Tầ `m và đám bạn của cậu nghe câu chuyện này, tuy nhiên, chắ c chắ n là cậu ta cũng kể với giọng rắ t phẫ n nộ, vừa kể vừa chửi, có khi còn thêm mắ m thêm muồ `i gì nữa.

Thực tề ` cũng đứ ng là như vậy, trong lúc Trầ `n Tầ `m chuẩn bị đuồi theo Phương Hồ `i, Đường Hải Băng liề n kéo ngay cậu lại và quát: “Mặ c kệ nó! Sao ông lại tìm loại con gái đó! Ông có biế t nó là ai không?”.

Cô bạn mặc chiế `c áo len bó sát người và ra mở cửa cho họ tên là Ngô Đình Đình, cô đã phát hiện ra vẻ bắ t thường của Đường Hải Băng, liề n hỏi: “Cậu á y là ai vậy? Trước đây ông có quen à?”.

Đường Hải Băng hậ m hực nói: “Còn nhớ hồ `i câ `p hai tôi đã từng kể cho mọi người nghe chuyện ông bạn tôi bị đầ m chề `t hay không?”.

“Nhớ, không phải chính là thắ `ng bạn phải bỏ mạng vì người yêu đó sao”. Cậu bạn bên cạnh tiế `p lời, cậu này tên là Tôn Đào, cô bạn gái đi cùng với cậu là Dương Tình.

“Đứ ng vậy, con bé người yêu đó chính là Phương Hồ `i!”. Đường Hải Băng nhìn Trầ `n Tầ `m nói.

“Ông nói ai vậy!”. Trầ `n Tầ `m bắ t đầ `u câu.

“Nói con bé đó! Nó là đứ a kinh khủ ng lắ m đầ `y! Bắ n đứ ng ông mà ông còn đứ ng đề `m tiề n cho nó à!”. Đường Hải Băng quạ t lại.

“Vớ vẫ n! Không thể thề ` đứ c!”. Trầ `n Tầ `m bực bộ i nói.

“Ông coi ông kia! M.kiếp! Tôi lừa ông làm gì! Sao nó lại hợp được hôn ông nhỉ? Nó đâu có xứng với ông?”. Đường Hải Băng nhổ một bãi nước bọt nói.

“Tôi thấy Hải Băng không lừa ông đâu, con bé người yêu ông có đáng tin cậy không?”.

“Phương Hồ i không phải là hạng người đó!”. Trầ n Tầ m không thể tin, hình ảnh Phương Hồ i trong lòng cậu hoàn toàn khác với cô nàng hư hỏng mà Đường Hải Băng kể.

“Sao ông không hỏi chuyện ngày xưa của cậu ta? Có người yêu hay không? Ít nhấ t là nói những chuyện về` thời cá p hai á y! Chuyện công trường có người bị đâm chấ t chẳng à m ã một thời gian còn gì! Né u tôi biế t cậu á y học trường B, chấ c chấ n tôi sẽ hỏi”. Dương Tình nói.

“Tôi...”. Trầ n Tầ m không biế t phải nói gì, cậu không biế t Phương Hồ i học trường cá p hai nào, lâ n nào nói đế n chủ đề` này, cô cũng lảng sang chuyện khác, lúc đó cậu cũng không nghĩ gì nhiề u, nhưng bây giờ nghĩ lại, thấ y đúng là rấ t khả nghi.

“Tớ nghĩ chấ c cậu ta không nói cho ông biế t cậu ta học trường nào đúng không?”. Ngô Đình Đình nói trúng tim đen Trầ n Tầ m.

“Cậu á y... cậu á y có nói!”. Trầ n Tầ m vội vàng phủ nhận.

“Thôi đừng giả vờ nữa, m. kiếp p! Ông câ n gì phải lừa bọn tôi? Đầ ng nào thì cô nàng có phải là người yêu của bọn tôi đâu!”. Đường Hải Băng bực bội khua tay: “Né u ông thấ y nó ổn, nó tuyệt vời thì cứ việc yêu! Bấ t luận nó là người thế` nào, đã từng làm chuyện tô i tệ gì, ông đề u yêu nó vạn năm, thì ông cứ việc đuổi theo! Tôi cũng quan tâm làm đế ch gì, kể cả sau này ông chấ t đường chấ t chợ, tôi đi qua cũng chẳng buồ n nhìn!”.

Cuối cùng Trần Tâm không đuổi theo, cậu ngồi phịch xuống ghế sofa, thần thờ nhìn về phía trước, hồi lâu không nói câu nào.

Ngày hôm đó, không ai còn tinh thần nào chơi đùa nữa, Trần Tâm ngồi một lát rồi ra về, trước khi đi, Đường Hải Băng còn nhìn cậu với ánh mắt không yên tâm. Trần Tâm bực bội quá: “Nhìn cái đê ch gì! Tôi về nhà! Không đi tìm nó đâu!”.

“Đừng có không biết thế nào là tốt, xấu!”. Đường Hải Băng quát lại.

“Thôi thôi! Các ông mỗi người bớt đi một câu xem nào! Trần Tâm, ông về nhà suy nghĩ cho kỹ!”. Thấy hai người lại chuẩn bị cãi nhau, Tôn Đào vội vàng xoa dịu.

“Về đây!”. Trần Tâm cúi đầu mặc áo khoác rồi ra cửa.

“M. kiếp!”. Đường Hải Băng chầm một điếu thuốc, chửi: “Mọi người nhìn xem! Từ nhỏ đến lớp tôi và Trần Tâm tức nhau không quá năm lần, hôm nay đã chiếm mất hai lần rồi! Mà xem cái con bé Phương Hồ đó có cái gì tốt đẹp chứ? Năm xưa tôi đã cảm thấy nó có chút vắn đề, hiện giờ Trần Tâm chẳng khác gì Lí Hạ, như người bị ma làm! Tôi không biết con bé Phương Hồ đó có cái gì hay nữa!”.

“Thì mỗi người một sở thích mà! Tớ nghĩ hôm nay chắc chắn Trần Tâm vẫn đi tìm con bé đó”. Dương Tình ngồi cạnh Đường Hải Băng nói.

“Nếu nó làm thế thì tôi cũng chịu, tóm lại là Phương Hồ đừng hòng lấy lòng được tôi, gặp lần nào tôi sẽ chửi lần đó! Nó khác gì Bạch Phong, đây cũng được coi là cướp đi một mạng người”.

“Ông thâ`n kinh à! Đừng có nỏ linh tinh! Nói cho ông biế`t nhé! Không đế`n lượt ông phải đứng ra nói về` vụ Bạch Phong! Ông tưởng mình là sứ giả tình yêu, là hóa thân của chính nghĩa à! Coi bộ dạng của ông kìa!”. Ngô Đình Đình bực quá, đứng dậy chỉ thẳng vào mặt Đường Hải Băng nói.

“Thôi thôi! Hôm nay mọi người sao vậy, tự nhiên cứ gây gổ với nhau thế !!”. Không đợi Đường Hải Băng lên tiế`ng, Tôn Đào liền kéo Ngô Đình Đình ra.

“Tấ`t cả là tại con bé Phương Hồ`i đó!”. Đường Hải Băng ném mẩu thuố`c lá, hậm hực kế`t luận.

Không nắ`m ngoài sự dự đoán của Dương Tình, hôm đó Trầ`n Tầ`m vẫn đi tìm Phương Hồ`i.

Sau khi về` đế`n nhà, bắ`t luận làm chuyện gì, đầ`u óc cậu cũng rồ`i bời, cứ nghĩ đế`n Phương Hồ`i. Cậu chơi đàn một lúc bài hát Một miế`ng vải hồ`ng vừa học được, lời bài hát cứ vọng đi vọng lại trong đầ`u:

“Hôm đó em dùng một miế`ng vải hồ`ng

Bịt chặt mắ`t anh, rô`i che kín cả bầ`u trời

Em hỏi anh nhìn thấ`y những gì

Anh nói rằ`ng anh đã nhìn thấ`y hạnh phúc

Cảm giác này thực sự khiế`n anh â`m lòng

Nó khiế`n anh quên đi rằ`ng anh không có nơi để ở

Em hỏi anh rằ`ng muố`n đi đế`n nơi nào

Anh nói rằ`ng anh sẽ bước theo con đường của em

Không nhìn thấy em cũng không nhìn thấy đường
Bàn tay anh cũng bị em nắm chặt
Em hỏi anh đang nghĩ gì vậy
Anh nói rằng anh muốn em tự quyết định
Anh nghĩ rằng em không phải là sắt
Nhưng lại mạnh mẽ, rắn rỏi như sắt
Anh có cảm giác rằng trên người em có máu
Vì bàn tay em thật nồng ấm yêu thương
Anh có cảm giác rằng đây không phải là mảnh đất hoang dã
Nhưng lại không nhìn thấy mảnh đất này đã nứt nẻ từ lâu
Anh có cảm giác rằng anh muốn uống nước
Nhưng miệng em đã bịt kín miệng anh
Anh không thể đi, anh cũng không thể khóc
Vì cơ thể anh đã cạn khô
Anh muốn mãi mãi ở bên em như vậy
Vì anh hiểu nhất nỗi khổ của em”.

Trần Tâm cảm thấy Phương Hồ i như đang bịt mắt cậu lại, đúng là cậu cảm thấy rất hạnh phúc, nhưng đồng thời cũng rất ngỡ ngàng. Cậu không biết rằng sau niềm hạnh phúc này là gì, điều này khiến cậu thực sự không yên tâm. Nhưng cậu lại không thể ca thán điều gì, vì cậu đã cam tâm tình nguyện sa vào trong đó,

hơn nữa cũng chính vẻ bí ẩn đó của Phương Hồ`i ngay từ giây phút ban đầu đã cuốn hút cậu.

Lúc Trần Tâm đến nhà Phương Hồ`i, trời đã tối, đó là một tòa nhà cao tầng hết sức bình thường, tường ngoài đã bong tróc một nửa, trên kẽ tường còn có vết thoát nước đen xì. Trần Tâm đứng dưới sân, dùng điện thoại công cộng gọi vào số điện thoại nhà của cô, Phương Hồ`i nhấc máy, Trần Tâm bảo cô xuống dưới, cô ngần ngừ một lát rồi đồng ý. Thời gian nói chuyện qua điện thoại chưa đầy một phút, hết 2 hào.

Phương Hồ`i xuống sân, nhìn bốn xung quanh hỏi: “Cậu đến một mình à? Đường Hải Bằng đâu?”.

“Sao cơ? Cậu tưởng bọn tớ kéo quân đến đây để hỏi tội cậu à?”. Trần Tâm nói.

“Không hẳn là vậy...”. Phương Hồ`i cúi đầu.

“Lẽ nào cậu có tội thật ư?”. Trần Tâm nhìn thẳng vào mắt cô.

Phương Hồ`i đột ngột ngược mắt lên, nét mặt từ kinh ngạc chuyển sang thất vọng, mãi cho đến khi không còn thể hiện gì nữa. Cô lạnh lùng đáp: “Cậu bảo có thì có thôi”.

Trần Tâm không thoải mái lắm, đã lâu lắm rồi Phương Hồ`i không nói chuyện với cậu như vậy, dường như hai người lại quay về với thời gian mỗi người một góc, không ai liên quan đến ai, điểu này khiến cậu không thể chịu nổi.

“Thế rốt cuộc là thế nào! Tại sao cậu không kể với tớ”. Trần Tâm bực bội lớn tiếng.

“Kể cho cậu... thì mọi thứ sẽ không như bây giờ sao...”. Nét mặt lạnh lùng của Phương Hồ`i thoáng vẻ u buồn.

“Cậu không tin tớ à? Hay là đúng như lời Đường Hải Băng nói? Tớ nghĩ về cậu thế nào, cậu còn không hiểu nữa sao? Tớ đã bao giờ giấ u cậu điề u gì chưa? Còn cậu, nói thật nhé, hiện giờ cái mà tớ biế t về cậu, cùng lấ m chỉ là trên thế giới này có một con người là cậu!”. Trầ n Tầ m bức xúc nói.

“Hóa ra trong mắ t cậu, tớ là người như vậy à, được, tớ hiểu rồi”. Phương Hồ ì gậ đầ u nói: “Một người như thế cậu thích làm gì? Thế gian thiế u gì người mà sao cậu lại thích tớ? Trầ n Tầ m, cậu đã bao giờ tin tớ chưa?”.

Nướ c mắ t Phương Hồ ì giàn giụa, Trầ n Tầ m thần thờ đứng đó, cậu chưa bao giờ nhìn thấ y Phương Hồ ì như vậy, cũng chưa bao giờ nghe thấ y cô nói những lời gay gắ t như vậy, tự nhiên cậu không biế t phải làm gì.

“Lúc đầ u tớ đã định sẽ nói chuyện nghiêm túc với cậu, kể cho cậu nghe chuyện ngày xưa. Nhưng bây giờ điề u đó không câ n thiế t nữa, đố i với cậu, con người tớ cũng chỉ như vậy...”.

Phương Hồ ì không nói thêm gì nữa, nướ c mắ t lặn xuố ng lấ chấ, cô quay người định chạy lên nhà, lúc đó cô thực sự rấ t tuyệt vọng.

Nhưng Trầ n Tầ m đã túm chặt tay cô từ phía sau.

Bàn tay, không phải ô ng tay áo, không phải cánh tay, mà là bàn tay.

Đây là lâ n đầ u tiên bọn họ nắ m tay nhau, có thể nế u gọi là nắ m tay thì cũng hơi miễn cưỡng, nhưng sự tiế p xúc khác với bình thường này vẫn đủ để cả hai thấ y ngại ngùng, vô hình đã xoá đi sự lạnh lùng, căng thẳng trước đó.

“Cậu... làm gì vậy!”. Phương Hồ`i đỏ mặt, giã ra nói.

“Phương Hồ`i, cậu nghe đây. Hôm nay tớ đé`n đây là để nói với cậu rằ`ng, cho dù trước đây cậu thế` nào, kể cả cậu đã từng gié`t người phóng hỏa, tớ cũng vẫn thích cậu!”. Trầ`n Tầ`m nhìn cô, nghiêm túc nói.

Phương Hồ`i run rẩy rồ`i bật khóc, nhưng không còn giã giữa nữa.

“Nhưng cậu đừng nói dồ`i tớ, cũng đừng giấ`u tớ, tớ... thích cậu thật mà!”. Mắ`t Trầ`n Tầ`m cũng bắ`t đầ`u đỏ hoe.

Phương Hồ`i gạt đầ`u, nức nở nói: “Tớ sẽ nói cho cậu biế`t... tớ kể cho cậu hế`t... cậu biế`t không, thực ra tớ rấ`t sợ vì chuyện này mà cậu không nói chuyện với tớ nữa, vừa nãy... tớ thực sự buồ`n...”.

Ngày hôm đó, Phương Hồ`i đã kể hế`t cho Trầ`n Tầ`m nghe chuyện đó, còn Trầ`n Tầ`m thì nắ`m chặt tay cô từ đầ`u đé`n cuố`i. Mười ngón tay hai đũa đan vào nhau, không ai chịu buông tay ra.

Phần 4. Đồng hành

Phương Hồ`i nói: “Hôm đó em nắ`m mơ, mơ thấ`y bọn em vẫn đang học câ`p ba. Đó là buổi chiề`u hoàng hôn, trời vàng sẫm, mọi người đang chạy bộ trên sân bóng, lúc đó em chỉ muố`n được chạy mãi như vậy...”.

Phương Hồ`i nói: “Hôm đó em nắ`m mơ, mơ thấ`y bọn em vẫn đang học câ`p ba. Đó là buổi chiề`u hoàng hôn, trời vàng sẫm, mọi người đang chạy bộ trên sân bóng, lúc đó em chỉ muố`n được chạy mãi như vậy...”.

I

Sau khi ngô`i nói chuyện một lúc lâu với Phương Hồ`i, tôi đã dễ dàng phát hiện ra vẻ lóng ngóng và trong sáng của cô ả`n sau vẻ lạnh lùng và nổi cô` đơn đó.

Hôm đó Phương Hồ`i kể cho tôi nghe cái nắ`m tay đầ`u tiên của Trầ`n Tầ`m và cô, hình như sợ tôi không hiểu, cô liề`n kéo tay tôi đặt vào lòng bàn tay cô, mười ngón tay đan vào nhau, nói: “Đó, như thế` này này”.

Lúc làm động tác này, nét mặt Phương Hồ`i rấ`t trong sáng, không hề` tỏ ra ngượng ngùng hay có ý gì cả, giố`ng như một bạn nhỏ đang rấ`t chăm chú biểu diễn tiế`t mục cho người lớn xem. Bấ`t giác tôi hơi nắ`m chặt tay lại. Nhiệt độ từ lòng bàn tay truyề`n sang khiế`n tôi mơ màng, một cô gái dịu dàng như vậy, tôi thực sự chỉ muố`n nắ`m chặt tay và không bao giờ buông ra nữa.

Đúng lúc này, cửa phòng tôi đột ngột bị đẩy ra, Aiba dẫ́t theo một cô gái khác vui vẻ xông vào, vừa đi vừa gọi: “Trương Nam, anh có nhìn thấ́y Phương Hồ`i không! Em không mang chìa khóa!”.

Rồ`i Aiba đã nhanh chóng nhìn thấ́y chúng tôi và cả hai bàn tay chưa kịp buông ra đó, sau khi sững người trong hai giây, Aiba liề`n quay ngay mặt đi, nói: “Gomennasai!”. Cô gái đi sau thì ra sức cúi người chào chúng tôi với vẻ mặt xin lỗi.

Phương Hồ`i giẫ`ng tay ra khỏi tay tôi, mặt đỏ bừng, ngô`i thu lu trên ghé`. Lòng bàn tay lạnh giá đột ngột khiế`n trái tim tôi như bị mấ`t đi một miế`ng, tôi liề`n quay sang nói với Aiba: “Thôi đừng xài tiế`ng chim kêu đó nữa!”.

“Coi bộ dạng anh kìa! Phương Hồ`i, sao cậu lại tìm anh ta!”. Aiba lườm tôi một cái nói.

“Không phải... tớ... Bọn tớ không có gì đâu, tớ chỉ nói chuyện với Trương Nam thôi”. Phương Hồ`i vội vàng phủ nhận.

Tôi lại thấ́y hơi buồ`n, tự cảm thấ́y mình đa tình, trí tưởng bở quá cao, nghĩ mình không nên như vậy và thề` là tôi liề`n đứng dậy cắ`t một miế`ng bánh ngọt đưa cho Aiba và nói: “Hôm nay sinh nhật trăm, thưởng cho nhà người đó, á`y, sao người không giới thiệu với trăm, cô bé này là ai vậy?”.

Aiba vui vẻ đón lấ́y miế`ng bánh và đưa cho cô gái đứng sau, nói mấ́y câu tiế`ng Nhật gì đó rồ`i quay đầ`u lại cười với tôi, nói: “Happy birthday to you! Cô á`y là Yoshiyuki, là... á`y của em!”.

“Vậy hả!”. Tôi như sực hiểu ra vấ`n đề`, cô bạn kia liề`n cười, cúi người, nói: “Yoroshiku” (Rấ`t mong được anh giúp đỡ).

Tôi vội vàng khua tay, nói: “Chớ chớ! Tớ không dám nhận cái đồ đâu!”.

Aiba liền cười ha ha, nói: “Người ta chỉ hỏi thăm theo phép lịch sự thôi, Trương Nam, anh chẳng có văn hóa gì cả!”.

“Hê! Văn hóa của bọn họ còn được nhập khẩu từ nước mình sang áy chứ!”. Tôi trợn mắt, sau đó lại cười tủm tỉm, vừa cúi người vừa nói với: “Các bạn hay thật! Không chịu lấy ý chông Nhật mà lại thích lấy cô nàng Trung Quốc thế này! Người nào cũng như Aiba thì đất nước các bạn tiệt chủng chứ chẳng chơi! Chết đất áy!”.

Yoshiyuki không biết tiếng Trung, vẫn mỉm cười gật đầu, sau đó nhìn Aiba bằng ánh mắt dò hỏi. Aiba liền đánh mạnh tôi một cái, nói: “Thôi! Ông anh! Bọn này xin cáo từ đây. Phương Hồ i đưa chìa khóa cho tớ, tớ không dám ở đây nữa đâu, ông này ngựa mô m lại nói linh tinh gì đó chứ chẳng chơi!”.

Phương Hồ i vội đứng dậy nói: “Không phải vậy đâu, cậu đừng nói linh tinh! Tớ cũng về cùng các cậu!”.

Tôi sững người ra một lát, không nghĩ cô lại làm như vậy.

Phương Hồ i bước đến, đưa mắt nhìn tôi và nói nhỏ: “Tớ i hôm nay... cảm ơn anh!”.

Ba người rờn rợn ra khỏi phòng, sau khi cửa kêu “cạch” một tiếng, tôi mới trở về với thực tại. Cúi nhìn đám bánh ngọt, chai rượu, cuống quả cherry, vớt nước trên bàn, đột nhiên tôi cảm thấy mông lung như trở về thời quá khứ. Không hiểu sao, đột nhiên tôi lại nhớ đến chuyện Cô bé Lộ Lem, sau tiếng chuông nửa đêm, khi xe ngựa, xiêm áo, chàng hoàng tử đều biến mất, chắc là cô cũng hụt hẫng như tôi bây giờ.

Sau hôm đó, dường như cuộc sống của chúng tôi lại trở lại như hồ i đầu, học hành, làm thêm, nấu ăn, ngủ nghỉ, tất cả đều không có gì thay đổi. Chỉ có điều ít nhiều Phương Hồ i cũng đã gần gũi với tôi hơn, thỉnh thoảng gặp nhau ở cầu thang, chúng tôi cũng nói chuyện với nhau về thời tiết và bài vở, nếu đang xách cái gì trong tay, cô cũng không còn ngại khi để tôi xách hộ. Nếu bị Aiba nhìn thấy, cô sẽ háy mắt với tôi với vẻ đầy ẩn ý, tôi cũng sẽ háy mắt lại, chỉ có điều trong lòng vẫn thấy chán nản. Tôi nghĩ Phương Hồ i đã coi tôi là người vô giới tính có thể tiếp xúc an toàn.

Cô cũng không kể gì cho tôi nghe về câu chuyện của cô và Trần Tâm nữa, tôi cũng không hỏi. Tôi biết đêm hôm đó, Phương Hồ i kể cho tôi nghe là vì lúc đó cảm xúc trào dâng trong lòng cô, địa điểm đặc biệt, giống như siêu Saiyan trong truyện Bảy viên ngọc rồng, giống như Tôn Ngộ Không chỉ là Tôn Ngộ Không, không sản sinh ra được năng lượng để biến hóa nếu chưa đến thời điểm đặc biệt. Còn bao giờ Phương Hồ i hóa thân lần nữa, tôi hoàn toàn không thể kiểm soát, cũng không thể dự đoán.

Tuy nhiên, tôi không thể ngờ rằng, sau đó không lâu, Phương Hồ i lại hóa thân.

Nguyên nhân là do phòng Phương Hồ i và Aiba bị trộm hỏi thăm.

Du học sinh bị mất trộm không giống với việc nhà dân bình thường bị mất trộm, nếu người dân địa phương bị trộm vào nhà, cũng chỉ mất một số đồ dùng, không ảnh hưởng gì nhiều đến cuộc sống. Còn đối với du học sinh, những người vốn không có mấy tài sản, bất luận là vật dụng gì cũng không được phép để mất. Hồ i mới đến tôi đã từng bị mất ba lô, vé xe, thẻ tín dụng, tiền mặt, tài liệu sách vở của trường, card điện thoại, vụ đó gần như khiến tôi nhìn đời cả tuần, tuyệt vọng đến mức chỉ muốn về

nước cho xong. Trong khi Phương Hồ`i và Aiba gầ`n như mắ`t sạch sành sanh, đây thực sự có thể coi là chặn mắ`t đường số`ng.

Đừng tưởng bình thường Aiba nói cười hớn hở, luôn đơn giản hóa mọi vấ`n đề`, nhưng lâ`n này cô đã thực sự choáng. Bình thường tiế`p xúc với nhau có thể nhận thấ`y, gia cảnh của Aiba cũng không giàu có gì. Cô và Phương Hồ`i số`ng với nhau, ngoài việc vì Yoshiyuki có họ hàng ở Australia, không thể số`ng cùng với cô, ít nhiê`u còn là do Phương Hồ`i gánh bớt tiế`n thuê nhà cho cô. Sau khi bị mắ`t trộm, đồ` đạc đáng tiế`n của hai người chẳng còn lại gì, lúc đầ`u định báo cảnh sát, nhưng Phương Hồ`i đã kiên quyế`t ngăn cản. Vì cô bị trộm luôn mắ`y cuố`n tạp chí Trung Quố`c, chắ`c chắ`n đớ`i với kẻ trộm thì cái này chỉ là rác, chúng lâ`y của vấ`t đi á`y làm gì, nhưng tiện thể kẻ trộm lại mang luôn đi, cho nên Phương Hồ`i khắ`ng định tên trộm là người Trung Quố`c.

Đớ`i với đờ`ng bào, chúng tôi không thể cảm hận một cách tột độ.

Thực ra đây chính là nỗi bi ai của du học sinh Trung Quố`c. Chắ`c là những người đã từng đi du học nước ngoài đê`u có cảm giác này, ở nước ngoài, người đế`n từ một nước vớ`n rấ`t đoàn kế`t với nhau, cho dù là đi làm thêm hay đi học, đê`u sẽ giúp đỡ, quan tâm đế`n nhau. Nhưng người Trung Quố`c lại không như vậy, thường xuyên xảy ra chuyện tiêu cực. Có lẽ là do hoàn cảnh đặc biệt, điê`u kiện số`ng đặc biệt nên mới gây ra hiện tượng đặc biệt này, với vai trò là một cá thể trong đó, rấ`t khó thay đổi mọi chuyện. Và những người đã từng đặt chân đế`n đây như chúng tôi, chỉ mong rằ`ng sau khi trở về, sau sự lột xác của vài thê` hệ, khi con cháu chúng tôi trở lại mảnh đấ`t này, có thể bình thản, bình đẳng đớ`i mặt với một chủng tộc khác, có thể tự hào rằ`ng mình là người Trung Quố`c.

Không biế`t phải làm thê` nào, Aiba đành phải ở tạm với Yoshiyuki, cô lại xin thêm nhà ít tiế`n, tôi cũng hỗ trợ cho cô một ít.

Phuong Hồ`i thì ở căn phòng đó, trong giới du học sinh, cô là người tiêu xài khá thoải mái, sau khi sắm thêm một số đồ dùng cá nhân thì t bằ ng số tiề n còn lại, chấ t lượng cuộc số ng của cô đi xuố ng một cách trầ m trọng: Hàng ngày chỉ ăn một bữa cơm, điện, nước, gas cô gắ ng không sử dụng, tô`i đế n nhận hai việc làm thêm, hai giờ đêm mới lững thững đi bộ về` nhà.

Tình trạng này khiế n tôi không thể chịu được nữa, hôm đó tôi gặp Phuong Hồ`i dưới sân, cô vừa đi mua thức ăn ở chợ về`, để mua được đồ` rẻ, cô đã đi đế n khu chợ cách nhà hai kilomet, mua cây bắ p cải khá to. Tôi vội đỡ ba lô cho cô, Phuong Hồ`i mệt đế n mức không thể tỏ ra khách khí được nữa, để mặc cho tôi xách hộ tất cả các túi đồ`. Tôi nhìn thấ y vai cô hẫ n lên hai vế t đỏ, bèn nói với giọng xót xa: “Sao em lại phải để mình số ng khổ như vậy? Gọi điện nói thật với nhà đi, để nhà gửi ít tiề n sang. Nế u cứ tiế p tục thế này, anh nghĩ em không trụ được đâu. Nế u em mà ô`m thì còn mấ t nhiề u tiề n hơn đầ y”.

Cô liề n lắ c đầ u, nói: “Không được để nhà biế t, nế u không em không được ở lại đây nữa đâu, chắ c chắ n gia đình sẽ bắ t em về` nước”.

Tôi liề n thở dài, trong giây phút đó tôi cảm thấ y bực vô cùng, tôi không biế t rồ t cuộc đã xảy ra chuyện gì mà khiế n cô phải ra đi kiên quyế t như vậy, dù phải chịu đựng khổ sở, cũng không muố n quay về`. Tôi hận những người khiế n cô phải lưu lạc sang đây, vì bắ t luận là ai, nế u nhìn thấ y cô trong hoàn cảnh đó đề u không thể chịu nổi.

Lúc Phuong Hồ`i bước đế n cửa, chuẩn bị đón lầ y túi đồ` và chào tạm biệt tôi, thì bị tôi kéo lại, tôi nói rấ t kiên quyế t rằ ng: “Tô`i nay ăn cơm bên anh nhé! Không! Trước khi em giải quyế t được mọi vấ n đề` thì cứ ăn cơm cùng anh! Tắ m rửa gì đó cũng sang

phòng anh! Em cũng đừng làm thêm ở nhà hàng lúc sáng sớm nữa, bọn em sắp thi rồi đúng không? Tôi đi về nhà em phải tập trung học hành cho cẩn thận! Anh vẫn còn ít tiền, bọn mình mà tiêu xài chắc không có vấn đề gì!”.

Phuong Hồ i nhìn tôi bằng ánh mắt sững sờ, ánh mắt đó hoàn toàn khác với ánh mắt ngày thường, ánh mắt ấy khiến tôi ngất ngây trong giây lát. Tôi rất vui, vì cô chưa bao giờ nhìn tôi như vậy và lần này tôi dám khẳng định 100% rằng, lúc đó trong mắt cô, tất cả chỉ có tôi.

“Không... không cần đâu”. Phuong Hồ i cúi đầu: “Em vẫn ổn”.

“Đừng nói gì nữa, anh biết số điện thoại của nhà em, nếu em không đồng ý thì anh sẽ gọi điện về, nói cho mọi người biết hiện tại em sống thế nào!”. Tôi đe dọa.

Phuong Hồ i cắn môi, cuối cùng cũng gật đầu.

Sau đó, chúng tôi sống chung với nhau một thời gian. Đến giờ nghỉ lại, thời gian đó công nhận là khổ thật. Hồ i đó tôi cũng không có nhiều tiền, Phuong Hồ i không đi làm thêm có nghĩa là tôi phải gánh vác cả hai phần việc, có lúc về đến nhà tôi như người chết rồi, ngủ gục cả trong lúc tắm. Nhưng tôi lại rất hạnh phúc, cho đến tận bây giờ, chưa lúc nào tôi cảm thấy hạnh phúc như vậy. Đàn ông được sống cùng với cô gái mà mình thích, cho dù khó khăn đến đâu cũng sẽ vượt qua được, đây là kết luận mà tôi đưa ra cho quãng thời gian đó.

Và cũng trong thời gian đó, tôi đã được nghe rất nhiều chuyện về Phuong Hồ i và Trần Tâm.

2

Năm 1999, cho dù xét trên góc độ nào, cũng đều là một năm quan trọng trong lịch sử.

Nhưng đối với những người sống trong thời điểm đó như bọn họ, đó cũng chỉ là một năm học bình thường mà thôi, không khác gì nhiều so với những năm học trước.

Phuong Hồ i và Trần Tâm đã quen với việc liếc trộm nhau ở nơi công cộng, nhìn bên ngoài thì cũng chính trực như ai, bên trong lại hết sức thân mật. Lâm Gia Mạt thẳng thừng nói rằng họ dám công khai thể hiện tình cảm trước bàn dân thiên hạ, vì lí do này mà cô vùi ăn vùi uống không biết bao nhiêu lần. Theo lời Trần Tâm thì công khai với mọi người cũng chẳng có gì là xấu, nhưng Phuong Hồ i không dám. Cách giáo dục hồ i đó khiến cô cảm thấy rằng xét về bản chất, sự việc này không có gì là hay, cô không muốn mình khác biệt với bạn bè. Nói cho cùng thì cô vẫn chưa hết sợ trước cảm giác bị mọi người nhìn với một con mắt khác.

Mùa xuân ở Bắc Kinh có thể rất đẹp, cũng có thể rất tồi tệ, bão cát mấy ngày liền khiến tất cả mọi thứ đều bị khoác thêm một lớp đất vàng, không khí lơ lửng toàn đất, ánh nắng hắt qua tầng bụi, chiếu vào người, tạo thành chòm sáng xanh rất kì quái.

“Thời tiết kinh khủng thật!”. Trần Tâm phui đất trên đầu cho Phuong Hồ i và nói: “Tớ còn nhớ mùa xuân năm đó, tức là hồ i mà bọn mình còn phải học nửa ngày thứ bảy ấy, trời đẹp kinh khủng! Hồ i nhỏ mẹ tớ còn dọa tớ nếu không chịu nghe lời, gió cát vàng trong Tây Du Ký sẽ thổi tới, tớ còn nghĩ không biết có gió cát thì thế nào nhỉ. Bây giờ thì được mục sở thị rồi, sợ thật!”.

“Đừng phũn nữa! Mọi người nhìn thầy đây!” . Phương Hồ`i gạt tay cậu ra và nhìn sang bốn xung quanh.

“Đợi chút, đợi chút! Vẫn còn dính bông liễu đây này. Trầ`n Tầ`m kéo cô, gỡ bông liễu trên đầ`u xuồ`ng.

Phương Hồ`i giả vờ không quan tâm, mặt đỏ bừng, tránh sang một bên hỏi: “Kế` hoạch du xuân đã chồ`t chưa? Vừa nầy cô chủ nhiệm nói gì với cậu vậy?”.

“Chồ`t rô`i, đi chơi Hắ`c Long Đàm”. Trầ`n Tầ`m lật chồ`ng bảng biểu đang cầ`m trên tay nói.

“Cậu xem gì vậy?”. Phương Hồ`i thắ`c mắ`c lại gầ`n ngó: “Giầ`y khám sức khỏe có gì đáng xem đâu?”.

“Hê hê, tìm tồ` của cậu!”. Trầ`n Tầ`m cười nói.

“Ghét quá! Không được xem!”. Phương Hồ`i liề`n giậ`t ngay lại và lườm Trầ`n Tầ`m.

“Sợ gì chứ! Tớ chỉ xem cậu cao bao nhiêu thôi, không xem vòng ngực đâu!”. Trầ`n Tầ`m cười giả lả ghé sát vào nói.

“Trầ`n Tầ`m, cậu lưu manh quá!”. Phương Hồ`i cầ`m chồ`ng giầ`y lên, đánh Trầ`n Tầ`m.

“Ái! Thôi không xem nữa, tớ không xem nữa!”. Trầ`n Tầ`m vừa tránh vừa nói: “Tan học đi mua đồ` ăn cho buổi đi chơi nhé”.

“Không đi!”. Phương Hồ`i xỉ mặt xuồ`ng.

“Đi đi, đi đi!”. Trầ`n Tầ`m kéo ô`ng tay áo cô: “Tớ cho cậu xem giầ`y khám sức khỏe của tớ là hòa chứ gì!”.

“Ai thềm xem!”. Phương Hồ ì liê c tờ giấ y khám sức khỏe Trầ n Tầ m đang lắ c lắ c trên tay.

“Thê thì bọn mình không xem nữa! Tan học cùng đi nhé! Chồ t rô ì đầ y!”.

“Thê lại phải xách vồ nhà à, nặng lắ m...”. Phương Hồ ì lưỡng lự nói.

“Hay là mua xong mang vồ nhà tớ trước?”.

“Xí! Thê đê n hôm đi chơi làm gì còn nữa?”.

“Tớ thềm vào ăn những thứ mà cậu thích! Hơn nữa ăn thì có sao? Tớ đâu có béo!”.

“70 kg mà còn không béo!”.

“Hả? Sao cậu biê t? À! Chắ c chắ n là cậu đã xem bảng khám sức khỏe của tớ rô ì phải không?”. Trầ n Tầ m chỉ vào Phương Hồ ì la lớn.

“Tớ... tớ chỉ đoán vậy thôi!”. Phương Hồ ì vội lắ p liê m.

“Không sao! Xem thì cứ việc xem thôi! Có gì là ngại đâu, tớ cao 1m84, nặng 70kg, còn cậu thì sao?”. Trầ n Tầ m vui vẻ hỏi.

“Ai... ai thềm xem! Tớ không cho cậu biê t đâu!”. Phương Hồ ì vội lắ ng sang chuyện khác: “Mua xong đồ thì để ở nhà bà nội tớ, gầ n thôi, rắ t tiện. Nê u Gia Mạt và mọi người cùng đi, chắ c chắ n là bọn họ sẽ đi thôi!”.

“Thôi được! Để tớ nói với đắ m Triệu Diệp”. Trầ n Tầ m ghé sát vào tai Phương Hồ ì, nói: “Cậu không mập cũng không gầ y, vừa tầ m tớ thích”.

Phương Hồ`i nhìn theo bóng Trầ`n Tầ`m, mặt lại đỏ bừng.

Sau khi tan học, mắ`y đứ`a liề`n đi siêu thị, bọn họ đẩy xe đẩy, cười đùa rấ`t vui vẻ, khiế`n mọi người đê`u phải nhìn theo.

“Tớ mua Cardinal và Oishi!”. Triệu Diệp hào hứng nói.

“Cậu là con trai hả?”. Lâm Gia Mạt nhìn cậu ta từ đầ`u đế`n chân: “Lại thích ăn mắ`y thứ đó”.

“Vớ vẩn! Tớ thèm vào ăn cái đó! Mua cho cậu thôi!”. Triệu Diệp hậm hực nói.

“Ai bảo tớ thích ăn cái đó! Tớ thích Kuai Kuai và Trakinas cơ!”. Lâm Gia Mạt có vẻ ngại ngùng, giả vờ nói át đi.

“Sao dám con gái toàn thích ăn những cái đó nhi?”. Triệu Diệp nhặt hai túi bỏ vào giỏ xe: “Ăn mãi không thấ`y chán à?”.

“Hình như... bên trong có tặng đồ` chơi”. Kiề`u Nhiên nhìn Phương Hồ`i bắ`ng ánh mắ`t dò hỏi.

“Tặng sticker mà”. Phương Hồ`i liề`n cười đáp.

“Cậu cũng thích ăn hả? Thê` tớ cũng mua cho cậu hai túi nhé!”.

Trầ`n Tầ`m đứng bên cạnh đột nhiên dừng tay lại và nhìn sang Kiề`u Nhiên, Kiề`u Nhiên liề`n mỉm cười với cậu.

“Không... không cá`n đâu”. Phương Hồ`i lại nhặt hai túi đồ` ăn trong giỏ xe ra và đặt trở lại giá hàng: “Mua nhiề`u lắ`m rô`i, chắ`c không ăn hế`t đâu”.

“Ừ”. Kiề`u Nhiên vẫn mỉm cười, còn Phương Hồ`i thì cúi đầ`u.

Lúc ra khỏi siêu thị, dường như mỗi người đều có thêm một tâm sự riêng, ánh chiều hắt xuống trái tim họ, dần dần cũng thây được sự khác biệt.

Triệu Diệp cho hế t đồ vào túi, nói: “Tớ sang bên kia xem, hình như tờ Âm nhạc đương đại ra rồi thì phải”.

“Hả! Tớ cũng muốn mua, hôm đó xem bìa, hình như Trịnh Doãn Kiệt và Thiệu Mỹ Kỳ chia tay nhau rồi hay sao ấy”. Lâm Gia Mạt hùa vào.

“Thế thì cùng đi nhé”. Trần Tâm nói: “Bọn họ yêu nhau lắm mà? Tại sao lại chia tay?”.

“Vì Lương Vĩnh Kỳ, nghe nói thôi, tớ cũng không dám chắc”. Lâm Gia Mạt thở dài, nói: “Lời tỏ tình của Trịnh Doãn Kiệt hôm đầu cảm động biết bao, nói sẽ chăm sóc cô ấy suốt đời!”.

“Ai chăm sóc được ai suốt đời, trừ phi chết sớm”. Phương Hồ i bình thản nói.

“Sao lại bị quan thế!”. Kiên u Nhiên vỗ vai cô: “Đi thôi”.

Phương Hồ i lắc đầu, cô đang chuẩn bị dắt xe đi thì đột nhiên dừng lại.

“Sao vậy?”. Trần Tâm đứng sau cô hỏi.

“Không sao... Các cậu đi đi, tớ không đi đâu”. Phương Hồ i lại hạ chân chống xuống.

“Hả? Sao vậy? Ở ngay bên kia đường thôi mà, cũng không xa đâu”. Lâm Gia Mạt thắc mắc.

“Ừ, tớ không đi đâu, còn phải đưa sô` đô` này về` nhà bà tớ nữa”.
Phương Hồ`i kiên quyê`t từ chớ`i.

“Thê` cũng đượ`c, Triệu Diệp, mọi người đi đi, bọn tớ chớ` đô` về`
nhà bà Phương Hồ`i”. Kiê`u Nhiên liê`n tiế`p lời.

Trầ`n Tầ`m nhìn vớ`i vẻ thắ`c mắ`c, bên cạnh sạp báo đó chỉ có
một chiế`c xe đàng đố, cũng không có gì là bắ`t ỏn.

“Cậu sao vậy?”. Trầ`n Tầ`m hỏi nhỏ.

“Không sao”. Phương Hồ`i cười gượng trả lời.

Hôm đi du xuân, mọi người đê`n nhà bà Phương Hồ`i tập hợp
trước. Lâm Gia Mạt mặc một chiế`c áo màu mười giờ và chiế`c quầ`n
bò ớ`ng loe, rắ`t thời trang. Còn Phương Hồ`i thì mặc chiế`c áo
phông trắ`ng và quầ`n bò bình thường, nhìn từ xa như học sinh cấp
hai. Thắ`y không còn sớm nữa, đắ`ng nào thì lát nữa cũng chơi cùng
nhau, cả đắ`m cũng không còn phân biệt của ai vào của ai nữa, đắ`m
con trai liê`n nhét đô` ăn vào ba lô của mình rồ`i đặ`p xe đê`n
trườg.

Trên đườg đi, bạn bè chơi rắ`t nhiê`u trò, nhóm thì chơi bài,
nhóm thì xem bói bắ`ng tú lơ khơ, có nhóm lại nghe nhạc, nóc xe
như muố`n bậ`ng tung lên.

Đê`n Hắ`c Long Đàm, cô chủ nhiệm dặn dò mắ`y câu rồ`i giải
tán để mọi người hoạt động tự do. Nhóm Trầ`n Tầ`m rắ`t phắ`n
chắ`n, Lâm Gia Mạt lại muố`n đuổ`i theo khố`i 11 đi trước, đi một lát
đã vượt lên đầ`u đòan. Họ không để ý nhiê`u đê`n cảnh vật trên
đườg, trong mắ`t họ, các hồ` lớn hồ` nhỏ đó đê`u chỉ là những
vũng nước, điê`u khiế`n bọn họ vui hơn cả vẫn là người đi bên cạnh.
Chắ`c là niê`m vui thời học sinh cũng chỉ đơn giản như vậy, mắ`y
động tác, mắ`y câu đùa đã đủ khiế`n mọi người vui cả ngày.

Triệu Diệp ngã t một chiế c lá kẹ vào ngón tay rô i đưa lên miệng thổi, tiế ng kêu khá to và rấ t khó nghe. Lâm Gia Mạt bịt chặt tai mắ ng: “Triệu Diệp! Cậu đừng học hót theo chim nữa, cẩn thận lát nữa lại gọi cả diề u hâu đế n đầ y!”.

“Triệu Diệp? Triệu Diệp trồ n ở đâu nhi?”. Trầ n Tầ m giả vờ tìm bớ n xung quanh, nói.

“Ê nhóc! Ngươi nói thê có nghĩa là gì?”. Triệu Diệp chồ ng tay lên một tảng đá lớn nói.

“À! Hóa ra là ở đó! Ông lại đây mau, đế n tôi cũng không phát hiện đượ ra ông nữa! Đã nói bao nhiêu lâ n rô i, đừng đứng cạnh tảng đá đen, màu sắ c na ná nhau, khó tìm lắ m!”. Trầ n Tầ m vẫ tay nói.

“Vớ vẩn!”. Triệu Diệp cúi xuô ng, té nước về phía Trầ n Tầ m.

Tiện đà, Trầ n Tầ m liề n kéo ngay Phương Hồ i đang đứng cạnh xuô ng, Phương Hồ i lỡ đà, giẫm ngay xuô ng khe suố i bên cạnh.

“Đừng đùa nữa! Mau lên đi!”. Kiề u Nhiên sớ t sắ ng đưa tay ra.

Phương Hồ i ngầ n ngữ một lát, cuố i cùng vẫ nắ m tay Kiề u Nhiên, giẫm chân vào một tảng đá và leo lên.

“Cậu không sao chứ?”. Trầ n Tầ m vội đờ cô hỏi.

“Ôi! Ướt cả quầ n rô i này!”. Lâm Gia Mạt vừa chỉ tay vừa nói.

“Xin lỗi nhé! Hay là cậu mặc của tớ?”. Trầ n Tầ m đan hai tay vào nhau nói.

Phương Hồ i liề n lườm cậu ta một cái rô i nhìn xuô ng quầ n mình với vẻ ngán ngắ m.

“Má y giờ rô i nhi?”. Đột nhiên Lâm Gia Mạt hỏi.

“Hai rưỡi”. Kiê u Nhiên xem đờ ng hồ` đáp lại.

“Không phải ba giờ tập hợp đó sao? Bọn mình phải nhanh lên mới được”. Lâm Gia Mạt nói.

“Hả? Kiểu gì Phương Hồ i cũng phải phơi cho ráo chứ! Quầ n còn đỡ, giày mà ướt đi khó chịu lắ m!”. Kiê u Nhiên lắ c đầ u nói.

“Thê` này nhé! Trầ n Tầ m ở lại với Phương Hồ i, bọn tớ về` trước để nói với cô chủ nhiệm một tiế ng!”. Lâm Gia Mạt đeo ba lô lên nói.

“Hả?”. Mọi người sừng sồ t nhìn cô.

“Ai bảo cậu â y kéo Phương Hồ i xuồ ng nước!”. Lâm Gia Mạt cười ranh mãnh nói.

“Thôi được! Tớ ở lại với Phương Hồ i, các cậu đi trước đi, lát nữa bọn tớ sẽ đuổi theo!”. Trầ n Tầ m rắ t hiểu ý.

“Không... không câ n đâu”. Phương Hồ i nói với vẻ ngại ngùng.

“Thôi cứ thê` đi! Không đi bọn mình sẽ muộn má t!”. Triệu Diệp đứng dậy, phủ bụi trên quầ n, nói.

“Lát nữa gặp nhau nhé!”. Lâm Gia Mạt nháy mắ t với bọn họ.

Đội ba đưa đi khuấ t rô i, Trầ n Tầ m liề n ngô i xuồ ng gầ n Phương Hồ i, cậu túm lắ y gắ u quầ n cô và ra sức vắ t. Tự nhiên Phương Hồ i lại thắ y căng thẳng, chân cứng đờ.

“Cứ thoải mái đi, tớ đâu có ăn thịt cậu đâu!”. Trầ n Tầ m vỗ vào đầ u gồ i cô, nói.

Phương Hồ`i hậm hực đá cậ một cái, nói: “Cậ thì nghiêm chỉnh gì!”.

“Kiê`u Nhiên nghiêm chỉnh, để cậ ta ở lại với cậ!”. Trầ`n Tầ`m tránh, liế`c cô nói.

“Sao cậ lúc nào cũng Kiê`u Nhiên, Kiê`u Nhiên vậy, tớ đâu có khen cậ á`y đâu”. Phương Hồ`i cười nói.

“Cậ thử xem xem, trên đường đi, lúc thì cậ ta khoác ba lô hộ cậ, lúc lại kếm` vòng hoa cho cậ... ân câ`n quá đầ`y! Vừa nầy còn kéo cậ lên nữa”.

“Người ta kéo tớ lên, còn cậ thì chẳng chịu kéo tớ, lại còn đẩ`y tớ xuô`ng nữa”.

Trầ`n Tầ`m im lặng một lát rồ`i nói: “Tớ thắ`y hay là nói cho Kiê`u Nhiên biế`t chuyện của bọn mình đi”.

“Hả?”.

“Tớ cứ có cảm giác... hình như cậ á`y cũng rắ`t thích cậ”.

“Làm... làm gì có...”.

“Tớ biế`t cậ cũng cảm nhận được điề`u đó, cứ mỗi lâ`n cuô`ng lên là cậ lại nói lắ`p”. Trầ`n Tầ`m nhắ`t một viên đá lên liệ`ng xuô`ng nước.

“Thế` thì cậ cứ nói đi...”. Phương Hồ`i cúi đầ`u xuô`ng nói.

“Thôi, không phải cậ không muô`n để người khác biế`t đó sao”. Trầ`n Tầ`m đứng dậy, hít một hơi thật sâu nói: “Đi thôi! Đừng để muộ`n quá, không mọi người lại tưởng bọn mình làm gì đó!”.

Phương Hồ`i cũng đứng dậy, cô mím môi nói: “Này...”.

“Gì vậy?”. Trầ `n Tầ `m ngoái đầ `u lại.

“Cầ `m... cầ `m tay không...”. Phương Hồ `i rụt rè đưa tay ra: “Ồ đây không có ai...”.

Trầ `n Tầ `m sững người ra một lát rồi cười tươi như hoa, cậu nắ `m ngay lắ `y tay Phương Hồ `i, nói: “Đi theo tớ nhé!”.

Phương Hồ `i gạt đầ `u rồi nắ `m chặt tay Trầ `n Tầ `m.

Hai đứa bị chậm 20 phút so với thời gian quy định, có tật nên giật mình, trước khi đế `n bãi đỗ ô tô, hai đứa liề `n đi cách nhau một quãng rắ `t xa. Lâm Gia Mạt đứng dưới đờ i từ lâu, nhìn thắ `y bèn vội chạy lại nói: “Trầ `n Tầ `m lên xe trước đi! Tớ và Phương Hồ `i đi sau!”.

Trầ `n Tầ `m đờ `ng ý dù vẫn thắ `c mắ `c, Phương Hồ `i không hiểu ý, bèn hỏi: “Sao vậy?”.

“Ồi dào, hai đứa cậu gây tai tiề `ng rồi đầ `y, vừa nắ `y cô chủ nhiệm còn hỏi có phải các cậu yêu nhau không?”.

“Thật... thật hả?.” Mạt Phương Hồ `i liề `n tái đi.

“Hình như là cô nói đùa thôi, nhưng tớ còn có một phát hiện giật gân hơn nữa cơ”. Lâm Gia Mạt nói nhỏ.

“Gì vậy?”. Phương Hồ `i thắ `p thỏm hỏi.

“Hình như Môn Linh Thảo thích Trầ `n Tầ `m đầ `y!”. Lâm Gia Mạt nói với vẻ bí ẩn: “Lúc đi vệ sinh tớ nghe thắ `y cậu ta nói với Hà Sa là nhắ `t định phải tìm cơ hội nói với CX<sup>(1)</sup>, cậu thử nghĩ mà xem, lớp mình ngoài Trầ `n Tầ `m ra, còn ai là CX vào đây nữa? Hơn nữa, cậu không thắ `y dòng chữ viế `t trên bảng lầ `n trước viế `t là cậu thích Trầ `n Tầ `m á `y, nghe giọng đó dễ là cậu ta làm lắ `m”.

“VẬY HẢ...”. Phương HỒ`i vừa nói vừa ngẫm nghĩ.

“Tóm lại là cậu phải cẩn thận chút, chuyện của hai đứa cậu tốt nhất đừng để lộ ra ngoài, tớ cứ có cảm giác rằng có người đang theo dõi bọn cậu đấy!”. Lâm Gia Mạt nói với giọng lo lắng.

3

Từ xưa đến nay, đứng trước chuyện đại sự của quốc gia, chuyện tình riêng ý tư của trai gái nhẹ tựa lông hồng, Phương Hồ i và Trần Tâm chưa kịp lo lắng gì, mà y quả lựu đạn đã làm nổ tung sự chú ý của tất cả mọi người.

Tối ngày 8-5, Phương Hồ i nhận được điện thoại của Trần Tâm, cậu nói rất gấp gáp: “Ngày mai chín giờ sáng đến trường tập hợp, họp toàn trường”.

“Về chuyện NATO tấn công đại sứ quán Trung Quốc ở Nam Tư à?”.

“Ừ! Bọn NATO, quá đáng thật! Thôi nhé, tớ còn phải thông báo với mọi người nữa!”.

“Ừ, đừng có cáu bẳn như vậy!”.

“Tớ biết rồi i, thế nhé, m.kiếp p!”. Trần Tâm hậm hực cúp máy.

Phương Hồ i thở dài, bật ti vi lên toàn bản tin về vụ tấn công này, sáng ngày 8-5, liên minh NATO dưới sự cầm đầu của Mỹ đã tấn công đại sứ quán nước Cộng hòa nhân dân Trung Hoa tại Nam Tư, khiến khu nhà đại sứ quán bị phá hủy nghiêm trọng, 3 người thiệt mạng, hơn 20 người bị thương. Phóng viên Tân Hoa Xã Thiệu Vân Hoàn, phóng viên Quang Minh nhật báo Hứa Hạnh Hồ, Chu Dĩnh không may tử nạn, cả nước Trung Quốc đều chìm trong sự phẫn nộ và thương tiếc.

Ngày hôm sau, giáo viên, học sinh toàn trường đều có mặt ở trường đúng giờ, không ai đến muộn. Bình thường học sinh thường

xuyên bị nhắ c nhở “đứng thẳng hàng, không được nói chuyện”, hôm đó tất cả đều tĩnh lặng, cả sân trường chìm trong bầu không khí trang nghiêm. Trước khi cuộc họp bắt đầu, cả trường hát quốc ca, giai điệu “vùng lên, người dân không chịu làm nô lệ” vang lên, học sinh hát rất hào hùng, tiếng hát bay lên tận mây xanh.

Mọi người thường nói rằng chúng tôi là thế hệ ích kỉ, ý thức quốc gia mờ nhạt, sự cứng rắn, mạnh mẽ vốn có ở người Trung Quốc, đến thế hệ chúng tôi biến thành nụ hoa mềm oặt. Nhưng tôi có cảm giác rằng cách nói này rất vô vắn. Vì hồi nhỏ, chúng tôi đã được hưởng nền giáo dục truyền thống, điều đầu tiên mà chúng tôi biết là phải yêu tổ quốc, yêu Đảng, yêu nhân dân. Vì là thế hệ con một nên rất coi trọng cái gọi là quyên sở hữu. Vì không phải chịu nhiều vất vả, đắng cay nên cảm thấy Trung Quốc cũng không tồi, không đến nỗi tôn sùng hàng ngoại, ngày ngày chỉ nhắ c đến nước Mỹ. Vì được giáo dục tốt nên đi xe bus biết nhường chỗ cho các cụ già, biết bỏ rác vào thùng và không khạc nhổ bừa bãi. Vì có ý thức nên không phàn nàn, không chỉ trích đồng bào mình không có tội chấ t với giọng kẻ cả, chỉ cần làm sao mình làm tốt là được. Vì đã từng bị kì thị ở nước ngoài nhưng lại không xa được ba mẹ nên rất nhớ nhà, thế nên không nói phét, thực sự chỉ muốn về nước báo hiếu với tổ quốc, mong đất nước thống nhất, phồn vinh, phát triển...

Tôi nghĩ hồi đó chắc chắn đám Trần Tâm cũng có suy nghĩ như vậy, sau khi tan họp, bọn họ cùng nhau về lớp, trên đường đi, mồm mép Triệu Diệp không nghỉ phút nào, họ hàng của NATO đứng đầu là Mỹ và các cơ quan sinh dục bị cậu ta lôi ra tuốt tuồn tuột: “Ông nội nó nữa, cái gì mà đánh dấ u sai bản đồ nên cho nó nhậ m? M.kiế p! Sao không đánh dấ u nhậ m vào nhà m. nó đi! Xem nó có cho nó hay không?”.

“Bọn mình cũng không được đáp trả! Túc chế t đi được!”. Lâm Gia Mạt cắ u viên tắ ra thành những mắ vụn.

“Đúng vậy! Tớ nghe chị tớ nói trường đại học của bọn họ kéo đế n đại sứ quán của Mĩ để biểu tình! Bọn họ đã làm rắ t nhiề u biểu ngữ, khẩu hiệu! Bọn mình đi xem chứ?”. Kiề u Nhiên nói.

“Đi chứ!”. Triệu Diệp đập bàn nói.

“Thế đi cả nhé, Phương Hồ ì, cậu viết hai tắ m biểu ngữ, bọn mình mang đi!”. Trầ n Tầ m rắ t hắng hái.

“Ừ... thế viết gì cơ?”. Phương Hồ ì lên bực giảng lắ y số giắ y còn thừa khi làm báo tường.

“Viết đ. m thắ ng Mĩ!”. Triệu Diệp phắ n nộ gào, mọi người liề n cười ô ì lên.

Các tuyề n đường ở khu đại sứ quán đề u bị cắ m, nhưng người vẫn rắ t đông, về cơ bản tắ t cả các sinh viên đại học ở Bắ c Kinh đề u tự phát kéo đế n, họ giương cao cờ trường và khẩu ngữ của mình, rắ t hào hùng. Công an Bắ c Kinh đã bố trí đoạn đường dành cho đoàn biểu tình, mọi người men theo con đường đó, từ từ nhích từng bước một, đám Trầ n Tầ m cũng có mặt trong đó.

Nhìn những gương mặt trẻ như mình ở xung quanh, cảm nhận không khí hào hùng khác hẳn mọi bận, đám Trầ n Tầ m vô cùng hào hứng, Triệu Diệp cao nhắ t, cậu giơ cao tắ m biểu ngữ Phương Hồ ì viết và đi đầ u tiên, trên đó viết mắ y chữ lớn bắ ng mực đỏ: “Lên án hành động bạo lực của NATO, hãy trả lại xương máu cho đờ ng bào tôi!”.

Một sinh viên đại học bên cạnh bước đế n hỏi: “Các bạn ở trường nào vậy?”.

“Trường F ả!”. Triệu Diệp trả lời rất đồng dục.

“Vậ hả? Học sinh cấp ba à? Thảo nào nhìn trẻ như vậy!”. Anh sinh viên đó nói với vẻ sừng sốt: “Tuyệt lắm! Các bạn thật là can đảm!”.

“Bạn bè trường em không có ai đến, bọn em tự đến thôi!”. Triệu Diệp nói với giọng đầy tự hào.

“Ừ, các em là học sinh cấp ba phải chú ý an toàn, cẩn thận đừng để bị chen ngã!”. Anh sinh viên vỗ vai cậu nói.

Trần Tâm nghe thầy thầy vội kéo Phương Hồ i lại gần mình, nói: “Bám theo tớ nhé”.

“Bọn mình định đi đâu đây?”. Kiên u Nhiên nhìn dòng người không biết đâu là điểm đầu hỏi.

“Đi trên con đường mà công an cho đi, phía trước là đại sứ quán Mĩ, được phép dừng ở đó ba phút, có thể hô khẩu hiệu biểu tình”. Anh sinh viên nói: “Các em có mang đồ đi không?”.

“Đồ gì ạ?”. Lâm Gia Mạt thắc mắc.

“Chai nước, lọ mực gì đó!”. Anh sinh viên cười.

“Hả? Để làm gì ạ?”. Triệu Diệp thắc mắc.

“Ha ha, phải cho bọn họ nếm mùi chút chứ! Bọn họ ném lựu đạn vào mình, mình đáp trả bằng mực hay cái gì đó cũng không có gì là quá đáng đúng không!”.

“Em hiểu rồi!”. Triệu Diệp chợt hiểu ra vấn đề: “Để em đi nhặt mấy viên đá!”.

“Cũng không cần thiết phải làm như vậy, dễ gây thương tích cho người khác, thế này nhé, anh cho bọn em lọ mực này”. Anh sinh viên móc ra một lọ mực và đưa cho Triệu Diệp: “Đến lúc đó ngấm cho thật chuẩn và ném lên tường, bôi lem tường của bọn họ!”.

“Oa! Cảm ơn anh!”. Triệu Diệp hào hứng đón lấy lọ mực, nói: “Anh yên tâm! Em biết chơi bóng rổ, ném cái này chuẩn lắm!”.

“Ừ! Các em đi theo bọn anh! Nhớ phải chú ý an toàn đấy!”. Anh sinh viên vẫy tay lại tiến về phía trước.

“Vâng! Lát nữa cùng hô nhé!”. Triệu Diệp nắm chặt lọ mực, nói.

Đoàn biểu tình đi thêm một lát nữa thì đến đại sứ quán Mỹ, vừa đến đây, tinh thần của mọi người lập tức sôi sùng sục. Một sinh viên đi đầu tiên hô khẩu hiệu trước, anh ấy hô một câu, dòng người đằng sau liền hô theo.

“Phản đối hành động bạo lực của NATO!”.

“Trả lại đại sứ quán, người thân cho chúng tôi!”.

“NATO is NAZI!”.

“Amercan is killer!”.

“Không được hà hiếp nhân dân Trung Quốc, không được sỉ nhục dân tộc Trung Hoa!”.

“Ủng hộ nhân dân Nam Tư, trừng phạt nghiêm minh tội phạm chiến tranh!”.

Người nào cũng lấy hết sức bình sinh để hô, tòa nhà đẹp của Đại sứ quán Mỹ như bị lung lay trước tiếng hô long trời lở đất. Qua cửa sổ đã bị ném vỡ kính, có thể loáng thoáng nhìn thấy bóng lính Mỹ

với súng đạn chinh tề, bọn họ đội mũ bảo vệ, nhưng không hề toát lên vẻ uy phong, những chiếc bóng cứ đi đi lại lại đó, toát lên một vẻ sợ hãi mơ hồ. Lá cờ sao trắng gạch sọc bình thường rất nổi bật đó uể oải rủ xuống cán cờ, thỉnh thoảng có cơn gió nhẹ thổi tới, cũng không thể làm thổi bay được một góc cờ.

Nhìn thấy lá cờ, đột nhiên Trần Tâm nảy ra một ý, cậu giơ cao cánh tay lên hô: “Hạ cờ! Yêu cầu họ treo cờ rủ!”.

Mọi người xung quanh đều chú ý đến tiếng hô của cậu, cũng nhất loạt hô theo, dần dần số người hô mỗi lúc một đông hơn, đến cuối, tất cả mọi người đều đồng thanh hô: “Hạ cờ! Hạ cờ! Hạ cờ!...”.

Triệu Diệp chui ra khỏi đám đông rất đúng thời điểm, cậu nhảy phắt lên cao, ném mạnh lọ mực vào bên trong. Lọ mực vỡ tan, vệt đen loang lổ hắt lên tường. Phương Hồ i thở phào, cuối cùng thì tâm trạng ức chế đã được giải tỏa.

Sau khi từ đại sứ quán Mỹ trở về, bọn họ ai nấy đều mệt rũ, vì trên cả đoạn đường chỉ được phép đi bộ, cộng với việc gào thét một thời gian dài nên rất hao sức. Tuy nhiên mặc dù mệt, nhưng bọn họ vẫn hết sức hưng phấn. Triệu Diệp đề nghị mọi người đi ăn tối với nhau, thế là cả nhóm liền tìm một cửa hàng chuyên về đồ nướng bên vệ đường và bước vào. Hồ i đó Bắc Kinh mới lộ lên phong trào ăn đồ nướng, nhưng không giống với những quán đồ nướng như Tam Thiên Lý, Quyển Kim Thành như hiện nay, được gọi bằng một cái tên rất hay “đồ nướng âm nhạc”, thực ra chỉ là một quán ăn nhỏ bật các bài hát đang thịnh hành, học sinh như bọn họ cũng vẫn đủ tiền ăn.

Sau khi đồ ăn được đưa lên, Lâm Gia Mạt tự tay gắp một miếng thịt vào đĩa của Triệu Diệp nói: “Triệu Diệp, hôm nay cậu

tuyệt thật đấy! Rất đàn ông!”.

“Chắc chắn rồi! Quốc gia hưng vong, thất phu hữu trách⁽²⁾ mà!”. Triệu Diệp khoái chí cắn một miếng thịt, nói.

Đầu bên kia Kiều Nhiên cũng gặp cho Phương Hồ i một miếng, cậu cười nói: “Hôm nay đi một rồi chứ? Mau bổ sung dinh dưỡng đi! Tớ còn sợ cậu không về nữa!”.

“Cảm ơn cậu”. Phương Hồ i đáp với vẻ ngại ngùng rồi liếc trộm Trần Tâm một cái.

“Cậu ăn miếng này đi”. Trần Tâm cũng gặp một miếng thịt vào bát Phương Hồ i: “Tớ chọn mãi chỉ có miếng này là không có ớt. Không phải cậu không thích ăn ớt đó sao?”.

“Ừ... cảm ơn cậu...”. Phương Hồ i càng mất tự nhiên hơn.

“Cậu không ăn được cay à!”. Kiều Nhiên nói với vẻ ngượng ngùng: “Tớ lại không biết”.

“Không... không sao đâu!”. Phương Hồ i vội nói.

“Này, hôm nay bọn mình uống ít bia đi!”. Triệu Diệp ngắt lời bọn họ.

“Hả? Cậu có uống được không?”. Lâm Gia Mạt hỏi với giọng sừng sốt.

“Dĩ nhiên phải uống được chứ! Chị ơi, cho bọn em hai chai bia!”. Triệu Diệp gọi.

Nhân viên phục vụ mang ra hai chai, một chai màu xanh, một chai màu vàng, Triệu Diệp vui vẻ nói: “Hê, hay quá, lại còn có cả chai rượu nữa!”

“Rượu gì cơ?”. Lâm Gia Mạt hỏi.

“Đây, chính là chai màu vàng này, một thùng chỉ có một chai thôi, tất cả các chai còn lại đều là màu xanh”. Triệu Diệp giơ chai rượu lên nói.

“Cậu biết nhiều quá nhỉ!”. Lâm Gia Mạt nói với vẻ khâm phục.

“Tớ thấy chỉ có món này là cậu ấy biết nhiều!”. Phương Hồ i cười nói.

“Hê hê! Cậu khinh ai vậy! Hôm nay ai xông ra để ném lọ mực vào đầu tên đồ tể nước ngoài hả?”. Triệu Diệp đứng dậy gõ đũa vào cô.

“Thôi! Cậu gâu nhát rồi! Uống đi!”. Trần Tâm vội ngăn Triệu Diệp nói.

Triệu Diệp uống một hơi thật đã rồi nói: “Không phải khoác lác chứ các cậu cứ chờ đấy! Khi nào tớ phát lên rồi thì bọn mình không phải đi ăn ở quán ăn tồi tệ như thế này nữa! Tớ dẫn các cậu đến Vương Phủ Tỉnh ăn!”.

“Ok! Thế thì bọn này đợi cậu đấy!”. Lâm Gia Mạt cố nhin cười nói.

Lúc bọn họ ngà ngà say ra khỏi quán ăn, trời đã tối hẳn. Máy đưa ít nhiều cũng đã liêu xiêu, Trần Tâm và Phương Hồ i đi sau cùng, tranh thủ hơi men, cậu liền nắm ngay tay Phương Hồ i.

“Cậu... buông ra đi!”. Phương Hồ i giật nảy mình: “Bọn họ nhìn thấy đấy!”.

“Không sao, không nhìn thấy đâu, trời tối lắm!”. Trần Tâm nhìn cô cười đắc ý.

Phuong Hồ ì vẫn thấ y lo lo, cô giấ ra, nói: “Lát nữa... về nhà rồ ì...”.

“Hê! Hai người mau lên!”. Triệu Diệp ngoái đầ u lại, nghiêng người gọi: “Là lính của tớ thì phải đi theo tớ! Không phải là lính của tớ thì đá đít...”.

“Ừ... biế t rồ ì”. Phuong Hồ ì vội giấ u tay ra sau lưng nói, Trầ n Tầ m vẫn nắ m rấ t chặt, bực quá cô liề n câ u ngay vào mu bàn tay cậu.

Cuô ì xuân, không khí ở Bắ c Kinh toát lên một vẻ bài hoải rấ t đặc biệt, bọn họ vừa nô đùa vừa đi qua con ngõ tồ ì lò mờ, vẻ hào hùng ban ngày tựa cơn gió lố c trong tuổi thanh xuân, sau khi thổi qua lại càng khiế n họ cảm nhận được rõ nét hơn. Dù là bài hát thiế u nhi hát sai điệu, hay là một cái nắ m tay lén lút cũng đê u giản dị, tuyệt vời biế t bao.

4

Phong trào biểu tình vừa mới kết thúc không lâu, nhiệm vụ chính trị mới đã được giao xuống. Ngày 1-10-1999 là dịp kỉ niệm 50 năm quốc khánh, trường F được chỉ định tham gia biểu diễn múa tập thể và diễu hành. Nhà trường rất coi trọng việc này, vừa nhận được nhiệm vụ liền tổ chức ngay cho học sinh tập luyện, học sinh khối 11 xòe hoa, giờ biển, học sinh khối 10 múa tập thể, cả trường đều rất bận rộn.

Dĩ nhiên là cô Hà u Giai cũng muốn lớp 10 (1) có những biểu hiện nổi trội, cô cử Trần Tâm và Lâm Gia Mạt – hai học sinh có dáng đẹp nhất lớp phụ trách biên đạo múa, mục tiêu là giành giải nhất. Nhưng mục tiêu này đã làm khổ đả́m học sinh lớp 10 (1), không những giờ thể dục bị cắt để biến thành giờ học múa, mà sau khi tan học cũng thường xuyên phải ở lại tập thêm bốn mươi phút. Trong khi các lớp khác được tan học về nhà, bọn họ vẫn phải xếp thành vòng tròn trên sân bóng, học múa bài Mở cửa đỏ như son và Ngày đẹp trời gì đó...

Lúc đầu Trần Tâm rất hào hứng tham gia hoạt động này, cậu là mẫu người càng đông người lại càng thích thể hiện, tục ngữ nói vàng ở đâu cũng sẽ toả sáng, cậu là cục vàng rất thích được toả sáng giữa bãi đá. Nhưng trong lúc tập, cậu không sao vui lên được, vì mặc dù múa tập thể là nam sinh và nữ sinh xếp thành hai vòng tròn lồng vào nhau, các đôi nhảy với nhau, nhảy đến đoạn nào đó thì dừng lại, sau đó khoác tay nhau, nhưng khi tập hợp lại xếp thành đội hình thống nhất, chính vì thế cũng có bạn nhảy khá cố định. Trong khi bạn nhảy của Phương Hồ i lại chính là Kiên Nhiên. Điều này khiến Trần Tâm không vui, cậu và Lâm Gia Mạt là biên đạo, hà u hết mọi thời gian không được đứng vào hàng ngũ của đội,

chính vì thế cậu cũng không thể nhảy với Phương Hồ`i, kể cả thỉnh thoảng gặp nhau, cũng chỉ gặp trong má`y giây, thoáng một cái cô lại quay về` chỗ Kiê`u Nhiên.

Phương Hồ`i cũng không được vui cho lắ`m, cô không có ý kiế`n gì về` việc Trầ`n Tầ`m và Lâm Gia Mạt nhảy với nhau, nhưng với tư cách là biên đạo, Vương Mạn Mạn lớp 10 (5) cũng thường xuyên đi theo bọn họ. Cô bạn này rấ`t hồ`i, lúc nào cũng cười nói vui vẻ với Trầ`n Tầ`m, lúc nào cao hứng còn nhảy cả lên lưng cậu, khiế`n Phương Hồ`i rấ`t á`m ức.

Cứ như vậy, hai đứa lại bắ`t đầ`u hậm hực với nhau, bình thường đã không dám công khai với mọi người, thế` là tô`i đế`n đành phải trút hế`t tâm sự qua điện thoại. Điề`u không may là, điện thoại nhà Trầ`n Tầ`m bị trục trặc, chiế`c máy để trong phòng cậu mà cậu hay dùng để gọi cho Phương Hồ`i bị rơi vào nước, tuy không đế`n mức là không dùng được, chỉ có điề`u lúc nói chuyện lẫn rấ`t nhiề`u tạp âm.

Phương Hồ`i nói hồ`i đó bọn họ rấ`t ngớ ngẩn, như thế` rô`i mà tô`i nào cũng gọi điện thoại liên hệ. Để phụ huynh không phát hiện ra, bọn họ hẹn nhau cứ 10 giờ tô`i sẽ gọi điện. Vì điện thoại nhà Trầ`n Tầ`m có máy chủ đặt trong phòng ba mẹ cậu, nên không thể để Phương Hồ`i gọi cho cậu, mà cậu phải chủ động gọi cho Phương Hồ`i. Trong khi điện thoại nhà Phương Hồ`i để ở phòng khách, lâ`n nào cô cũng lén lút như kẻ trộm, kéo dây điện thoại về` phòng mình, đặt gồ`i, chặn lên điện thoại, vừa đổ chuông là nhắ`c máy ngay vì sợ ba phát hiện.

Kể cả là như vậy, bọn họ vẫn thấ`p thỏm nói chuyện trong tiế`ng “lạo xạo” mà không biế`t chán. Mặc dù cuộc nói chuyện của bọn họ thường biế`n thành trò đoán từ rấ`t nực cười như “a lô... gì cơ... nói lại đi... không nghe thấ`y... tớ sao... ừ... a lô... có nghe thấ`y không... vẫn không nghe thấ`y...”, nhưng cả hai vẫn cảm thấ`y rấ`t vui. Thỉnh

thoảng nghe thây má y câu “nhớ cậu lă m”, “thích cậu...”, đã đủ để họ có giấc mơ đẹp cả đêm.

Cuộc sống năm lớp 10 chuẩn bị kết thúc giữa các hoạt động như múa tập thể, kì thi chung của thành phố và thi cuối kì đầy bận rộn. Mỗi lần đến cuối học kì, Triệu Diệp đều phải túm lấy đám Trần Tâm đòi cùng ôn tập. Không ai gạt được ý kiến của cậu ta, bèn hẹn nhau cuối tuần đến thư viện ở quận Đông Thành học. Đến đó đều là học sinh các trường lân cận, thỉnh thoảng lại gặp người quen, bản đồ địa lí, vở chép môn sinh học, môn vi tính của Phương Hồ i lập tức rớt chạy hàng, được mọi người truyên khắp phòng tự học.

Buổi trưa họ đến khu chợ có tên là Bảo Long ở gần đó để ăn mì, trong đó còn có bán đồ dùng học tập, đồ chơi gì đó, Lâm Gia Mạt liền kéo Phương Hồ i đi xem.

Lâm Gia Mạt cầm một chú lợn bông lên hỏi: “Phương Hồ i, cậu thây con này dễ thương không?”.

“Dễ thương”. Phương Hồ i đáp.

“Cậu đã bao giờ tặng quà cho Trần Tâm chưa?”. Lâm Gia Mạt đặt chú lợn xuống hỏi.

“Chưa”. Phương Hồ i cúi đầu nói: “Sinh nhật của cậu ấy là 29-8, chưa đến!”.

“Ừ! Cậu bảo... nên tặng gì cho con trai nhỉ?”. Lâm Gia Mạt nhìn bốn xung quanh hỏi.

“Hả? Cậu định tặng cho ai à?”.

“Còn ai vào đây nữa! Tô Khải chứ ai! Sắp sinh nhật anh ấy rồi!”. Lâm Gia Mạt cười nói.

“Ngày bao nhiêu?”.

“24, đúng hôm bọn mình thi xong”.

“Vẫn tặng trên danh nghĩa Cao Y Y chứ?”.

“Không! Lần này tớ tặng trên danh nghĩa Lâm Gia Mạt!”.

Lâm Gia Mạt liền cười và lượn một vòng, tuy nhiên, trong 360 độ này, thế giới của cô đột nhiên quay ngược.

Giữa đám đồ chơi ngọp mắ t, cô đã nhìn thấy Tô Khải, đi cùng anh còn có một cô gái, mặc dù không nhìn rõ lắm, nhưng trong tích tắc đó, cô vẫn nhìn thấy hai bàn tay nắm lấy nhau rồi lại vội vàng buông ra.

“Các em cũng đến đây chơi à? Có phải thư viện Đông Thành ôn bài không?”. Tô Khải bước đến chào.

“Vâng...”. Lâm Gia Mạt cười gượng gạo: “Anh cũng đến ôn thi với bạn à?”.

“Ừ!”. Tô Khải ngại ngùng nói: “Triệu Diệp cũng đến hả? Em nói với nó là kì thi chung của thành phố này buộc phải đạt điểm trung bình đó nhé! Nếu không sau này vào trường tuyển học sinh năng khiếu khó lắm đấy”.

“Vâng”. Lâm Gia Mạt cúi đầu xuống nói.

“Em sao vậy? Sao uể oải thế? Đi! Anh mời bọn em ăn kem nhé!”. Tô Khải lại gần nói.

“Không cần đâu anh!”. Lâm Gia Mạt tránh ra sau một bước, nói: “Bọn em phải về đây”.

“Ừ, thế để làm sau nhé! Bình thường em hoạt động rất tích cực, hôm nay nhìn như hoa héo vậy, anh cũng thấy lạ, nếu có tâm sự gì thì mai cứ nói với anh, anh giải đáp miễn phí cho em”. Tô Khải xoa đầu cô, nói với giọng cưng chiều.

“Ai thèm có tâm sự!”. Lâm Gia Mạt trêu môi nói.

“Ha ha! Lại còn giữ bí mật nữa à! Được! Thôi bọn anh về trước đây! Nhớ nhắc Triệu Diệp nhé!”. Tô Khải vẫy tay chào bọn họ rồi đặt tay lên lưng cô gái đi cùng rất tự nhiên đi ra.

Lâm Gia Mạt nhìn theo bóng họ mà suýt bật khóc, bàn tay sau lưng cô gái đó chắc là rất ấm áp, nhưng nhiệt độ đó không tỏa sang cô, mà khiến cô vô cùng chua xót.

Tô Khải bước được mấy bước, dường như sự nhớ ra điều gì, liền nói nhỏ với cô gái đi cùng điều gì đó rồi quay lại.

Lâm Gia Mạt vội nuốt nước mắt, quệt tay lên khóe mắt hỏi: “Sao vậy anh?”.

“Vừa nãy anh quên không nói”. Tô Khải cười hiên lành nói: “Phiên em nói với bạn Cao Y Y lớp em hộ anh là đừng nhắn tin cho anh nữa nhé, cũng đừng mua nước cho anh nữa. Em cảm ơn bạn ấy giúp anh, nhưng... anh không thể đến với bạn ấy được”.

“Vì sao?”. Giọng Lâm Gia Mạt run run.

“Cũng không tại sao cả, có lẽ là do có khoảng cách. Hơn nữa, bọn em đều như em gái anh vậy, anh cứ cảm thấy như thế không ổn lắm”. Tô Khải gãi đầu nói.

Lâm Gia Mạt giơ tay lên chỉ vào cô gái đang đứng đầu kia đợi anh, nói: “Vì chị ấy à? Bạn gái của anh đó hả?”.

Tô Khải sững người ra một lát rồi cười nói: “Ừ, đó là Trịnh Tuyết, bạn gái anh”.

“Em hiểu rồi, em sẽ chuyển lời đến bạn em! Bye bye!”. Lâm Gia Mạt không đợi Tô Khải nói gì nữa mà kéo Phương Hồ đi ra.

Lâm Gia Mạt túm chặt tay Phương Hồ, thậm chí còn để lại vết bầm móng tay đỏ ửng trên cổ tay cô, nhưng Phương Hồ không phàn nàn gì, họ chạy đến tận con ngõ nhỏ bên cạnh mới dừng lại, Phương Hồ ôm Lâm Gia Mạt, vuốt nhẹ tóc cô nói: “Khóc đi, không có ai đâu, khóc đi sẽ thấy dễ chịu hơn”.

Nước mắt đã giàn giụa trên má Lâm Gia Mạt từ lâu, cuối cùng bật ra thành tiếng khóc nức nở.

5

Sau hôm đó Lâm Gia Mạt sống trầm hẳn đi, cho dù là việc học hành hay việc học múa đều không tập trung được tinh thần, đôi má vốn rất hồng hào, tươi tắn cũng héo lại. Hơn nữa cô không còn trêu đùa, chuyện trò với người khác nữa, tính tình cũng nóng nảy hơn, hơi một tí là lại bắt bẻ người khác. Sau mấy lần chứng kiến cảnh cô sùng cô, Triệu Diệp không dám trêu nữa. Phương Hồ i khuyên nhủ nhưng cũng không thay đổi được gì.

Những người có con mắt đều biết Lâm Gia Mạt là người khó chơi, biết ý nên khâm dám chọc tức cô, đúng lúc này, Vương Mạn Mạn lại vô tình chọc vào tổ kiến lửa.

Hôm đó được nghỉ, cả khối i 10 đến trường tập múa, sau khi múa được mấy vòng được nghỉ giải lao, Vương Mạn Mạn đến chỗ Trần Tâm và Lâm Gia Mạt, hỏi với ý thăm dò: “Bình thường cái cậu hay đến tìm các cậu là ai vậy?”.

“Hả? Cậu nói Phương Hồ i à?”. Trần Tâm nói.

“Ừ! Cái cậu mà để ngời lệch áy, tên là Phương Hồ i đúng không? Cậu áy ngộ thật đấy!”. Vương Mạn Mạn nhìn về phía Phương Hồ i đang đứng đằng xa, nói.

“Sao vậy?”. Trần Tâm thắc mắc.

“Đó, cậu coi cậu áy mặc loại quần gì kia!”. Vương Mạn mạn ghé sát vào Trần Tâm, vừa cười vừa nói.

Trần Tâm và Lâm Gia Mạt liền nhìn theo hướng chỉ của Vương Mạn Mạn, Phương Hồ i đang nói chuyện với Kiêu Nhiên, cô không

mặc đồ`ng phục mà mặc một chiếc áo phông cỡ bẻ rất bình thường và chiếc quần short giả váy màu xanh đã lỗi mốt từ lâu.

“Nhìn quê thật đấy!”. Vương Mạn Mạn nói với giọng mỉa mai.

Trần Tâm biệt Phương Hồ`i không phải là cô gái ăn mặc thời trang, bình thường con gái thường đeo vòng dây này nọ, nhưng cô thì không bao giờ. Hồ`i đó trường F đều yêu cầu cả trường phải mặc đồ`ng phục, mọi người quần áo đều giống nhau, điểm duy nhất có thể thể hiện cá tính là hai bàn chân, vì thế` mọi người đều tập trung vào đôi giày. Những cậu gia đình có điều kiện thường đi giày Adidas, Nike, Reebok, kém hơn một chút thì giày Li Ning. Còn con gái, nếu thời trang một chút thì đi giày đế` xuông, giày khủng bố`, hoặc giày thể thao hạng sang, những bạn bình thường cũng đi giày Pepsi với màu sắc rực rỡ gì đó. Còn Phương Hồ`i thì luôn đi đôi giày vải rất bình thường, giờ thể dục cũng chỉ đi đôi giày thể thao của hãng Doublestar trong nước.

Tuy nhiên, mặc dù Phương Hồ`i rất giản dị, nhưng cô rất có khí chất, học hành giỏi giang, thế` nên không ai vì chuyện này mà chế` nhạo cô. Trần Tâm lại càng không bao giờ kén chọn cái đó, hay nói cách khác, cậu không bao giờ để ý đến những chuyện này, cậu cảm thấy dù xét trên góc độ nào, Phương Hồ`i đều rất ổn.

Nhưng bây giờ bị Vương Mạn Mạn nói như vậy, Trần Tâm cũng thấy khó chịu, nên chỉ đáp rất thờ ơ: “Cũng được đó chứ, tớ thấy không đến nỗi!”.

“Cũng được? Thôi đi cậu? Bao nhiêu năm rồi tớ không nhìn thấy ai mặc quần short giả váy cả, hình như mốt đó là hồ`i học cấp một! Đúng không, Gia Mạt?”. Vương Mạn Mạn quay đầu sang hỏi Lâm Gia Mạt.

Lâm Gia Mạt vô n đã không vui về gì, thấ y Vương Mạn Mạn nói vậy càng nóng má y hơn. Câu trả lời của Trầ n Tầ m cũng không khiế n cô hài lòng, cô nghĩ, người khác chề Phương Hồ ì như vậy, kiể u gì cậu cũng phải đứ ng ra phản bác đoi câu, nhưng Trầ n Tầ m vẫn ậ ò cho qua. Và thề là cô liề n lườm Trầ n Tầ m một cái rồ i lạnh lù ng nói với Vương Mạn Mạn: “Short giả vá y thì có sao? Không phải hôm trước cậu cũng mặc quầ n soóc đề n trường đó thôi?”.

“Sao có chuyện giồ ng nhau đượ c? Năm nay mô t quầ n soóc, quầ n của tớ mới mua má y hôm trước ở Tây Đon!”. Vương Mạn Mạn hậ m hực đấ p trả.

“Nói tóm lại là loại quầ n này rấ t kén người, chậ n Phương Hồ ì đẹ p, mặc cái gì cũng đẹ p, đứ ng không Trầ n Tầ m?”. Lâm Gia Mạt nhìn Trầ n Tầ m với vẻ thắ ch thứ c.

“Đứ ng vậy! Tớ thấ y đẹ p lắ m”. Trầ n Tầ m không nhận ra ý khác của cô, vui về hù a vào.

Lầ n này đề n lượ t Vương Mạn Mạn nổi cá u, cô bạn này xinh đẹ p, dáng dấ p cũng cao rá o, chỉ có điể m yế u duy nhấ t là bắ p chậ hơi to. Cô cho rằ ng Lâm Gia Mạt nói thề là để cô ò tình khen Phương Hồ ì và hạ thấ p cô, đặ c biệ t là trước mặt Trầ n Tầ m, khiế n cô cảm thấ y má t mặt.

Vương Mạn Mạn liề n “xí” một tiế ng rồ i lắ m bắ m: “Thôi thôi thôi, các cậu đề u là người của lớp (1), không nói chuyện với các cậu nữ a, cũng chỉ là một đứ a nhà quề , có câ n thiế t phải bênh chắ m chặ p như vậy không?”.

“Vương Mạn Mạn, cậu đừ ng nói cậu á y như vậy!”. Lầ n này cuồ i cùng Trầ n Tầ m cũng không chịu nổi nữ a, bèn bực bội buồ ng một câu.

“Cậu lắm chuyện quá đấy!”. Lâm Gia Mạt cũng đi theo.

“Sao vậy! Cậu ta là ai mà không cho tôi nói!”. Vương Mạn Mạn cũng cúi, trợn mắt quát lại.

“Dĩ nhiên là không được nói rồi, đó là bạn thân của tôi, là bạn gái của cậu đấy!”. Cuối cùng Lâm Gia Mạt cũng đã thấy nhẹ lòng hơn, nói với vẻ rất sung sướng.

“Hả?”. Câu trả lời của Lâm Gia Mạt khiến Vương Mạn Mạn quên ngay cơn bực dọc, cô sững sờ nhìn Trần Tâm, nét mặt lộ rõ vẻ không tin.

Trần Tâm liền liếc Lâm Gia Mạt một cái, Lâm Gia Mạt biết mình lỡ lời nên không thanh minh gì nữa mà nói luôn: “Sao cơ? Không tin hả? Tớ đâu có nói dối, cậu đấy chính là bạn gái của Trần Tâm”.

“Có thật vậy không?”. Vương Mạn Mạn nhìn Trần Tâm bằng ánh mắt ai oán.

“Thật”. Trần Tâm gật đầu rất tự nhiên: “Cậu đừng nói cho ai nhé”.

Sau khi buổi tập múa kết thúc, Lâm Gia Mạt liền kéo Phương Hồ i và nhìn cô từ đầu đến chân nói: “Từ giờ cậu đừng mặc bộ này nữa”.

“Hả, sao vậy?”. Phương Hồ i thắc mắc.

“Không sao cả, chỉ có điều hôm nay Vương Mạn Mạn chê cậu, giờ không còn một short giả váy nữa”. Lâm Gia Mạt bình thản nói.

“Ừ”. Phương Hồ i cười gượng, bất giác đưa tay kéo gấu áo.

“Không sao, tớ đã quạt cho cậu ta một trận rồi, cậu ta tưởng mình ghê gớm lắm đó mà, nhìn hai cái bắp chân to như chân voi đó mà sợ!”. Lâm Gia Mạt vỗ vai cô nói.

“Ừ, cậu cũng không cần thiết phải tranh cãi với cậu ta chuyện đó, tớ biết mình cũng hơi quê”. Phương Hồ ì tự mĩa.

“Nhưng lại nói trước mặt Trầ ãn Tầ ãm chứ! Cậu không suy nghĩ, nhưng cậu á ý phải suy nghĩ”.

“Trầ ãn Tầ ãm cũng có mặt ở đó à?”. Phương Hồ ì dừng lại, nhìn Lâm Gia Mạt bắ ãng ánh mắ t lo lắ ãng.

“Ừ, nhưng cậu yên tâm, cậu á ý vẫn bênh cậu!”. Lâm Gia Mạt khua tay nói.

“Thế Trầ ãn Tầ ãm nói gì?”.

“Cậu á ý...”. Lâm Gia Mạt không biế t trả lời thế ã nào, đột nhiên cô sực nhớ ra rắ ãng Vương Mạn Mạn đã biế t chuyện của bọn họ, bèn nói với vẻ biế t lỗi: “Cậu á ý nói cậu là bạn gái của cậu á ý, bảo Vương Mạn Mạn đừng nói cậu như vậy. Tại tớ lỡ lời nên cậu á ý mới thừa nhận, tớ xin lỗi”.

Phương Hồ ì sững người, cô vô cùng thắ p thỏm, thực ra cô cũng thắ y mừng thắ m vì Trầ ãn Tầ ãm đã dũng cảm thừa nhận, nhưng cô cũng lo, sợ chuyện của bọn họ bị lan truyề ãn khắ p nơi. Vương Mạn Mạn không cùng lớp với cô, hiệu ứng này càng đáng sợ hơn, khi thông tin này bị tung ra, thì cả khố ãi sẽ biế t.

“Cậu đừng giận nhé, má ý hôm nay tớ cũng không được vui, ăn nói không được cẩn thận, thật là...”. Lâm Gia Mạt lắ c tay Phương Hồ ì nói.

“Thôi, cái kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra, tớ nghĩ chuyện này sớm muộn gì cũng không giấu được. Haizz... chỉ mong cậu ta giữ mồm giữ miệng, đừng để các thầy cô biết”. Phương Hồ ì đành nói.

“Chắc chắn không dám đâu”. Lâm Gia Mạt nói: “Nhưng việc này chưa chắc đã là xấu, quan hệ của các cậu mà được công khai thì chắc không ai còn tư vương gì đến Trần Tâm nữa. Cậu không nhìn thầy về thân mật của con bé Vương Mạn Mạn với Trần Tâm đâu, cứ làm như là bạn gái của người ta không bằng! Lần này chắc chắn hết hẳn hi vọng rồi!”.

“Hê hê, cũng có thể là cậu ta thầy tớ là đối thủ không đáng gờm lại càng yên tâm hơn”. Phương Hồ ì nhìn Lâm Gia Mạt nói: “Nhưng mà này, nhìn thầy Trịnh Tuyết, cậu có hết hi vọng về Tô Khải không?”.

Lâm Gia Mạt liền im lặng, sau hôm đó cô đã lên tìm hiểu về Trịnh Tuyết. Chị đó là hoa khôi rất nổi tiếng của khối 11, đi đâu cũng được bạn bè quý mến. Nghe nói số người thích Trịnh Tuyết cũng rất nhiều, nhưng cuối cùng cô vẫn lựa chọn Tô Khải. Chuyện của họ đã trở thành giai thoại của khối 11, như là một cặp trời sinh.

Hai người không cùng lớp, gần như họ yêu nhau từ cái nhìn đầu tiên, quá trình quen nhau rất lãng mạn. Tô Khải quên mang sách, liền sang lớp Trịnh Tuyết mượn, lúc đầu anh định mượn sách của cậu bạn trong đội bóng, nhưng đến thì gặp ngay Trịnh Tuyết. Chỉ trong lần gặp gỡ đầu tiên, anh đã bị cô gái có đôi mắt to tròn, nhìn giống Châu Huệ Mẫn⁽¹⁾ này cuốn hút. Và thế là anh đã tìm cách bắt chuyện, mượn sách Trịnh Tuyết, mượn sách là trò không bao giờ lỗi thời trong cuộc đời học sinh, có mượn thì phải có trả, cứ đưa qua đưa lại như vậy, dần dần hai người đã nảy sinh tình cảm.

Lâm Gia Mạt biết mình và Trịnh Tuyết là hai mẫu người khác nhau, nếu so sánh sẽ thấy dù xét trên phương diện nào, dường như Trịnh Tuyết đều nổi bật hơn cô. Nhưng cô vẫn thích Tô Khải, thích vô cùng.

Thời còn trẻ, chắc không có chuyện gì khiến người ta buồn hơn chuyện này, Lâm Gia Mạt cứ bị ám ảnh mà không tài nào thoát ra được.

“Hình như vẫn chưa từ bỏ hi vọng”. Lâm Gia Mạt cười buồn nhìn Phương Hồ i nói: “Thực sự... thực sự không cam lòng, tớ còn chưa kịp nói với chưa anh ấy rằng Cao YY chính là tớ, tớ chính là Cao YY...”.

“Thôi, cậu đừng nghĩ ngợi nữa, như bây giờ không phải cũng rất tốt đó sao”. Phương Hồ i cũng thấy buồn lây, cô thở dài nói.

“Ừ! Không làm được bạn gái thì làm bạn bình thường vậy”. Lâm Gia Mạt khịt khịt mũi: “Tớ vẫn muốn xem anh ấy chơi bóng, vẫn muốn mang nước cho anh ấy, về nhà nhắn tin cho anh ấy, tan học đợi anh ấy, sưu tầm tờ 1 tệ có chữ SK! Giúp anh ấy làm rất nhiều việc, cho đến khi anh ấy tốt nghiệp, tớ sẽ ăn mặc thật đẹp và đứng trước mặt anh ấy, tớ sẽ nói rằng thực ra tớ rất thích anh ấy...”.

Lâm Gia Mạt ngơ i thụp xuống đất và khóc thút thít, Phương Hồ i ngơ i dựa vào cô và ôm chặt vai cô.

“Phương Hồ i, tớ có vô tích sự quá không?”. Lâm Gia Mạt ngẩng đầu lên, nước mắt nhạt nhòa hỏi.

“Không, Gia Mạt, không đâu...”. Mắt Phương Hồ i cũng bắt đầu đỏ hoe, cô vừa lau nước mắt cho Lâm Gia Mạt, vừa lau nước mắt cho mình và đáp.

“Hê hê, đừng khóc nữa, cậu khóc gì chứ! Ngớ ngẩn thật...”. Nước mắt vẫn còn đọng trên má Lâm Gia Mạt, cô liền đứng dậy, lấy tay quệt lên mặt, hít một hơi thật sâu rồi hát:

“Nhìn thấy cô ấy bước về phía anh, bức tranh đó thật đẹp biết bao, nếu em mà khóc, cũng là vì thích anh, hai người trên trái đất này, gặp gỡ nhau đâu có dễ dàng gì, không là người tình của anh, em vẫn cảm kích... rất yêu rất yêu anh, thế nên em chấp nhận, để anh bay về nơi ngập tràn hạnh phúc. Rất yêu rất yêu anh, chỉ khi để anh có được tình yêu, em mới yên lòng...”.

Phương Hồ nhìn theo bóng Lâm Gia Mạt đổ dài dưới ánh tà dương, tự nhiên cảm thấy vô cùng buồn chán. Trong khoảnh khắc đó, cô phát hiện ra rằng, hóa ra thích không chỉ là chuyện tuyệt đẹp giữa hai người, có thể cũng có người vì thích mà ruột đau như cắt. Rõ ràng đều có chung tâm trạng, mà kết quả lại khác nhau, người vui người buồn, hơn nữa không thể kết luận một cách đơn giản ai đúng ai sai. Cô không thể thương tượng, nếu sau này giữa cô và Trần Tâm xuất hiện một người khác thì sẽ thế nào, sẽ phải làm thế nào.

Trong buổi chiều tà đó, Phương Hồ thấy rùng cả mình.

6

Hôm kì thi làm đề chung của thành phố kết thúc, vì muốn chúc mừng sinh nhật Tô Khải một mình mà Lâm Gia Mạt đã nộp bài trước, cô cầm quà chạy đến trước cửa phòng thi của Tô Khải và đứng chờ. Tô Khải là top ra cuối cùng, nhìn thấy Lâm Gia Mạt đứng trước cửa, anh sững sờ hỏi: “Sao em lại sang lớp anh? Em không thi à?”.

“Sao có chuyện đó được! Em nộp bài sớm!”. Lâm Gia Mạt kéo Tô Khải đến góc hành lang nói.

“Làm anh giật cả mình...”. Tô Khải vỗ tay lên ngực: “Sao vậy? Có chuyện gì thế em?”.

“Cũng không có chuyện gì cả”. Lâm Gia Mạt cúi đầu nhìn mũi bàn chân của mình, nói: “Hôm... hôm nay không phải là sinh nhật anh đó sao? Chúc mừng sinh nhật anh!”.

“Đến tận nơi chúc mừng anh à! Cảm ơn em nhé!”. Tô Khải cười vui vẻ nói.

“Vâng... còn nữa... cái này tặng anh!”. Lâm Gia Mạt rút từ ba lô ra một chiếc túi đã gói rất đẹp, ngượng ngùng đưa cho Tô Khải.

“Wow! Còn có quà nữa à? Xúc động quá!”. Tô Khải hào hứng bóc gói quà ra, bên trong là một đôi băng tay bóng rổ.

Lâm Gia Mạt đưa tay vuốt tóc, nói: “Cái này là em tặng đó nhé...”.

“Ừ! Anh biết, cảm ơn em! Nhưng chắc là đã tởm nhỉ? Sao em lại mua đồ đắt tiền như vậy!”. Tô Khải lại gói lại cẩn thận.

“Cũng không đắ t lắ m... nhưng từ sau trở đi chơi bóng anh nhớ đeo nhé!”. Lâm Gia Mạt nhắ c lại.

“Ừ! Ngày nào anh cũng đeo!”. Tô Khải trịnh trọng cam đoan.

Lâm Gia Mạt nhìn Tô Khải cá t món quà vào ba lô với vẻ hài lòng, vì đi thi nên bên trong không đựng nhiề u sách vở, một vật màu đỏ rắ t nổi bật nắ m bên trong.

“Cái gì vậy anh? Quà Trịnh Tuyề t tặng anh à?”. Lâm Gia Mạt hỏi với giọng buồ n buồ n.

“Cái này á?”. Tô Khải lôi ra cho cô xem, nói: “Không, cuồ n tiểu thuyề t thôi, Trịnh Tuyề t muồ n đọc nên anh đã mượn cho cậu á y, gầ n đây cuồ n này rắ t hot, tên truyện là Lầ n đầ u tiên thân mật, em đã đọc bao giờ chưa?”.

“Cuồ n Lầ n đầ u tiên thân mật à! Em có nghe mọi người nói đế n nhiề u, nghe bảo rắ t cảm động!”. Lâm Gia Mạt đón lắ y giờ má y trang ra xem, hỏi với vẻ rắ t hào hứng.

“Em có thích đọc không? Nế u thích thì cứ đọc trước đi!”. Tô Khải mỉm cười nhìn Lâm Gia Mạt đang câ m cuồ n sách với vẻ rắ t nâng niu, nói.

“Hả?”. Lâm Gia Mạt sừng số t ngắ ng đầ u lên, lưỡng lự đáp: “Không câ u đâu... như thề không hay lắ m, không phải Trịnh Tuyề t vẫn muồ n đọc đó sao”.

“Mượn vài ba ngày đâu có sao, em cứ đọc trước đi”. Tô Khải đón lắ y ba lô của Lâm Gia Mạt và bỏ ngay cuồ n truyện vào.

“Cảm ơn anh nhé!”. Lâm Gia Mạt vui vẻ nói.

“Gì mà khách sáo thế!”. Tô Khải khua tay: “À, lát nữa đi ăn cùng bọn anh nhé, đến nhà hàng Vũ Hoa, anh tổ chức sinh nhật!”.

Lâm Gia Mạt còn chưa kịp nói gì, Tô Khải đã đưa mắt nhìn ra chỗ khác và ra sức vẫy tay, Lâm Gia Mạt quay sang nhìn, chỉ thấy Trịnh Tuyết đang đeo ba lô, chậm rãi bước về phía họ. Cô gật đầu chào Lâm Gia Mạt rồi quay sang nói với Tô Khải: “Cậu thi thế nào?”.

“Cũng được, điểm trung bình chắc không khó!”. Tô Khải cười nói.

Lúc này đây Lâm Gia Mạt mới sực nhớ ra Tô Khải cũng phải thi, thế mà cô không hỏi thăm câu nào, như người sợ bị thua một nước, cô cũng vội vàng hỏi: “Đúng vậy! Anh toàn nói Triệu Diệp, còn anh thì sao?”.

“Em không tin tưởng anh thế cơ à?”. Tô Khải há t hàm nói: “Nếu làm bài không ra gì thì anh đâu còn mặt mũi nào làm đội trưởng đội bóng của trường nữa! Hơn nữa, anh còn có vũ khí bí mật nữa mà!”.

“Vũ khí bí mật gì vậy?”. Lâm Gia Mạt tò mò hỏi.

Tô Khải nhìn Trịnh Tuyết bằng ánh mắt rất dịu dàng, cười đáp: “Em hỏi chị ấy sẽ biết”.

Lâm Gia Mạt lại quay sang nhìn Trịnh Tuyết với vẻ thắc mắc, Trịnh Tuyết ngại ngùng cúi xuống nói: “Đừng nghe anh ấy nói linh tinh, chỉ là lấy vợ của chị xem trước khi thi thôi”.

“Chị ấy là SheRa⁽¹⁾ mà! Thế đã đủ để tiếp cho anh sức mạnh rồi!”. Tô Khải trêu mà không hề ngại ngùng.

“Thôi đi!”. Trịnh Tuyết khẽ vỗ Tô Khải một cái, nói: “Bây giờ đi luôn chứ? Lâm Gia Mạt đi cùng bọn mình nhé”.

Lâm Gia Mạt nhìn bọn họ trêu chọc nhau mà thấ y lòng xót xa, cô cười gượng rô i lắ c đầ u, nói: “Em không đi đâu, hai người chơi vui vẻ nhé!”.

“Không được! Hôm nay sinh nhật anh, em buộc phải đi! Em đừng lo, toàn là người em quen thôi mà, lát nữa Triệu Diệp cũng sẽ đé n!”. Tô Khải nói.

Lâm Gia Mạt đang định từ chồ i lầ n nữa thì từ xa đã nghe thấ y tiế ng gọi của Triệu Diệp, cậu chạy đé n và nhìn Lâm Gia Mạt với vẻ mừng rỡ nói: “Sao cậu lại ở đây! Tô Khải bảo tớ mời cậu đi ăn cùng, tớ còn chưa kịp nói với cậu! Thấ y cậu nộ p bài sớm như vậy tớ số t ruột quá! Chắ c là cậu biế t chuyện rô i nhi!”.

Dĩ nhiên là Lâm Gia Mạt không biế t Tô Khải đã có ý định mời cô đi cùng từ trước, cô cũng ngại nói với bọn họ rằ ng nộ p bài sớm là để đé n tặng anh quà, nên đành phải “thế à” cho qua chuyện rô i miễn cưỡng theo họ đé n nhà hàng Vũ Hoa.

Nề u không tính đé n tâm trạng u buồ n của Lâm Gia Mạt thì bữa cơm hôm đó diễn ra rấ t vui vẻ. Ngày hôm đó đé n dự về cơ bản đầ u là người trong đội bóng, khô i 10 chỉ có Triệu Diệp và Lâm Gia Mạt. Trong bữa ăn, ngoài việc quan tâm đé n Trịnh Tuyế t, Tô Khải cũng mắ y lầ n gắ p thức ăn cho Lâm Gia Mạt.

Đám con trai trong đội bóng ăn như hổ vồ , thức ăn vừa được đưa lên, Lâm Gia Mạt chưa kịp câ m đũa, rừ ng đũa tua tua đã thi nhau tắ n công mục tiêu, đọi đé n khi cô chuẩn bị câ m đũa lên, đầ u bên kia đã bắ c thẳng bằ ng tay.

Triệu Diệp hậm hực phản đố i: “Không ai như các anh! Chẳngbiế t nhường bọn em gì cả! Chỉ bắ t nạt các em nhỏ thôi!”.

Tô Khải liền cười mỉa ngạo cậu: “Thôi đi! Cậu mà còn nhỏ thì Trung Quốc còn ai lớn”.

Triệu Diệp vừa múc canh cho Lâm Gia Mạt vừa nói: “Cậu thấy chưa, bọn mình phải xông pha trận mạc thôi! Cậu phải ăn nhanh lên, bọn họ không nhường cậu đâu!”.

“Đúng vậy, bọn anh đâu có được chu đáo như em!”. Tô Khải tiếp lời với ẩn ý khác.

Lâm Gia Mạt liền xỉ mặt xuống, Triệu Diệp cũng ngại, cầm muôi canh gõ vào Tô Khải. Trịnh Tuyết ngồi bên liền kéo ống tay áo anh nói: “Cậu đừng trêu em ấy nữa!”.

“Anh biết rồi, Triệu Diệp học Lôi Phong làm việc tốt, nhiệt tình giúp đỡ bạn gái thôi mà, Lady first!”. Tô Khải cười ranh mãnh nói.

“Đúng vậy! Em làm việc tốt đây nhé! Chị Trịnh Tuyết đưa bát đây! Em múc canh cho chị!”. Triệu Diệp ranh mãnh đáp.

“Thôi thôi! Cậu ăn cây nào rào cây ấy đi!”. Tô Khải ngăn tay cậu lại nói.

“Thôi đi! Gia Mạt cậu nhìn coi, lại còn nói tởm mà không biết ngượng!”. Triệu Diệp ngồi bên cạnh trêu.

Mọi người không ai biết được tâm sự của Lâm Gia Mạt, mắt thấy tim đau, nhìn cô mỗi lúc một buồn hơn. Cô không để tâm đến những câu trêu chọc của Triệu Diệp, cầm cốc lên rót đầy bia, đứng dậy nói: “Mãi ăn, chưa kịp chúc mừng sinh nhật! Em dẫn đầu nhé! Chúc anh sinh nhật vui vẻ!”.

Tô Khải cũng nâng cốc lên nói: “Lâm Gia Mạt vẫn là người tử tế nhất! Cảm ơn em, nhưng một ngày chúc một lần là được rồi, nếu không anh lại thấy mình già hơn em!”.

Triệu Diệp ngò ì bên cạnh hỏi với vẻ kinh ngạc: “Cậu chúc một lần nữa?”.

Lâm Gia Mạt cười buồ ãn gật đầ ù và đưa cô c bia lên miệng.

Tô Khải vội nhắ c: “Ầ y, em chỉ uố ng tượng trưng thôi! Em định uố ng thật à? Triệu Diệp, sao lúc này cậu không quan tâm gì nhi?”.

Triệu Diệp kéo Lâm Gia Mạt nói: “Cậu đừng uố ng, nhắ p một ngụm là đượ rõ ì, còn lại để tớ uố ng hộ cho!”.

“Không sao, tớ uố ng đượ!” . Lâm Gia Mạt ngửa đầ ù lên, uố ng ừng ực một hơi hế t sạch.

Các thành viên trong đội bóng có mặt ở đó đầ ù vỗ tay tán thưởng, đầ ùng thanh hò cô uố ng tiế p, Lâm Gia Mạt cũng không từ chố ì, ngày hôm đó cô đã chúc mừng sinh nhật vô số lần, mỗi lần chúc lại uố ng một hơi, chỉ muố ãn góp đầ ù số lần sinh nhật của Tô Khải trong cả cuộc đời. Triệu Diệp và Tô Khải đầ ù không ngăn đượ cô, đành phải tròn mắ t nhìn cô say đầ ù.

Sau khi tàn cuộc, Tô Khải dặn dò má y câu rõ ì đưa Trịnh Tuyế t về . Triệu Diệp đưa Lâm Gia Mạt về ã nhà, khó khăn lắ m cậu mới để Lâm Gia Mạt ngò ì đượ trên khung xe đạ của mình, vòng tay giữ lắ y cô. Lâm Gia Mạt ngắ t ngư dựa vào ngực Triệu Diệp, miệng lắ m bắ m bài Rắ t yêu rắ t yêu anh.

Triệu Diệp biế t không thể đưa cô về ã nhà trong trạng thái thế này, nên đành phải chớ cô quanh vành đạ hai hai vòng.

Đế ãn khi Lâm Gia Mạt tỉnh rượu, trời đã tồ ì. Cô hạ thắ p người xuố ng ghi đầ ùng, không hát nữa, cũng không tựa vào Triệu Diệp nữa. Giữa lưng cô và ngực Triệu Diệp có làn gió mùa hè ngọt ngào thổi qua.

Triệu Diệp ra sức đạp xe, hỏi: “Cậu có đau đầu không? Còn khó chịu không?”.

“Không”. Lâm Gia Mạt nhắm mắt lại, để cho gió mát phả vào mặt mình nói.

“Có biết không? Tớ đã chở cậu hai vòng quanh Ung Hòa Cung rồi đấy!”.

“Ừ”.

“Bây giờ về nhà nhé?”.

“Ừ”.

“Gia Mạt...”.

“Hà...”.

“Hôm nay thực ra cậu không vui đúng không?”.

“Gì cơ?”.

Triệu Diệp hít một hơi nói: “Chắc chắn là cậu không vui, vì cậu không vui, nên tớ cũng thấy buồn theo”.

“...”.

Lâm Gia Mạt không trả lời, cô đã khóc thê m, vì sau lưng cô, Triệu Diệp cất tiếng hát bài Rất yêu rất yêu anh, cậu hát cho đến khi đưa cô về đến nhà.

Phương Hồ i nói, từ đó trở đi, Lâm Gia Mạt đã thay đổi hoàn toàn, cô cũng không biết đây là cảm giác như thế nào, chỉ biết rằng đột nhiên Lâm Gia Mạt trở nên trầm lặng hơn, sống nội tâm hơn, tình cảm đó dường như đã trải qua một quá trình chung

cấ t. Và chỉ một sự khác biệt này, đã khiế n cho cuộc đời của họ đi về hai phía khác nhau.

Giữa tiếng kèn ồn ào và những điệu múa tập thể rộn ràng, mùa hè năm đó đã dần dần trôi qua.

Sau đó Phương Hồ i cũng không còn mặc short giả váy nữa, nhà trường phát cho học sinh đồng phục áo phông, quần đen, áo có hai màu là màu vàng và đỏ, bên trên có in chữ “vũ” rộng bay phượng múa rất to. Điều này khiến Phương Hồ i thở phào nhẹ nhõm, điều cô mong muốn nhất là được hòa mình trong đám đông và không bị người khác chú ý, bộ đồng phục này đã giúp được cho cô việc đó.

Sau khi nghỉ hè, trường F yêu cầu học sinh khối 10, ngoài buổi cuối tuần, sáng nào cũng phải đến trường tập múa 3 tiếng đồng hồ. Phương Hồ i nghĩ ngày nào cũng đi đi lại lại như vậy rất nóng nực, phiền hà và thế là cô liền ở lại nhà bà nội.

Nhà bà nội cô ở quận Đông Thành, là khu nhà ở thường thấy trong các khu ngõ nhỏ ở Bắc Kinh, ba nhà chung một khoảnh sân, hàng xóm chào hỏi nhau thường sử dụng cách xưng hô trong gia đình, mở miệng ra là “chú ba”, “cô cả”, gần gũi như người một nhà. Nhà bà Phương Hồ i ở ngôi nhà phía Bắc và nửa gian nhà phía Tây được làm thêm sau này. Hai ông bà sống ở phòng phía Bắc, Phương Hồ i đến thì ở căn phòng nhỏ chẳng khác gì chuồng chim câu ở phía Tây. Trong sân có vòi nước công cộng, lúc lấy nước gặp mọi người, đều khách khí nói “bác lấy trước đi, bác lấy trước đi!”. Nhưng không có nhà vệ sinh, nếu đi vệ sinh thì phải đến nhà vệ sinh tập thể của ngõ. Phía Bắc khu vệ sinh có một cửa hàng tạp hóa, hồ i nhỏ Phương Hồ i đều mua kem, ô mai ở đó, giờ đã phát triển hơn, cũng có bày tủ kem, bán kem ngon. Đi tiếp đến con ngõ nhỏ

phía trước có cây hòe rất to, buổi xế chiều các cụ ông thường cời trà trên ngô ì ở đó, nhóm thì chơi cờ tướng, nhóm thì tán gẫu, mọi người đều nói những người sống ở hoàng thành thường thích nói chuyện chính trị. Trong tiểu thuyết Trà quán của Lão Xá⁽¹⁾ có miêu tả rằng trong quán trà người ta dán tờ giấy ghi rằng “miễn bàn quốc sự” là rất đúng sự thật, đến bây giờ dân tình vẫn không kiểm soát được cái miệng của mình. Thịnh thoảng có cô mặc bộ quần áo rộng thùng thình đi ra, tụ tập lại chuyện trò tíu tít, nói con ông nọ bà kia thế nào thế nào. Các cụ già gặp nhau, bao giờ cũng hỏi “ông ăn chưa”, hoặc không thì hỏi “lát nữa đi dạo chứ?”.

Theo cách nói như hiện giờ thì Phương Hồ ì đang ôn lại những nét đặc sắc, đậm đà của văn hóa Bắc Kinh, chính vì thế cũng không thấy quá buồn tẻ.

Sau khi tập múa xong, đám Trà trên Tâm thường đến nhà bà Phương Hồ ì chơi một lát. Hồ ì đó cậu đang nghiên chơi guitar, những bài như Nhàn cỏ nhỏ, Tôi là chú chim non... cậu đã thuộc từ lâu, bắt đầu tập những bài mới như Lưu luyện phong trà và Những bông hoa đó, lúc hứng lên còn chơi được một đoạn bài Ở nơi khác của Hứa Ngụy. Trong đợt nghỉ hè, Kiên Nhiên cũng học chơi guitar, nhưng vẫn chỉ dừng ở giai đoạn sơ cấp với những bài như Bạn ngô ì cùng bàn. Hai đứa thường mang đàn guitar đến, thay nhau hát trong căn phòng nhỏ của Phương Hồ ì. Lâm Gia Mạt và Triệu Diệp không biết những thứ này, chỉ ngô ì bên cạnh nghe. Ông bà Phương Hồ ì thường chuẩn bị cho họ nhiều đồ ăn, đến là bỏ dưa hấu, luộc ngô, đặt một cái chậu to ở dưới để bỏ vỏ, bỏ hạt. Căn phòng chật hẹp, mặt trời chiếu xuống, càng nóng bức hơn. Phương Hồ ì bật chiếc quạt điện cũ kêu phành phạch ở mức to nhất, rồi mỗi người lại được phát một chiếc quạt nan. Nếu có muỗi thì đốt hương muỗi trước cửa.

Phương Hồ`i cười nói, qua đó có thể thấy hồ`i đó bọn họ số`ng tạm bợ và nhàn hạ biế`t bao, tiế`ng đàn guitar, tiế`ng quạt điện, tiế`ng nói chuyện hòa vào thành một, mùi hương muỗi, mùi dưa hấ`u, mùi mồ` hôi trộn lẫn vào nhau. Chắ`c là vì không nhìn thấy ngày chia tay nên thời gian lúc nào cũng trôi qua rấ`t chậm.

Và khi ngô`i trong căn phòng nhỏ bật điề`u hòa ở Australia, nghe cô kể những chuyện này, tự nhiên tôi lại cảm thấy bi ai. Một là vì tôi phát hiện ra rằ`ng, nỗi đau mà sự trưởng thành gây ra cho cô càng ngày càng rõ nét, hai là vì ở chỗ tôi, dường như cô không được an ủi một cách thực sự. Đột nhiên tôi có phầ`n nghi ngờ mình, không biế`t có thể làm cho cô nở một nụ cười rạng rỡ như vậy trước mặt tôi không. Giữa chúng tôi, né`u không có quá khứ, thì liệu sẽ có tương lai hay không?

Tuy nhiên Phương Hồ`i không nhận ra suy nghĩ của tôi, đôi môi cô khẽ má`p máy rô`i lại bắ`t đầ`u chậm rãi đọc tên Trầ`n Tầ`m.

Chắ`ng má`y chồ`c mà sinh nhật của Trầ`n Tầ`m đã đế`n, sinh nhật của cậu trùng ngày với tôi, thế` nên cũng sẽ gặp một vấ`n đề` như tôi, đó chính là số` người nhớ ngày này thì ít và số` người quên thì nhiề`u, nhưng vẫn phải lớn lên qua các kì nghỉ hè như vậy. Chính vì thế`, Trầ`n Tầ`m cũng đã quen với việc tổ chức sinh nhật cùng đám bạn thời để` chỏm chứ không phải tổ chức sinh nhật với bạn bè cùng lớp. Bây giờ có Phương Hồ`i rô`i thì dĩ nhiên lại phải khác, không thể bỏ rơi Phương Hồ`i, như vậy thì buộc phải gặp đám bạn đó một lầ`n nữa. Cuộc gặp gỡ lầ`n trước kế`t thúc trong tình trạng đó khiế`n Trầ`n Tầ`m cảm thấy không thoải mái, cậu quyế`t định điề`u hòa mâu thuẫn giữa hai bên. Vì cho dù là Phương Hồ`i hay đám Đườ`ng Hải Bắ`ng, đê`u là những người mà cậu không muố`n để` má`t. Hơn nữa, với tính cách của Trầ`n Tầ`m, cậu cũng không muố`n dính dáng đế`n những chuyện cũ. Cậu cho rằ`ng, chuyện đã xảy ra rô`i, hơn nữa lại không vui vẻ gì thì tốt nhấ`t là quên đi.

Ngày đầu tiên Trần Tâm gọi điện thoại cho từng đứa trong nhóm, nói với giọng rất kiên quyết rằng nhất định sẽ đưa Phương Hồ đi, thế nên bất luận là trước đây, Phương Hồ đã từng gặp chuyện gì, đều không nên để ý nữa. Bản thân cậu không để ý, bọn họ càng không cần thiết phải để ý. Đã thế nào thì cậu cũng thích Phương Hồ rồi, không còn cách nào khác.

Tôn Đào và Dương Tình cũng vui vẻ đồng ý. Trước đó Dương Tình đã đọc khá nhiều tiểu thuyết của Tịch Quyên⁽²⁾ nên rất đã cảm, cô nói, vì một cô gái mà Trần Tâm làm được như vậy là rất đàn ông, tình yêu này nên được ca ngợi, nên viết thành tiểu thuyết, quay thành phim, tóm lại là không nên phá. Cô kiên quyết đứng về phía bọn họ, kiên quyết phản đối mọi thế lực tà ác chia cắt đôi uyên ương, lại còn khẳng định như đinh đóng cột rằng, nếu bọn họ bỏ nhà ra đi, chắc chắn cô sẽ giúp họ mua vé, lại còn hỏi thêm là đến lúc đó có phải sẽ đi tàu đến Thượng Hải, sau đó lên thuyền sang Hồng Kông hay không, như thế sẽ phù hợp với tình tiết câu chuyện, rất tiểu thuyết.

Tôn Đào khá bình tĩnh, không để mị xia đến ảo tưởng tình yêu của đám con gái như Dương Tình, cậu nói với Trần Tâm bằng giọng rất chân tình rằng, nếu Trần Tâm làm thế cậu cũng không có ý kiến gì nhiều, vì Phương Hồ là bạn gái của Trần Tâm chứ không phải là bạn gái của cậu, nếu trước đây Dương Tình nói như vậy, chắc chắn cậu sẽ lừa cô. Nhưng trong chuyện này, với tư cách là bạn, lập trường chỉ có một, đó là Trần Tâm cảm thấy thoải mái. Còn về Phương Hồ, về mặt quan điểm, Tôn Đào vẫn không có thiện cảm.

Trần Tâm và Dương Tình đều không thích nghe những câu nói này của cậu. Ở đầu bên kia điện thoại, Dương Tình chửi rất thoải mái, hét trong phim: “Ông cứ nói đi! Nói đi! Nói cái để ch gì! Nói thêm lần nữa tôi sẽ không tha cho ông đâu!”. Thấy khó mà giữ yên

được thân, Tôn Đào vội cúp điện thoại, Trần Tâm cũng thấ y há hê vì những điề u câ n trút đã được Dương Tình trút hế t ra rồ i, cậu hậm hực một lúc lâu ở đầ u bên kia điện thoại rồ i mới gọi cho Ngô Đình Đình.

Sau khi nghe xong lời trình bày rấ t hùng hồ n của Trầ n Tầ m, Ngô Đình Đình liề n trầ m ngâm một lát, suy nghĩ của cô gầ n giố ng với suy nghĩ của Tôn Đào, vẫn chưa thể chấ p nhận một người như Phương Hồ i. Cô luôn có cảm giấ c rằ ng hai người này không hợp nhau, Phương Hồ i rấ t nhạy cảm, còn Trầ n Tầ m thì quá sôi nổi. Sự kế t hợp này sẽ làm đảo lộn cuộc số ng của nhau, càng cố gắ ng tiế p cận lại càng đau khổ. Tuy nhiên, Ngô Đình Đình không nói thẳng ra suy nghĩ của mình mà chỉ nhắ c nhớ Trầ n Tầ m rằ ng, Phương Hồ i không giố ng với cô, không thể coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Né u Trầ n Tầ m thật lòng thì phải rộng lượng trong chuyện này. Trầ n Tầ m biế t cô lại nhớ đế n Bạch Phong, nên không nói thêm gì nữa. Cuố i cùng Ngô Đình Đình còn nhận lời đế n hôm đó sẽ quan tâm, nói chuyện với Phương Hồ i, đờ ng thời khuyên cậu tồ t nhấ t nên đích thân đi nói với Đường Hải Băng chuyện này, vì rồ t cuộc chỉ có Hải Băng là người được chứng kiế n chuyện năm xưa, trong lòng vẫn có ác cảm.

Gầ n tồ i, Trầ n Tầ m đi tìm Đường Hải Băng. Hồ i bé, họ số ng trong cùng một con ngõ nhỏ, sau đó, má y đưa liên tục chuyển nhà cùng với công cuộc xây dựng của Bắ c Kinh, hiện giờ đã phân tán ở các nơi. Trầ n Tầ m đạp xe len lỏi quanh các tòa nhà ngó i đỏ, cậu nhớ lại những ngày còn nhỏ, cùng Đường Hải Băng đạp xe quanh các con ngõ bằ ng chiế c xe đạp Vĩnh Cửu của nhà, hồ i đó cậu còn bé, thậm chí còn không với đượ c tới yên xe, Đường Hải Băng luôn ở bên cạnh cậu, mỗi khi cậu không kịp phanh và ngã chổ ng kề nh, Đường Hải Băng đầ u vội xuố ng xe và đỡ cậu dậy, còn Trầ n Tầ m cũng luôn cam tâm tình nguyện đi trước dẫn đường, kéo chuông inh ỏi.

Hồ`i đó bọn họ làm những việc này rấ`t tự nhiên, cho đế`n tận bây giờ, Trầ`n Tầ`m nghĩ rằ`ng giữa bọn họ vẫn nên như vậy, cậu đã thích Phương Hồ`i thì Đường Hải Băng cũng nên ủng hộ và chơi với bọn họ, đâu đế`n mức phải gay gắ`t như thế`. Nghĩ vậy, Trầ`n Tầ`m lại đạp xe nhanh hơn.

Trầ`n Tầ`m đế`n khu sân nhà Đường Hải Băng thì gặp cậu vừa đi mua thuố`c lá vè`. Đường Hải Băng vui vẻ vẫy Trầ`n Tầ`m và chỉ tay vào chỗ mát bên cạnh rồ`i bước đế`n.

“Hôm nay sao lại có thời gian đế`n tìm tôi? Không phải các ông đang bận nhảy nhót đó sao?”. Đường Hải Băng hỏi.

“Haizz! Bọn tôi nhảy buổi sáng, giờ này nhảy có mà chề`t ngô`t à! Tôi biế`t ngay là ông quên rồ`i! Ngày mai là ngày gì ông có nhớ không?”. Trầ`n Tầ`m dựng chân chồ`ng xe đạp hỏi.

“Còn lâu tôi mới quên! Sinh nhật của ông chứ gì! Ngày mai có kế` hoạch gì không?”. Đường Hải Băng rút một điế`u thuố`c ra hỏi: “Làm điế`u nhế`?”.

“Tôi không hút! Tôi muố`n cả bọn cùng đi ăn với nhau, sau đó đế`n công viên Địa Đàn trượt băng!”. Trầ`n Tầ`m gạt tay cậu ta ra nói.

“Quên mấ`t việc ông là học sinh ngoan! OK! Ngày mai tôi và đám Tôn Đào sẽ đế`n!”. Đường Hải Băng rút bật lửa ra bật lên, châm thuố`c, rít một hơi dài.

“Hải Băng...”. Trầ`n Tầ`m lưỡng lự nói.

“Gì vậy?”.

“Ngày mai tôi sẽ cho cả Phương Hồ`i đi”. Trầ`n Tầ`m nhìn thẳng vào cậu ta nói.

Đường Hải Băng sững người ra một lát rồi ném ngay điếu thuốc xuống đất, di chân rồi nói lớn: “Sao ông vẫn không chịu bỏ ý định đó nhỉ! Gì mà nhu nhược thế! Con bé Phương Hồì đó...”.

“Thì cũng chỉ có mỗi chuyện thắ ng bạn thích Phương Hồì thôi cả p hai ché t thôi đúng không!”. Trầ n Tâm ngắ t lời Hải Băng nói: “Thế thì có sao? Có phải là Phương Hồì gié t đâu, cậu á y chẳng có lỗi gì cả”.

“Ông không hiểu! Không nên dây vào con bé đó... M.kiê p! Ông thử nghĩ xem, không được xơ múi gì thì đời nào Lí Hạ phải bán mạng vì nó?”. Đường Hải Băng bực bội nói.

“Nhưng Phương Hồì cũng có bắ t Lí Hạ đi đánh nhau với người ta đâu! Hải Băng, ông hãy tin tôi, Phương Hồì không phải là hạng người như vậy”. Trầ n Tâm nói với giọng rá t khắ t thié t.

“Tin ông? Tôi được tận mắ t chứng kiế n chứ có phải không đâu!”. Đường Hải Băng đắ y cậu ra nói.

“Tận mắ t chứng kiế n thì có sao? Ông đâu phải là Lí Hạ, ông bié t cậu ta nghĩ gì chắ c? Hơn nữa vé t thương đó là chẳng may! Đâu có phải ai cô tình sắ p đặt gì đâu! Phương Hồì cũng không ngờ ké t quả lại như vậy! Sớ ng ché t có sớ rồi, Bạch Phong cũng đã từng dính vào vụ này, ông nói cậu ta là kẻ xắ u được không?”. Trầ n Tâm ra sức thanh minh cho Phương Hồì.

“M.kiê p! Vì nó mà ông dám lờ Bạch Phong ra để lắ y ví dụ! Tôi nói cho ông bié t trước nhé, ông đừng bao giờ nói ra những câu này trước mặt Đình Đình! Né u không nó sẽ hận ông lắ m đắ y!”.

“Tôi bié t!”. Trầ n Tâm bực bội nói: “Hải Băng, tôi chỉ thích Phương Hồì thôi, vé lâu dài tôi cũng không dám nói, nhưng ít nhắ t hiện tại chắ c chắ n tôi vẫn muớ n đế n với Phương Hồì,

nếu là anh em thì ông cũng đừng khuyên tôi nữa, ngày mai mọi người gặp nhau vui vẻ. Được hay không? Ông nói đi!”.

Đường Hải Bằng lạnh lùng nhìn cậu nói: “Tôi hiểu rồi! Tôi cũng không tranh cãi với ông nữa, nhóc ạ, tôi nhường ông! Nhưng tôi nói trước nhé, sớm muộn gì cũng có ngày ông không chịu được đâu! Ngày mai mà ấ y giờ? Tôi đi!”.

“Hả?”. Trần Tâm không ngờ Hải Bằng lại đờ ng ý nhanh như vậy.

“Hả cái gì! Mấ y giờ?”. Đường Hải Bằng bực bội nói.

Trần Tâm báo giờ hẹn, Đường Hải Bằng cũng không nói thêm gì nữa mà đi lên nhà. Trần Tâm cứ có cảm giác rằng chuyện này không vui vẻ gì, nhưng cũng không có cách nào để trút bực. May mà cũng tạm gọi là giảng hòa được cho bọn họ, mọi thứ đã sắp đặt ổn thỏa, chỉ còn thiếu mỗi việc thông báo cho Phương Hồ i nữa thôi, Trần Tâm định tới về nhà gọi điện thoại cho cô sau.

Nhưng cậu không thể ngờ rằng, tới hôm đó cậu không sao tìm được cô.

8

Sau khi về đến nhà, Trần Tâm liền gọi điện thoại đến nhà bà nội Phương Hồì, bình thường bà cụ rất hồ hởi, nhưng hôm đó lại trả lời bằng giọng rất lạnh lùng: “Phương Hồì không có nhà”. Không đợi Trần Tâm hỏi gì thêm, đầu bên kia đã cúp máy. Trần Tâm cũng thấy thất vọng, tiếp đó lại gọi điện thoại đến nhà Phương Hồì, ba cô nhấc máy, cũng vẫn lạnh lùng như vậy và câu trả lời vẫn là câu “Phương Hồì không có nhà” khiến cậu sững sờ tởm.

Tự nhiên Trần Tâm không biết phải làm thế nào.

Cậu phát hiện ra rằng mình không có cách nào, không biết cô đã đi đâu, không biết cô đang làm gì, thậm chí không biết phải tìm cô bằng cách nào để hỏi cô.

Tôi nghĩ cảm giác đó chắc chắn rất tuyệt vọng, rõ ràng là rất gần gũi nhau, nhưng lại có thể xa cách nhau chỉ trong một tích tắc, một điều đáng sợ là, cậu không biết rốt cuộc khoảng cách này là bao xa.

Hồì đó Trần Tâm vẫn còn rất trẻ, cậu không cam tâm khi phải đối mặt với sự hụt hẫng này. Cậu không dám gọi điện thoại đến nhà Phương Hồì nữa, thế là cậu liền nhờ đám bạn thời để chớm và bạn bè cùng lớp, Triệu Diệp, Lâm Gia Mạt, Ngô Đình Đình, Tôn Đào, Dương Tình... gọi điện đến nhà Phương Hồì. Cậu biết có lẽ cách làm này rất gây phiền hà, cũng biết nó sẽ khiến đám bạn thời để chớm của cậu càng giảm lòng tin đối với Phương Hồì, nhưng cậu không còn quan tâm nhiều đến những chuyện đó. Cho đến bây giờ, đối với Trần Tâm, vẻ bí ẩn của Phương Hồì đã không còn là một sự cuốn hút, mà nói chính xác hơn là nỗi bất an và sự dằn vặt.

Tuy nhiên kể t quả vẫn làm cho cậu thất vọng, cho dù là ba Phương Hồ i hay bà nội cô, đều không nói cô đã đi đâu, hỏi đi hỏi lại vẫn chỉ là câu trả lời cô không có nhà.

Cứ như vậy, gầ n như mắ t cả một đêm, sáng hôm sau Trầ n Tầ m đạp xe đế n trường rấ t sớm, cậu quên hẳn sinh nhật của mình, cũng không còn hào hứng gì nữa. Cậu chỉ muố n nhanh chóng được gặp Phương Hồ i, hỏi cô xem rồ t cuộc là thế nào.

Gầ n như Trầ n Tầ m là người đầ u tiên đế n trường, cậu cũng không vào lớp mà ngồ i trên xe trước cổng trường và ngó nghiêng khắp nơi. Học sinh lầ n lượt kéo đế n, Trầ n Tầ m có quan hệ rộng nên không ít bạn bè đã lên tiế ng chào cậu, nhưng cậu cũng không đáp lại gì nhiề u, chỉ vẫy tay cho qua. Lúc vào trường, Vương Mạn Mạn cũng chúc mừng sinh nhật cậu, cậu cũng chỉ gậ đầ u. Trầ n Tầ m đứng đợi rấ t lâu, Phương Hồ i mới chậm rãi đi đế n, cô không đi xe, nhìn thấ y Trầ n Tầ m liề n vội chạy tới.

“Chúc... mừng sinh nhật cậu”. Phương Hồ i vừa thở hỏn hên vừa mỉm cười nói.

Nhưng Trầ n Tầ m không hề đón nhận mà lạnh lùng hỏi: “Hôm qua cậu đi đâu vậy?”.

“Hà?”. Bị hỏi, Phương Hồ i cũng ngớ người ra, không biế t phải trả lời thế nào, đành nói: “Tớ ở nhà cả ngày mà, không đi đâu cả...”.

“Vậy hà?”. Trầ n Tầ m cười gầ n một tiế ng rồ i quay đầ u dắ t xe đi.

Phát hiện thấ y Trầ n Tầ m không vui, đột nhiên Phương Hồ i mới sực nhớ ra đúng là hôm qua đã ra ngoài, cô đế n chợ để đặt cho Trầ n Tầ m một sợi dây chuyề n. Thời gian đó rấ t mớ t kiểu dây chuyề n có mặt là một chiế c bình thủy tinh nhỏ xinh, bên trong là

một loại chấ t lỏng, đựng một số hạt kim tuyế n lắ p lánh, trên mặt hạt vòng cũng có thể viế t chữ, sợi dây chuyề n mà Phương Hồ i đặt làm có viế t dòng chữ “Chúc mừng sinh nhật Trầ n Tầ m”. Phương Hồ i nghĩ chắ c là do Trầ n Tầ m tưởng rằ ng mình không chuẩn bị quà sinh nhật cho cậu nên cậu mới không vui như vậy, cô liề n lắ y từ trong ba lô ra sợi dây chuyề n nhỏ đó, kéo Trầ n Tầ m lại nói: “À, tớ nhớ ra rồi! Buổi chiề u tớ có đi ra ngoài một lát, tớ đi...”.

“Đừng nói dồ i nữa!”. Trầ n Tầ m há t tay cô ra nói: “Tớ hỏi cậu tớ i hôm qua! Tớ i hôm qua cậu đã đi đâu! Tớ phải nhờ hế t người nọ đế n người kia để gọi điện thoại về nhà cậu và nhà bà nội cậu, mọi người đề u bảo cậu không có nhà! Phương Hồ i, cậu cảm thấ y thật khó khăn khi phải nói thật với tớ như thế ́ hay sao!”.

Bàn tay Phương Hồ i ngượng ngừng dừng lại trong không khí, chiế c bình nhỏ trên sợi dây chuyề n lắ c lư qua lại giữa hai đũa, cuố i cùng rơi xuô ng đấ t, vỡ tan, dòng chữ “Chúc mừng sinh nhật Trầ n Tầ m” cũng vỡ tan, bám đầ y bụi bẩn. Phương Hồ i nhìn Trầ n Tầ m bằ ng ánh mắ t buồn bã rồi từ từ rứt tay về ̀.

Trầ n Tầ m không hề xuô ng thang mà hỏi tiế p: “Cậu nói gì đi chứ! Tớ i qua cậu đã đi đâu?”.

“Ở nhà”. Phương Hồ i mím chặt môi nói.

“Phương Hồ i!”. Trầ n Tầ m gầ n như hét lên: “Cậu đừng...”.

“Ở nhà mẹ tớ”. Giọng Phương Hồ i rấ t nhỏ, nhưng vẫn đủ để Trầ n Tầ m chấ m dứt ngay lập tức cơn thịnh nộ: “Ba mẹ tớ... li hôn mà”.

Sân bóng vang lên tiế ng kèn tập hợp, Phương Hồ i cúi đầ u đi qua chỗ Trầ n Tầ m, Trầ n Tầ m ngậ ngừng kéo ô ng tay áo của cô, nói nhỏ: “Tại sao không nói cho tớ biế t...”.

“Tớ không muốn mình khác với mọi người”.

Phương Hồ`i hít một hơi thật sâu, giã`ng khỏi tay Trầ`n Tầ`m, quẹt nước mắt rô`i chạy về` phía sân bóng.

Trầ`n Tầ`m cảm thấ`y trái tim cậu như bị vật gì đó đâm vào đau nhói. Cậu lặng lẽ cúi xuố`ng, nhặt từng hạt vòng lên, hạt vòng trắ`ng đã biế`n thành màu đen thui, nét chữ bên trên càng khiế`n trái tim cậu tê tái. Cậu chỉ muố`n bước đế`n xin lỗi Phương Hồ`i ngay lập tức, nhưng đột nhiên cậu lại sực nhớ ra rằ`ng, khi cậu đuổi theo Phương Hồ`i, lời nói mà cậu đưa ra trước cô chắ`c chắ`n không phải là lời xin lỗi.

Thực ra ba mẹ Phương Hồ`i li hôn từ khi cô còn học câ`p hai. Những người thuộc thê` hệ đó thực sự không may mắ`n, hồ`i nhỏ đầ`t nước vừa mới giải phóng, cả đầ`t nước đê`u ở trong giai đoạn phục hồ`i, khổ cực muôn phầ`n. Đi học lại rơi vào thời kì Cách mạng văn hóa, tá`t cả các trường đê`u ngừng giảng dạy, bá`t luận anh học giỏi đế`n đâu cũng phải dừng việc học lại, lên núi, về` vùng nông thôn, tham gia vào các binh đoàn, bị phân bổ về` mọi miề`n của tổ quốc, biề`n biệt má`y năm trời, xa nhà hàng nghìn cây số`. Đợi đế`n khi Cách mạng văn hóa kắ`t thúc, các trí thức tiế`p tục được học hành, lúc phân bổ công tác, hầ`u hế`t đê`u ở tỉnh khác. Khó khăn lắ`m chính sách của nhà nước mới cho phép họ trở về` quê hương, mọi thứ ổn định trở lại, nhưng số`ng yên ổn chưa đầ`y hai năm, thì kinh tế` thị trường rơi vào tình trạng khủng hoảng, giai đoạn cắ`t giảm biên chế` bá`t đầ`u, tình trạng thấ`t nghiệp lại phổ biế`n.

Ông Phương Kiế`n Châu - ba của Phương Hồ`i đã trải qua cả quá trình đó. Suy nghĩ của ông cũng không thoá`ng, không thể lí giải tại sao một doanh nghiệp quốc doanh đang làm ăn như thế` mà lại phá sản, tại sao các anh em công nhân lại phải khăn gói về` quê, ông có tay nghề` tốt như vậy, vẽ đẹp như vậy, tại sao lại thấ`t nghiệp? So

với người cha, mẹ của Phương Hồ`i - bà Từ Yê`n Tân lại lạnh lợi hơn nhiê`u, bà đã tự mở cửa hàng buôn bán nhỏ từ lâu, thời gian đầ`u là bán gạo ven đường, sau đó là mua bán đồ` nhưng len, cái gì kiế`m được tiề`n là bà làm cái đó, dầ`n dầ`n tích lũy được một số` tiề`n khá lớn.

Các nhà xã hội học nói rấ`t đúng, cuộc hôn nhân ổn định nhấ`t là những cuộc hôn nhân mà nề`n tảng kinh tế` và địa vị xã hội của người đàn ông cao hơn người đàn bà một chút và cuộc hôn nhân không ổn định nhấ`t là những cuộc hôn nhân mà nề`n tảng kinh tế` và địa vị xã hội của người đàn bà cao hơn hẳn người đàn ông, ví dụ như ba mẹ Phương Hồ`i. Họ li hôn không phải vì hai bên không còn tình cảm với nhau, mà chỉ là do sự ảnh hưởng của xã hội lớn hơn rấ`t nhiê`u so với sự ảnh hưởng của suy nghĩ cá nhân.

Sau khi li hôn, Phương Hồ`i đã theo ba, thỉnh thoảng lại sang ở với mẹ má`y ngày. Mặc dù cô không muố`n thừa nhận ba mình là người nhu nhược, nhưng thực ra cũng hiểu mình đã đứng ở bên yế`u thế`. Cô cảm thấ`y ba câ`n cô hơn, má`t đi một gia đình trọn vẹn, đố`i với cô, giàu có hay nghèo hèn đẽ`u không còn nghĩa lí gì cả. Hơn nữa, cô vẫn có phầ`n nào trách mẹ, bấ`t luận xuấ`t phát từ lí do gì, kế`t quả vẫn là vì tiề`n mà mẹ đã bỏ rơi cô.

Tôi cảm thấ`y tính cách đặc biệt của Phương Hồ`i là do những vấ`n đề` này trong cuộc số`ng tạo nên. Tuy nhiên, với tư cách là một kẻ bàng quan, một người đã trưởng thành như tôi có thể nhận ra những điểm này, còn đố`i với Trầ`n Tầ`m - chàng trai hồ`i đó vừa mới trải qua sinh nhật lầ`n thứ 16, tôi nghĩ chắ`c cậu vẫn chưa thể hiểu. Chưa thể hiểu nên không thể quan tâm, không thể quan tâm sẽ vô tình gây tổn thương, vô tình gây tổn thương sẽ khiế`n cả hai trở nên xa cách hơn.

Và cũng có thể, sự nông nổi, bông bột của tuổi trẻ đã khiến họ rơi vào vòng tuấn hoàn xấu.

Buổi tập múa ngày hôm đó, Trần Tâm cứ để đầu óc tận đầu tận đầu, cậu theo dõi Phương Hồ i rất sát, buổi tập vừa kết thúc là chạy ngay đến chỗ cô.

“Lát nữa đi cùng nhé!”. Trần Tâm nói với vẻ ngượng ngùng: “Tổ chức sinh nhật cho tớ”.

Phương Hồ i không nói gì, câu nói của Trần Tâm lúc sáng khiến cô thấy hơi buồn, nhưng dù gì thì hôm nay cũng là ngày sinh nhật của Trần Tâm, cô cũng không muốn để cậu mất vui. Nếu nói năm ngoái bọn họ xảy ra chuyện thì cô sẽ rụt rè lựa chọn việc chia tay để chấm dứt mọi chuyện. Nhưng năm nay cô lại không hạ được quyết tâm này, không phải vì cô đã trở nên dũng cảm, có thể gánh chịu mọi chuyện, mà vì cô đã trở nên nhút nhát hơn, nhút nhát đến mức không dám ra đi, chỉ sợ để mất.

“Hôm qua tớ đã sắp xếp ổn thỏa hết rồi, nhưng không thể nào tìm được cậu... Tớ sốt ruột vô cùng, thực sự không yên tâm. Phương Hồ i, từ nay trở đi, bất luận đi đâu, cậu cũng phải để cho tớ tìm được cậu nhé?”. Trần Tâm nhìn cô, càng nói càng âm ỉ hơn.

“Còn cái này... tớ đã nhật lên hết rồi. Tớ rất thích, về nhà tớ sẽ rửa sạch, tớ sẽ giữ mãi... tớ...”. Trần Tâm xòe tay ra, trên tay cậu là mấy hạt vòng viết dòng chữ “Chúc mừng sinh nhật Trần Tâm”, vì nắm trong tay khá lâu nên mồ hôi lòng bàn tay đã làm cho sạch hơn.

“Ừ”. Thầy vậy, Phương Hồ i có vẻ cũng đã mềm lòng hơn, cô gật đầu nói: “Thế thì về nhà mẹ tớ với tớ trước đã nhé, tớ lầy ít đồ, tớ i nay tớ không ở đó nữa”.

“Ừ! Để tớ chở cậu!”. Trầ `n Tầ `m vui vẻ nói.

Trên đường, hai đứa vẫn chưa làm lành được hẳn với nhau, cả hai đê `u không nói gì, đạp xe rẽ má `y lâ `n là đê `n ngoài Triê `u Dương Môn.

Trầ `n Tầ `m hỏi: “Nhà mẹ cậu ở đây à?”.

“Ừ, từ đây rẽ vào là đê `n!”. Phương Hồ `i vỗ vào lưng cậu nói.

Con đường đó ngay cạnh siêu thị Hoa Phỏ, đột nhiên Trầ `n Tầ `m sực nhớ ra phản ứng đặc biệt của Phương Hồ `i trong lâ `n đi du xuân đó, cậu liê `n hỏi: “Lâ `n trước bọn mình đê `n đây mua đồ ` ăn, có phải cậu nhìn thầ `y mẹ cậu hay không?”.

Phương Hồ `i sững người ra một lát rô `i nói: “Ừ...”.

“Tớ cũng nghĩ chỉ ở bên kia đường, tại sao cậu lại không đi! Nhưng gặp mẹ cậu cũng có sao đâu”. Trầ `n Tầ `m nói.

“Tớ không muố `n để mẹ tớ nhìn thầ `y, rẽ trái, đê `n rô `i”. Phương Hồ `i bình thản nói.

Trầ `n Tầ `m xuố `ng xe, nhìn khu nhà ở cao câ `p trước mặt với vẻ sững sồ `t: “Ở đây hả?”.

“Ừ, cậu đợi tớ một lát, tớ sẽ ra ngay!”. Phương Hồ `i nhảy xuố `ng xe nói.

Hồ `i đó hầ `u hế `t người Bắ `c Kinh còn chưa bao giờ nghe nói đê `n nhà liê `n kê ` hai tâ `ng, trong khi khu nhà mà mẹ Phương Hồ `i ở, chính là hoa viên Cự Long, tá `t cả các ngôi nhà đê `u là nhà liê `n kê ` hai tâ `ng. Trầ `n Tầ `m nhìn khu nhà ở cây cô `i xanh mát và đám trẻ con nước ngoài chạy ra chạy vào, bắ `t giác cũng phải than thầ `m về ` sự cách biệt của cuộc sồ `ng. Cậu chưa bao giờ nghĩ rằ `ng mẹ

Phương Hồ`i lại giàu có như vậy, nhìn Phương Hồ`i sẽ không thể phát hiện ra. Cậu không thể lí giải tại sao Phương Hồ`i lại không kể với cậu, cậu cảm thấy có tiền không có gì là xấu, thực sự không cần thiết phải giàu giết m.

Một lát sau, Phương Hồ`i đeo ba lô đi ra, Trần Tâm đạp xe đi một đoạn ngắn, cô vừa ra liền nhảy ngay lên xe, giờ cô đã quen với việc này.

“Bọn mình đi đâu vậy? Sao không gọi Lâm Gia Mạt và mọi người?”. Phương Hồ`i hỏi.

“Đến công viên Địa Đàn trượt băng, bọn mình không đi với bọn họ, năm nào tớ cũng tổ chức sinh nhật với đám Đường Hải Băng, phải nhanh lên một chút, chắc bọn họ đến rồi đấy”.

“Hả?”. Phương Hồ`i sững sờ hỏi.

“Không sao! Cậu cứ yên tâm, tớ đã nói với bọn họ rồi, bọn mình đã đến với nhau thì bọn họ sẽ không làm gì đâu. Sau này, tớ muốn cậu luôn cảm thấy rằng cậu giống với tất cả mọi người! Không có chuyện gì mà cậu phải sợ cả! Nhưng mà cậu không được giàu tớ chuyện gì nữa đâu đấy!”.

“Tớ không biết trượt băng...”.

“Tớ sẽ dạy cậu!”.

“Tớ...”.

“Ngồi chắc nhé! Tớ tặng tớ c đấy!”.

Trần Tâm đạp xe như bay, Phương Hồ`i ngồi sau không nói thêm gì nữa. Thật ra trong lòng cô thực sự không muốn, thực sự không muốn gặp lại Đường Hải Băng nữa, vì chỉ cần gặp lại, hai

người đi đầu sẽ nhớ đến chuyện cũ, chắc chắn đi đầu này sẽ không vui về gì. Nhưng thầy Trần Tâm quả quyết như vậy, cô cũng ngại từ chối.

Bắt đầu từ đó, dần dần bọn họ đã phát hiện ra khiếm khuyết của nhau. Nỗi sợ hãi mà vết rạn nứt nhỏ gây ra đã khiến họ phải âm thầm thỏa hiệp trong trạng thái thấp thỏm bất an, thậm chí hết sức nỗ lực để bù đắp. Tuy nhiên, tôi nghĩ có lẽ họ đã hơi mạnh tay và non nớt, có lẽ số phận đã đùa cợt với họ. Tóm lại là dần dần họ càng đi càng cách xa nhau hơn mà không ai cảm nhận được đi đầu đó.

9

Trần Tâm chở Phương Hồ i đến công viên Địa Đàn, người đã ṃm địa ṃm ḥi, lưng áo ướt sũng. Đường Hải Băng và mọi người đều đã đến, từ xa Tôn Đào vẫy tay gọi cậu. Có lẽ do quá căng thẳng nên khi nhảy xuống, quần Phương Hồ i đã bị kẹt trên gác-ba-ga, hai đũa loạng choạng, suýt nữa thì ngã.

“M.kiếp... ngó ngán thật!”. Đường Hải Băng nheo mắt nói với vẻ không thềm chấp.

Dương Tình đứng bên cạnh phì cười, Ngô Đình Đình véo cô một cái rồi cười bước đến nói: “Sao vậy? Vừa đến đã chào bọn này nhiệt liệt thế à?”.

“Đừng có thất đức thế! Vì sợ bọn cậu đợi lâu nên mới vội thế! Vừa nãy suýt nữa chân tớ còn bị chuột rút!”. Trần Tâm cười nói: “Phương Hồ i nhỉ?”.

Phương Hồ i rụt rè bước đến, đưa mắt nhìn một lượt, gật đầu coi như là chào mọi người.

“Lần trước đã biết nhau rồi, tớ không giới thiệu nữa nhé! Hôm nay cả nhóm chơi thật đã vào!”. Trần Tâm kéo Phương Hồ i về phía mình, nhìn Đường Hải Băng nói: “Hải Băng, ông bảo hôm nay đi ăn ở đâu? Chắc mọi người đã bàn với nhau cách chém tôi từ lâu rồi đúng không?”.

Đường Hải Băng cḥm một địu thục, chỉ tay sang bên kia đường nói: “Sang Mc Donald thôi! Lát nữa còn phải trượt băng nữa mà, đừng đi xa quá”.

“Ừ, đợi tôi cất xe đã rồi sang cả thế!”. Trần Tâm dắt xe vào bãi đỗ xe.

Phuong Hồ i không kịp bám theo cậu, cô đứng một mình giữa mọi người, nhìn rất lẻ loi.

“Hê! Cậu biết không?”. Đường Hải Bằng bước đến chỗ Phuong Hồ i, nhả ra một làn khói, nói: “Lí Hạ dạy tôi hút thuốc đây y”.

Phuong Hồ i run lên, sắc mặt lập tức tái nhợt, Ngô Đình Đình liền vỗ tay vào lưng Đường Hải Bằng, nói: “Cái ông này! Thật chẳng ra làm sao cả!”.

“M.kiê p! Nhẹ thôi! Tay bà như tay đàn ông, đánh đau chết đi được!”. Đường Hải Bằng liền hậm hực bỏ đi.

“Mặc kệ cậu ta!”. Ngô Đình Đình nói với Phuong Hồ i: “Cậu ta không biết ăn nói cho lắm!”.

Phuong Hồ i sợ sệt gật đầu, Trần Tâm cất xe xong liền chạy đến, kéo tay cô nói: “Nói xâu tứ sau lưng gì vậy, đi thôi!”.

Nắm chặt tay Trần Tâm, Phuong Hồ i đã phàn nào yên tâm hơn, bọn họ cùng lên cầu vượt dành cho người đi bộ trên cao và vào cửa hàng Mc Donald đối diện với công viên Địa Đàn.

Mấy đứa chọn một cái bàn lớn, vừa ngồi xuống ghế, Dương Tình đã trêu môi nói: “Trần Tâm, tớ muốn ăn kem côc socola”.

“Ok, Ok! Ăn cái gì cũng được!”. Trần Tâm cười nói: “Mọi người gọi gì nữa, nói cho mọi người biết là chỉ lần này thôi nhé! Sau lần này không được ăn nữa đâu! Đừng vượt quá 100 tệ là được”.

“Ba hamburger!”. Tôn Đào giơ ba ngón tay lên nói.

“M.kiê p! Ăn gì mà lắ m thê ! Định để no vỡ bụng à!”. Trầ n Tầ m hậ m hực nói.

“Ai bảo không ăn được! Ngày nào tôi cũng phải lao động cật lực, phải bô ì bỏ chứ! Đúng không Dương Tình!”. Tôn Đào trợn mắ t nói.

“Vớ vẩn!”. Dương Tình thụi cho cậu ta một quả.

“Mày dâm dăng quá!”. Đường Hải Băng cười ranh mãnh.

“Thôi đi các ông! Ở đây còn có học sinh giỏi nữa đầ y!”. Ngô Đình Đình nhìn Phương Hồ ì đang đỏ bừng mặt nói.

“Hừ... học sinh giỏi chưa chắ c đã là người tồ t!”. Đường Hải Băng ậm ò nói: “Tôi ăn cánh gà cay!”.

“Hải Băng!”. Trầ n Tầ m trợn mắ t nhìn cậu ta.

“Nhìn gì chứ! Ghi đi!”. Đường Hải Băng quát.

Phương Hồ ì lặ g lể cú i đầ u xuố ng, tâm trạng cô gầ n như rơi xuố ng vực thẳ m, cô biế t Đường Hải Băng sẽ không dễ dàng tha thứ cho cô, những giây phút này đầ i với cô là quá dài, quá khổ sở.

“Phương Hồ ì, cậu muồ n ăn gì?”. Ngô Đình Đình xoa dịu tình hình, nhẹ nhàng hỏi cô.

“Gì cũng được...”. Phương Hồ ì nói nhỏ.

“Tôi biế t cậu á y thích ăn gì”. Trầ n Tầ m bỏ bút xuố ng: “Có gọi gì nữa không? Nề u không tôi vào mua nhé! Không được gọi thêm nữa đầ đầ y!”.

“Hề t rô ì, ông ngô ì đi, đưa tiề n cho tôi, tôi vào mua”. Ngô Đình Đình kéo Trầ n Tầ m nói.

“Thế cũng được”. Trầ n Tầ m biế t Ngô Đình Đình muố n cậu ở lại với Phương Hồ i bèn nói với giọng cảm kích.

Vì tuổi còn trẻ nên đê n khi vào bữa, bầ u không khí giữa bọn họ đã dịu hơn rấ t nhiề u. Nhóm họ gặp nhau dường như không bao giờ hế t chuyện cười đễ kể, mọi người chỉ trích, nói xấ u nhau, những chuyện ngày xưa đê u được lôi ra hế t.

Trầ n Tầ m vừa kể xong sự tích anh hùng Đường Hải Bắ ng bị ba cậu ta câ m chỏi đưở i khấ p con ngõ, Đường Hải Bắ ng liề n hắ ng giọng nói: “Hê! Bây giờ tôi sẽ kể một chuyện tuyệt mật, đắ m bảo rằ ng má y người chưa bao giờ được nghe!”.

“Đừng vòng vo nữa! Kể đi!”. Tôn Đầ o cười nói.

“Câu chuyện có tên là Trầ n Tầ m và chú chó...”. Đường Hải Bắ ng chậm rãi nói.

Nghe thầ y tựa đê ì này, Dương Tình liề n bật cười, cô vừa đánh Đường Hải Bắ ng vừa nói: “Trầ n Tầ m và chú chó... ông bịa giỏi thật đầ y! Bắ t chước tên bộ phim Hàng rào, người đàn bà và chú chó... hả!”.

“Ông đừng có bịa linh tinh nhé!”. Trầ n Tầ m cười nói.

“Hôm nay tôi mà bịa thì họ Đường của tôi phải viế t ngược lại!”. Dường như Đường Hải Bắ ng đã bực với Trầ n Tầ m, nháy mắ t bắ t chước giọng của Đon Điề n Phương⁽¹⁾ kể: “Đó là câu chuyện xảy ra vào cuố i thập kỉ 80, tại một con ngõ nhỏ ở phía Đố ng khu Đứ c Ngoạ i, quận Tây Thành, đó là nơi quầ n hùng cát cứ...”.

“M.kiề p! Còn bảo là không bịa!”. Trầ n Tầ m ném một miế ng khoai tây sang nói.

“Đúng vậy! Ông kể đơn giản thôi! Tưởng mình là nghệ nhân kể chuyện à!”. Tôn Đào liền hòa theo.

“OK! Bà Hai nhà ông Trương có nuôi một con chó, mà y người còn nhớ chứ?”. Đường Hải Băng cười nói.

“Tôi nhớ!”. Dương Tình giơ tay lên: “Khi mới đưa về còn rất nhỏ, chỉ vài tháng sau đã to thù lù! Con chó ấy dữ lắm, tôi không dám đến sân đó chơi nữa! Sau đó hình như bị bọn ăn trộm chó bắt mất đúng không?”.

“Đúng, chính là con chó đó”. Đường Hải Băng gật đầu: “Tôi hôm đó, tôi và Trần Tâm ra cửa hàng mua kem, Trần Tâm tham ăn, ăn trộm một ít tiền của mẹ hắn và mua thêm một gói kẹo nữa. Kết quả là vừa ra cửa thì nhìn thấy con chó đó...”.

“Hả!”. Trần Tâm kêu lên thảm thiết, kéo Đường Hải Băng nói: “Đại ca! Em thua rồi, đại ca đừng kể chuyện đó nữa được không!”.

“Không được, không được!”. Ngô Đình Đình ngăn Trần Tâm lại, cười giục: “Hải Băng, mặc kệ cậu ta! Cậu kể tiếp đi, sau đó thế nào!”.

Đường Hải Băng nhìn Trần Tâm với vẻ rất đăc ý rồi nói tiếp: “Lúc đó bà Hai không có mặt, con chó đó cũng không có người dắt nên cứ loanh quanh ở đó. Hòi nhỏ Trần Tâm rất nhát gan đúng không, sợ quá để rơi hết các thứ xuống đất. Tôi liền nói với nó rằng, nhặt nhanh rồi chạy ngay đi. Mọi người thường nói chó sợ người ngòỉ xỏm, chắc nó không dám lại gần đâu. Ai ngờ con chó đó rất dữ, vừa nhìn thấy Trần Tâm ngòỉ xỏm xuống, tưởng cậu ta lấy đá ném nó bèn nhảy phóc lên. M.kiếp! Tôi sợ quá, liền kéo Trần Tâm phi đi như bay!”.

“Càng chạy nó đuổi càng hăng đúng không?”. Dương Tình đề thêm vào.

“Chứ sao! Nhưng hô`i đó đâu còn nghĩ được như thế! Kể`t quả mà`y người đoán thế` nào? Đừng nghĩ hô`i đó Trầ`n Tầ`m nhỏ, chạy cũng nhanh ra phé`t, bám sát gót tôi! Tôi cũng chẳng nghĩ gì nhiề`u, nhìn thấ`y con ngõ nào là chạy vào con ngõ đó, tôi vừa trố`n xong thì thấ`y một bóng đen lao vút vào, không bớ`c phét chú`c độ` đó, tôi không nhìn rõ là người hay chó! Một lát sau, tôi liề`n nghe thấ`y con chó đó đang gầ`m gừ. Tôi ngó trộm ra, mọi người đoán sao không? Con chó loanh quanh một hô`i, còn Trầ`n Tầ`m thì không thấ`y đâu! M.kiế`p! Mà`y chạy nhanh hơn cả chó!”.

Mọi người bật cười ha ha, Phương Hồ`i cũng cười, cô cảm thấ`y khi nghe Đường Hải Băng kể chuyện này, nhìn cậu ta chỉ giố`ng như cậu bạn thời đề`chỏm của Trầ`n Tầ`m, không hề` đáng sợ.

“Nghe đây! Còn chi tiế`t quan trọng nữa! Đợi đề`n khi được giải cứu, tôi liề`n mò ngay đề`n nhà Trầ`n Tầ`m, cậu ta đang ngô`i khóc thút thít trên chiế`c ghế` con, tôi ngược mắ`t lên thì thấ`y trên dây phoi có vắ`t một chiế`c quầ`n đùi ướt sũng, chính là... cái quầ`n mà` cậu ta mặc lúc trước”.

Đường Hải Băng không nhịn được nữa bèn bật cười thành tiế`ng, mọi người sững người ra một lát rồ`i tắ`t cả đề`u cười như nắ`c nẻ. Trầ`n Tầ`m đỏ bừng mặt, vớ`i qua bàn túm lầ`y Đường Hải Băng, Đường Hải Băng vừa cười vừa tránh, nói: “Đừng trách tôi, những điề`u tôi kể đề`u là sự thật mà!”.

Dương Tình gầ`n như cười chảy cả nước mắ`t, cô nằ`m sắ`p xuố`ng người Tôn Đào nói: “Ôi ôi, buồ`n cười quá! Chuyện này kinh điển thật! Sao trước đây tớ chưa bao giờ được nghe kể nhi! Thế` sau

đó ông đã thoát khỏi con ngõ đó bằng cách nào? Con chó tự bỏ đi à?”.

“Bạch Phong nghe thấy tiếng chó sủa liền gọi bà Hai đến lôi nó về!”. Đường Hải Bằng nói.

Ai ngờ cậu ta vừa nói xong câu này, tất cả mọi người vừa nãy còn đang cười ngặt nghẽo, đột nhiên liền im bật. Phương Hồ nhìn họ với vẻ thắc mắc, Trần Tâm trợn mắt nhìn Đường Hải Bằng, Đường Hải Bằng cũng biết mình đã lỡ lời, bèn cúi đầu xuống. Dương Tình rụt rè nhìn Ngô Đình Đình, còn Tôn Đào thì thở dài một tiếng.

Ngô Đình Đình không nói gì, cô cầm cốc lên uống hết số coca cola còn lại trong cốc, lau miệng rồi nói: “Mọi người ăn xong hết rồi thì về thôi”.

Phương Hồ phát hiện thấy bàn tay cô run run, bèn hỏi: “Cậu sao vậy? Mệt à?”.

Mọi người đều nhìn cô một cái đầy ẩn ý, Phương Hồ không biết phải làm thế nào, Trần Tâm vội đưa tay xuống gầm bàn kéo cô.

“Ừ! Thôi về đi!”. Tôn Đào đứng dậy nói.

Lúc ra cửa, Trần Tâm bước đến đi cạnh Ngô Đình Đình và hỏi nhỏ: “Không sao chứ, Hải Bằng không có tình đâu...”.

“Tớ biết, cậu không cần phải nói!”. Ngô Đình Đình ngắt lời cậu.

Trần Tâm cau mày nói: “Cậu đừng làm thế, Đình Đình, tớ nói thật lòng đấy, bao nhiêu năm trôi qua rồi, cậu đừng chui vào chỗ

bế tấ c như vậy được không? Cậu ấy ở đó, có về được hay không, không ai biết cả, tội gì cậu phải...”.

“Ông lắm lời quá đấy!”. Mắ t Ngô Đình Đình đỏ hoe, gầ n như quát Trầ n Tầ m: “Chuyện của mình còn chưa đâu vào đâu mà còn thích xen vào chuyện của người khác! Tôi thế nào cũng không cần ông phải quan tâm! Tôi nói trước nhé, hôm nay ông phải để ý đấy, chắc chắn là Hải Bằng chưa hết bực đâu!”.

Trầ n Tầ m ngoái đầ u lại nhìn Phương Hồ ì rồ i ngầ n ngừng chân lại, cậu nhìn theo bóng Ngô Đình Đình, nghĩ một lát rồ i lại bám theo: “Tớ không tin Hải Bằng sẽ làm được gì, hiện tại cậu thế này tớ cũng chẳng có cách nào để can thiệp vào chuyện của cậu. Từ nhỏ cậu đã bướng bỉnh, thích giấ u mọi người, chuyện lớn đế n đâu cũng giấ u kín trong lòng. Lớn bằ ng ngầ n này rồ i mà vẫn vậy... đừng khóc nữa! Bọn họ nhìn thấ y đấy y! Hay là lát nữa tấ t cả mọi người đầ u xúm lại, cho cậu bực luôn cả thế!”.

“Thôi đi! Ông không phải lắm điề u!”. Ngô Đình Đình ra sức khịt mũi, vừa cười vừa quệt nước mắ t.

IO

Sau khi nghe Phương Hồ`i kể chuyện xảy ra sau đó, tôi cũng thấy trách Trần Tâm. Tôi cảm thấy lúc đó nếu Trần Tâm không nói chuyện với Ngô Đình Đình thì hay biết bao, cậu ta đi làm người tốt, còn Phương Hồ`i thì bị bỏ rơi một bên, sau đó mới xảy ra những chuyện đó...

Hiện tại tôi nghĩ, có lẽ là do tôi muốn đóng vai của Trần Tâm nên mới nảy ra suy nghĩ ngây ngô đó. Vì đến tận sau này tôi mới hiểu ra được hai điều, thứ nhất, đây không phải là lần đầu tiên, cũng không phải là lần cuối cùng Trần Tâm đi bên cạnh Ngô Đình Đình như vậy; thứ hai, giả dụ lúc đó cậu đi bên Phương Hồ`i, những chuyện cần xảy ra cũng sẽ vẫn xảy ra.

Trong lúc Trần Tâm đang an ủi Ngô Đình Đình thì Đường Hải Băng đã bước đến đi cạnh Phương Hồ`i. Phương Hồ`i liền co rúm người lại, nhưng vẫn cố gắng mỉm cười với cậu ta.

Đường Hải Băng không cười, cậu cau mày, hỏi với vẻ ngại ngùng: “Cậu thích Trần Tâm không?”.

Phương Hồ`i sửng người rồi gật đầu.

“Giống như việc thích Lí Hạ ngày trước ư?”. Lần này, Đường Hải Băng không hề có ý mỉa mai, nhưng Phương Hồ`i vẫn cảm thấy người mình run lên.

“Không... không phải”. Giọng cô có phần run rẩy, nhưng rất quả quyết.

“Không phải cũng không được, cậu có hiểu không?”. Đường Hải Băng châm một điều thuốc: “Tôi biết có lẽ như thế sẽ không công

bằ ng đớ i với cậu, nhưng thế ́ gian này cậu không thể nhấ n mạnh cái gọi là công bằ ng. Nế u công bằ ng thì việc gì Lí Hạ phải chề t, nhưng thằ ng đầ m cậu á y hiện vẫn số ng nhõn như đó thôi. Trẻ tuổi phạm tội giế t người có phải đề n mạng đầ u! Lí Hạ là người xấ u ư? Cậu á y đầ ng tội chề t ư? Không thể, nhưng tại sao cậu á y lại phải chề t?”.

Mắ t Phương Hồ i bắ t đầ u ngân ngấ n nước mắ t, cô đã nhớ đế n Lí Hạ, nhớ đế n những giờ phút từng chơi kéo co bằ ng cuố ng lá với cậu ta, Đường Hải Bằ ng đứ ng bên cạnh trêu trọc, hồ i đó bọn họ không bao giờ nghĩ một ngày kia lại ra nông nổi này.

“Nói thật, trước đây tôi là người thả giun đầ t vào hộp bút của cậu, nhỏ van xe của cậu, tôi là người đặ t ra quy địn cậu phải xin lỗi Lí Hạ khi nói chuyện với đầ m con trai khác, tôi cũng chính là người đư a ra ý tưởng bắ t cậu phải đeo hoa trắ ng trong ba năm học. Chắ c chắ n cậu cảm thấ y tôi rấ t khó chịu, nhưng tôi không còn cách nào khác, cho dù thế ́ nào, nế u không có chuyện của cậu thì Lí Hạ đã không chề t. Thế ́ nên nế u không làm điề u gì đó thì tôi cảm thấ y rấ t có lỗi với Lí Hạ. Cậu có biế t không? Hồ i đó cậu á y thực sự rấ t quý cậu...”.

“Cậu đừng nói nữa, tớ không trách cậu đầ u”. Phương Hồ i quệt mắ t: “Đế n giờ tớ vẫn nhớ ngày đó, Thanh minh cũng vẫn đố t giấ y tiề n cho cậu á y”.

“Ừ, thế ́ thì cậu cũng còn đư c. Tuy nhiên, cậu vẫn không thể đế n với Trầ n Tầ m đư c. Đớ i với tôi, Lí Hạ giồ ng như người anh trai, còn Trầ n Tầ m giồ ng với người em trai. Qua cậu mà bọn họ có mộ i liên hệ với nhau, tôi không thể chấ p nhận đư c điề u này. Tôi đã đư c tận mắ t chứng kiế n Lí Hạ chề t thế ́ nào và lúc đó người cuố i cùng mà cậu á y nhìn thấ y chắ c chắ n là cậu, mặc dù cậu không nhìn cậu ta. Về ́ điể m này, hai bọn mình ai nhìn ai cũng thấ y

không vui. Hơn nữa, không phải tôi cô tình kiêu có đâu, nói thẳng ra là tôi không yên tâm về cậu, dĩ nhiên là cũng không yên tâm về Trần Tâm. Còn trẻ nên cũng chỉ là giận thôi đúng không? Cậu tìm người khác, chắc chắn tôi sẽ không can thiệp, có khi còn chúc mừng hạnh phúc cho cậu nữa! Còn Trần Tâm chắc chắn là không được”. Đường Hải Băng nhìn theo bóng Trần Tâm, nói với giọng rất quả quyết.

Một hôm lâu Phương Hồ không nói gì, cô ngẫm nghĩ thật kỹ một lượt những điều Đường Hải Băng nói trong đầu. Mặc dù bình thường Đường Hải Băng rất ngang ngạnh, nhưng mấy câu này cậu ta nói rất thật lòng, có những điểm cũng đúng như những điều cậu nói. Tuy nhiên, cô không thể chia tay với Trần Tâm vì những câu nói này. Những ngày tháng Phương Hồ và Trần Tâm ở bên nhau, có thể nói là những giây phút hạnh phúc nhất trong mười mấy năm qua của cô. Không chỉ vì tình cảm mong manh, rứt rứt giữa hai người bạn khác giới, mà quan trọng hơn là, Trần Tâm đã dẫn dắt cô nhìn thấy cái đẹp của cuộc sống, vốn đã tuyệt vọng từ lâu trong mắt cô.

Giống như một người muốn nhảy lầu tự tử, nếu như bạn không để m Xia gì đến anh ta thì anh ta sẽ nhảy xuống rồi chết. Nhưng nếu giữa chừng bạn kéo anh ta lại, thì tự nhiên khát vọng sống của anh ta lại vô cùng mạnh mẽ, nếu đã được cứu lên thì không bao giờ tự sát lần thứ hai nữa, đây cũng là kết luận của tâm lý học. Tình hình của Phương Hồ có phần giống với điểm này.

Đường Hải Băng nhìn Phương Hồ rất chăm chú, vì sợ hãi và căng thẳng mà bất giác cô nắm chặt tay lại, các đốt ngón tay tái nhợt.

“Tớ... tớ vẫn... thích Trần Tâm”. Phương Hồ nói với giọng run rẩy: “Hải Băng, tớ sẽ không rời xa cậu ấy đâu”.

Đường Hải Băng không thể ngờ rằng cô gái rụt rè, nói chuyện cũng run rẩy lại trả lời cậu như vậy, chính vì thế cậu càng nghiêm giọng hơn: “Cậu đừng thân lừa ưa nặng!”.

Phương Hồ i nghiến răng, lắ c đầ u nói: “Tớ không làm được”.

Đường Hải Băng suýt nổi nóng, cậu còn nhớ hồ i câ p hai, bắt luận cậu làm chuyện gì, Phương Hồ i đầ u không dám chố ng cự, cậu tưởng rằng cách nửa tỏ ra chân tình, nửa bắt ép, đe dọa này sẽ có hiệu quả, nhưng cậu đã đánh giá sai lòng can đảm của Phương Hồ i. Cậu đang định nói gì nữa thì chiếc máy nhắ n tin BP cài ở thắ t lưng đã đổ chuông. Cậu lắ y ra xem, cười khắ hai tiế ng rô i nói: “Phương Hồ i, thế thì cậu đừng trách tớ”.

Phương Hồ i cười buồ n rô i bước đầ n chỗ Trầ n Tầ m đang rạn g rờ như hoa mùa xuân phía trước mặt, Đường Hải Băng đứng sau thì vô cùng u ám. Rời xa thiên thầ n có lẽ ác quỷ cũng sẽ không đầ n quắ y rắ y nữa, tuy nhiên vì chút ánh sáng đó, mà giữa hai cái, cô đã lựa chọn đầ i mặt với tương lai và quay lưng với quá khứ.

Họ đầ n sân trượt băng ở công viên Thiên Đàn, thuê giày trượt ở quầ y. Phương Hồ i chưa bao giờ trượt băng, nhìn đầ dao bóng loáng mà hoa cả mắ t, Trầ n Tầ m vừa cười vừa đỡ cô đứng dậy, cô túm chặt cánh tay Trầ n Tầ m, tựa như một con thú nhỏ đầ n một vùng đầ t xa lạ, nét mặt lộ rõ vẻ hoảng hồ t.

“Ầ y! Sao cậu lại mặc quầ n lừ ng đầ n?”. Ngô Đình Đình thắ t dây giày, bước đầ n nói.

“Hà? Thế có sao không?”. Phương Hồ i cô gắ ng đứng cho vững, ngắ đầ u lên hỏi.

“Lạnh chứ sao!”. Ngô Đình Đình hà hơi xuồ ng lòng bàn tay nói: “Hơn nữa, nế u ngã xuồ ng nề n băng thì cũng dễ bị trắ y xước.

Trần Tâm tệ thật, không nhấc người ta một tiêng!”.

“Ồ, tớ cũng chẳng nghĩ ra, nhưng kể cả có nghĩ ra thì cũng không có cách nào báo cho cậu ấy được”. Trần Tâm nói.

Phương Hồ i biết cậu vẫn chưa quên chuyện tối hôm qua không tìm được mình, nên không nói thêm gì nữa mà cười với Ngô Đình Đình: “Không sao, cũng không lạnh lắm đâu”.

Ngô Đình Đình bèn liếc Trần Tâm một cái rồi trượt vào trong.

Tôn Đào và Dương Tình đã trượt được một vòng, hai người bám lấy nhau, vừa cười vừa đùa, vô cùng thân mật. Chắc là sợ Đường Hải Băng lại gây chuyện, Ngô Đình Đình liền bám riết lấy cậu đòi học cách lướt băng. Đường Hải Băng cũng phải hợp, kiên nhẫn dạy Ngô Đình Đình, cũng không nói đến chuyện của Trần Tâm và Phương Hồ i nữa.

Trần Tâm kéo Phương Hồ i trượt ở nửa đầu bên kia, cậu đỡ vai cô hỏi: “Lạnh không? Lạnh thì ra ngoài ngoi một lát”.

“Cũng không lạnh lắm”. Mối Phương Hồ i đã tái đi, nói nhỏ.

“Không lạnh gì nữa! Nói chuyện mà răng va vào nhau cả m cặp rồi!”. Trần Tâm liền đỡ lấy cô: “Ra thôi”.

“Thế cậu ra với tớ... được không?”. Phương Hồ i nhìn Trần Tâm và nói với giọng năn nỉ, sợ dĩ cô gắng chịu lâu như vậy, là vì sợ lúc ngoi một mình ở ngoài, Đường Hải Băng lại đến nói gì đó với cô.

“Nói linh tinh gì vậy! Tớ không ra với cậu thì đi đâu!”. Trần Tâm xoa tay cô nói: “Cậu nhìn đây này, sắp cứng đờ rồi! Sao cậu không nói hả?”.

“Tớ thấy không đến nổi...”. Phương Hồ`i mỉm cười. Mặc dù miệng Trầ`n Tầ`m liên hồ`i trách móc, nhưng tay lại nắm rất chặt, hơi ấm từ bàn tay Trầ`n Tầ`m truyền sang dường như cũng khiến cô cảm thấy ấm lòng hơn.

Hai đưa ra ngoài, Phương Hồ`i ngồ`i trên ghế, bàn tay cứng đờ của cô không thể cởi được dây giày. Trầ`n Tầ`m thay giày xong liền bước thẳng đến rồ`i ngồ`i thụp xuống: “Để tớ cởi cho”.

“Không... không cần đâu!”. Phương Hồ`i đẩy cậu ra nói: “Tớ làm được mà!”.

“Cậu coi cậu kia, run rẩy như một bà già rồ`i”. Trầ`n Tầ`m liền cởi dây giày trượt hộ cô: “Kể ra tớ chú ý một chút thì tốt, tớ không nghĩ lại lạnh như vậy, nếu không chắc chắn phải bắt cậu mặc thêm quần áo”.

“Ừ, tớ biết”. Hai tay Phương Hồ`i chồ`ng sang bên cạnh, mỉm cười nói.

“Chuyện buổi sáng không giận nữa chứ? Hôm nay cậu có vui không?”.

“Vui... vui lắm”.

“Thầy không? Tớ đã nói mà”. Trầ`n Tầ`m hào hứng ngẩng đầu lên: “Đừng tưởng nhìn bọn họ như đám lưu manh, thực ra bản chất đều tốt cả! Đặc biệt là Hải Băng, rất hào hiệp!”.

Nụ cười của Phương Hồ`i có xen lẫn một chút chua chát, cô cúi đầu, chân giậm xuống đất, đôi mắt trắng dưới chân bị một lớp bụi bao phủ.

Trầ`n Tầ`m vút giày sang một bên, ngồ`i xuống cạnh Phương Hồ`i nói: “Hồ`i nhỏ má`y đưa bọn tớ thi vẽ với nhau, tớ vẽ giỏi

nhất, góp được một tập tranh robot, mọi người không có, đẹp lắm! Kê t quả bị máy đĩa lớn ở con ngõ bên cạnh biết được, một lần bọn nó và tớ chơi với nhau, thua mà bọn nó còn giở trò, cứ bắt tớ phải cho bộ tranh đó cho bằng được, dĩ nhiên là tớ không đời nào cho, bọn nó nổi cáu liên cướp của tớ. Tôn Đào là thảnh nhất gan, thấy tình hình không ổn liền co giò chạy mất, chỉ có Hải Băng ở lại chiến đấu với tớ, mãi cho đến khi Bạch Phong đến, mới xoa dịu được tình hình. Thế nên nhìn Hải Băng thì có vẻ ghê gớm, nhưng lại rất tốt bụng, chơi với cậu ta nhiều cậu sẽ hiểu”.

Phương Hồ i liền gạt đầu, thực ra cô đã rất hiểu những đặc điểm này của Đường Hải Băng, vì bọn họ đã từng học cùng lớp với nhau ba năm, trong quãng thời gian đó, cô đã cảm nhận được rất rõ nghĩa khí của Đường Hải Băng. Phương Hồ i không muốn nói chuyện về Đường Hải Băng với Trần Tâm nữa, chủ đề này khiến cô không thoải mái và thế là cô liền đánh trống lảng, hỏi: “Các cậu thường nhắc đến Bạch Phong, đó là ai vậy? Sao tớ chưa được gặp lần nào”.

“Bạch Phong à... lúc khác tớ sẽ kể”.

Trần Tâm nhìn thầy đám Ngô Đình Đình đang bước về phía họ, bèn đứng dậy vẫy tay với bọn họ.

TII

Phương Hồ`i cùng bọn họ ra khỏi nhà trượt băng với tâm trạng mệt mỏi, đi đôi giày trượt nặng một lúc lâu, sau khi cởi ra cũng không thấy nhẹ nhàng đi chút nào, bước chân uể oải, mê`m nhũn đứng dưới đấ`t mà không thấy thật chân gì cả. Giớ`ng như tâm trạng cô vậy, ức chế` một thời gian dài, dường như bây giờ không còn chuyện gì để vui nữa, tự nhiên lại không biế`t phải làm thế` nào.

Sau khi ra khỏi nhà trượt băng, Đường Hải Băng nói có việc phải về` trước, Tôn Đào đưa Dương Tình về` nhà, Trầ`n Tầ`m cùng đường với Ngô Đình Đình. Phương Hồ`i về` nhà bà nội, phía đố`i diện có điể`m xe bus, bèn chào tạm biệt bọn họ, định tự bắ`t xe về`.

Trầ`n Tầ`m liề`n kéo cô lại nói: “Tớ đưa cậu ra bắ`n nhé!”.

“Không câ`n đâu, sang bên kia câ`u vượt là đé`n mà, các cậu về` đi”. Phương Hồ`i nói.

“Thôi cứ để tớ đưa về`, cậu lên xe rô`i tớ về` sau”. Trầ`n Tầ`m liề`n ngoảnh mặt sang nói với Ngô Đình Đình: “Đi cùng tớ với Phương Hồ`i nhé, lát nữa bọn mình cùng về`”.

“Thôi thôi!”, Ngô Đình Đình xua tay nói: “Tớ không muố`n làm người thừa đầ`u, tớ đi lấ`y xe trước”.

Trầ`n Tầ`m liề`n cười nói: “Thế` cũng đượ`c, thế` cậu đợi tớ một lát nhé”.

Cuố`i hạ, thời tiế`t ở Bắ`c Kinh vẫn còn khá ngọt ngát, ban ngày ánh nắ`ng chiế`u xuố`ng đường nhựa, đé`n lúc xế` chiề`u hơi nóng bắ`c lên ngùn ngụt. Hai đứ`a đi lên câ`u vượt, Trầ`n Tầ`m đi trước,

miệng ngân nga bài hát Rừng hoa trắng, Phương Hồ`i đi sau cậu một chút.

“Cậu đi mau lên!”. Trầ`n Tầ`m nghiêng người nói: “Nế`u không tớ không nhìn thấ`y cậu”.

“Người đông quá”. Phương Hồ`i ngắ`ng đầ`u lên nhìn dòng người đang đi trên bậc cầ`u thang trước mặt.

“Không được, thề` cậu đi đầ`ng trước tớ vậy!”. Trầ`n Tầ`m ngoá`i đầ`u, đứ`ng lại nói.

“Cái cậu này...”. Phương Hồ`i cười bắ`t lực, Trầ`n Tầ`m cũng cười, kéo cô lên trước mặt mình.

Phương Hồ`i khẽ loạng choạng, va nhẹ vào người bên cạnh, người đó liề`n “oái” một tiế`ng, mặt hầ`m hầ`m nói: “Làm gì vậy!”.

“Xin lỗi anh”. Phương Hồ`i vội vàng xin lỗi.

“Mày không có mắ`t à! Đường rộng như vậy, thích gây sự hả!”. Giọng gã đó lộ rõ vẻ gắ`y gồ, tóc nhuộm đỏ rực, mặc chiế`c áo phông dài gầ`n đế`n đầ`u gồ`i. Bên cạnh hắ`n còn có hai người nữa, vừa nhìn đã biế`t không phải người tử` tề`.

“Ông ăn nói lịch sự chút! Cũng có làm sao đâu! Việc gì phải như vậy!”. Trầ`n Tầ`m lớn tiế`ng.

“M.kiế`p! Mày từ đâu chui ra thề`! Liên quan đế`ch gì đế`n mày!”. Tên tóc đỏ liề`n đẩ`y Trầ`n Tầ`m một cái.

“Mày còn...”. Trầ`n Tầ`m chặ`n hắ`n lại, chỉ vào hắ`n định chửi thì bị Phương Hồ`i ngăn lại, cô run rẩy nói: “Đừng cãi nhau nữa, thôi, em xin lỗi, em xin lỗi...”.

“Biến đi! M.kiếp”. Tên tóc đỏ không hề nhượng bộ, kéo phất Phương Hồ i ra rồi đá m thẳng một quả vào bụng Trầ n Tầ m.

Từ nhỏ đế n lớn Trầ n Tầ m chưa bao giờ bị đánh, cú đá m này khiế n cậu suýt ợ ra nước chua, cậu cúi tiế t, bắ t chấ p tắ t cả và xông đế n đánh nhau với gã tóc đỏ. Hai thắ ng đờ ng bọn đi cùng cũng không chịu lép vế , xông ngay tới bao vây lắ y Trầ n Tầ m và đá m đá túi bụi. Mặc dù Trầ n Tầ m cao to hơn bọn chúng, nhưng dù sao thiếu số cữ cũng không đợ đợc với đa số , chẳng mắ y chố c đã đườ i thề .

Phương Hồ i như muố n phát điên, cô ra sức kéo bọn họ ra nhưng bị đẩy ra ngoài hế t lầ n này đế n lầ n khác, cô hét lớn tên Trầ n Tầ m, hét đừng đánh nữa, nhưng không ai chịu nghe lời cô, cũng không có ai vào giúp cô.

Cuố i cùng cô liề n lắ y hế t sức bình sinh để ôm chặt cánh tay của gã tóc đỏ, khóc năn nỉ hắ n dừng tay, hắ n mới chịu dừng lại. Hắ n vừa chửi vừa đá Trầ n Tầ m thêm cái nữa: “Cho mày biế t thề nào là lẽ đợ! M.kiếp!”.

“Đừng đánh nữa, tôi xin anh... tôi xin anh...”. Phương Hồ i vội kéo hắ n lại, vừa khóc ngắ t vừa nói.

Tên tóc đỏ liề n nhìn Phương Hồ i với vẻ chầm chọc, nói: “Làm thề để cho nó nhớ đời, vừa nầy nó chửi tao mày cũng đã nghe thắ y, không thể chửi không đợc, tao phải cho nó một cái tát, tát xong là xong nợ nầ n giữa hai bên!”.

“Mày...”. Trầ n Tầ m ôm bụng, định nói thêm gì nữa, Phương Hồ i vội chặn trước cậu nói: “Anh muố n đánh thì cứ đánh tôi!”.

“OK!”. Tên tóc đỏ dường như chỉ đợi cậu nói này, hắ n ra tay vừa nhanh vừa mạnh, tát Phương Hồ i một cái đau như trời giáng.

Phương Hồ`i bị tát mạnh đé`n mức người loạng choạng, nửa bên mặt sung lên, tai kêu ong ong. Một cảm giác đau đớn và nhục nhã trào dâng trong lòng cô, trong lúc mơ màng, dường như cô lại quay về` với giai đoạn khổ sở thời câ`p hai đó.

Giữa lúc các âm thanh hỗn tạp vang lên, Phương Hồ`i loáng thoảng nghe thấ`y tên tóc đỏ ghé sát vào cô nói: “Mày liệu thầ`n hồ`n đầ`y”.

Trầ`n Tầ`m đã thực sự bị cái tát này kích nộ, mắ`t cậu đã bị đánh sưng tắ`y, gầ`n như không mở được nữa, nhưng qua khe hở, cậu vẫn nhìn thấ`y cảnh Phương Hồ`i ngã loạng choạng và nét mặt tuyệt vọng của cô, giây phút đó, cậu không thể giữ cho đầ`u óc tỉnh táo nữa mà lao tới bóp chặt cổ tên tóc đỏ, hét lớn: “Mày làm gì vậy! Mày làm gì vậy! Đ.m mày! Tao gié`t mày!”.

Người ngoài đứng xem và bạn tên tóc đỏ đầ`u sợ tái mặt vì phản ứng của Trầ`n Tầ`m, tắ`t cả mọi người đầ`u đứng sững lại, thậm chí không có ai dám bước đé`n khuyên một câu.

“Buông ra! Các người buông ra đi!”. Đột nhiên Phương Hồ`i gào lớn: “Trầ`n Tầ`m! Chia tay thôi... bọn mình chia tay thôi!”.

Trầ`n Tầ`m lập tức sững sờ vì câu nói của Phương Hồ`i, đôi tay cậu buông thõng xuô`ng, không để tâm gì đé`n tên tóc đỏ đang trợn mắ`t bên cạnh mình. Cậu thần thờ nhìn Phương Hồ`i và có cảm giác rắ`ng, trong tích tắ`c, thời gian như dừng lại.

Đầ`u tóc Phương Hồ`i rồ`i bù, má sung đỏ, nước mắ`t roi lã chã, trong mắ`t là nỗi buồ`n không thể che giấ`u.

Trầ`n Tầ`m ngơ ngác, cậu không hiểu tại sao tự nhiên mọi thứ lại trở nên tồ`i tệ như vậy, trước đó không lâu hai đứa còn nói chuyện với nhau, tay trong tay trượt băng, còn ngô`i trên xe để nói chuyện

về gia đình cô, còn cười đùa đi lên cây vượt... Mặc dù sợi dây đeo cổ ban sáng đã bị đứt, nhưng vẫn được giữ nguyên trong túi quần cậu. Rõ ràng là vừa nãy mọi thứ còn rất ổn, tại sao bây giờ lại như mất đi tất cả?

Trần Tâm không thể chấp nhận, cũng không muốn chấp nhận, cậu lao đảo bước về phía Phương Hồ i, không thèm quan tâm đến mọi người qua lại, ôm chặt cô nức nở nói: “Không được! Tôi không chịu! Chắc chắn không được! Tôi không chia tay với cậu!”.

Dòng xe dưới chân cây nhọn nhíp qua lại, trong khoảnh khắc hai đứa trẻ ôm chặt lấy nhau đó, chúng còn chưa biết rằng sau này sẽ phải đối mặt với một kết cục như thế nào, mà chỉ nghĩ rất đơn giản rằng, được ôm chặt nhau như thế này là sự vĩnh hằng.

Đôi mắt nhạt nhòa lệ của Phương Hồ i nhìn về tâm biển cỏ xưa của công viên Địa Đàn ở phía đối diện, rõ ràng cô đang túm chặt áo cậu, nhưng vẫn nói lời chia tay: “Trần Tâm, hai đứa mình... đừng đến với nhau nữa...”.

“Không! Không được! Chắc chắn cậu giận tôi đúng không? Tôi không nên đánh nhau với bọn họ? Lần sau tôi không bao giờ làm thế nữa, tôi thề, có được không? Tôi không chia tay, dù có chết cũng không chia tay!”. Trần Tâm cũng bật khóc, trong độ tuổi con trai vẫn có thể khóc một cách thoải mái này, vì sợ chia tay mà cậu nước mắt giàn giụa.

“Không phải thế... cậu cũng nhìn thấy rồi đấy, không phải tại cậu không tốt, mà là tôi... chắc chắn đám người hôm nay tìm cách gây sự với tôi... nếu không cũng đã không như vậy...”.

“Không thế!”. Trần Tâm ôm chặt cô, không cho cô giây giụa: “Cậu là con gái, gây sự gì với bọn nó chứ? Mày thấy thằng đó là đám lưu manh! Tôi hứa là sau này sẽ không bao giờ gây gổ với chúng nữa!”.

Phương Hồ`i cười đau khổ nói: “Cậu không nhìn thấ`y, bọn họ không chỉ có ba người đâu, vừa nãy bọn họ xuô`ng câ`u thì có một gã bước đé`n nói chuyện, gã đó tớ quen, cũng là bạn của Lí Hạ, trước đây hay chơi với đám Hải Băng... Cậu vẫn chưa hiểu à? Bọn mình không còn cách nào để đé`n với nhau được nữa, người bạn thân nhấ`t của cậu không muo`n cho bọn mình đé`n với nhau, tớ cũng không muo`n gặp cậu á`y nữa, bọn tớ không ai nhường ai, kể cả tớ có nhường bộ cũng chẳng giải quyế`t được gì... nhìn thấ`y cậu như vậy tớ không chịu nổi, thật đấ`y... tớ không chịu nổi...”.

Phương Hồ`i không nói tiế`p được nữa, cô gục xuô`ng vai cậu bạn mà mình quý mê`n nhấ`t và khóc nức nở, cô sợ hãi, cũng không thể nào lí giải, cô cảm thấ`y mình đã quý mê`n Trầ`n Tầ`m rấ`t thật lòng, cũng không làm chuyện gì có lỗi với cậu, nhưng cuo`i cùng lại thành ra như vậy.

“Đường Hải Băng đúng không? Thê` từ nay trở đi bọn mình không gặp cậu ta nữa, chỉ chơi với Triệu Diệp, Kiề`u Nhiên, Gia Mạt thôi, bọn mình cô` gắ`ng học hành cho tồ`t, thi trường đại học ở nơi khác, đi thật xa, có được không? Phương Hồ`i, tớ không chia tay với cậu đâu, tớ năn nỉ cậu đấ`y, tớ thích cậu, tớ không muo`n chia tay, thật sự không muo`n...”. Trầ`n Tầ`m túm chặt bờ vai gầ`y guộc của Phương Hồ`i, nói gắ`p gáp bên tai cô.

Phương Hồ`i cũng không chịu được nữa, cô đã khóc nức nở, nói ngắ`t quẩ`ng: “Tớ... cũng thích cậu, thích vô cùng... thích vô cùng... tớ cũng không muo`n... chia tay...”.

“Thê` thì bọn mình không chia tay! Mãi mãi không bao giờ chia tay!”. Trầ`n Tầ`m nói rấ`t quả quyế`t.

Hai đứa ôm nhau rấ`t lâu rồ`i mới từ từ buông ra, cả hai đê`u không nhắ`c đé`n từ chia tay nữa, trải nghiệm ban nãy khiế`n chúng

cảm thấy vô cùng khổ sở và sợ hãi, chia tay không chỉ nói rồi để đó, mà thực sự xé nát tâm can, chúng sẽ không thể chịu nổi nếu điều đó xảy ra.

Trần Tâm nắm tay Phương Hồ i đến tận bên xe bus, cậu đi rất chậm, thỉnh thoảng lại dừng nhìn Phương Hồ i.

Mắt Phương Hồ i đã khóc sưng húp, cô lấy tay che mặt mình nói: “Nhìn gì vậy... tệ lắm phải không?”.

“Không tệ đâu”. Trần Tâm cười gọi: “Phương Hồ i...”.

“Oi...”.

“Không có gì cả”.

“...”

“Phương Hồ i!”.

“Gì vậy?”.

“Không có gì cả”.

“...”.

“Phương Hồ i!”.

“Cậu sao vậy!”. Phương Hồ i dừng lại, nhìn Trần Tâm với vẻ bất lực.

“Hê hê, tớ chỉ gọi vậy thôi, tớ rất thích nghe cậu đáp”. Trần Tâm ngại ngùng nói: “Xe đến rồi, cậu lên xe đi, tớ sẽ gọi điện thoại đến nhà bà cậu”.

Nhưng Phương Hồ i lại không nhúc nhích, Trần Tâm nhìn cô với vẻ thất vọng, cô đỏ bừng mặt nói: “Đứng... đứng với tớ một lát

nữa nhé, tớ cũng rất thích nghe cậu gọi tớ...”.

Má Trầ`n Tầ`m sung vù, cậu mỉm cười rất tươi rồi cất giọng gọi tiếp: “Phương Hồ`i”. Phương Hồ`i cũng nhẹ nhàng đáp lại: “Ơi”.

Bọn họ để bọn chuyên xe chạy qua, trời đã tối dần, đột nhiên Trầ`n Tầ`m giậm chân nói: “Gay rồi!”.

Phương Hồ`i giật nảy mình, vội hỏi: “Có chuyện gì vậy?”.

“Đình Đình còn đang đợi tớ trước cửa bãi đỗ xe! Sao tớ lại quên béng nhỉ! Tớ phải sang xem thế` nào đã! Tô`i tớ sẽ gọi điện thoại cho cậu!”.

“Ừ, cậu đi đi”. Phương Hồ`i bình thản đáp, thực ra cô cũng biế`t, mặc dù Trầ`n Tầ`m hứa từ sau sẽ không đi chơi cùng bọn họ nữa, nhưng cậu và đám Đường Hải Băng chơi với nhau từ nhỏ, làm sao có thể dễ dàng dứt bỏ tình cảm này?

Bóng cao lớn, tuấ`n tú của Trầ`n Tầ`m lao như bay trên câ`u vượt bộ, Phương Hồ`i đứng dưới nhìn và khẽ thở dài.

Khi Trầ`n Tầ`m có mặt ở bãi đỗ xe, Ngô Đình Đình đã ra về` từ lâu, bên cạnh chỗ Trầ`n Tầ`m để xe đạp vẫn còn lưu lại hai chữ nghiêng ngả “BYE BYE” được viế`t bằ`ng gạch đỏ.

Trầ`n Tầ`m nhìn trò trẻ con này, bất giác thấ`y hơi hụt hẫng. Cậu nhớ lại cảnh hồ`i nhỏ, Ngô Đình Đình mặc váy hoa, chân đi dép nhựa, ngô`i dưới đấ`t vẽ ô chơi nhảy lò cò, cũng nhớ lại vừa nãy mình đã hứa hẹn với Phương Hồ`i từ nay sẽ không gặp đám bạn thời để` chỏm nữa, đứng giữa hai bên, đột nhiên cậu cảm thấ`y vô cùng chán nản, lẻ loi.

I2

“Lúc đó cậu ấy khóc thật à?”. Trong bóng tối, tôi mò mẫm cốc nước và hỏi. Vì muốn tiết kiệm điện, thế nên thời gian đó, buổi tối tôi và Phương Hồ`i không bật đèn, để cho khỏi ngại khi hai đứa chỉ biết nhìn nhau, tôi đành bảo cô kể chuyện.

“Vâng, khóc thật... Ấy! Cẩn thận! Đừng chạm vào bên phải!”. Phương Hồ`i kêu lớn.

Khả năng quan sát trong bóng tối của Phương Hồ`i tốt hơn tôi, kịp thời ngăn tôi không gạt chiếc cốc mà Hoan Hoan để lại xuống đất, giúp nó tránh được số phận vỡ tan thành những mảnh vụn.

Tôi vội dịch nhẹ chiếc cốc có chú gấu nhỏ đó ra giữa tủ và hỏi: “Em uống nước không?”.

“Em không... anh đừng làm nữa, muốn uống em cũng sẽ tự rót, anh dễ làm đổ vỡ các thứ lắm, không biết làm vỡ bao nhiêu cái cốc rồi?”. Phương Hồ`i thu dọn sách vở, nhường cho tôi một ly đi.

“Hê! Em hạ thấp ai vậy?”. Tôi vừa cười vừa bê cốc nước đến: “Anh chỉ hơi quáng gà thôi mà. Em không cho phép một người đàn ông tuyệt vời của thế kỷ XXI như anh mắc một khuyết điểm nhỏ nào à?”.

“Không...”. Phương Hồ`i ngó sang bên cạnh nói: “Hay là... hay là bật đèn đi, để em nghĩ cách khác, nếu không xảy ra chuyện của em thì anh cũng không đến nỗi phải làm như vậy...”.

“Coi em kìa! Lại bắt đầu làm khách rồi đây. Em bảo bốn niêm vui trong cuộc đời, ‘Cửu hạn phùng cam vũ/ Tha hương ngộ cố tri/ Động phòng hoa chúc dạ/ Kim Bàng đề` danh thi⁽¹⁾, kiêu gì

mình cũng dính đê`n một niê`m vui chứ? Thế` nên em đừng làm khách với anh! Nói cho em biê`t nhé, ai mà ngăn anh ra tay nghĩa hiệp giúp đê`ng hương khi gặp hoạn nạn, anh sẽ cho người â`y biê`t tay!”. Tôi vội trêu cô, nói thực là tôi cũng không muô`n cô rời khỏi nhà tôi, tôi thấ`y vui khi được chịu khổ cùng cô.

“Thôi anh cứ múa mép đi!!”. Phương Hồ`i cười nói: “Anh cô`gắ`ng thêm một thời gian nữa, những ngày tháng sung sướng cách chúng ta không xa nữa đâu”.

“Ừ”. Mặc dù miệng thì đáp vậy, nhưng trong lòng tôi lại không nghĩ thế`, tôi chỉ muô`n được số`ng gầ`n cô thêm ít ngày nữa: “Em kể tiê`p đi, không ngờ Trầ`n Tầ`m cũng đa sầ`u đa cảm đó nhỉ, hơi một tí là khóc!”.

“Không phải”. Dường như Phương Hồ`i có vẻ không vui: “Anh â`y cũng không hay khóc đâu...”.

“Xí! Sau khi hê`t câ`p một, anh không bao giờ khóc nữa!”. Tôi nói rầ`t oai hùng.

“Nhưng em cảm thấ`y khóc ra được cũng rầ`t tốt, ít nhấ`t là có thể làm cho người khác thấ`y mình buồn hay vui. Nê`u như hai người yêu nhau, không có gì để` khóc, cũng không có gì để` cười thì em đoán chắ`c tình yêu đó cũng chẳng bê`n vững. Hồ`i nhỏ vẫn hay hơn cả, anh xem bây giờ người ta lớn rồ`i, không đoán được tâm trạng của họ nữa, chán chề`t đi được”.

Phương Hồ`i nói rầ`t bình thản, tôi biê`t thực ra là cô đang bệnh Trầ`n Tầ`m, tôi cũng thừa nhận rằ`ng sau khi lớn lên, ít niê`u chúng ta đê`u đang nguy trang, không tùy tiện bộc lộ` niê`m vui, nỗi buồn của mình, tầ`t cả đê`u như vậy. Nhưng trong lòng tôi vẫn cảm thấ`y có gì đó không thoải mái, tôi có phầ`n ghen tị với người ở độ tuổi đó có thể ôm Phương Hồ`i mà khóc, cô có thể thỏa sức yêu, thỏa

sức gây tổn thương, còn tôi ngay cả bảo vệ cũng phải giấ u giấ u giế m giế m không dám nói.

“Sau đó thì sao?”. Tôi vừa rửa thầ m sự vô tích sự của mình, vừa hỏi.

“Sau đó thì...”. Phương Hồ ì thở dài, chậm rãi kể tiế p.

Hôm đó sau khi về nhà, Trầ n Tầ m vẫn không tìm được mà gọi ngay điện thoại cho Đường Hải Băng, đố i phương vừa nhắ c máy cậu đã nổi nóng bỏ đầ u tới tâ p, hỏi thăm tổ tiên tám đời của Đường Hải Băng, Đường Hải Băng bị chửi, không hiểu đầ u đuôi ra sao, một hồ i lâu mới vỡ lẽ Trầ n Tầ m đang nói chuyện gì.

“M.kiế p! Không phải tôi làm thật mà! Nế u tôi mà sắ p đặt thì tôi chỉ đáng là cháu của thắ ng Tôn Đào! Ông học đứng thứ má y của khô i mà để nã o úng thủy vậy. Ông cứ thử nghĩ mà xem, cho dù tôi không ưa Phương Hồ ì thì cũng không thể xử lí luôn cả ông đứng không?”. Đường Hải Băng cũng nổi cáu, ra sức giải thích.

Trầ n Tầ m thầ n người ra một lát, cậu nghĩ Hải Băng nói cũng có lí, cậu ta không thể đánh cả cậu được, nhưng bề ngoài vẫn không chịu buông tha: “M.kiế p! Có khi ông không nói rõ với bọn nó, bọn nó mới đánh luôn cả tôi! Cũng có thể là ông cố tình chơi bài khô nhục kế ! Nế u không chẳng có ai đang yên đang lành lại gây sự với hai đứa học sinh như bọn tôi cả! Phương Hồ ì nói bọn nó còn có đờ ng bọn nữa, nắ p dưới chân câ u vượt để đợi bọn chúng, cậu á y biế t thắ ng đó, trước đây chơi với bọn ông!”.

“M.kiế p!”. Đường Hải Băng bắ t đầ u câu: “Nế u tôi mà giỏi giang như vậy thì năm xưa cũng đã vào học trường F rô ì i! Gì đế n nỗi bây giờ phải lang thang thề này! Sao ông không nghĩ con bé Phương Hồ ì ranh ma đó đổ oan cho tôi hả? M.kiế p! Tôi thắ y nó bỏ bùa ông thật rô ì i!”.

“Không thể! Đó là do ông không nhìn thấy hôm nay bọn tôi tham hại như thế nào đâu!”. Trần Tâm la lớn.

“Hừ, để tôi nghĩ xem nào... ừ... có khi là thằng Chuột làm, ông đợi lát, m.kiếp, để tôi hỏi nó xem thế nào, nó mà dám động đến ông, tôi sẽ cho nó biết tay!”. Đường Hải Băng cúi lăm, đầu bên kia điện thoại “cạch” một tiếng, không biết cậu ta đã bẻ gãy cái gì.

“Cũng không cần thiết phải làm như vậy, nhưng ông phải nói với chúng nó rằng đừng gây chuyện với Phương Hồ i nữa! Lần này có mặt Phương Hồ i, lần sau tôi sẽ không khách khí với bọn chúng đâu! Tôi bắt chấp đây, cho dù đó là ai!”. Trần Tâm nói rất nghiêm túc.

“Thôi đi ông! Ông thì làm được gì! Đừng nói điếu đó với tôi! Nói cho ông biết nhé, khôn hơn thì ông học hành cẩn thận cho tôi! Năm xưa ông vào được trường F tôi mừng biết bao! Gọi điện thoại cho từng nhà hàng xóm cũ để báo tin, lại còn làm mẹ tôi tức, tản cho tôi một trận nữa, nếu vì chuyện này mà bị nhà trường đuổi học thì tôi xem ông sẽ ăn nói thế nào!”. Đường Hải Băng khẽ cười nói: “Ông yên tâm, nếu đúng là bọn nó làm thật thì chắc chắn tôi sẽ không cho chúng nó gây sự với ông nữa đâu. Nhưng tôi vẫn giữ nguyên câu đó, bản chất của chuyện này nằm ở phía Phương Hồ i, tôi không thể cam đoan sẽ thế nào, năm xưa không phải mỗi tôi là bạn thân của Lí Hạ, không phải mỗi tôi bị ám ảnh bởi chuyện này, thế nên tôi cho rằng, ông nên chia tay với con bé đó, điếu kiện của ông tốt như vậy, đã là vàng thì ở đâu chẳng tỏa sáng, sợ không tìm được đứa nào hơn con bé Phương Hồ i à? Nó cũng chỉ là một đứa bình thường, hơn nữa lại có tiền án, tôi cũng thấy lạ, không hiểu ông chấp nó ở điểm nào”.

“Thôi thôi thôi! Đừng nhắc chuyện này với tôi nữa!”. Trần Tâm bực bội nói: “Tôi cũng thấy mắc về mấy người, thời buổi nào rồi i

mà còn coi mình là Lưu Bị à? Đâu có phải là anh em gì ghê gớm đâu mà suốt ngày nghĩ đến chuyện rửa hận, báo thù cho nhau, có giỏi thì đi kiếm một thằng mà đâm! Gây lộn với đứa con gái có gì là ghê gớm!”.

“Hừ, sớm muộn gì cũng có ngày xử lý thằng đó, nó chạy không thoát đâu. Còn về Phương Hồ i, không thể nói là không liên quan gì đến nó, năm xưa Lí Hạ ngô i canh chừng bọn trăn lột ở cổng trường, Phương Hồ i biết rõ hơn ai hết, nhưng nó chẳng bao giờ ngăn lại, cũng chẳng thèm khuyên nhủ gì hết. Sau đó Lí Hạ chết, nó lại co giò chạy nhanh nhất. Hạng con gái như nó, chỉ có ông mới coi là bảo bối i! Cho không tôi tôi cũng chẳng thèm!” . Đường Hải Bằng cười gằn nói.

“Ông im ngay đi! Không nói chuyện với ông nữa, nói với ông ông cũng không hiểu! Tóm lại là tôi thích Phương Hồ i, bất kể ai bắt nạt cậu ấy tôi đều không cho phép! Thôi nhé!”.

Trần Tâm cúp máy trước, quay về phòng nắm vật xuống giường, cậu rất bức, nhưng lại không biết rốt cuộc là bức ai.

Sau ngày sinh nhật nhuộm mùi máu đó, bọn họ lại quay trở về với cuộc sống quy củ trong trường học. Mặc dù lại phải dậy sớm, mặc đồ phục, làm bài tập, làm bài thi, nhưng Phương Hồ i lại rất thích sống cuộc sống như vậy, rất yên ổn, không sợ bị xâm hại, quý rở i. Dù là cuộc sống thời học sinh hay yêu đương cũng vậy, không phong hoa tuyết nguyệt lãng mạn gì, cái khác cốt ghi tâm hơn cả là cảm giác hàng ngày được ở bên nhau.

Chính vì vậy trong ngày khai giảng, Phương Hồ i vô cùng phấn chấn như được tắm trong gió xuân, cười rạng rỡ chào hỏi bạn bè.

Kiên Nhiên bước đến bên cạnh cô hỏi: “Có gì mà vui vậy? Tổ thấy cả lớp mình, mỗi cậu là vui nhất! Mọi người đều muốn được

nghi thêm ít ngày nữa!”.

“Vậ à?”. Phương Hồ`i vừa thu bài tập vừa cười nói: “Đi học cũng vui chứ, không phải ngày nào cũng được gặp nhau đó sao?”.

“Ừ!”. Kiê`u Nhiên cười cười, nói: “Hôm đó tập múa xong, cậu và Trầ`n Tầ`m đi đâu vậy? Bọn tớ còn bảo rủ nhau đi ăn thịt xiên nướng, sau đó chẳng thấ`y bọn cậu đâu nữa”.

“Ồ... tớ có chút việc...”. Phương Hồ`i lắ`p bắ`p: “Đế`m hộ` tớ với”.

Kiê`u Nhiên đón lấ`y chồ`ng vở: “Thế` hôm nay sau khi tan học bọn mình đi nhé, chắ`c hôm nay cũng không có nhiê`u bài tập đâu”.

“21, 22, 23... Ừ...!”. Phương Hồ`i chỉnh lại cho thẳng chồ`ng vở, nói: “Chỗ` cậu có bao nhiêu quyển?”.

“20, sao lại thiế`u 2 quyển nhi? Để` tớ đế`m lại lầ`n nữa xem sao!”. Kiê`u Nhiên cau mày nói.

“Không câ`n đâu, vừa nãy` tớ đã` đế`m một lầ`n rồ`i, đúng là còn thiế`u 2 quyển thật, ai chưa` nộp bài tập hè` nhi?”. Phương Hồ`i ngắ`ng đầ`u lên nói.

“Tớ` tớ` tớ! Đợi lát đã`! Xong ngay đây`!”. Triệu Diệp giơ` tay lên nói, Lâm Gia Mạt đứng sau giục giã` với vẻ` sắ`t sắ`ng: “Mau lên! Mau lên!”.

Phương Hồ`i và Kiê`u Nhiên bước` đế`n ngó` thì thấ`y Triệu Diệp đang` tồ`c kí bài tập của Lâm Gia Mạt, Kiê`u Nhiên liê`n cười nói: “Tớ` đoán ngay là` hắ`n mà! Lầ`n nào cũng vậy, nước` đế`n chân mới` nhảy, Gia Mạt lầ`n sau đừng` cho hắ`n mượn nữa! Không thể` chiê`u cái tậ` xấ`u đó của hắ`n được!”.

“Hê! Kiê`u Nhiên, ông` thật bủ`n xỉ`n!”. Triệu Diệp hậ`m hực nói.

“Chép mau lên!”. Lâm Gia Mạt đập bốp tay xuống lưng Triệu Diệp và nói với vẻ âm ỉ: “Tớ đâu có nghĩ hấn lại thiếu u như vậy! Lần sau không bao giờ cho mượn nữa!”.

“Thôi nhanh lên, cô chủ nhiệm sắp đến đây”. Kiều Nhiên nói: “Gia Mạt, vừa nãy tớ đã hẹn với Phương Hồ ì rồi, tớ đi ăn thịt xiên!”.

“Hay quá!”. Lâm Gia Mạt hào hứng nói: “Nhưng bọn mình đừng ăn thịt xiên nữa, tớ thấy ngứa lỗ m rồi, hôm nay đi ăn lẩu cay nhé!”.

“Lẩu cay hả? Thế thì mất thời gian lắm!”. Phương Hồ ì nói.

“Không phải nó lẩu bình thường đâu! Cũng dạng như thịt xiên, nhưng cho vào nó nhúng, thơm lắm, cậu đi rồi sẽ biết!”. Lâm Gia Mạt nói.

Trần Tâm từ ngoài cửa lớp chạy vào, gõ xuống cạnh Triệu Diệp nói: “Vẫn còn chép à? Mau lên, cô chủ nhiệm đến bây giờ đây! Tôi vừa từ văn phòng lên!”.

“Phù! Xong rồi!”. Triệu Diệp gập sách lại và tung sang cho Phương Hồ ì, nói: “Tay tớ sắp gãy rồi! Sao để ch gì mà lắm thế!”.

Lâm Gia Mạt trợn mắt nhìn cậu ta nói: “Đáng đời! Trước đó thì làm gì! Áy! Phương Hồ ì! Tách vở bọn tớ ra, đừng đặt gấn nhau! Đáp án giống nhau, nhìn là biết chép của nhau!”.

“Mệt chết đi được! Hôm nay tan học tớ phải ăn một bữa cho đã!”. Triệu Diệp thở phào nói.

“Ăn gì vậy?”. Trần Tâm hỏi.

“Lẩu cay, chỗ Gia Mạt tìm được, vừa mới bàn nhau xong, cùng đi nhé!”. Triệu Diệp nói.

“Ok thôi!”. Trần Tâm cười cười, lấy sách vở ra ngó i ngay ngắ n lại.

Đế n giờ tan học, mấ y đứ a liê n nhanh chóng thu dọn sách vở rô i đi, Phương Hồ i không đi xe, Trần Tâm chở cô. Trần Tâm mới mua một máy nghe nhạc của Sony, có bộ phận điê u khiển trên dây, rấ t xịn, Phương Hồ i câ m lấ y ngó nghiêng, Trần Tâm hào hứng giới thiệu, Phương Hồ i cũng không hiểu, cười cười rô i nhét tai nghe vào tai, bên trong đang bật bài hát của Trương Tín Triế t⁽²⁾, nghe rấ t hay. Triệu Diệp và Kiê u Nhiên trêu Trần Tâm thích khoe mẽ, liên tục bêu giễu cậu, trên đường đi, cả đám cười nói rôm rả, rấ t vui vẻ.

Nói cho cùng thì hô i đó bọn họ cũng không có việc gì đáng buồ n, dĩ nhiên là cũng không có ước mơ gì xa vời, ngày ngày được số ng một cuộc số ng rấ t êm ả, vui vẻ, tấ t cả mọi người đê u cảm thấ y rấ t thỏa mãn. Chỉ có điê u bọn họ còn trẻ, không hiểu cảm giấ c này là thê nào, thực ra giồ ng như bài hát mà Trương Tín Triế t hát đó, vừa rảo bước vừa trân trọng thôi.

Phần 5. Trưởng thành

Phuong Hồ`i nói: “Chúng em đều tưởng rằng sau khi trưởng thành là có thể được mãi mãi đồng hành với nhau và thế` là cố` gắng trưởng thành, bất` chấp mọi hậu quả, tuy nhiên khi đã đến độ tuổi phải nói lời tạm biệt với tuổi trẻ, mới chợt phát hiện ra rằng, hóa ra trưởng thành chỉ khiến chúng em phải xa nhau...”.

Phuong Hồ`i nói: “Chúng em đều tưởng rằng sau khi trưởng thành là có thể mãi mãi được đồng hành với nhau và thế` là cố` gắng trưởng thành, bất` chấp mọi hậu quả, tuy nhiên khi đã đến độ tuổi phải nói lời tạm biệt với tuổi trẻ, mới chợt phát hiện ra rằng, hóa ra trưởng thành chỉ khiến chúng em phải xa nhau...”.

I

Nhiều lúc tôi sợ Phuong Hồ`i sẽ biến mất.

Tôi cảm thấy cô đã rời xa Bắc Kinh với một tâm trạng rất kiên quyết và tuyệt vọng, vì tại đây, ngoài người thân ra, tôi chưa bao giờ nhìn thấy cô gọi điện thoại cho bất` kì cái tên nào xuất hiện trong câu chuyện, điều này khiến tôi có một linh cảm rất ứ`c chế` rằng - một ngày nào đó cô ấy cũng sẽ âm thầm bỏ tôi mà đi.

Mặc dù giữa chúng tôi cũng có mối quan hệ tựa như nương tựa vào nhau mà sống, tuy nhiên trong lòng tôi vẫn thấy có cái gì đó không yên tâm. Tôi nghĩ đây có lẽ là một đặc tính của giống đực, lúc nào cũng nhớ về` con mồi` chưa đưa được vào miệng.

Chỉ tiếc` rằng tôi không thể giống như con sư tử vô` chú linh dương, chộp Phuong Hồ`i bằng móng vuốt` của tôi, những đêm tôi

không chờ được cô cũng như không liên lạc được với cô, tôi chỉ có thể nằ m co ro trong nhà như một oán phụ, hút thuố c, suy nghĩ lung tung, rửa thằ m trong bụng, nhưng rô ì lại dỏ ng tai lắ ng nghe động tĩnh ngoài hành lang.

Phuong Hồ ì vào phòng rằ t nhẹ nhàng, cô xoay tay nằ m cửa, khề khàng đặt đờ đặc xuố ng, cô gắ ng không để túi giấ y và túi nilon phát ra tiế ng kêu sột soạt, sau đó lại nhẹ nhàng đi ra.

“Về rô ì à”. Trong góc nhỏ tô ì om, tôi bắ t chột lên tiế ng.

Tôi đã từng hỏi cô tại sao lại mang tên “Hồ ì”, cô nói là do ba cô trong thời gian về ì nông thôn lao động, rời xa quê hương, lúc nào cũng chỉ mong sớm được trở về ì nhà, thế ì nên phản ứng đầ u tiên khi sinh đứ a con đầ u lòng là nhớ đế ìn chữ “Hồ ì”, mẹ cô chề con gái đặt cái tên này không mê ì m mại, thế ì là lại cho thêm bộ Thảo ở phía trên chỉ cỏ cây hoa lá cho dễ thương. Tôi cảm thắ y cô đã thực sự phụ lòng cái tên này, rõ ràng là gửi gắ m tình cảm nhớ thương quê nhà, muố ìn trở về ì nhà, nhưng lại thường xuyên phiêu bạt ở nơi đầ t khách quê người. Tuy nhiên mặt khác, cô lại có nỗi niề m lưu luyế n với cái tên này, luôn khiế ìn mọi người xung quanh phải nhớ đế ìn, cô quay về ì, hoặc không quay về ì.

“Hà...”. Phuong Hồ ì không nghĩ rằ ng tôi đang đờ ì cô, có phầ ìn sủng số t.

“Em vừa đi đầ u vậy?”. Tôi ngô ì ì dậy hỏi cô, thị lực của tôi không tốt, nhưng mũi lại rằ t thĩnh, đây gọi là sự bổ sung cho nhau của giới sinh vật, luôn có một cách giúp bạn phát hiện ra điề u bắ t thường của cuộc số ng, cho bạn cơ hội để đứ a ra phản ứng kịp thời.

Trên người Phuong Hồ ì có một mùi gì đó rằ t lạ, không phải là hơi người ô ìn ào trên đườ ng phố ì, mà là mùi ở một nơi nào đó rằ t lâu.

“Em ra... ra ngoài”. Cô lắ p bắ p nói.

Tôi thở dài về` tật cũ của cô, chỉ câ`n có chuyện gì muố`n giấ`u là lại nói lắ p, có lẽ là do tật xấ`u từ thời câ`p hai để lại.

“Anh còn không biế`t là ra ngoài à? Né`u em ở nhà thì việc gì anh phải mong đứng mong ngô`i như vậy?”. Tôi nói với vẻ bực bội: “Em cũng không câ`n thiế`t phải giấ`u anh, thực sự anh không thích quan tâm đế`n chuyện của người khác như vậy đâu, cũng không thích theo dõi chuyện riêng tư của em đâu, chỉ có điề`u lâ`n sau đi đâu em nên nói một tiế`ng, hiện tại không phải em số`ng một mình, dù gì thì cũng nên tự giác, lớn bắ`ng ngắ`n này rô`i, không biế`t thế` nào là giúp đỡ lẫn nhau à! Ngày nào anh cũng mệt rã rời, em đừng để anh phải lo lắ`ng nữa được không?”.

Phuong Hồ`i không nói gì, cô lặng lế` đứng ở đó, rõ ràng là người hơi khụng lại.

Tôi nghĩ có lẽ mình hơi nặng lời, nhưng thực sự là tôi rắ`t lo cho cô, cô nàng này quá ngò`ng nghếch, thật thà, không phải là người sắ`c sảo, lại vô cùng cô` chắ`p. Vút cô nàng ở chỗ ai tôi cũng không yên tâm, kể cả Aiba cũng không được, tôi sợ một ngày nào đó cô nàng cũng bị Aiba dụ dỗ.

“Mệt rô`i thì em đi tắ`m trước đi, cứ tắ`m bên nhà anh á`y, tiế`t kiệm cho Aiba một chút”. Tôi bước đế`n kéo Phuong Hồ`i.

Cô không ngắ`n ngủ mà hắ`t ngay tay tôi ra, sau đó lại có phầ`n sững lại, cả hai đē`u tỏ ra ngại ngùng.

Tôi nhớ rắ`t rõ, sau khi số`ng chung với nhau, cô đã không còn từ chố`i sự tiế`p xúc với “mục đích đơn thuầ`n” của tôi nữa.

Cuối cùng, bà u không khí im lặng đã bị một người ngoài phá vỡ, một cậu Hàn Quốc mắt ti hí ở tầng dưới lên gõ cửa phòng chúng tôi, gọi tên Phương Hồ i bằng thứ tiếng Anh rất Hàn Quốc.

“Cái túi xách mà anh xách đó, vừa nãy quên đưa cho em”. Cậu ta đứng trước cửa, một tay chống lên cửa, chân khuỳnh khuỳnh với vẻ rất ta đây nói.

Tôi thà m nghĩ, nhà người tóc xẹt ít keo, đầu đội mũ lưỡi trai đã tưởng mình là Jang Dong Gun, Song Seung Heon ư! Đúng là cái dạng...!

“À! Cảm ơn anh!”. Phương Hồ i lịch sự đáp.

“Phiền quá! Lại bắt cậu phải chạy lên đây!”. Tôi vội vàng đón lấy túi xách trước Phương Hồ i, nét mặt thể hiện rõ vẻ biết điếu u thì biếu n ngay, đứng trước cửa nhìn cậu ta nói.

“Thế tôi mai anh lên đón em nhé, bọn mình cùng đi”. Anh chàng mắt ti hí lườm tôi một cái, mỉm cười rồi nói với Phương Hồ i.

“Vâng, Yeong Ho, cảm ơn anh, phiền anh quá”. Phương Hồ i nói rất chân thành.

“Đi đâu vậy?”. Tôi đã có phàn nóng mắt, gã Yeong Ho đó đã có tình ý với Phương Hồ i từ lâu, cô không nhận ra nhưng tôi đã nhận ra điếu u ấy, trong thời buổi tôi tắm này, tôi cũng có ý đồ đó, thế nên hoàn toàn hiểu được suy nghĩ xâu xa của cậu ta. Tôi kiên quyết không thể cho phép việc trong lúc mình lặng lẽ cố ng hiếu n, gã mắt híp đó lại phồng tay trên trước được.

“Làm thêm”. Yeong Ho hoàn toàn không để ý đến việc Phương Hồ i đang cố gắ ng ngăn hắ n lại mà đáp với vẻ rất đắ c ý: “Bắt

đâu từ hôm nay, tôi nào bọn tôi cũng đi làm thêm với nhau”.

Tôi thực sự không còn gì để nói.

Không phải vì ghen tị, mà là vì cảm động, chỉ có tôi mới biết tại sao cô đi làm thêm, chắc là cô cảm thấy không thể chịu đựng nổi khi nhìn thấy tôi vất vả như vậy.

Gã Hàn Quốc ngờ ngạc nhiên đó không hiểu gì hết, tạm biệt chúng tôi bằng điệu bộ của kẻ thất bại, tôi đóng cửa và nói với vẻ ngại ngùng: “Em không cần phải...”.

“Này!”. Phương Hồ i đưa cho tôi túi xách, nói với vẻ ngại ngùng: “Anh ăn đi!”.

Tôi mở túi xách ra, mắt sáng rực, bên trong là một hộp cơm rang kim chi, đã N ngày rồi tôi không được ăn món này, nói một cách chính xác hơn là sau khi ăn chung với Phương Hồ i, bọn tôi chưa được ăn bữa nào ra hồn cả, chắc hai chúng tôi cộng lại, cũng không nặng bằng một gã Australia lực lưỡng.

“Cửa hàng bọn em làm thêm nữa đấy, có ngon không?”. Phương Hồ i nấp sau lưng bàn hỏi.

“Ừ! Ngon lắm! Em cũng ăn đi!”. Tôi ăn ngấu nghiến.

“Em ăn rồi”. Phương Hồ i nói: “Đề em rót cho anh cốc nước”.

Lúc cô bê nước đến, tôi đã đang lau miệng, cô liền nhìn tôi với ánh mắt vô cùng sững sờ, hỏi: “Anh...?”.

“Hê hê, đánh một trận sạch không kinh ngạc như trong truyện thuyết mà!”. Tôi cười nói: “Bọn em làm thêm ở đâu vậy? Nếu xa quá thì đừng đi nữa, nếu ngày nào em cũng về muộn thế này thì anh sớm rút chân đi được!”.

“Không sao, em và Yeong Ho đi làm cùng nhau mà!”.

“Đi cùng với cậu ta lại càng đáng lo hơn! Tâm địa của cậu ta rõ ràng còn gì!”. Tôi cầm hộp cơm, hậm hực nói.

“Thôi đi anh!”. Phương Hồ`i cười nói: “Tóm lại là chắc chắn em đã đi làm thêm rồi, nếu anh còn ngăn cản thì bọn mình đành phải ai về nhà ai vậy! Lớn bả`ng ngầ`n này rồi, không hiểu thế` nào là quan tâm, giúp đỡ lẫn nhau à!”.

“Hê, em bả`t chước giọng anh đúng không? Cái hay không học, lại học được cách đe dọa anh trước!”. Tôi cau mày cười đau khổ.

“Không phải lúc đó anh cũng đã đe dọa em như vậy sao? Thôi cứ thế` nhé, em đi tắ`m đây”. Phương Hồ`i vừa nói vừa đứng dậy, quay lưng vào tôi nói: “Anh coi anh kìa, gầ`y như que củi á`y...”.

Phương Hồ`i là như vậy, thỉnh thoảng lại khiế`n trái tim tôi phải đau nhói vì thương, vẻ dịu dàng ngại ngùng của cô, dầ`n dầ`n mới cảm nhận được.

Tôi lén nhìn trộm cô búi tóc sau gáy, kiể`ng chân lên lầ`y khăn mặt, cho quầ`n áo vào chậu và bước vào nhà tắ`m. Lúc đó tôi đã có được cảm giác chân thực, cảm thấ`y mình đang được số`ng với cô, chứ không phải số`ng với kí ức của cô.

Chúng tôi bận rộn một hồ`i, đợi đầ`n khi tôi tắ`m rửa, thu dọn xong xuôi, Phương Hồ`i đã nằ`m co ro trên chiế`c ghế` sofa mà chúng tôi nhậ`t về` và ngủ ngon lành. Chắ`c chắ`n là cô đã quá mệt, nằ`m co ro, chỗ nằ`m không thoải mái như vậy, mà vẫn ngủ ngon như em bé. Tôi nhẹ nhàng ghé sát vào, dưới ánh trăng, khuôn mặt cô lúc ngủ điề`m tĩ`nh, xinh đẹp, không hê` tỏ ra cảnh giác, hai lọn tóc còn ướt xõa xuố`ng má, miệng hơi chu lại, mịn màng, lầ`p lánh.

Tôi cúi đầu xuống hôn nhẹ cô một cái, cô không tỉnh giấc, hàng lông mi hơi động đậy, lướt qua trái tim tôi. Xét cho cùng thì tôi cũng không phải là chính nhân quân tử gì, không thể hào hiệp mãi được, nhưng tôi cũng không muốn thừa lúc người ta gặp khó khăn mà dồn ép người ta. Lúc đó tôi đã cho mình một lý do rất chính đáng, đó chính là khi Phương Hồ i kể hết chuyện cũ của cô cho tôi, chúng tôi đều có thể ngẩng cao đầu đối mặt với quá khứ, sau đó cùng hướng tới tương lai.

Lúc đó tôi cũng tràn đầy tự tin như trước khi đi xin việc, tôi không thể ngờ rằng mấy năm sau tôi mới được nghe hết câu chuyện này. Bây giờ nghĩ lại, nếu tôi quyết đoán hơn một chút nữa, có lẽ đã không để lỡ.

Tuy nhiên chúng tôi mãi mãi không thể dự đoán được tương lai, hồ i trẻ chúng tôi quá thẳng thắn và sau khi trưởng thành, chúng tôi lại không thẳng thắn nữa. Thời gian là thứ tràn đầy ma lực, nó không nhắc tôi sau này sẽ xảy ra chuyện gì, mà chỉ nhìn tôi tựa người vào ghế sofa và ngủ thiếp đi như một gã ngốc.

Khoảng hai giờ sáng tôi bị tiếng lạch cạch đánh thức, tôi mở mắt nhìn thấy Phương Hồ i đang ngồ i cuộn tròn trên ghế sofa, cô đang run rẩy, phát ra tiếng kêu u u như con thú nhỏ.

Tôi liền bò dậy, đến ngồi bên cạnh cô, vỗ vai cô hỏi: “Em sao vậy? Gặp ác mộng à?”.

“Em... mơ thấy anh ấy...”. Phương Hồ i ngẩng đầu lên, nét mặt lộ rõ vẻ tuyệt vọng, nói: “Nhưng... tại sao lại là mơ chứ?”.

Lần này, đến lượt tôi tuyệt vọng.

2

Một ngày trong tháng 9-1999, Phương Hồ`i đã từng gặp một con ác mộng.

Trong giấc mơ, cô đã quay trở về` trước cổng trường B, nói một cách chính xác hơn chính là quay lại cái ngày mà Lí Hạ mất, ở đó có một đám đông, máu đỏ lai láng dưới đấ`t, theo phản xạ, cô định bỏ chạy, nhưng lại cảm thấ`y có lẽ phải quay lại nói gì với cậu ta. Và thê` là cô liê`n lấ`y hế`t can đảm gạt đám đông đó ra, từ xa cô nhìn thấ`y Đường Hải Băng đang ôm trong lòng một người, cậu ta nửa quỳ xuố`ng dưới đấ`t, trợn mắ`t nhìn cô. Phương Hồ`i vội vàng lắ`c đầ`u, nói lớn tó` không biế`t, cậu đừng trách tó`t, tó`t đê`n đê` gặp cậu á`y, gặp lâ`n cuô`i cùng... Đường Hải Băng không nói gì, người bên cạnh Hải Băng khẽ` động đậy, cô` gắ`ng nhắ`c đầ`u lên, trong giây lát Phương Hồ`i sững sờ, người đó không phải là Lí Hạ, mà là Trầ`n Tầ`m! Người Trầ`n Tầ`m đầ`m đầ`m đầ`m máu tươi!

Phương Hồ`i chạy đê`n như điên, cô gào thét tên Trầ`n Tầ`m, nắ`m chặt lấ`y tay cậu, định đỡ` cậu dậy hế`t lâ`n này đê`n lâ`n khác, kéo vào lòng mình, nhưng đố`i phương lại không có phản ứng gì, một bầ`u không khí chế`t chóc bao trùm lấ`y họ. Hành động lôi kéo không đem lại kế`t quả gì này đột nhiên khiế`n cô nảy sinh cảm giấ`c vô cùng hư vô, dường như cả thê` giới chỉ có mỗi cô đang cô` gắ`ng hế`t sức bình sinh.

Lẽ nào không muô`n cùng đứng dậy và chạy trố`n hay sao? Cô ngắ`ng đầ`u lên một cách nghi hoặc.

Tuy nhiên cái mà cô nhìn thấ`y lại là một thi hài lạnh công của Lí Hạ, bàn tay cậu dính đầ`y máu, còn bàn tay mà Phương Hồ`i đang nắ`m rắ`t chặt, chính là bàn tay không hê` có chút sinh khí đó. Cô

vội hất nó ra, nhưng không thể tránh kịp nữa, cô đã nhuộm máu của Lí Hạ.

Không biết Đường Hải Băng bỏ đi từ lúc nào, mọi người dân dân bao vây thành vòng tròn, Phương Hồ i cảm thấy có hàng nghìn ngón tay chỉ vào mình, cô ra sức thanh minh, nhưng không ai nghe cô cả. Giữa đám người lạnh lùng này, cuối cùng cô đã nhìn thấy Trần Tâm, nhưng nét mặt Trần Tâm lộ rõ vẻ căm ghét, cậu bấu môi, quay đầu và bỏ đi cùng Đường Hải Băng...

“Đừng đi!”.

Lúc tỉnh dậy, Phương Hồ i đã giàn giữa nước mắt, tự nhiên cô lại có cảm giác rằng giấc mơ này vô cùng chân thực, ít nhất là nỗi đau không thể níu kéo trong trái tim là có thật, khiến cô rùng mình hết lần này đến lần khác.

Ngày hôm sau đi học, vì giấc mơ này mà đầu óc Phương Hồ i luôn trong trạng thái uể oải, Kiên Nhiên nói chuyện với cô, cô đều trả lời rất mơ màng. Sau khi ăn cơm xong, Trần Tâm ngồi ở bàn phía sau cô, Phương Hồ i vẫn cứ thần thờ, không hề ngoái đầu lại.

“Hê! Nghĩ gì vậy!”. Trần Tâm gõ chiếc kẹo mút vào cô và nói.

Phương Hồ i run lên, cả hai đứa đều giật bắn mình.

“Cậu sao vậy?”. Trần Tâm vội vàng nhảy xuống đất, bước đến trước mặt cô, cúi xuống hỏi.

“Không sao”. Phương Hồ i nghịch chiếc bút xóa trong tay nói: “Cậu làm tớ giật cả mình! Sao lại xuất quỷ nhập thần như vậy!”.

“Cái gì! Tớ ngồi sau cậu lâu lắm rồi! Cậu chẳng chịu để ý đến tớ gì cả? Ăn kẹo không? Vị cam hay dâu tây?”. Trần Tâm hỏi.

“Cam”. Phương Hồ i đáp.

“Cam à...”. Trầ n Tầ m lục túi, cười nói: “Tớ quên mắ t, vị cam chỉ còn cái tớ đang ăn dở thôi, còn lại đầ u là dâu tây. Tớ mới bóc vừa nãy, nế u cậu không chê thì ăn tạm vậy”.

“Ừ”. Phương Hồ i thắ n thờ gậ t đầ u.

Vồ n là Trầ n Tầ m địn h trêu cô, không ngờ cô không hê` đễ ý, không có phản ứng gì. Nhìn vẻ lơ đắ ng của cô, Trầ n Tầ m liề n thắ c mắ c: “Phương Hồ i, hôm nay cậu làm sao vậy, vừa nãy trong giờ văn tớ đã phát hiện ra rô` i, cậu nắ m sắ p xuồ ng bàn đế n nửa tiế t, rồ t cuộc là có chuyện gì vậy?”.

“Trầ n Tầ m...”. Phương Hồ i nhìn cậu chắ m chú nói: “Hôm qua tớ nắ m mơ, tớ mơ thắ y cậu bỏ đi cùng với Đường Hải Bắ ng, tớ gọi cậu mà cậu không hê` thua... Cũng không hiểu tại sao, tớ cứ có cảm giắ c rằ ng sớm muộn một ngày nào đố, cậu sẽ đi cùng bọn họ, cuố i cùng tớ sẽ không thể giữ đượ c cậu...”.

Trầ n Tầ m liề n phì cười và xoa đầ u Phương Hồ i, nói với vẻ không tin: “Cả ngày cậu nghĩ quắ n gì vậy? Vì chuyện này ư? Đố là mơ, đầ u có phải là thật đầ u! Hơn nữa, cậu không nghe người ta nói ngoà i đờ i ngược với giắ c mơ à? Làm sao có thể như thế đượ c?”.

“Nhưng tình dậ y tớ đã khóc, cảm giắ c đố rắ t kinh khủng...”. Phương Hồ i cúi đầ u xuồ ng nói.

“Cậu đừng nghĩ ngợi linh tinh nữa!”. Trầ n Tầ m cúi xuồ ng bàn Phương Hồ i nói nhỏ: “Tớ sẽ mãi mãi không bao giờ rời xa cậu đầ u!”.

“Mãi mãi là bao xa”. Phương Hồ i cười nhỏ nói: “Bọn mình mới lớn bắ ng ngắ n này, ai dự đố án đượ c chính xác chuyện sau này, tớ

chỉ mong kể cả một ngày nào đó bọn mình chia tay, cậu cũng không cảm thấy hối hận vì đã từng đến với tớ là đủ lắm rồi!”.

“Cậu nói thế có nghĩa là sao?”. Trần Tâm sầm mặt xuống nói: “Chính vì muốn sau này được ở bên cậu nên tớ mới đến với cậu, nếu không chuyện mà tớ làm được coi là gì? Đùa cho vui à? Cậu chẳng chịu tin tớ gì cả!”.

“Không phải...”. Phương Hồ i có vẻ buồn buồn, mặc dù Trần Tâm nói hay nói đẹp như vậy, nhưng cô vẫn không cảm thấy tự tin. Chặng đường phía trước còn dài dằng dặc, trong khi họ lại gặp nhau quá sớm, đồng hành được bao xa, thực sự cô không dám chắc.

“Được! Nếu điều tớ nói không phải là thật lòng, sau này nếu tớ bỏ rơi cậu, ra đường tớ sẽ bị đâm vào tường, mọi việc không thuận lợi, chúng bạn xa lánh, người thân bỏ rơi!”. Trần Tâm nổi cáu, giận dữ cá t tiếng thê.

“Thôi thôi, tớ biết rồi”. Phương Hồ i vội an ủi: “Không phải bảo cho tớ kẹo đó sao? Kẹo đâu?”.

Thấy cô không còn vặn vẹo chuyện đó nữa, Trần Tâm cũng đã thoải mái hơn, cậu bèn đưa cây kẹo trên tay ra nói: “Cậu cũng tệ thật, cậu xem trên ti vi, nam chính chuẩn bị thế độc, nữ chính đều ra sức ngăn cản. Còn cậu thì nghe tớ nói hết từ đầu đến cuối, không bỏ sót chữ nào, chẳng thương tớ gì cả!”.

Phương Hồ i đỏ mặt, bóc giấy kẹo ra nói: “Cậu đừng nói linh tinh nữa, trong lớp bao nhiêu người như vậy...”.

“Ừ...”. Trần Tâm liền đứng dậy: “Thế tớ xuống sân tìm Triệu Diệp nhé, cậu đừng nghĩ linh tinh nữa!”.

Phương Hồ i liền gật đầu, nhìn Trần Tâm ra khỏi lớp học.

Thực ra vừa nãy cô không hề nghĩ đến việc ngăn Trần Tâm thế, mà ngược lại, cô lắng nghe rất chăm chú. Cô cảm thấy, nếu thực sự lo lắng lời nguyện đó trở thành sự thật thì sẽ mãi giữ đúng lời hứa, như thế không phải cũng sẽ rất tốt đó sao. Dĩ nhiên rồi, cô không nói cho Trần Tâm biết những suy nghĩ này.

Suy nghĩ non nớt của Phương Hồ i cũng hơi buồn cười, hồ i đó cô không biết rằng, tất cả các chàng trai khi cất tiếng thế đều thực sự cảm thấy rằng chắc chắn mình sẽ không phản bội lời hứa và đến khi nuốt lời cũng thực sự cảm thấy mình không thể làm được. Chính vì vậy lời thế không thể đánh giá lòng kiên trinh của mình, cũng không thể phán đoán đúng sai, nó chỉ có thể chứng minh được rằng, trong khoảnh khắc cất tiếng thế, cả hai đều đã từng chân thành với nhau.

Và cũng có một chuyện, Trần Tâm không hề nói với Phương Hồ i.

Vừa ra khỏi lớp cậu liền gặp Triệu Diệp, Triệu Diệp vừa úp được 3 cú bóng dưới sân, đang rất phấn chấn, nhìn thấy Trần Tâm liền nhảy bật lên cao, vừa bắt chước cảnh trong phim Cao thủ bóng rổ vừa hét “Triệu Diệp chụp ruồi” và nhảy tới. Trần Tâm không kịp tránh, liền bị cậu ta đập ngay vào bức tường ngoài hành lang, khuỷu tay bị trầy một miếng da, rơm rớm máu.

“Oái, xin lỗi nhé!”. Triệu Diệp cười khì nói: “Không ngờ ông lại để mất đà như vậy, cả mùa hè không tập, tay nghề giảm rồi đó nhé!”.

“Biến! Không có thời gian nói chuyện với ông!”. Trần Tâm đẩy Triệu Diệp ra nói. Cậu thấy hơi hoang mang, vì đột nhiên cậu sực nhớ ra lời thế “ra đường đâm vào tường” vừa nói với Phương Hồ i, Trần Tâm rùng mình, lòng bàn tay lạnh ngắt mồ hôi.

“Giả vờ gì vậy? Sao tự nhiên mặt lại tái nhợt đi thế? Mà làm à? Đừng yếu bóng vía thế!”. Triệu Diệp ghé sát vào nói.

“Mỗi mình ông thôi hả? Luyện thêm một vạn năm nữa đi!”. Trần Tâm xoa cánh tay, nói với giọng không thêm chập.

Hai đứa cười đùa rồi xuống cầu thang, Trần Tâm không nghĩ gì thêm, cậu đã dùng chủ nghĩa duy vật để lật đổ nỗi bất an của mình. Làm sao học sinh ba tốt trong thế kỷ mới lại có thể bị những thứ mê tín phong kiến dọa nạt chứ, cậu phải gương cao ngạo cờ chủ nghĩa Mác - Lê Nin, nắm bắt lý luận chính trị, gặp thần giết thần, gặp quý đập quý, vũ trụ nổ tung, chỉ một cú đá trời giáng là có thể tiêu diệt kẻ địch, không tin điếu vớ vẩn này nữa!

Sau mấy tháng luyện tập ròng rã, ngày 1-10 đến như mở màn cho một sự kiện gì đó rất long trọng.

Phuong Hồ`i ở nhà bà nội, buổi sáng vừa tỉnh dậy, trước sự hô hào của bà tổ trưởng dân phố, liền treo ngay cờ tổ quốc trước cửa. Bà nội đã thông báo chuyện cô đi biểu diễn ở quảng trường Thiên An Môn từ lâu, chỉ một lúc đứng trước cửa đã có không ít hàng xóm lên tiếng chào, ông Lí trong sân cười hềnh hệch nói: “Tôi nay Phuong Hồ`i nhà ta được lãnh đạo đất nước tiếp kiến đấy!”. Mọi người đều tặc lưỡi khen ngợi, hỏi cô múa ở dưới thành lầu Thiên An Môn hay múa ở trên cầu Kim Thủy, còn hỏi có phải tặng hoa cho các nhà lãnh đạo hay không, khiến Phuong Hồ`i không biết phải trả lời thế nào. Cô cười đau khổ nghĩ, tiếng nói của quần chúng kinh khủng thật, nếu truyền tin sang hai con ngõ nữa, chắc sẽ biến thành tôi nay cô hát một bài ca ngợi tổ quốc, non sông gấm vóc.

Buổi trưa đứng trong sân đã có thể nghe thấy những tiếng âm âm, cũng có thể nhìn thấy máy bay bay trên bầu trời, nghe nói là đang kiểm duyệt, còn có máy bay trực thăng bay tuần. Chú Vương nhà đối diện cầm một cây sào buộc vải đỏ, khua được mấy con chim bồ câu lạ, chắc là được thả ở quảng trường, một cậu bé trong sân còn nhặt được quả bóng bay, cũng nói là được thả ở Thiên An Môn và bay đến đây. Phuong Hồ`i nhớ lại năm xưa khi tổ chức Á vận hội, cô cũng đã từng hào hứng như thế này, còn giữ mấy tấm xỏ số in hình chú gà trúc làm bookmark, nhưng đến giờ cô không còn đâu óc nào để chuyện trò, thanh minh với hàng xóm nữa, buổi chiều đường Đông Tứ sẽ cấm xe, nhà trường đã quy định giờ tập hợp, nếu cô không đi sớm thì lát sẽ không thể đi được.

Phương Hồ`i và đám Trầ`n Tầ`m hẹn gặp nhau ở ngã tư Đông Tú, cô đã chuẩn bị xong xuôi, được bà kéo ra sân, chào tạm biệt mọi người như một vị anh hùng, được một đoàn người tiễn ra đé`n tận cổng, nói mãi mới ngăn được, né`u không đã tiễn cô đé`n đầ`u ngõ. Và thê` là cũng đã má`t khá nhiê`u thời gian, cô vội vàng đé`n điểm hẹn với các bạn.

Trên đường gầ`n như không có người, từ xa, Phương Hồ`i đã nhìn thấ`y Trầ`n Tầ`m, cậu đang số`t ruột nhìn về` phía bên này, vừa thấ`y bóng cô, bèn ra sức vẫy tay.

“Sao chậm vậy? Tớ số`t ruột ché`t đi được! Một lát nữa là cá`m đường rô`i, vừa nãy có má`y xe cảnh sát chạy qua!”. Trầ`n Tầ`m nói.

“Nhớ má`t một lúc...”. Phương Hồ`i đi vội quá, vừa nói vừa ho.

Kiê`u Nhiên đưa cho cô một chai nước và nói: “Đừng cuố`ng, đé`n kịp rô`i mà. Nghỉ lát đã, khăn von mang đé`n chưa? Đừng quên đồ` đầ`y”.

“Gay rô`i!”. Thấ`y Kiê`u Nhiên hỏi như vậy, đột nhiên Phương Hồ`i la lớn: “Không được, tớ phải quay về` lầ`n nữa!”.

“Sao vậy? Không kịp nữa rô`i!”. Lâm Gia Mạt nhìn đờ`ng hồ` nói.

Phương Hồ`i đã chạy được má`y bước, cô ngoái đầ`u lại nói: “Các cậu đi trước đi, đừng đợi tớ nữa!”.

“Á`y! Cậu để` ý xe nhé! Bọn tớ đứng đờ`i diện với con ngõ nhà cậu đợi cậu! Lát nữa bọn mình đi tắ`t trong ngõ rô`i sang!”. Trầ`n Tầ`m nói lớn.

“Cậu ta về` làm gì vậy! Cá`m đường rô`i thì dù có bay bọn mình cũng chẳng bay sang được!”. Triệu Diệp cau mày nói.

“Tớ cũng không biết, thôi cứ đi đi đã”. Trần Tâm vỗ vai Triệu Diệp nói.

Tiếng còi của cảnh sát vừa vang lên thì Phương Hồ i chạy ra đến nơi, con đường hẹp giữa hai con ngõ tựa như vực thẳm không thể nào vượt qua, suýt nữa thì cô đã không theo kịp đám Trần Tâm. Lúc gần chạy đến nơi, Trần Tâm đưa tay túm chặt Phương Hồ i, kéo ngay cô lại gần.

“M.kiếp, giật gân quá! Chẳng kém gì phim hành động của Mĩ!”. Triệu Diệp thở phào nói.

“Cậu đi đâu vậy?”. Trần Tâm hỏi.

“Đi... lấy máy ảnh”. Phương Hồ i vỗ vào túi nói: “Vừa này... quên mất”.

“Haizz! Tớ tưởng là gì cơ! Mang đi làm gì! Lại phải lo cả m nó”. Triệu Diệp lườm cô một cái nói.

“Không phải hôm trước cậu bảo phải mang đi đó sao?”. Phương Hồ i nhìn Triệu Diệp với vẻ á m ức nói: “Còn bảo là đến lúc đó năm đứa bọn mình phải chụp bức ảnh dưới thành lầu Thiên An Môn nữa...”.

“Hả?”. Nét mặt Triệu Diệp lộ rõ vẻ ngạc nhiên.

“Cậu nghe lời Triệu Diệp hả? Những điều cậu ta nói như đánh rắm vậy! Không, còn không đáng giá bằng rắm nữa! Húng lên thì nói vậy thôi, thế mà cậu lại tưởng thật, mà cũng chỉ mỗi cậu coi là thật thôi!”. Trần Tâm vừa tức vừa buồn cười, không ngớt lời chỉ trích Triệu Diệp.

“Biến! Ông lắm điều quá đấy! Thôi, lát nữa bọn mình chụp ảnh Phương Hồ i nhé, không cho nó chụp nữa!”. Triệu Diệp khoác

tay lên vai Phương Hồ`i nói.

“Bỏ ra!”. Trầ`n Tầ`m và Kiề`u Nhiên cùng lúc quát lên, hai đũa nhìn nhau, đầ`u có phầ`n ngại ngùng.

“Thôi thôi! Đừng cãi nhau nữa! Mau đi thôi! Không đi sẽ muộn đầ`y!”. Lâm Gia Mạ`t thắ`t khăn von vào thắ`t lưng, kéo Phương Hồ`i chạy.

Bọn họ là nhóm cuồ`i cùng đầ`n trường, cũng đã bị cô Hà`u phê bình mắ`y câu. Trầ`n Tầ`m vội đón lắ`y đồ` đạc trong tay cô, phân phát đồ` ăn tớ`i cho các bạn. Kiề`u Nhiên kiểm tra đồ`ng phục và đạo cụ của từng người, nói là đạo cụ, nhưng thực ra cũng chỉ là một chiế`c khăn von mà thôi, bên trên có đấ`nh bóng nhưng lắ`p lánh, múa bài Múa dưới ánh trăng thì thắ`t ở thắ`t lưng, múa bài Điệu múa tuyết vờ`i thì buộc vào tay.

Trước khi xuấ`t phát, thầ`y hiệu trưởng, cô hiệu phó, cô tổng phụ trách lầ`n lượt phát biểu, toàn những lời hào hùng về` sự nghiệp vĩ đại của quố`c gia, khí chắ`t dân tộc, khí thề` rắ`t rầ`m rộ. Học sinh phía dưới không để ý đầ`n những điề`u đó, mà hà`u hết là hào hứng như trẻ con, chưa bao giờ được ở với bạn bè lâu như vậy, nghĩ đầ`n việc cả lớp được thức đêm, tá`t cả đầ`u hồ`i, phắ`n khởi.

Đường Trầ`ng An đã bị cá`m từ lâu, học sinh toàn trường phải đi bộ đầ`n quảng trường Thiên An Môn. May mà thanh niên cũng không ngại đi bộ xa, trên đường đi cười nói rộn ràng, không hề` cảm thắ`y lẻ loi hay buồ`n tẻ. Đám con trai mười mắ`y tuổi cũng chưa biế`t thề` nào là quan tâm đầ`n bạn gái, Trầ`n Tầ`m chỉ mãi trêu chọc, cười đùa với đám con trai, thỉnh thoảng lại ghé đầ`n bên Phương Hồ`i nói với cô đôi câu, nhưng lại không nhìn thắ`y túi xách dưới tay cô hết chuyển từ tay trái sang lại chuyển sang tay phải mắ`y lầ`n. Mãi cho đầ`n khi Lâm Gia Mạ`t kêu nặng, Triệu Diệp quay sang xách

hộ cô, Trần Tâm mới sực nhớ ra cũng phải cầm hộ Phương Hồ i, nhưng cậu ngoảnh đầu lại nhìn thì phát hiện ra tay Phương Hồ i đã không còn cầm gì nữa, Kiên Nhiên bước đến cạnh cô, xách hai chiếc túi, đang mở chai nước cho cô uống.

Kiên Nhiên đưa nước cho Phương Hồ i và nói chuyện với cô: “Đợt hè đi xem với chị tớ, nội dung cũng khá hay, nhạc phim rất hay”.

“Cái gì vậy?”. Nghe thấy lời mở đầu như vậy, Trần Tâm liền bước đến hỏi.

“Phim Bảo Liên Đăng”. Phương Hồ i nói: “Nhạc phim là bài hát Chỉ một chữ YÊU của Trương Tín Triết”.

“Vậy hả! Bài đó tôi cũng biết, ‘Chỉ có một chữ YÊU, anh chỉ nói một lần...’ đúng không?”. Trần Tâm liền giơ tay với lấy chai nước của Phương Hồ i và đưa lên miệng uống.

“Ê, cái ông này! Chẳng giữ vệ sinh gì cả! Ông uống rồi, lát nữa Phương Hồ i uống kiểu gì?”. Kiên Nhiên cười nói.

“Phương Hồ i đâu có chê, ông quản được à?”. Trần Tâm nói với giọng nửa đùa nửa thách thức.

“Ai... ai bảo không chê!”. Phương Hồ i ngại ngừng giật lại chai nước nói: “Uống chai của mình đi”.

“Phim Bảo Liên Đăng đó có hay không?”. Trần Tâm nhìn vẻ lấp lếm của Phương Hồ i mà thấy buồn cười, vội nói lảng sang chuyện khác.

“Cũng được, hay hơn tôi tưởng tượng, rất trong sáng và đẹp, thế nên chưa chắc ông đã thích xem đâu”. Kiên Nhiên nói.

“Ông cứ hạ thấ p tôi đi!”. Trầ n Tầ m không đé m xia gì đé n cậu ta nữa mà quay sang hỏi Phương Hồ i: “Cậu có thích xem không? Hôm nào tớ đưa cậu đi xem?”.

“Không!”. Phương Hồ i không ngờ Trầ n Tầ m lại hỏi như vậy trước mặt Kiề u Nhiên, cô cảm thấ y không tự nhiên, vội vàng từ chồ i.

“Bây giờ hình như không chiề u nữa... thì phải”. Kiề u Nhiên nghĩ một lát rồ i nói.

“Vậ hả? Tiề c nhĩ!”. Trầ n Tầ m thở dài, nét mặt lộ rõ vẻ thấ t vọng.

Chưa nói chuyện được nhiề u thì cô chủ nhiệm đi trước liề n gọi Trầ n Tầ m, Trầ n Tầ m vội thưa rồ i chạy đé n, Kiề u Nhiên nhìn theo, nói với vẻ suy tư: “Phương Hồ i, cậu và Trầ n Tầ m thân nhau nhĩ”.

“Hả?”. Phương Hồ i sững người ra một lát, lắ p bắ p đắ p: “Cũng... cũng được, không phải bọn mình đé u rắ t thân nhau đó sao?”.

“Hê hê, đúng vậ”. Kiề u Nhiên liề n cười nói: “Nhưng người nào không biế t mà đé y thì tương cậu thích Trầ n Tầ m đắ y! Con gái đé u thích mẫu người như cậu á y đúng không!”.

Phương Hồ i không biế t trả lời thề nào, liề n ngại ngùng gắ t đầ u, sau đó lại lắ c đầ u.

“Cũng không hắ n...”.

“Cậu xem, trường mình có bao nhiêu con gái thích cậu á y! Đủ quân số của một liên đòan tăng cường!”.

“Thế có gì là hay đâu”. Phương Hồ i nhìn học sinh lớp 10 (5) đã ãng trước, trê u môi nói.

“Vẫn còn hơn tó, hê hê, sao tó chẳng nghĩ ra là rủ cậu đi xem Bảo Liên Đăng nhi?”. Kiê u Nhiên cúi đầ u, sóng gợn trong đáy mắ t khác hẳn bình thường.

“Thế ... thế thì rủ cả Gia Mạt, Triệu Diệp cùng đi xem nữa nhé”. Phương Hồ i đánh trố ng lảng nói.

“Ừ, cũng được”. Ánh mắ t Kiê u Nhiên sắ m xuố ng, nhưng chỉ trong tích tắ c đó, đế n khi ngắ ng đầ u lên, vẫn là nụ cười hiê n lành quen thuộc.

Trầ n Tầ m vẫn đứng từ xa nhìn trộm bọn họ, thắ y hai đứ a nói chuyện nhỏ với nhau, không chịu được nữa bèn gọi: “Kiê u Nhiên, đừng tán tỉnh con gái nữa! Mau lại đây kiểm tra quân số đi, chuẩn bị đế n rô i!”.

“Vớ vẩn! Ai tán tỉnh hả! Tôi đế n ngay đây!”. Mặt Kiê u Nhiên hơi đỏ lên, cậu quay sang nói với Phương Hồ i: “Tó qua đó nhé”.

“Ừ”. Phương Hồ i gật đầ u, mặc dù Kiê u Nhiên là cậu bạn dễ chịu, nhưng cô không bao giờ tham lam.

Kiê u Nhiên bước được vài bước lại quay đầ u lại, cậu với lắ y chai nước đã bị Trầ n Tầ m uố ng mà Phương Hồ i vẫn đang cắ m trên tay, móc chai nước trong túi mình ra và đưa cho Phương Hồ i nói: “Cậu uố ng chai này nhé, tó chưa uố ng đâu, tó mở nắ p cho cậu rô i đầ y”.

Phương Hồ i đón lắ y chai nước, cô nhìn chai nước khoáng tinh khiế t trên tay, đột nhiên không biế t phải làm thế nào.

Địa điểm trường F mùa nă`m ở đường Tràng An gâ`n Đại lễ đường Nhân Dân, Phương Hồ`i nhìn thấ`y nhìn quảng trường rộng lớn mà thờ dài, khoảng cách này khiế`n cô không thể về` nhà báo cáo được với hàng xóm các nhà lãnh đạo mặc quầ`n áo gì, thắ`t ca la vát màu gì, trên mặt có nố`t ruồ`i và nhiề`u nế`p nhăn hay không, được nhìn thấ`y bóng đã là tồ`t lắ`m rồ`i.

8 giờ tồ`i chương trình mới bắ`t đầ`u, thời gian vẫn còn sớm, nhưng những người có nhiệm vụ biểu diễn đã chuẩn bị xong xuôi. Hiệu trưởng trường F ra lệnh cho mọi người nghỉ tại chỗ, không được đi lại lung tung, đi vệ sinh phải giơ tay để báo cáo với thầ`y cô. Học sinh ngô`i trên quảng trường Thiên An Môn bình thường vẫn nhận nhíp người qua lại, ít nhiề`u cũng cảm thầ`y hào hứng, một cảm giác hào hứng không chân thực. Triệu Diệp đã thể hiện rõ nét vẻ hào hứng của mình, đầ`u tiên cậu túm lắ`y Gia Mạt đòi chơi trò đập tay, tay vồ nhanh như bay, khiế`n không ít người phải nhìn theo, sau đó lại bắ`t Trầ`n Tầ`m, Kiề`u Nhiên và Phương Hồ`i chơi trò “rồ`ng đầ`u hổ”. Dầ`n dầ`n, ngày càng có nhiề`u bạn xúm vào xem, Triệu Diệp liề`n tổ chức cho mười người cùng chơi trò “một chú ế`ch xanh có bớ`n chân, hai chú ế`ch xanh có tám chân”. Nhưng cậu ta lại chơi không chuẩn, trong lúc Triệu Diệp đang bị mọi người la ó, đợi Lâm Gia Mạt búng trán, cô chủ nhiệm không chịu được nữa liề`n bước đế`n.

“Tắ`t cả ngô`i yên tại chỗ cho tôi! Các bạn lớp khác đầ`u ngô`i yên được, tại sao các em lại như con chơi chơi vậy! Bao nhiêu tuổi rồ`i mà còn chơi trò này! Tôi mà không đế`n chắ`c các em định chơi trò trồ`n tìm ở quảng trường Thiên An Môn chắ`c?”.

“Không ạ, không ạ, không ô`n ào như thế` đâu cô ạ!”. Triệu Diệp cười hề` hề` nói.

“Em còn cười nữa hả! Ngô`i trật tự cho tôi!”. Cô Hầ`u nghiêm mặt nói: “Tôi thầ`y chắ`c em nhận rồ`i quá đúng không, thôi thế` này

nhé, tôi giao cho em một việc, lát nữa em phụ trách đưa các bạn đi vệ sinh, ở bên kia kia, chỗ được quây thành ô màu xanh đó!”.

“Hả?”. Triệu Diệp kêu lên thán thệ t một tiếng: “Không cần đâu cô, chuyện này Kiên u Nhiên làm sẽ ổn hơn, bạn ấy là lớp phó đời sống mà!”.

“Đừng đẩy cho người khác nữa! Em cao, thị lực tốt, quan sát tốt, đề phòng các bạn chạy lung tung! Quảng trường rộng thế này, người lại đông, bạn nào lạc thì biết tìm ở đâu!”. Cô Hà u Giai nhìn tứ phía nói.

“Cô ơi, nhà vệ sinh đó làm thế nào ạ? Bình thường đâu có thấy Thiên An Môn nhiều nhà vệ sinh như bây giờ đâu!”. Lâm Gia Mạt thắ c mắ c.

“Đi, tớ đưa cậu đi xem! Xem là biết liên mà”. Triệu Diệp cười khi khi nói.

“Coi cậu ta kia, vừa nãy còn chố ng đố i kịch liệt! Gia Mạt vừa hỏi là hào hứng ngay!”. Trần Tâm chọc vào Phương Hò i nói nhỏ, Phương Hò i nhìn về mặt rạng ngời của Triệu Diệp, cười và gật đầ u.

“Không có việc gì vào nhà vệ sinh tham quan làm gì! Lúc đế n các em có nhìn thấy các nắ p cố ng hình chữ nhật đúng không, mở những cái nắ p đó ra là có thể làm nhà vệ sinh rô i”. Cô chủ nhiệm chỉ ra đầ ng xa nói.

“Hả? Chính là cái đó ă! Còn phát huy được như thế ă?”. Triệu Diệp hỏi với vẻ sùng sồ t: “Ai thiế t kê vậ cô? Gắ u thật!”.

“Không biết đúng không? Thế nên cô chủ nhiệm giao cho cậu dẫn mọi người đi vệ sinh là để cậu được quan sát ở cự li gắ n, quay về viế t báo cáo, hội báo với chúng tớ, sau vụ này về cậu nên viế t

bài luận “Một số suy nghĩ về nhà vệ sinh ở quảng trường Thiên An Môn”. Trần Tâm nháy mắt nói.

“M.kiếp! Tôi thấy dạo này cậu lắm chuyện quá đấy!”. Triệu Diệp xông đến ra sức ấn đầu Trần Tâm xuống, mọi người liền cười ngặt nghẽo, cô Hậu vừa cười vừa phê bình cậu ta: “Triệu Diệp! Không được nói bậy!”.

Khi quảng trường Thiên An Môn rộng lớn vang lên giai điệu của bài hát Yêu đất nước Trung Hoa, không khí tự nhiên sôi động hẳn lên. Điệu múa bình thường uể oải, đột nhiên cũng trở nên tràn đầy sức sống, hàng nghìn người cùng nhau xoay tròn, biểu diễn rất nhuần nhuyễn, cảnh tượng vô cùng hoành tráng, đẹp mắt.

Thỉnh thoảng Phương Hồ i chạm mặt với Trần Tâm, cả hai đều nhìn nhau cười, cả hai đều cảm thấy mình thật may mắn, giữa biển người menh mông len lén tận hưởng cảm giác yêu nhau. Tôi nghĩ đây cũng được coi là một sự lãng mạn, giữa bao nhiêu người như vậy, gặp được nhau cũng không phải dễ dàng gì, đối với họ trong độ tuổi đó, hiểu nhau lại càng đáng quý hơn.

Buổi dạ hội đã được mở màn, bầu trời đêm được bắn rất nhiều pháo hoa rực rỡ, loại pháo hoa đó không giống với loại pháo hoa bình thường chúng ta vẫn gặp, quả pháo nào cũng được chế tác rất cầu kỳ, được bắn lên bằng đại bác, hoa nổ giữa không trung rất lớn và đầy đặn. Vì đứng rất gần, cảm giác như đưa tay ra là có thể chạm được vào, thế nên nhìn như sông ngân hà đang trải rộng trên đỉnh đầu. Đám Phương Hồ i chưa bao giờ được ngắm pháo hoa đẹp như vậy, quả nào cũng nhảy nhót tung bùng như trẻ con, rộn ràng, hăng say.

Nhạc lại cất lên, Trần Tâm kêu gọi bạn bè: “Các anh em! Nhảy đi, buổi múa tập thể cuối cùng đó! Tất cả hãy nhiệt tình lên!”.

“Nhảy đi, nhảy đi!”. Triệu Diệp kéo Lâm Gia Mạt.

“Gì vậy... Tớ đâu có đứng trong đội này...”. Lâm Gia Mạt thắ c mắ c.

“Haizz! Đã bảo là buổi múa tập thể cuối cùng rồi mà, lại còn quan tâm đến việc đứng ở đâu nữa! Đội đến dịp 100 năm quốc khánh, bọn mình đều gần 70 rồi, làm sao còn múa được nữa! Đến lúc đó không còn cơ hội múa chung một bài nữa đâu, thôi cứ múa đi, mau lên!”.

Triệu Diệp tranh thủ nhạc của bài Vũ điệu thanh xuân vang lên, làm một động tác mời rất lịch lãm. Lâm Gia Mạt nhìn vẻ quái đản của cậu mà bật cười ha ha và vui vẻ nắm chặt tay cậu.

Tiếng sóng giữa quảng trường ngân vang đến tận chân trời, Lâm Gia Mạt bật tai gọi lớn Phương Hồ i, Phương Hồ i vẫn không nghe thấy cô nói gì, hai đứa khua tay múa chân một hồ i, mới hiểu Lâm Gia Mạt nói là “chụp ảnh”. Phương Hồ i liền đưa máy ảnh cho cô chủ nhiệm, nhờ cô giúp, Lâm Gia Mạt vội kéo đám Trần Tâm đi đến, nắm đứa tím tím lại, mỗi đứa một tư thế, giữa trời đêm tràn ngập pháo hoa, chụp một tấm ảnh chung duy nhất trong cuộc đời năm đứa.

Đại lễ kỉ niệm thu hút sự chú ý của cả thế giới đó, trong mắt các chàng trai, cô gái ấy, cuối cùng đã biến thành bóng của pháo hoa trong bức ảnh. Họ không biết lịch sử sẽ ghi chép thế nào, cũng không hề ý thức được rằng đã trở thành bộ phận trở thành của một ngày quan trọng. Là một trong số hàng vạn người đang ngửa đầu lên nhìn cảnh tượng hoành tráng đó, lúc đó Phương Hồ i chỉ đơn thuần là cảm thấy vui, đến nỗi quên mất việc mình và Trần Tâm đã len lén nắm lấy tay nhau, Kiều Nhiên đứng sau, ánh mắt lộ rõ vẻ kinh ngạc và buồn bã.

4

Tính cách quyết định số phận, câu nói này thật chí lý. Ví dụ Trầ`n Tầ`m và Kiề`u Nhiên, theo lời miêu tả của Phương Hồ`i thì tôi cảm thấ`y Trầ`n Tầ`m rấ`t giỏi trong việc tạo ra vấ`n đề`, còn Kiề`u Nhiên thì giỏi giải quyế`t vấ`n đề`; Trầ`n Tầ`m thích thể hiện, Kiề`u Nhiên giỏi quan sát; Trầ`n Tầ`m kiên quyế`t, quyế`t đoán, Kiề`u Nhiên cũng kiên quyế`t nhưng lại do dự. Quá trình làm việc của Trầ`n Tầ`m là suy nghĩ, hành động rồi lại tiế`p tục suy nghĩ, còn Kiề`u Nhiên thì suy nghĩ, suy nghĩ sau đó mới hành động.

Tóm lại, có thể nói thê` này, Trầ`n Tầ`m là mẫu chàng trai tấ`n công, còn Kiề`u Nhiên là kiểu mẫu phòng thủ. Điề`u này đã quyế`t định trực tiế`p đế`n số phận của họ và Phương Hồ`i, yêu và hận, trách móc và tha thứ, tương ngộ và biệt li.

Sau khi đại lễ kỉ niệm 50 năm quố`c khánh vào ngày 1-10 kế`t thúc, trường F lại đi bộ tập thể về` trường. Có lẽ là buổi cuồ`ng hoan lúc trước tiêu hao quá nhiề`u năng lượng, học sinh đê`u yên tĩnh trở lại. Phương Hồ`i cũng không còn sức nói chuyện với đắ`m Trầ`n Tầ`m nữa, cô có một việc gắ`p đang phải lo, vô cùng khó xử.

Vì sau khi tan cuộc đêm đã rấ`t khuya, nên nhà trường yêu câ`u phụ huynh đê`n đón con về` nhà. Sau khi biế`t chuyện, ông Phương Kiế`n Châu và bà Từ Yế`n Tân tranh nhau đê`n đón con gái, bà Từ Yế`n Tân cho rằ`ng đã muộ`n thê` rồi, múa hát lại mệt, dĩ nhiên là phải lái xe đê`n đón Phương Hồ`i về` khu Cự Long để` nghỉ. Còn ông Phương Kiế`n Châu lại cho rằ`ng mình đi xe đạ`p đê`n trường, sau đó để` xe đạ`p ở trường và bắ`t taxi về` nhà cũng đượ`c, không câ`n thiế`t phải lái xe đê`n trường à`m ì. Không ai thuyế`t phục đượ`c ai, tranh cãi đượ`c mấ`y câu lại động đê`n vấ`n đề` tiề`n bạc, một người nói cô

có ít tiền bản, có gì là ghê gớm. Một người nói tiền bản thì sao, có ít tiền bản này làm cho con gái được ngồi lên xe ô tô nhập khẩu sang trọng, tha hồ thoải mái, không cần thiết phải tôi đến mò đi gọi xe, lại còn phải mở mắ t thật to để gọi xe Hạ Lợi cước rẻ, 1,2 tệ/km, không dám gọi xe Phú Khang 1,6 tệ/km. Hai người liền lớn tiếng cãi nhau, rồi cả hai cùng ném điện thoại, cuối cùng cũng không đi đến được kết quả gì. Phương Hồ i sợ họ đề u đến, lại cãi nhau âm ỉ trước cổng trường, thế nên sau khi đến trường cô liền vội vàng chào mọi người, chạy ra cổng chờ, trong lòng cũng muốn về nhà cùng ba. Không phải cô nghĩ gì đến chuyện khác, mà chỉ cảm thấy ba đạp xe xa như vậy đến trường cũng tội, không thể để ba về nhà một mình được, mẹ có xe thì đỡ hơn.

Trần Tâm nhìn thấy Phương Hồ i ra về bên lấ y xe của mình, con trai không phiề n phức như con gái, cậu không bảo ba mẹ đến đón. Trần Tâm bước đến nhà để xe, nhìn thấy Kiề u Nhiên, cậu cũng không có ba mẹ đến đón, trầ m tư như đang suy nghĩ gì đó, vừa xoay chìa khóa vừa ngắ n người. Trần Tâm bước đến vỗ lên vai cậu nói: “Hề! Nửa đêm nửa hôm nghĩ ngợi gì vậy?”.

Kiề u Nhiên ngoái đầ u nhìn cậu rồi cúi đầ u mở khóa xe hỏi: “Nhà cậu không có ai đến đón à!”.

“Không! Mắ t thời gian, bọn mình lớn ngầ n này rồi, đâu có phải dám học sinh tiểu học nữa đâu, cần gì phải đón rước. Hơn nữa chắ c chắ n hôm nay an ninh rấ t ổn, làm sao có thể xảy ra chuyện gì được?”. Trần Tâm cũng mở khóa xe, dắ t xe ra nói.

“Thề cùng về nhề”. Kiề u Nhiên quắ n chiế c khăn von dùng trong buổi múa vào ghi-đông, ngoái đầ u lại nói.

“Ừ, về thôi”. Trần Tâm nhảy lên xe nói.

Ánh trăng dát một lớp ánh sáng màu bạc lên người hai chàng trai, bọn họ đạp xe song song với nhau giữa đường phố vắng vẻ, trên người toát ra hơi thở chỉ có riêng ở những con người trẻ tuổi. Đêm tối và ánh trăng khiến trái tim con người yên tĩnh trở lại, giữa cảnh tượng này, cuối cùng Kiên u Nhiên đã hỏi ra câu hỏi mà mình thắc mắc từ bấy lâu nay. Giọng cậu bình thản, hỏi rất thẳng thắn: “Trần Tâm, có phải cậu thích Phương Hồ i không?”.

Trần Tâm hơi bất ngờ, cậu sững người ra một lát, sau đó nở một nụ cười rất tự nhiên: “Ừ! Tôi thích Phương Hồ i... cậu ấy cũng thích tôi, thực ra bọn tôi đã là bạn của nhau rồi!”.

Kiên u Nhiên đứng ngược sáng, không nhìn rõ nụ cười của cậu, mặc dù trăng rất sáng, nhưng cậu cảm thấy thế giới như tối tăm lại. Cảm giác tối tăm này khiến trái tim cậu đột nhiên đau nhói.

“Ngại quá, bọn tôi vẫn giấu mọi người vì sợ để người biết sẽ không hay lắm. Nhưng cậu đã phát hiện ra rồi thì tôi cũng không giấu cậu nữa!”. Trần Tâm vẫn giữ nụ cười trên môi.

“Ừ, hóa ra là vậy à”. Kiên u Nhiên nhếch mép, nở một nụ cười miễn cưỡng, cậu ngửa mặt lên bầu trời đêm và hít một hơi thật sâu nói: “Phương Hồ i là cô gái dễ mến, thực sự rất dễ mến”.

“Ừ! Cậu ấy rất tốt bụng”. Trần Tâm gật đầu nói.

“Hiền lành, trong sáng”.

“Không bao giờ gây phiền hà cho người khác, việc gì cũng cố gắng tự mình làm”.

“Nhờ cậu ấy làm gì, cậu ấy luôn hết mình”.

“Mặc dù ít nói, nhưng rất chu đáo”.

“Không giả tạo, làm mình làm mẩy”.

“Giờ thể dục rõ ràng là rất vụng về, nhưng lại cố gắng nâng cao tay lên, nhìn rất dễ thương”.

“Lúc chăm chú làm bài tập cũng rất dễ thương”.

“Bàn học thu dọn rất gọn gàng”.

“Đồ đạc phục lúc nào cũng sạch sẽ”.

“Ngón tay xinh xắn”.

“Da đẹp”.

“Tóc rất mềm mại”.

“Chữ viết rất đẹp”.

“Giọng nói rất hay”.

“Vẽ đẹp”.

“Hát cũng khá hay”.

“Thông minh”.

“Dịu dàng”.

“Thế nên tôi thích cậu ấy!”.

“...”.

Những lời khen của họ về một cô gái mà cả hai cùng thích đã dừng lại đột ngột giữa ngã tư. Câu nói cuối cùng của Trần Tâm đã khiến Kiều Nhiên không còn gì để nói. Cậu chột bưng bình, rút khỏi sự tưởng tượng tuyệt đẹp về Phương Hồ i. Cậu tỏ tình một cách bí ẩn,

cho dù Phương Hồ i tuyệt vời đến đâu, cậu cũng đã để mất. Có thể không thể gọi là để mất, vì cậu chưa bao giờ có. Thế nên, trước niềm kiêu hãnh của Trầ n Tầ m, cậu không hề có lập trường.

Kiê u Nhiên đã chia tay Trầ n Tầ m ở ngã tư đó, hai đứa đi về hai hướng với hai tâm trạng khác nhau, giồ ng như tình cảm của họ dành cho Phương Hồ i sau này, bắt đầ u từ lúc đó, hai phương thức đã hoàn toàn trái ngược nhau.

Thực ra tôi cho rằ ng Kiê u Nhiên hơi ngô c, cậu không cho mình cơ hội mà đã khoanh tay nhường lại. Nế u ngay từ đầ u cậu không hỏi Trầ n Tầ m là có phải cậu thích Phương Hồ i hay không mà nói thẳng ra là mình thích Phương Hồ i, thì có lẽ người cảm thấ y đau khổ, trăn trở chính là Trầ n Tầ m, như thế cậu sẽ có cơ hội, đi cạnh tranh một cách công bằ ng với Trầ n Tầ m, ít nhấ t là không câ n phải giấ u giế m tâm sự của mình. Tuy nhiên, cậu đã không làm như vậy, sự thành thật của Trầ n Tầ m đã dồ n cậu vào góc chấ t, khiế n cậu đành phải dồ n nén tình cảm của mình lại, giấ u ở nơi sâu nhấ t trong những năm tháng học trò và sự chôn giấ u này đã kéo dài rấ t nhiề u năm.

Điề u bí mật giữa Phương Hồ i và Trầ n Tầ m đã được đưa ra như vậy, do bô n người trong số năm người đầ u đã biế t, thì dĩ nhiên là cũng không thể giấ u người còn lại nữa.

Sau khi biế t tin, Triệu Diệp vô cùng hào hứng, thậm chí còn coi trọng chuyện này hơn cả đương sự, vừa kêu tả m ngắ m tầ m ngắ m mà đầ m chấ t voi, vừa mở to mắ t quan sát nhấ t cử nhấ t động của bọn họ, thỉnh thoảng lại cao hứng hô lên một tiế ng, khiế n người bên cạnh phải liế c mắ t lườm. Chỉ tiế c rằ ng không có ai chia sẻ niềm vui này với cậu, Phương Hồ i ngại ngùng nên chắ c chắ n sẽ không nhắ c đế n chuyện này, Trầ n Tầ m sợ bị Triệu Diệp gây khó dễ nên cũng không chủ động nói, Lâm Gia Mạt cũng không còn hào

hứng như hồ i đầu, không đến nỗi suốt ngày nhấc đến như người phát hiện ra châu lục mới, Kiêu Nhiên trong lòng thấy buồn nên cũng không muốn nhấc lại nữa.

Tuy nhiên, kể cả như vậy, Triệu Diệp vẫn như người được ăn chất kích thích, hào hứng khác thường, thực ra không phải là cậu muốn trêu ghẹo, châm chọc, mà nhìn sự việc này với một con mắt khác.

Triệu Diệp thích Lâm Gia Mạt, về cơ bản là thích từ cái nhìn đầu tiên, cái nhìn thứ hai thì xiêu lòng. Bình thường mọi việc đều có mặt cậu, lúc nào cũng xung phong đi đầu, nhưng bản chất lại rất nhút nhát, đặc biệt là khi phải đối mặt với Lâm Gia Mạt, theo lời Trần Tâm thì non nớt như một chú gà. Câu nói này khiến Trần Tâm bị ăn một trận đánh tới tấp, sợ quá lần nào Trần Tâm cũng phải giải thích, gà này là “gà con” chứ không phải là “gái bán hoa”⁽¹⁾.

Xét cho cùng là do Triệu Diệp vẫn sợ bị từ chối, như thế thì mất mặt quá. Hàng ngày bọn họ chơi với nhau, ra chạm mặt, vào chạm mặt, nếu bị từ chối thì không còn gì để nói nữa. Vì Lâm Gia Mạt chưa bao giờ thể hiện gì, chỉ ngày ngày trêu đùa với Triệu Diệp. Hôm đó say rượu, Lâm Gia Mạt dựa vào ngực Triệu Diệp và ngủ thiếp đi, còn cậu thì nóng lòng như lửa đốt, sau khi đưa cô về nhà lại đạp xe quanh vành đai hai vòng mới bình tĩnh được trở lại. Thế nên Triệu Diệp ngần ngừ, không dám thể hiện gì với Lâm Gia Mạt, sợ vì điều đó mà nụ cười duyên dáng của Lâm Gia Mạt sẽ biến mất trước mắt cậu.

Nhưng chuyện của Trần Tâm và Phương Hồ i lần này đã cổ vũ tinh thần cho Triệu Diệp, đột nhiên cậu phát hiện ra rằng, hóa ra hai người có thể ngày ngày chơi đùa với nhau như bạn thân, đồng thời lại có thể thân quý mến nhau, lén nắm tay nhau ở góc mà mọi người không nhìn thấy hoặc nhét một mẫu giấy, chia đôi cục tẩy cho nhau. Mọi quan hệ tuyệt vời này đã kích thích cậu, cậu khát

khao mình và Lâm Gia Mạt được như Trầ `n Tầ `m và Phương Hồ `i, khát khao đé `n nỗi quên đi sự ngưng ngừng, khó xử có thể xảy ra.

Nhưng Triệu Diệp không bié `t rằ `ng, Lâm Gia Mạt không hê ` có suy nghĩ đó, kể cả là có thì đố `i phương cũng không phải là cậu. Cuối Lầ `n đầ `u tiên thân mật đó cô vẫn chưa trả cho Tô Khải, Tô Khải đã lên lớp 12, học hành bận rộn, không còn thời gian bù khú với bọn họ nữa, thế ` nên cơ hội được gặp anh ít ỏi vô cùng. Lâm Gia Mạt chỉ bié `t dựa vào cuối `n tiểu thuyé `t này để giữ một chút liên hệ với anh, lầ `n nào đi qua trước cửa lớp Lâm Gia Mạt, Tô Khải đé `u dừng lại gọi với vào bên trong: “Gia Mạt, em đọc xong chưa?”. Lâm Gia Mạt liề `n giả vờ nói: “Em chưa! Kinh Vũ Phi Dương còn chưa ché `t!”. Dầ `n dầ `n, hình như cuối `n tiểu thuyé `t đó đã không còn quan trọng nữa, chỉ là cái cớ để Lâm Gia Mạt mỉm cười với anh mà thôi.

Dầ `n dầ `n, khi chơi với nhau, đám Phương Hồ `i cũng bắt đầ `u nói đé `n những từ nhạy cảm như từ “thích”. Triệu Diệp thường xuyên nói băng quơ rằ `ng câ `n đưa ra lời tỏ tình thích hợp vào thời điểm thích hợp, có thể giữa hai người chỉ cách một lớp giấ `y, nhưng nếu không nói ra sẽ mãi mãi không bao giờ bié `t. Những câu nói này đã khié `n Lâm Gia Mạt tự động liên tưởng đé `n Tô Khải, thấ `y ngày tồ `t nghiệp của anh ngày càng đé `n gầ `n, cô không cam lòng để anh rời xa mình như vậy, để nói lời chào tạm biệt như vậy và thế ` là gặt đầ `u liên hồ `i, bảo Triệu Diệp nói rấ `t có lí. Nhưng đâu có bié `t rằ `ng như thế ` , càng khié `n Triệu Diệp nóng lòng hơn.

Kiê `u Nhiên lại có một quan điể `m khác, cậu cảm thấ `y thích không nhấ `t thié `t phải nói ra, từ bỏ hạnh phúc của mình để người trong mộng của mình được hạnh phúc cũng là một sự hi sinh không tồ `i, không phải ca sĩ Vương Phi có một bài hát tên là Vì em hạnh phúc nên anh hạnh phúc đó sao, rấ `t hay, rấ `t tuyệt.

Lâm Gia Mạt nói Triệu Diệp là triết lý một sách, thật phi thực tế, Vương Phi có cả con rồi, cũng chỉ mỗi Triệu Diệp tin vào cái gọi là vì em hạnh phúc nên anh hạnh phúc mà thôi. Nếu cứ tiếp tục như vậy thật thì người nào cũng hạnh phúc hơn Kiều Nhiên.

Kiều Nhiên liền cười mà không nói thêm gì nữa.

Trần Tâm nói thích là một cảm giác không thể chịu được, muộn buổi sáng được cùng nhau đi học, tối được cùng nhau về nhà, tốt nhất là ngày nào cũng được ở bên nhau, vừa mở mắt ra là nhìn thấy nhau. Chính vì vậy kể cả sau này không đến được với nhau, nhưng nhất thiết không được để lại điều nuối tiếc nào trong lúc vẫn còn thân mật. Đợi đến khi cả hai già và cùng nhớ lại, vẫn cảm thấy ngày xưa được gặp một người như vậy thật là tuyệt vời.

Câu nói này khiến Phương Hồ cảm thấy khó lý giải, thời gian trước Trần Tâm nói mãi mãi bên nhau cô cũng không tin, hiện giờ Trần Tâm nói về một thời đã qua thì cô lại thấy xót xa trong lòng, chính vì thế đối với cô, thích tức là để trái tim của mình biến thành trái tim của người khác, không rõ tình cảm đó là tốt hay không tốt. Cô cũng không thể phản bác câu nói của Trần Tâm, chỉ nghĩ rằng, giống như những gì cậu nói, nếu sau này mỗi đứa một phương trời, mình không cảm thấy nuối tiếc là tốt rồi.

Mỗi đứa đều có suy nghĩ riêng của mình, cả nhóm đã không thể chơi với nhau một cách trong sáng như hồi đầu. Trưởng thành chính là như vậy, luôn khiến bạn có thêm một số thứ và mất đi một số thứ. Ví dụ bọn họ không biết rằng, những cuộc nói chuyện ngây thơ này, sẽ tạo ra một tương lai như thế nào.

5

Thực ra nếu ngày hôm đó không nói đến chủ đề đó, có lẽ Phương Hồì và Trần Tâm sẽ không bao giờ nhắc đến chuyện ngày xưa nữa. Phương Hồì nói, bây giờ nghĩ lại và cảm thấy có một số chuyện nếu không biết sẽ hay hơn, nhưng cô cũng không có cách nào để bảo mình hồì đó không nên tò mò nghe, tất cả đã không còn kịp nữa.

Sau khi ăn cơm xong, mọi người ai về nhà nấy. Phương Hồì không đi xe, tối đến cô về nhà mẹ ngủ, Trần Tâm đưa cô về. Trước đây vào những lúc như thế này, Phương Hồì để ai chở cũng được, Kiều Nhiên và Triệu Diệp đều được. Nhưng sau khi chuyện của cô và Trần Tâm được công khai, gác-ba-ga của xe Trần Tâm đã biến thành vị trí độc quyền của cô. Kiều Nhiên đứng ở bên kia đường vẫy tay chào họ, ba chiếc bóng dưới cây hòe, chỉ mỗi cậu là có phần lẻ loi.

Đâu thu là quãng thời gian thời tiết ở Bắc Kinh đẹp nhất, hai hàng cây ngân hạnh dọc đường Ngũ Tứ rụng đầy lá vàng, Phương Hồì ngồi sau Trần Tâm, chống tay vào khung xe, hai chân vắt lên nhau lắ c lư, nghịch ngợm như một cô bé.

“Cậu thầy chưa, Triệu Diệp chuẩn bị ra tay với Gia Mạt đấy!”.
Trần Tâm đạp xe, ngoảnh mặt lại nói.

“Hả? Làm gì có chuyện đó!”. Phương Hồì nói với vẻ kinh ngạc.

“Chắc chắn! Vẻ phong lưu của hắ n ta không qua được mắt tớ đâu!”.

“Ừ, xem ra cậu ta có vẻ rất thật lòng với Gia Mạt...”.

“Hừ! Nó thì ai chẳng thật lòng! Nào là Lệ Lệ thời cấp một, Tiểu Tân thời cấp hai, đến cấp ba lại Gia Mạt!”.

“Vậy hả, thế cũng tốt, đằng nào thì Gia Mạt cũng sẽ không đồng ý đâu”. Phương Hồ i cau mày nói: “Có phải con trai coi trọng nhất là người mình thích đầu tiên trong đời đúng không? Là mối tình đầu có đúng không?”.

“Có lẽ là như vậy, nhưng tớ cảm thấy khi cả hai người cùng thích nhau mới được gọi là mối tình đầu, ví dụ như hai đứa mình ấy. Người đầu tiên mà mình thích... không phải thường là thích đơn phương đó sao?”.

“Tớ cũng không biết...”.

“Hê hê, có phải tớ không phải là mối tình đầu của cậu, mà là Lí Hạ đúng không?”. Trần Tâm nói với giọng chua chát, cậu luôn có cảm giác rằng, bất luận là tốt hay xấu, Lí Hạ đã để lại dấu ấn sâu sắc trong lòng Phương Hồ i, đến nỗi bao nhiêu năm đã trôi qua, cô vẫn nằm mơ thấy cậu ta.

“Cậu... chỉ nói linh tinh!”. Phương Hồ i có vẻ giận: “Tớ và cậu ấy chưa bao giờ...”.

“Thôi thôi!”. Trần Tâm đưa tay ra sau vỗ cô nói: “Tớ trêu cậu thôi mà!”.

“Thế còn cậu thì sao! Tớ có phải là mối tình đầu của cậu không?”. Phương Hồ i hỏi, cô có vẻ căng thẳng, bất giác tay nắm chặt vào khung xe.

“Haizz! Dĩ nhiên rồi! Nếu không tớ cũng đã không thất thểu như thế này!”. Trần Tâm nói lớn.

“Cậu đã bao giờ yêu thâ`m ai chưa?”. Phương Hồ`i đã thoải mái hơn, cô cười trêu Trâ`n Tâ`m.

“Chưa...”. Trâ`n Tâ`m không nghĩ ngợi gì mà nói ngay, nhưng đột nhiên lại dừng lại: “Có...”.

Gót chân Phương Hồ`i va mạnh vào bánh xe sau, đau nhói.

“Nói chuyện một lát nữa rô`i hãy về` nhé”. Trâ`n Tâ`m dừng lại, ngoảnh đầ`u ra sau nói.

“Ừ...”. Phương Hồ`i mơ màng trả lời, vừa nãy trái tim cô ngừng đập một lát, không rõ là Trâ`n Tâ`m trả lời có hay không nữa.

“Tớ mời cậu ăn kem! Tớ toát hế`t mồ` hôi rô`i! Cậu thích vị cam hay vải?”

“Cam”.

“Ừ! Đợi tớ nhé!”. Trâ`n Tâ`m dựng xe bên vệ đường, chạy về` phía cửa hàng gầ`n đó.

Trâ`n Tâ`m mua kem về`, hai đũa liê`n ngô`i bên vệ đường. Phương Hồ`i cắ`n một miế`ng nhỏ, que kem vị cam khiế`n cô rùng mình, cô ho hai tiế`ng, giả vờ hỏi với vẻ vô tình: “Cậu có đúng không?”.

“Hả? Gì cơ?”. Trâ`n Tâ`m mút một miế`ng kem đang sắ`p chảy xuô`ng, quay sang hỏi.

“Người cậu yêu thâ`m â`y...”. Phương Hồ`i nói nhỏ: “Vương Mạn Mạn hả?”.

“Làm sao có thể là cậu ta được!”. Trâ`n Tâ`m vội khua tay nói.

“Thế` là ai?”.

“Thực ra đó cũng không phải là yêu thầ m gì... mà cậu cũng quen đầ y”. Trầ n Tầ m có vẻ bắ i rắ i, cúi xuố ng nói: “Ngô Đình Đình”.

“Vậ hầ...” . Phương Hồ i cô ắ gắ ng tỏ ra bình thầ n, cô nhớ lại chiế c áo cổ trể rắ t đẹ p, dáng vẻ rắ t mặ n mà, cách ắ n nói hoạt bát, vui vẻ của Ngô Đình Đình, trong lòng tự nhiên cảm thắ y có cái gì đố rắ t buồ n.

“Không phải lâ n trước cậu hỏi tớ Bạch Phong là ai đố sao? Tớ kể cho cậu nghe chuyện của bọn tớ ngày xưa nhế”. Trầ n Tầ m nhìn về phía xa xăm, suy nghĩ đã trở về ớ với thời quá khứ.

Khi Trầ n Tầ m và đắ m Đườ ng Hải Bắ ng để đầ u đình, mặc áo ba lỗ, quầ n đùi, thồ lò mũi xanh, tự coi mình là thắ nh đầ u sĩ của nữ thầ n và chạy lông nhông khắ p con ngõ, Ngô Đình Đình vẫn là một cô bé ngây thơ, xinh xắ n, ai gặp cũng quý. Hồ i đố cô ắ y không hế biế t nói bậ y, càng không biế t hút thuố c, cũng không bao giờ mặc quầ n áo hở hang. Cô luôn mặc chiế c váy hoa nhí sạch sẽ, tắ t tóc hai bên, lóc cóc chạy theo bọn họ, thồ thề gọi: “Đội tớ với, đội tớ với”. Những lúc này, Đườ ng Hải Bắ ng thường không để m xia gì để n lời gọi của Ngô Đình Đình mà tiế p tục lao đi, còn Trầ n Tầ m luôn dừng lại, gọi: “Mau lên!”. Nế u cô ắ y chậm quá, Trầ n Tầ m liề n kéo cô ắ y chạy.

Tuy nhiên, Trầ n Tầ m và Ngô Đình Đình không phải là thanh mai trúc mã lắ ng mạn theo ý nghĩa truyề n thố ng. Một nơi như Bắ c Kinh hồ i cuố i những năm 1980, đầ u những năm 1990, những đứ a trẻ này không biế t hình thù của hai từ lắ ng mạn đượ viế t ra sao. Chúng sẽ cãi nhau ắ m ĩ khi tranh giành bóng ngõ; sẽ đánh rắ t hắ ng khi chơi trò đuổ i bắ t và sẵn sàng đi mách tội với ba mẹ của nhau. Đồ ng thời cũng sẽ vui vẻ bẻ đôi cái kẹo hoặc chia cho nhau que kem, mỗi đứ a một nửa. Sẽ lén bắ mẹ mua tào phớ 5 hào một bát, tùm năm tùm ba vào ắ n. Cuộc số ng này không thể tạo ra

tình cảm gì mãnh liệt, chỉ có niềm vui và một cảm giác gì đó thích thú không thể miêu tả bằng lời khi đứng ở công sân nhà gọi tên đôi phương.

Bạch Phong không giống với bọn chúng, cậu hơn mấy đứa kia hai, ba tuổi, bất luận là đi học, độ hiểu biết hay gây chuyện, cậu đều đi trước đám Trăn Tằm một bước. Gia cảnh nhà cậu không khá giả gì, khi bố cậu còn nhỏ bố cậu từng bị ngộ tử vì tội trộm cắp, mẹ cậu khi ấy là bạn tù của bố, không hiểu tại sao sau khi ra tù, họ liền lấy nhau và sinh con, tiếp đó cũng không biết tại sao lại chia tay. Cuối cùng cả hai đều không chịu nuôi Bạch Phong, vứt cậu lại cho ông nội cậu. Ông nội đã nuôi Bạch Phong, bao nhiêu năm sống trên cõi đời ông thừa hiểu rằng, con còn không trông mong được gì, nói gì đến cháu. Chỉ là thêm bát thêm đĩa, Bạch Phong được coi như con chó, con mèo cứ thế lớn lên.

May mà những điều này đều không ảnh hưởng đến quá trình trưởng thành đầy niềm vui của Bạch Phong, ít nhất là thời gian đầu không bị ảnh hưởng, bằng sự thông minh, tài năng và chiều cao của mình, cậu đã làm vua của đám trẻ con này. Chơi ném túi cát cậu luôn bắt được túi. Đá bóng thì dù tấn công hay phòng thủ cũng đều giỏi, bắt đền cũng khéo nhất, đền trong lọ thủy tinh của cậu ta bao giờ cũng kêu to nhất, chơi đền bao giờ cũng thắng. Thế nên mọi người đều thích đi theo và chơi với cậu ta, buổi chiều tối, ăn cơm xong liền thi nhau chạy đến nhà Bạch Phong như đi trải hội, trong con ngõ nhà bọn họ, thường xuyên nghe thấy tiếng rú nhau non nớt của trẻ con: “Đi! Sang nhà Bạch Phong đi!”.

Hội đó, Trăn Tằm, Đường Hải Băng và Tôn Đào là cận vệ trung thành của Bạch Phong, còn Dương Tình và Ngô Đình Đình là fan hâm mộ trung thành của cậu. Trẻ con không biết thể hiện sự ái mộ thế nào, con trai thường lấy việc chạy nhảy đánh nhau để thu hút sự chú ý của con gái và sau mỗi lần bị Trăn Tằm “bắt nạt”, Ngô

Đình Đình thường trêu môi nói với vẻ rất âm ỉ: “Tớ sẽ đi mách Bạch Phong!”. Sau đó lon ton chạy mất. Trăn Trăn đứng nguyên tại chỗ, cũng vì thế mà cảm thấy hơi buồn. Và thế là, giữa ba đứa đã hình thành nên mối quan hệ ba người vô cùng đơn giản.

Chỉ tiếc rằng những ngày tháng vui vẻ không kéo dài được bao lâu, năm tháng trôi qua, dần dần người lớn đã xen vào chuyện của chúng. Số đứa trẻ đến tìm Bạch Phong chơi càng ngày càng ít, nguyên nhân rất đơn giản, vì phụ huynh không cho, sợ học những thói hư tật xấu từ con tội phạm. Thực ra bố Bạch Phong chưa chắc đã làm điều gì quá tệ, nhưng do một đờn mười, mười đờn trăm, chuyện này đã hằn sâu trong đầu mọi người. Bà Hai nhà ông Trương thường nói với cậu cháu rằng: “Bố Bạch Phong từng giết mấy người! Hiện giờ hung khí vẫn còn đang giấu dưới đầu giường nhà ông ta! Chơi với Bạch Phong, chẳng may nó nổi cơn điên, nó sẽ lấy dao chém mày chết!”. Chú Vương thì dọa con trai: “Nhà Bạch Phong mắc bệnh giết người gia truyền, nó mà lên cơn điên bố cũng không ngăn được! Từ nay không được chơi với nó nữa, nghe chưa!”. So với họ, mẹ Trăn Trăn vẫn trí thức hơn, khách quan hơn, bà chỉ nhắc sơ sơ rằng: “Đừng đến nhà Bạch Phong nữa, gần mực thì đen, gần đèn thì rạng”. Bạch Phong biết hết những chuyện này, cậu cũng không giận hay oán trách gì ai mà chuyển sang chơi với bạn bè cùng trường, không xuất đầu lộ diện nhiều trong xóm nữa.

Người duy nhất không chịu nghe lời bố mẹ chính là Ngô Đình Đình, hàng ngày cô vẫn mò đến nhà Bạch Phong, gõ cửa hỏi ông nội cậu: “Bạch Phong có nhà không ông?”. Chỉ có điều niềm mong chờ của cô thường là câu trả lời khiến cô thất vọng, ông cụ thường xuyên lắc đầu đáp: “Không có nhà, ra ngoài chơi rồi! Haizz! Rồi lại giống bố nó thôi!”. Sau vài lần như vậy, cuối cùng Ngô Đình Đình đã gặp được Bạch Phong, nói một cách chính xác là không chỉ mỗi Bạch Phong, mà còn một cô gái rất quái đản bên cạnh cậu. Cô

gái đó mặc quần áo bó sát người, hở cả ngực, Bạch Phong và cô ta ngò ì sát bên nhau, vừa nói bậy vừa cười đùa với nhau vừa hút thuốc.

“Đình Đình! Vào đây!”. Nhìn thầy cô, Bạch Phòng cười vui vẻ.

Ngô Đình Đình liền rụt rè bước vào, Bạch Phong liền kéo cô lại, dúi vào tay cô một nắm kẹo.

“Thầy Đình Đình xinh không!”. Bạch Phong nói với cô gái bên cạnh với vẻ hãnh diện.

“Ông không yêu trẻ con đó chứ!”. Cô gái liền liếc Ngô Đình Đình với vẻ không thềm chấp.

“Vớ vẩn! Bà ghen à!”. Bạch Phong vỗ vào hông cô ta một cái mà không hề ngại ngùng.

Lòng bàn tay Ngô Đình Đình đỏ mồi hôi hột, dường như kẹo đã tan ra một chút, cảm giác dính dính khiến cô rất khó chịu.

“Chị ấy là ai vậy?”. Ngô Đình Đình hỏi nhỏ.

“Chị ấy hả! Chị dâu em!”. Bạch Phong cười ranh mãnh nói.

“Chị dâu?”.

“Tức là vợ anh ấy!”. Bạch Phong cười lớn, cô gái đó có vẻ ngại, dấm cho cậu một quả rất đau.

Lúc ra khỏi nhà Bạch Phong, Ngô Đình Đình đã khóc, cô vừa quệt nước mắt vừa ăn kẹo, trên đường về, cô đã gặp Trần Tâm, Trần Tâm hít hơ hốt hải ghé sát vào mặt cô, hỏi liên hồi có chuyện gì vậy. Ngô Đình Đình liền lùi ra sau hai bước, túm chặt chiếc váy ra đằng sau, ngược mắt lên hỏi: “Đẹp không?”.

“Không đẹp lắm”. Trầ `n Tầ `m nghiêng đầ `u, trả lời với vẻ thắ `c mắ `c.

“Đẹp chứ! Cậu chẳng hiểu gì cả!”. Ngô Đình Đình hào hứng xoay tròn một vòng.

“Thê ` ... thì đẹp vậy”. Trầ `n Tầ `m đành phải nói.

“Thực ra...”. Ngô Đình Đình cúi đầ `u xuồ `ng: “Tớ cũng không thắ `y đẹp...”.

Bạch Phong chưa bao giờ cho Ngô Đình Đình cái gì, tình cảm lại càng không. Cậu ta tồ `t với cô như một người thích một con búp bê, cho đê `n tận khi cậu ra đi cũng vẫn là như vậy.

Hôm đó thắ `y Ngô Đình Đình đê `n, cậu ta lại dúm vào tay cô nắ `m kẹo, dường như cậu luôn đê ` sẵn trong túi cái gì đó ngon cho cô. Ngô Đình Đình đón lắ `y rô `i cho vào miệng ngậm, vồ giắ `y kẹo thành hình chiế `c que.

“Có đẹp không?”. Ngô Đình Đình như sực nhớ ra điề `u gì, cô vội vàng đưa tay ra sau túm chặt váy lại.

“Đẹp! Đình Đình nhà ta xinh nhắ `t rô `i!”. Bạch Phong cười nhìn cô túm váy.

“Đẹp hơn vợ anh không?”. Miệng Ngô Đình Đình thồ `t ra chữ “vợ” non nớt, nghe rắ `t buồ `n cười.

“Ừ! Đẹp hơn chị á `y!”. Bạch Phong cúi xuồ `ng vẹo má cô nói.

“Thê ` em làm vợ anh được không?”. Ngô Đình Đình nói với vẻ rắ `t ngây thơ và chân thành.

Bạch Phong liền bật cười, cuối cùng nhìn Ngô Đình Đình như sắp mê u và nói, “Được”.

“Em lớn nhanh lên! Lớn nhanh sẽ làm vợ anh!”.

“Vâng!”.

Đây là cuộc nói chuyện cuối cùng của bọn họ, với mơ ước tuyệt đẹp đó, Ngô Đình Đình không thể ngờ được rằng, cô và Bạch Phong lại chia tay nhau ở đây, không biết bao giờ mới được gặp lại.

Hơn hai giờ đêm, có hai chiếc xe cảnh sát chạy vào con ngõ, đèn xanh đỏ nhấp nháy, khiến nhà nào cũng thắp thắp lo âu. Ngô Đình Đình nằm mơ màng trong lòng mẹ, ba cô và mấy chú bác khác cùng ra ngoài xem. Một lát sau, họ quay vào, mẹ cô bước đến, hỏi với giọng lo lắng: “Có chuyện gì vậy? Nhà ai xảy ra chuyện gì à?”.

“Nhà ông Bạch”.

“Cháu ông ấy làm vỡ đầu người ta! Cảnh sát đang bắt!”.

“Ôi má ơi! Sao thằng Bạch Phong to gan thế nhỉ? Đã bắt được chưa?”.

“Chưa! Nó trốn đi lâu rồi, tôi không thấy về nhà. Cái gia đình này lạ thật, anh đã bảo là đừng cho Đình Đình chơi với nó mà em cứ không nghe! Em coi đó! Bây giờ để mất cả mạng rồi đấy!”.

“Ai không nghe hả! Em nói nó nhưng nó có chịu nghe đâu! Đình Đình! Đình Đình... Ấy? Con bé chạy đâu rồi nhỉ!”.

Nghe thấy tên Bạch Phong, Ngô Đình Đình đã chạy ra ngoài từ lâu, cô đứng ở cổng và gặp Trần Tâm cũng vừa nghe tin chạy đến, hai đứa tròn mắt nhìn nhau, không ai nói với ai câu nào, một hồi

lâu Ngô Đình Đình với run rẩy hỏi: “Cậu nghĩ chắc Bạch Phong không sao chứ?”.

“Không sao chứ?”. Câu nói của Trần Tâm không hề giống với câu trả lời.

“Không sao, chắc chắn không sao”. Ngô Đình Đình cố gắng khẳng định rất quả quyết.

“Cuối cùng hai đứa đã bị bắt mẹ lôi về nhà, hôm đó chúng tưởng rằng ngủ một giấc, sáng mai dậy, mọi việc sẽ tốt trở lại, có thể hỏi trực tiếp Bạch Phong rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng từ đó trở đi chúng không còn được gặp cậu ta nữa.

Vụ án liên quan đến Bạch Phong rất đơn giản, đám đông đánh nhau sau khi uống rượu, nhiều người bị thương, một người thiệt mạng, nghi phạm ngoài Bạch Phong ra, còn hai người nữa đang bỏ trốn, đang bị truy nã. Người thiệt mạng là học sinh trường dạy nghề nọ, nghe nói là trong lúc hỗn loạn, Bạch Phong đã cầm chai bia đập vào sau gáy cậu ta, khiến đối phương chết ngay tại trận. Hôm hết những cậu dính líu đến vụ án đều bị đưa vào trại cải tạo, còn lại một số có tình tiết nhẹ, cũng bị nhà trường xử phạt.

Sự kiện Bạch Phong ồn ào đã kết thúc, ngoài việc sau khi cơm no rượu say, mọi người thỉnh thoảng nhắc đến vài câu, không ai còn nhớ gì đến cậu ta nữa. Chỉ có Ngô Đình Đình là người thay đổi theo cậu ta, sau đó cô và đám bạn của Bạch Phong đã chơi với nhau, cũng bắt đầu mặc quần áo bó sát người, trang điểm, nói bậy. Cô đã thu thập tất cả các đầu mối, đi tìm hiểu mọi chuyện đã từng xảy ra với Bạch Phong. Cô ngang ngạnh và khẳng khái cho rằng, một ngày nào đó Bạch Phong sẽ trở về. Kể cả không thể thực hiện lời hứa của mình, nhưng ít nhất đến khi nhớ lại, cả hai vẫn có thể nhìn

nhau mỉm cười. Đây là suy nghĩ đã theo đuổi cô suốt thời thiếu nữ, kéo dài rất nhiều năm.

“Thế còn cậu thì sao? Có phải vẫn thích cậu ấy hay không?”.
Phương Hồ i lặng lẽ hỏi.

“Làm gì có! Không phải bây giờ đã có cậu rồi đó sao!”. Trần Tâm vuốt nhẹ tóc cô, thở dài nói: “Tớ không còn thích nữa. Tớ cảm thấy hai đứa đến với nhau, nhất thiết là phải đặt đôi phương ở vị trí cao nhất trong trái tim mình, không ai có thể thay thế. Nhưng rõ ràng là tớ không thể thay thế được vị trí của Bạch Phong trong trái tim Đình Đình. Tớ không muốn bắm bụng cậu toàn, cậu ấy cũng không muốn hạ thấp yêu cầu của mình. Nếu đã như vậy thì tội gì phải đến với nhau?”.

“Vì điều này mà cậu bỏ cuộc ư? Cậu ích kỉ thật đấy... không thể hi sinh một chút được sao...”. Phương Hồ i lắc đầu nói.

“Không phải thế... Hê hê, tóm lại tớ là người rất cực đoan, cậu đừng để tớ biết có chuyện gì có lỗi với tớ nhé!”. Trần Tâm liếc nhìn cười nói.

“Nhưng tớ vẫn thấy thương cậu ấy. Tớ cảm thấy cậu ấy thực sự không đáng phải làm như vậy, vì cuộc đời của Bạch Phong mà thay đổi cả cuộc đời mình và sau khi thay đổi mình lại không thể gây ảnh hưởng gì cho Bạch Phong, sự chờ đợi này thật là vô nghĩa”.

“Có nhiều chuyện, đôi với cậu là vô nghĩa, đôi với người khác lại chưa chắc”. Phương Hồ i nhẹ nhàng nói, qua giọng Trần Tâm, cô cảm nhận được rất nhiều điều không cam tâm, cảm giác này khiến cô rất không thoải mái.

“Thôi thôi! Không nói nữa! Đi thôi! Tớ đưa cậu về nhà... Ấy, sao cậu lại để vậy?”. Trần Tâm đứng dậy kéo Phương Hồ i, màu cam

bình thường rất ưa nhìn, giờ đã biến thành vết loang rất đáng sợ.

Phương Hồ`i liên cười buồm, kể cả tỏ ra không quá quan tâm, nhưng trên thực tế cũng vẫn luộm cuộm, không giấu nổi vẻ chua xót trong lòng. Trong trái tim Trần Tâm, cuối cùng vẫn có khoảng trống mà cô không thể xen vào.

6

Tôi cảm thấy câu nói lòng dạ con gái sâu như biển cả rất không ổn, tôi cho rằng, lòng dạ của con gái sâu như hố đen vũ trụ! Bạn tưởng rằng bạn đã hiểu được phần nào vấn đề, nhưng thực ra chỉ là một cái bóng mong manh, nội dung thực tế cách bạn ít nhất hàng vạn năm ánh sáng.

Giữa tôi và Phương Hồ i đã xảy ra một chuyện không vui.

Nguyên nhân là gì tôi cũng không rõ, điểm khác với bình thường là chúng tôi đã gặp Hoan Hoan trong khi đi chợ mua thức ăn. Lúc đó chúng tôi đang ra sức trả giá rau và dưa chuột, ông chủ trả lời chúng tôi khá thờ ơ, vì ở hàng bên cạnh, có khách hàng đang ra sức hạ thấp giá trị của món củ cải với mức kinh khủng hơn. Và hai người đó chính là Hoan Hoan và anh bạn người Australia của cô ấy.

Cuối cùng hai đôi chúng tôi đã ôm dưa chuột và củ cải rồi giáp mặt với nhau, không thể không nói đây là cảnh tượng khá ngại ngùng, đặc biệt là khi tôi phát hiện ra anh chàng người Australia đó nhìn chẳng khác gì một con heo, khoe mép tôi giật giật một cách rất mất tự nhiên. Tôi thậm chí nghĩ rõ ràng là cô nàng này đã chửi tôi gián tiếp, cô ta đá tôi để chọn hấn ta, không phải vì hấn ta hơn tôi đó sao? Tuy nhiên... m.kiếp! Hấn hơn tôi ở bộ phận nào hả?

Lông mày Hoan Hoan giật giật, tôi biết đây cũng là biểu hiện bất bình thường của cô nàng. Cô nàng liền kéo khuỷu tay của anh chàng đó như thể hiện rõ lập trường, chào bằng câu tiếng Anh vẫn rất sắc mùi Tứ Xuyên: “Hi!”.

Tôi nghĩ bụng, lại còn giả vờ nữa! Tổng cộng có bốn người, ba người là người Trung Quốc, cần để ch gì phải đánh rắm Tây nữa!

“Xin chào!”. Tôi trả lời rất lịch lãm: “Bạn em à? Khá đó nhỉ! Anh còn tưởng em sẽ không bao giờ đến chợ để mua rau nữa cơ! Hôm nay đến đây để tìm kiếm sự lãng mạn à? Hai người trả giá ăn ý quá!”.

“Cũng... được”. Rõ ràng là mặt cô nàng tái đi một lát, sau đó liền liếc nhìn Phương Hồ i nói: “Về ở với nhau rồi à!”.

Trong lúc Phương Hồ i chưa kịp trả lời thì tôi đã túm tay cô trước và nói: “Ừ!”.

Thực ra trong lòng tôi cũng không dám chắc, chẳng may Phương Hồ i buông ra câu “làm gì có” thì tôi mất mặt thực sự. Nhưng cô lại rất khéo léo, ngoan ngoãn giữ nguyên bàn tay mềm mại trong lòng bàn tay tôi, giống như đôi tình nhân rất tình cảm.

“Em biết ngay mà...”. Hoan Hoan tỏ ra rất hiểu vấn đề: “Thế nên hồ i đầu em đã rất sáng suốt, ngay từ đầu anh đã thích cậu ấy rồi đúng không?”.

Mặc dù cô ấy nói không đúng, nhưng tôi cũng không phản bác, vì ít nhất là cô đã đoán đúng được một nửa, hiện tại đúng là tôi thích Phương Hồ i. Ngoài ra, nét buồn buồn trên khuôn mặt Hoan Hoan, khiến tôi cũng cảm thấy nao lòng. Tôi không thấy đã khi cô sống hạnh phúc hay không hạnh phúc, cùng là người lưu lạc nơi xứ người, tội gì phải như vậy?

“Nếu không phiền, các bạn có thể nói tiếng Anh được không?”. Cuối cùng, gã đàn ông như con heo đi bên cạnh đã lên tiếng.

Hoan Hoan lập tức cười rạng rỡ, giới thiệu chúng tôi với nhau rất dịu dàng, dĩ nhiên không nói tôi là người yêu cũ của cô mà chỉ nói là bạn học.

Gã đó hàn huyên vài câu, ánh mắt hắ n nhìn Phương Hồ`i vô cùng soi mói, tôi không thể chịu nổi, nói dăm ba câu rô`i kéo cô đi má t.

Vừa đi khuá t, Phương Hồ`i liê`n há t tay tôi ra, cú há t đó khiê`n tôi hiểu ra đượ rằ ng chắ c chắ n cô không vui cho lắ m. Tôi vội vàng ghé sát vào cô và hỏi: “Sao vậy?”.

“Chắ ng sao cả! Người ta đi xa rô`i, bọn mình cũng không câ`n thiê`t phải đớ ng kịch nữa”.

Cô nàng này thông minh thật, trò mèo đó của tôi bị cô đi guồ c trong bụng.

“Ừ, đứ ng vậy, thê` sao em lại giận?”.

“Ai giận?”.

“Em coi em kìa, miệng nói không giồ`ng với nhữ ng gì đắ ng nghĩ trong đầ`u! Mặt đắ ng còn nhắ n mà còn nói mạnh!”.

“Xí, cũng không biê`t ai là người miệng nói không giồ`ng với nhữ ng gì đắ ng nghĩ trong đầ`u!”. Cô cười gắ`n một tiế`ng, khiê`n tôi thực sự không thoái mái.

“Em nói đi! Anh miệng nói không giồ`ng với nhữ ng gì đắ ng nghĩ trong đầ`u như thê` nào hả?”.

“Sao phải nói ra điề`u đó với Hoan Hoan! Rõ ràng là anh vẫn còn nhớ cậu á`y!”.

“Hiệ n giờ anh làm gì còn thời gian nhớ đê`n cô á`y nữa!”.

“Thê` tại sao anh lại nâng niu chiê`c cô c của Hoan Hoan thê` hả?”.

“Anh...”.

“Thôi! Không phải thanh minh nữa, không phải anh vẫn thường nói đó sao? Thanh minh chính là giấ u giế m, giấ u giế m chính là thú tội!”.

Tôi tức đê n bật cười, bình thường tôi nói chuyện, Phương Hồ i thường không đê ý gì nhiê u, nhưng mỗi khi chúng tôi cãi nhau, cô lại luôn lôi ra những câu mà tôi đã từng nói đê chặn họng tôi.

“Anh phát hiện ra đư ợc rằ ng, em chính là khắ c tinh của anh!”.
Tôi đón lấ y túi xách trên tay cô và nói.

“Không dám!”. Phương Hồ i không tranh mà giao chiế c túi cho tôi, nhưng vẫn còn chưa hê t á m ức.

“À! Anh hiểu rô i, em ghen đú ng không?”. Tôi trêu cô, mặc dù là câu nói đùa, nhưng tôi vẫn ô m một niê m hi v ọng cao xa.

“Trương Nam! Anh đư ờng nói linh tinh có đư ợc không!”. Phương Hồ i trợn mắ t nhìn tôi, cắ t đứ t luôn ý nghĩ của tôi.

Tôi liê n cười mỉ a mình và nói: “Anh giữ lại chiế c cô c của cô á y, không có nghĩa rằ ng anh vẫn thích cô á y. Giô ng như việc em đã vứ t hê t mọi thứ của Trầ n Tầ m, nhưng cũng không có nghĩa rằ ng em đã quên cậu á y. Nói thê này nhé, không phải con người chỉ có hai cung bậc tình cảm là yêu và hận, mà còn biế t nhớ nhung, biế t oán trách, biế t hoài niệ m, biế t than thở. Không thể nói anh và Hoan Hoan chia tay nhau rô i thì anh chỉ có thể că m ghét cô á y đú ng không? Dù thê nào thì bọn anh cũng đã từng có một quấ ng thời gian rấ t vui vẻ, vì quấ ng thời gian này mà anh không thể quên hẳn cô á y đư ợc, không người đàn ông nào có thể làm đư ợc! Dù có nói cũng chỉ là nói đố i em! So bì, tị nạnh với quá khứ chẳng có gì là thú vị cả, một người phụ nữ sáng suố t sẽ không bao giờ tính toán

đến chuyện làm thế nào để chiêm được quá khứ của người đàn ông, mà chỉ suy nghĩ xem làm thế nào để có được hiện tại và quá khứ của anh ta!”.

Thực ra lúc đó tôi nói như vậy cũng không có ý gì đặc biệt, chỉ phát biểu cảm tưởng của mình mà thôi. Tuy nhiên, Phương Hồ i đã động lòng vì những câu nói đó, cô trầm ngâm một lát rồi nói: “Không ngờ anh lại rất để ý đến vấn đề này!”.

“Ừ! Trải qua thực tiễn anh mới hiểu được điều đó!”.

“Tuy nhiên...”. Phương Hồ i ngoảnh đầu lại nhìn tôi cười buồn bã: “Tại sao anh không nói với em khi em 16 tuổi?”.

Tôi hơi khựng lại, sau đó cũng cười buồn nói: “Thế tại sao em không quen anh hồi em 16 tuổi?”.

Sau khi nghe Trần Tâm kể về chuyện của Ngô Đình Đình, Phương Hồ i ít nhiều cũng có phần nhạy cảm hơn.

Thực ra khi chưa biết sự thật, cô cũng rất quý Ngô Đình Đình, vì trong đám bạn thời trẻ chớm của Trần tâm, Ngô Đình Đình là người cứu cho cô nhiều bần nguy nhất và cũng là người quan tâm đến cô nhiều nhất. Nhưng hiện giờ Phương Hồ i không còn cảm kích như thế nữa, cô nghĩ chắc chắn Trần Tâm và Ngô Đình Đình đã thương lượng với nhau chuyện gì đó, chính vì thế Ngô Đình Đình mới tỏ ra thân thiết với cô. Ngô Đình Đình chịu làm như vậy không phải là vì Phương Hồ i, chấp nhận cô bạn này, mà chỉ là vì giúp Trần Tâm. Kết hợp với những chuyện mờ ám mong manh đã từng xảy ra giữa họ, Phương Hồ i có cảm giác như bị lừa.

Tuy nhiên Trần Tâm không hiểu được suy nghĩ này của Phương Hồ i, cậu cảm thấy chia sẻ quá khứ của mình với cô là chuyện khiến cả hai người đều cảm thấy thoải mái, nhẹ nhàng. So với

những lời suy đoán nặng nề về chuyện của Lí Hạ, nói thẳng ra không phải sẽ hay hơn sao? Thế nên cậu không ngại ngần khi tiếp tục nhắc đến Ngô Đình Đình trước mặt Phương Hồ i, cũng chính vì thế mà đã không để ý đến vẻ sầm mặt của Phương Hồ i.

Do sinh nhật của Trầ n Tầ m để lại những kí ức rất không vui, thế nên đến lượt sinh nhật mình, Phương Hồ i cũng không định tổ chức gì nữa. Mãi cho đến ngày 9-10, không tìm được nữa, Kiề u Nhiên mới hỏi Trầ n Tầ m xem định tổ chức thế nào.

Trầ n Tầ m nói cậu và Phương Hồ i không định tổ chức gì nữa, Kiề u Nhiên liền lắ c đầ u, nói hai đứa cậu là chuyện của hai đứa cậu, năm đứa bọn mình là chuyện của năm đứa bọn mình, không thể coi là một được. Cuối cùng bọn họ đã đi đến thống nhất, một đứa buổi trưa đi mua bánh gato, một đứa đi mua quà, dĩ nhiên là đề u phải giấ u Phương Hồ i.

Sau khi tan học, Phương Hồ i mới được kéo đến một góc trường, cô vô cùng bất ngờ khi nhìn thấy chiếc bánh gato viết dòng chữ “Chúc mừng sinh nhật Phương Hồ i” và ba khuôn mặt rất ranh mãnh của ba anh chàng vì gian kế đã thành công.

Mọi người tặng cô một con gấ u bông, vòng cổ của con gấ u là quà riêng của Trầ n Tầ m, cậu cũng làm một chiếc vòng đeo cổ, xuyên cả những hạt vòng bị rơi trong buổi sinh nhật của mình vào, trong chiếc bình thủy tinh thả p thoáng tên hai đứa.

Phương Hồ i cười rất hạnh phúc, suýt thì rơi nước mắ t.

Chiếc bánh gato đó không thoát khỏi số phận bị chia năm xẻ bảy, bọn họ quệt kem lên mặt nhau, kính Kiề u Nhiên bị quệt khắ p, tóc Lâm Gia Mạt cũng dính kem, Triệu Diệp nói trên người cậu ta, chỗ nào có lỗ là có kem, hai má Trầ n Tầ m bị quệt một bên xanh,

một bên đỏ, còn mặt Phương Hồ`i gầ`n như không nhìn rõ các nét nữa.

Lâm Gia Mạt và Phương Hồ`i vào gội đầ`u dưới vòi nước trong nhà vệ sinh nữ, vừa gội vừa hắ`t xì hơi, Lâm Gia Mạt vắ`t đuôi tóc mình nói: “Sao chỗ này cũng có nhỉ! Tại Triệu Diệp hế`t! Cậu ta không ném thì mình đã không ném trả!”.

“Đúng vậy! Nước lạnh thật đầ`y!”.

“Còn bảo lát nữa đế`n khu giải trí ở Lam Đảo chơi nữa! Như thế này làm sao đi nổi!”.

“Hay là lắ`y khăn trải bàn lau tạm vậy, đi thôi! Lạnh quá!”.

Họ ra khỏi khu giảng đường, Trầ`n Tầ`m liề`n bước tới, đưa áo khoác đờ`ng phục của mình cho họ, nói: “Lắ`y cái này lau đầ`u đi! Đừng để lạnh!”.

“Hay quá! Cũng còn hơn là khăn trải bàn!”. Lâm Gia Mạt đón lắ`y, cười nói.

“Cậu có lạnh không?”. Phương Hồ`i nhìn chiế`c áo phong của Trầ`n Tầ`m hỏi: “Tô`i về` thì làm thế` nào?”.

“Không sao, cậu lau nhanh lên!”. Trầ`n Tầ`m chụp chiế`c áo rộng thùng thình lên đầ`u cô và lau rắ`t cẩn thận.

Đúng lúc Kiề`u Nhiên đi ra, nhìn thắ`y cảnh đó, cậu lại nhìn xuố`ng chiế`c áo sơ mi mình vừa cởi ra rô`i lặ`ng lế`nhét vào ba lô.

“Khô`rồ`i thì đi thôi! Hôm nay tớ muố`n đầ`m bó`c! Phá kỉ lục của Lam Đảo!”. Triệu Diệp xách ba lô của bọn họ đế`n nói.

“Đi thôi!”. Trần Tâm chụp chiếc áo khoác lên đầu Phương Hồ i nói: “Cậu cứ giữ đây, đừng để gió!”.

Hồ i đó nếu hôm nào ít bài tập, thỉnh thoảng bọn họ cũng đến khu giải trí Lam Đảo chơi một lúc, đó là khu có rất nhiều trò game trên tầng thượng của siêu thị Lam Đảo, không ít trò chỉ cần bỏ tiền xu vào là có thể chơi, 1 tệ một lần, thường là xem thì nhiều mà chơi thì ít. Thông thường, hành trình của bọn họ là thế này: Đến siêu thị Hải Lam Vân Thiên và Kama ngay bên cạnh để hưởng máy lạnh hoặc lò sưởi. Xúm quanh các quầy hàng cao cấp để tìm những đồ mới lạ, để mua sau giá niêm yết có mấy số 0, hồ i đó các siêu thị vẫn còn khá thật thà, món đồ 10.000 tệ, họ sẽ không ghi thành 9.999 để lừa bạn. Sau khi than thở, xuýt xoa một hồ i, sẽ có một đứa cao giọng thề rằng: “Bao giờ phát lên, tớ sẽ tặng cho mọi người!”, “bọn mình chơi một cái, ném một cái, còn lại một cái vứt cho thú cưng chơi!”, “thôi đi! Sau này khu vực này sẽ không gọi là Hải Lam Vân Thiên nữa, nó sẽ thuộc quyền sở hữu của gia đình tớ, có huy hiệu của nhà tớ! Huy hiệu gia đình ấy, biết không! Tớ sẽ phát cho các cậu mỗi người một cái, mang nó đến địa bàn của tớ, tha hồ chơi bời!”.

Mãi cho đến tận bây giờ, khi kể lại những chuyện này, Phương Hồ i vẫn bật cười, cô nói chỉ tiếc rằng siêu thị đó không nể nang người khác cho lắm, chưa kịp đợi đến khi họ phát lên thì đã thay đổi bộ mặt trước rồi. Tôi liên lạc đầu tiên nói, đây chính là khoảng cách giữa ước mơ và hiện thực!

Cỗ máy nổi bật nhất trong khu giải trí ở Lam Đảo chính là máy nhảy, luôn có người xúm vào xem. Cái trò đó người bình thường đều không dám bước lên đó để thể hiện, nhảy nhót một hồ i không được mấy điểm thật không còn mặt mũi nào khi chui ra. Chui vào đó chơi toàn là các “cao thủ võ lâm”, nhạc và bước nhảy đều thuộc lâu lâu,

nhìn bọn họ biểu diễn cũng rất thú vị, như bay lên trên cỗ máy nhỏ vậy.

Nhìn thấy có người trở tài trên máy nhảy, Trần Tâm liền nói với vẻ rất coi thường: “Thường thôi, không nhảy đẹp bằng Ngô Đình Đình, cậu ấy mà nhảy thì phải lác mắt! Butterfly không hề sai! Động tác cuối cùng đó, cậu ấy hai tay một chân chạm đất, đẹp mê li!”.

“Ai vậy? Ai mà được ông ca ngợi kinh thế!”. Triệu Diệp hỏi với vẻ sùng sốt.

“Bạn thời để chòm của tôi, Phương Hồ i đã từng gặp!”. Để chứng minh rằng mình không nói dối, Trần Tâm liền kéo Phương Hồ i nói: “Cậu đã từng gặp cậu ấy, đúng không?”.

Phương Hồ i liền gật đầu một cách chua chát và không nói gì nữa.

Đừng nghĩ Trần Tâm nói thì ta đây, nhưng cậu ta mà lên chơi cũng chẳng đâu vào đâu, trò chơi mà bọn họ hay chơi nhất là “mọi người cùng bắt lỗi”, vừa tiết kiệm vừa tham gia được đông đảo. Năm đứa đứng trước màn hình, chỉ ngón tay vào, đứng xa nhìn chặc chặc vừa không chuẩn vừa buồn cười, nhưng bọn họ không cần quan tâm, liên tục hò hét mà y từ “giá”, “mây”, “hoa!” không đâu vào đâu. Lúc thì ô lên cười, lúc lại than thở vì tiếc.

Phương Hồ i nói, đó là giai đoạn mà năm đứa họ bên nhau vui nhất, và từ đó về sau, dần dần không thể cùng nhau vui đùa nữa.

Triệu Diệp đã chọn một ngày thu đặc biệt, trời trong xanh, cả cậu và Lâm Gia Mạt đều thích để tỏ tình.

Trước đó Kiên Nhiên và Trần Tâm không biết gì nhiều, mà chỉ làm một số việc “dọn dẹp” đơn giản giúp Triệu Diệp theo sự phân công của cậu. Phương Hồ i thấy có vẻ không ổn nên cũng lo lo, nhưng vẫn bị Trần Tâm kéo đi, trong lớp chỉ còn lại Triệu Diệp và Lâm Gia Mạt không hề hay biết gì.

“Tớ bảo này, nếu ngày mai phải dùng đến bóng thì tại sao bọn họ không giúp gì nhỉ!”. Lâm Gia Mạt ra sức lau một quả bóng: “Đội bóng các cậu chết hết rồi à? Sao tự nhiên lại giao hết cho cậu vậy?”.

“Haizz, bình thường đều là Tô Khải tổ chức, bây giờ anh ấy cuối cấp, cũng không còn thời gian quan tâm nữa, đành phải chia đều cho nhau để lau”.

“Thế mà y hôm trước cậu làm gì? Mọi người ai cũng làm sớm, đâu có nước đến chân mới nhảy đâu! Cậu thì ngược lại!”.

“Tớ suýt thì quên mất mà...”. Bị nói như vậy, Triệu Diệp cũng giật thột, cậu ta cố tình làm như vậy.

“Tô Khải ôn thi thế nào rồi?”. Lâm Gia Mạt giơ cao quả bóng ra trước sáng hỏi.

“Cũng được, tớ thấy anh ấy cố gắng lắm, chắc là muốn thi cùng trường với Trịnh Tuyết”.

“Hà? Thầy bảo Trịnh Tuyê t học giỏi lắm mà? Anh ấy có đạt được mức điểm đó không?”.

“Bọn tớ được cộng điểm năng khiếu mà. Điểm số sẽ thấp hơn các cậu một chút, Tô Khải đã từng đạt giải, chỉ cần kết quả không quá tồi sẽ không có vấn đề gì”.

“Ừ...”. Lâm Gia Mạt ném quả bóng về phía rỏ với vẻ suy nghĩ, lần này ném không trúng, quả bóng đập vào thành rỏ và lăn xuống đất.

“Hê! Cậu phải để cẩn thận chứ! Công lau thành công cô c à!”. Triệu Diệp liền đuổi theo quả bóng, nhặt lên nói.

“Bực quá! Chẳng có hứng thú gì cả! Tớ về đây!”.

Lâm Gia Mạt hậm hực xách ba lô lên, Triệu Diệp vội kéo cô lại nói: “Đừng về vội! Tớ còn chưa nói hết mà!”.

“Nói gì cơ?”. Lâm Gia Mạt liền ngó i xuống, nhìn Triệu Diệp bằng ánh mắt thách thức.

“Việc này... Tớ có chút chuyện muốn nói với cậu”. Triệu Diệp đỏ bừng mặt, ấp úng nói.

“Thế cậu nói đi!”.

“Tớ nói cậu đừng giận nhé”.

“Ừ, tớ không giận đâu, cậu nói đi!”.

“Tớ... tớ...haizz! Đợi tớ tổ chức lại vấn đề đã!”.

“Cậu làm sao vậy?”.

Cũng không hiểu tại sao, trước đôi mắt to tròn chớp chớp của Lâm Gia Mạt, câu nói mà hiện nay mọi người có thể nói ra vào bất cứ lúc nào lại khiến Triệu Diệp không thể thốt ra được thành lời.

“Thôi thôi này vậy, Gia Mạt à!”. Sau khi đi đi lại lại N vòng, Triệu Diệp liền ngoảnh nói: “Tớ có một điều bí mật, không nói ra chắc tớ bí bách chết mất, nhưng nói ra có thể sẽ làm cậu sợ. Để cho công bằng, bọn mình trao đổi nhé, mỗi người nói một điều bí mật, như thế sẽ hòa, có được không cậu?”.

“Điều bí mật gì vậy?”. Lâm Gia Mạt thắc mắc.

“Tóm lại là điều bí mật, tớ thì là những điều bọn mình nói với nhau hôm nay chỉ có trời biết, đất biết, cậu biết, tớ biết, thôi cứ thế nhé!”.

“Thế ... nói về chuyện gì? Tớ có nhiều điều bí mật lắm, không thể nói hết cho cậu được!”.

“Người mà mình thích”. Dường như Triệu Diệp vừa cắn lưỡi vừa nói ra mấy chữ này: “Mỗi người viết vào một mẫu giấy, sau đó đổi cho nhau”.

Nói đến đây, Lâm Gia Mạt đã hiểu được bảy tám phần. Thiện cảm mà Triệu Diệp dành cho cô, không phải cô không biết gì, nhưng vì cô không có suy nghĩ đó, cũng không muốn làm ảnh hưởng đến tình cảm bạn bè, thế nên cô vẫn giả vờ không biết, cô nghĩ kiểu gì dần dần Triệu Diệp cũng phát hiện ra chuyện cô không có tình ý riêng gì với cậu. Nhưng bây giờ nhìn động thái của Triệu Diệp, chắc chắn là đang có ý định nói ra sự thật. Lâm Gia Mạt trầm nghĩ, thôi cũng được, tranh thủ lúc không có mặt ai nói thẳng ra vấn đề để sau này đỡ phải băn khoăn. Và thế là cô liền gật đầu đáp: “Ừ”.

Câu trả lời này của Lâm Gia Mạt tương đương với việc gián tiếp tiếm một liêu thuộc kích thích cho Triệu Diệp, cậu vừa mừng thắm chuyện này có hi vọng vừa tính toán.

Hai đứa quay lưng vào nhau viết gì đó, quay đầu lại nắm chặt mẫu giấy ghi điếu bí mật của mình trong lòng bàn tay, giống như mua bán trong chợ đen, tiền trao cháo múc.

Lúc mở mẫu giấy ra, Lâm Gia Mạt suýt thì nổ đom đóm mắt, mẫu giấy Triệu Diệp đưa cho cô trông trơn, đừng nói là tên, ngay cả một nét chữ cũng không có, cô hậm hực túm lấy cánh tay Triệu Diệp, nói lớn: “Cậu chán thật đấy! Chơi đùa quá! Trả lại cho tớ!”.

Và khi ngẩng đầu lên, Triệu Diệp đã không còn giống như ban nãy, nụ cười trên môi cậu tắt ngấm, cậu giơ mẫu giấy ra trước mặt Lâm Gia Mạt: “Có thật không? Cậu viết linh tinh hả?”.

Lâm Gia Mạt nhìn tên Tô Khải trên mẫu giấy rồi lặng lẽ gật đầu, cô nói với vẻ ngại ngùng: “Ai lừa cậu làm gì? Bảo là viết ra điếu bí mật mà, tớ đâu có như cậu...”.

“Nhưng anh ấy có Trịnh Tuyết rồi mà?”.

“Hồi tớ thích anh ấy, anh ấy chưa đến với Trịnh Tuyết!”.

“Trước đây là trước đây, hiện tại anh ấy và Trịnh Tuyết gắn bó với nhau lắm! Cậu làm như thế khác gì là người thứ ba?”.

“Tớ cũng không làm gì thật mà, hơn nữa bọn họ đâu đã lấy nhau! Làm sao tớ là người thứ ba được!”.

“Tóm lại là bọn họ là người yêu của nhau, vừa nhắc đến Tô Khải, mọi người liền nghĩ ngay rằng người yêu của anh ấy là Trịnh Tuyết, cậu có vai trò gì đâu!”.

“Sao cơ, tớ không làm được bạn gái của anh ấy nên không thể thích anh ấy được hay sao! Bao nhiêu người thích Trần Tâm, cũng đâu có thấy Phương Hồì có phản ứng gì đâu!”.

“Vị trí của cậu và Phương Hồì sao giống nhau được. Cậu làm thế là tự giết chết chính mình!”.

“Tớ thích thế đấy, liên quan gì đến cậu chứ!?”.

Lâm Gia Mạt bực bội hét xong câu này, hai đứa đều im lặng. Chúng như hai con thú nhỏ đang đối đầu với nhau trong phòng học, cả hai đang tranh giành nhau con mồi không thuộc về mình.

Lâm Gia Mạt vút mẩu giấy trắng trên tay vào thùng rác, lúc đi qua chỗ Triệu Diệp thì bị cậu ngăn lại. Triệu Diệp liền xòe bàn tay ra, bên trên có đặt mẩu giấy giống hệt với mẩu giấy cô vừa vút. Lâm Gia Mạt lưỡng lự trong giây lát, từ từ mở ra, mẩu chữ bên trên đã chạm đúng vào phần mềm yếu nhất trong trái tim cô:

“Nhìn gì mà nhìn! Chính là cậu chứ ai! Ngô c ạ!”.

“Tớ xin lỗi...”. Lúc nói ra ba chữ này, đột nhiên Lâm Gia Mạt lại khóc, Triệu Diệp đứng bên cô, thở dài hỏi: “Cậu thích Tô Khải từ bao giờ vậy?”.

“Hôm đi ăn cơm với bọn cậu ở Vũ Hoa...”.

“Ừ! Nếu hôm đó tớ ở lại chịu đánh, anh ấy dắt cậu chạy thì cậu có thích tớ không?”.

“Tớ không biết...”.

“Có khi cuối cùng vẫn thích anh ấy chứ, hê hê, tại sao vậy?”.

“Cái duyên thôi mà...”.

“Cái duyên...”. Triệu Diệp liền đứng dậy, vươn vai nói: “Công nhận khó hiểu thật đấy!”.

Nhưng từ ngày hôm sau, năm đứa bọn họ không còn ăn cơm cùng nhau nữa, Triệu Diệp nói không biết phải đối mặt với Lâm Gia Mạt thế nào, còn Lâm Gia Mạt cũng không muốn gặp Triệu Diệp để nói lời xin lỗi nữa.

Thời gian đó Triệu Diệp rất tiêu cực, máy nghe nhạc của cậu bật đi bật lại bài hát Sao em lại nở để anh đau khổ của Hoàng Phạm Nguyên, lúc ăn cơm thường xuyên vô cớ hỏi mọi người có món nào là món “cái duyên” hay không, chơi bóng cũng không tập trung, vì sai sót mà mất ý liền suýt nữa cãi nhau với Tô Khải.

Chỉ có đám Phương Hồ i là hiểu tại sao Triệu Diệp lại ra nông nổi đó. Trần Tâm nói đây là nỗi đau của tuổi thanh xuân. Phương Hồ i nói thực ra làm bạn thân cũng tốt, có thể tiến thoái tùy ý, luôn luôn ở vị trí không bao giờ bị tổn thương. Kiều Nhiên liền gật đầu không phát biểu gì, chuyện này đã gây ra cú sốc lớn nhất cho cậu, đặc biệt là câu nói đó của Phương Hồ i, coi như chặn đứng đường đi của cậu. Cậu không còn muốn trút bày tâm sự với Phương Hồ i nữa, quyết định tự an ủi mình, cam tâm tình nguyện đi làm người bạn thân “có thể tiến thoái tùy ý”.

Lâm Gia Mạt không nghĩ Triệu Diệp lại bị tổn thương lớn như vậy, càng không thể nghĩ mình lại không thể rút lui hoàn toàn, mà lại rơi vào hoàn cảnh cả hai cùng bị tổn thương. Cô tưởng rằng sẽ lại như trước đây, vì coi như không có chuyện gì xảy ra và cho qua mọi chuyện, nhưng đến bây giờ cô mới biết mình không thể làm được điều đó. Mẩu giấy như đùa cợt đó đã đánh trúng vào mạch cổ tay của cô, kể cả không mất hết võ công, thì cũng làm tiêu tan năm, sáu phần nguyên khí của cô, khiến cô không dám nhìn vào mắt Triệu Diệp nữa.

Trước đây, sau khi tan học, Lâm Gia Mạt đi xem đội bóng rổ chơi bóng, thực ra đó chỉ là xem Tô Khải chơi mà thôi và sau sự việc này, cô cũng bắt đầu chú ý đến Triệu Diệp. Thực ra nhìn Triệu Diệp chơi bóng cũng rất cool, cậu còn cao hơn cả Tô Khải, động tác chuyên bóng rất thoáng, trước đây khi Triệu Diệp nói cậu được mọi người tặng cho biệt hiệu “Hoa Bướm Bướm”, Lâm Gia Mạt luôn nghĩ cậu nói khoác, nhưng nhìn kĩ mới thấy cánh tay cậu rất giống cánh bướm, nhẹ nhàng, linh hoạt.

Chỉ có điều, hôm đó chú bướm này có phần nóng vội.

Lúc nhìn thấy Lâm Gia Mạt có mặt ở sân, Triệu Diệp không còn bình tĩnh được nữa, chuyên bóng, phôi hợp, kiểm soát bóng không đâu vào đâu cả. Vì có mặt Lâm Gia Mạt nên Tô Khải cũng cố chịu đựng, cuối cùng vẫn không chịu được đành lên tiếng.

“Dừng! Dừng! Tất cả dừng lại cho tôi! Triệu Diệp, cậu làm sao vậy? Vừa nãy Lưu Bác dẫn bóng chạy về phía cậu, cậu đón làm gì hả? Cậu ta chỉ vòng qua cậu, lấy cậu để che bóng rồi nhả vào hậu vệ của đội phương, ai bảo cậu đón bóng từ tay cậu ta? Chiến thuật đơn giản như vậy mà không nhận ra được hay sao, những gì tập trong các buổi huấn luyện vứt đi hết rồi à? Chơi thế mà cậu còn định tham gia Nike cup hả? Chỉ làm trò cười cho thiên hạ thôi!”

“Không chơi thì thôi chứ sao!”. Triệu Diệp lè m bặm.

“Cậu nói gì vậy? Cậu nhắc lại lần nữa cho tôi xem nào?”. Tô Khải chỉ nghe được loáng thoáng, tức quá liền xông đến, các cầu thủ khác vội kéo cậu ta lại.

“Tôi không chơi nữa là cùng chứ gì? Có cái quái gì đâu! Việc gì phải nặng lời với nhau như vậy!”. Triệu Diệp ngửa mặt lên, ném mạnh bóng xuống đất, quay đầu rồi bỏ đi.

“Giỏi thì đừng quay lại nữa!”. Tô Khải quát lớn và Triệu Diệp cũng không quay đầu lại thật.

Lâm Gia Mạt ngó ngoài xem, cuối ng lên suýt khóc, khó khăn lắm mới đợi được đến lúc buổi tập kết thúc, cô liền vội chạy đến chỗ Tô Khải hỏi: “Bọn anh... không sao chứ?”.

“Không sao! Anh tức vì cậu ấy không nghiêm túc! Không ai chơi bóng như cậu ta cả! Có tố chất như vậy mà để cậu ta làm lãng phí!”. Tô Khải vẫn chưa hết bực, nghiêm mặt nói.

“Anh không khai trừ cậu ấy chứ?”. Lâm Gia Mạt sốt sắng hỏi.

“Cậu ta bảo em đến hỏi à?”. Tô Khải nhướn mắt lên nhìn cô.

“Không không!”. Lâm Gia Mạt vội lắc đầu nói: “Tự em hỏi thôi! Cậu ấy rất thích chơi bóng, ở trong lớp còn thường xuyên nhảy lên để vói cao! Hơn nữa cậu ấy lại rất coi trọng Nike cup, cậu ấy bảo đây là cơ hội đoạt chức vô địch cuối cùng của anh thời cấp ba, chắc chắn phải để anh giành được cúp và tốt nghiệp một cách hoành tráng! Thế nên các anh đừng khai trừ cậu ấy được không? Tại tâm trạng cậu ấy không được vui cho lắm...”.

“Thôi thôi! Không khai trừ nữa!”. Cuối cùng Tô Khải đã mỉm cười: “Không ngờ tên Triệu Diệp này có duyên thật, từ đội bóng rổ đến đội cổ động viên, thay nhau khen ngợi, rót mật vào tai anh, không hiểu há n cho ăn cái gì mà bọn em lại bênh há n đến vậy!”.

“Không phải... những điều em nói đều là sự thật mà...”. Lâm Gia Mạt cũng có vẻ ngại khi bị nói như vậy, bản thân cô cũng không biết tại sao mình lại phải cất công xin cho Triệu Diệp.

“Anh chỉ nạt cậu ấy để cậu ấy rút kinh nghiệm thôi! Dù gì thì bóng rổ cũng là môn thể thao đồng đội mà, nếu tất cả mọi người

đề u như cậu ấy, thích thì chơi, không thích thì bỏ thì đâu có được. Anh gặp nhiều trường hợp như thế rồi, người biết nghe lời khuyên như trung phong Lưu Bác của đội bạn anh, chơi bóng giỏi, học cũng không tồi, người không chịu nghe lời là Phùng Viễn lớp 12 cũ, bị đội khai trừ, suốt ngày lang thang với một nhóm lưu manh, cuối cùng thi trượt đại học. Anh rất đánh giá cao Triệu Diệp, không muốn nhìn thấy cậu ta đi chệch đường, khi nào có thời gian em cũng nên khuyên cậu ấy, anh thấy cậu ấy chịu nghe lời em lắm!”.

Lâm Gia Mạt liền cười buồn, nghịch lọn tóc bên tai nói: “Em sẽ cố gắng! Còn anh thì sao? Ôn thi thế nào rồi? Nghe nói anh định thi cùng trường với Trịnh Tuyết à!”.

“Hê hê, cố gắng thôi!”. Tô Khải liền xắn tay áo lên, uống má y ngậm nước mát ở vòi nước.

“À y! Sao anh lại uống nước lạnh! Bẩn lắm! Để em mời anh nước!”. Lâm Gia Mạt vội kéo Tô Khải nói.

“Không sao đâu! Con trai bạn anh không để ý nhiều đâu!”. Tô Khải vừa lau miệng vừa nói: “Muộn thế này rồi mà em chưa về à? Bạn mình cùng đi nhé!”.

“Vâng”. Lâm Gia Mạt đeo ba lô lên, cười nói.

Hai đứa liền đi song song bên nhau và ra khỏi cổng trường, hai chiếc bóng đổ dài trên mặt đất nhìn rất cân xứng, Lâm Gia Mạt cố gắng tận hưởng giây phút thật quý giá đời với cô, miệng bất giác cười cười. Còn Tô Khải dường như không vui cho lắm, cậu dắt xe, miệng phả ra hơi nước màu trắng.

“Thực ra... chuyện ngày hôm nay cũng không thể hoàn toàn trách một mình Triệu Diệp, gần đây tâm trạng của anh cũng không ổn lắm”.

“Có chuyện gì vậy?”. Lâm Gia Mạt liền dừng chân lại, ngẩng đầu lên nhìn anh, khác với mọi bận, trong đôi mắt trước đây vốn luôn sáng ngời của Tô Khải, cô nhìn thấy nét gì đó ảm đạm, buồn buồn.

Lâm Gia Mạt bèn hít một hơi thật sâu, đứng trân trân tại chỗ.

8

Hôm đó Tô Khải không nói gì với Lâm Gia Mạt nữa, vì chỉ mấy bước sau, họ liền rẽ sang hai ngã. Lâm Gia Mạt cũng ngại hỏi, cô muốn được ở bên Tô Khải thêm một lát nữa, nhưng lại không muốn nghe chuyện của Trịnh Tuyết, cô vô cùng mâu thuẫn.

Trước khi đi, Tô Khải lấy máy nghe nhạc ra, Lâm Gia Mạt bèn ghé sát vào hỏi: “Anh nghe nhạc của ai vậy?”.

“Sao em lại nhớ để anh đau khổ của Hoàng Phẩm Nguyên, bài này cũ rồi nhưng rất hay”. Tô Khải liền đưa cho cô một bên tai nghe. Lâm Gia Mạt bèn kiễng mũi chân lên, Tô Khải đứng sát với cô, có thể nhìn thấy rất rõ chiếc cằm có phần nhọn nhọt của anh, chính vì lẽ đó cô cũng thấy hơi căng thẳng. Hai đứa bước đi trên đường phố vừa lên đèn, nối với nhau thành một đường kẻ.

“Nỗi nhớ dành cho em từ ngày này sang ngày khác

Anh cô đơn và chưa từng thay đổi

Bao giờ giấc mơ đẹp mới có thể xuất hiện

Em yêu đâu, anh rất muốn gặp em lần nữa.

Gió thu xào xạc từng hồi

Nhớ lại giờ này năm ngoái

Trái tim em đang nghĩ những gì

Tại sao để lại kết cục này cho anh chịu đựng.

Người yêu em nhất là anh

Sao em lại nõ đề anh đau khổ,
Trong thời điểm anh câ`n em nhấ`t,
Em không nói câu nào mà ra đi.
Người yêu em nhấ`t chính là anh,
Sao em lại nõ đề anh đau khổ,
Anh đã cô` gắ`ng hế`t mình,
Mà em không hê` cảm động”.

Lâm Gia Mạt cảm thấ`y bài hát này rấ`t hợp với tâm trạng mình, nghe xong rồ`i mới lưu luyế`n bỏ tai nghe ra.

“Hay thật!”.

“Hay không, cho em mượn đầ`y”.

“Thật ạ?”.

“Anh nói dô`i em làm gì!”. Tô Khải liê`n lấ`y đĩa trong máy nghe ra: “Nhưng em phải trả đó` nhé! Cuô`n sách lâ`n trước, đê`n giờ em còn chưa trả cho anh!”.

“Ai không trả chứ! Ngày mai em sẽ gửi lại anh! Em vừa mới đọc xong!”. Lâm Gia Mạt mừng rồ`i cá`t đĩa đi, cái này sẽ có tác dụng như cuô`n tiểu thuyế`t, cuô`i cùng thì câu chuyện buồ`n mà cô đã đọc xong từ lâu đó` đã có thể trả đượ`c rồ`i.

“Thê` nhé! Anh về` đây! Em đi đường cẩn thận nhé!”. Tô Khải nhảy lên xe nói.

Lâm Gia Mạt liê`n giớ` chiế`c đĩa lên, ra sức vẫy tay tạm biệt Tô Khải, mãi cho đê`n khi anh đi xa mới ra về`.

Ngày hôm sau, khi phát hiện ra Lâm Gia Mạt cũng đang nghe bài Sao em lại nữa để anh đau khổ, Phương Hồ`i vô cùng sùng sốt, cô ngồ`i xuố`ng cạnh Lâm Gia Mạt, vừa xem lời bài hát vừa rụt rè hỏi: “Cậu cũng nghe bài hát này à?”.

“Tô Khải cho tớ mượn, sao vậy? Đúng là rấ`t hay!”.

“Ừ, không sao”. Phương Hồ`i liề`n thở dài: “Gầ`n đây Triệu Diệp cũng nghe bài này”.

“Vây... hả?”. Lâm Gia Mạt ngừng lại một lát rồ`i bỏ tai nghe xuố`ng nói: “Hai đứa tớ làm các cậu mấ`t vui đúng không”.

“Cũng bình thường thôi...”. Phương Hồ`i gậ`t đầ`u nói: “Tớ cảm thấ`y không câ`n thiế`t phải coi nhau như người xa lạ đâu”.

“Hê hê, cậu phải cho bọn tớ thời gian chứ”. Lâm Gia Mạt hơi cười cười nói: “À, có thể Trịnh Tuyế`t sẽ đi du học nước ngoài đầ`y”.

“Gì cơ? Thế` Tô Khải...”. Phương Hồ`i sùng sốt hỏi.

“Anh â`y rấ`t buồ`n. Kể cũng lạ thật đầ`y, đáng lẽ tớ phải vui vì chuyện này mới đúng chứ nhỉ? Nhưng không hiểu sao tớ không vui lên được. Cậu không nhìn thấ`y dáng vẻ của anh â`y ngày hôm qua đâu, mắ`t đỏ hoe... Phương Hồ`i, cậu bảo tớ như thế` có bị coi là người thứ ba không?”.

“Cậu nghĩ linh tinh gì vậy!”. Phương Hồ`i cô`c vào trán cô một cái: “Ngồ`i yên học một lúc đi! Đế`n lúc đó cả hai bọn họ vào được đại học, mỗi mình cậu rầ`u rĩ vì trượt! Xem lúc đó cậu có còn thời gian nghĩ đế`n những chuyện linh tinh này không! Lát nữa phải viế`t từ mới, cậu đã thuộc hế`t chưa?”.

“Hả? Sao cậu không nói sớm! Gay rồ`i gay rồ`i! Tớ chưa xem cái gì cả! Cậu có mang băng dính trong không? Cho tớ xin một ít!”. Lâm

Gia Mạt vội giở sách tiếng Anh ra, cầm bút chì lên ra sức chép vào giấy.

Từ xa Phương Hồ`i đã nhìn thấy Triệu Diệp, cậu đang nắm úp mặt xuống bàn, cổ áo để lộ ra một đoạn dây nghe của máy nghe nhạc. Phương Hồ`i liền thở dài, cô cũng không biết, hai người đều đau khổ, rốt cuộc là ai nữ làm ai đau khổ.

Phương Hồ`i nói, rất lâu sau đó, khoảng năm 2003, cô và Lâm Gia Mạt cùng xem bộ phim Lam Vũ của đạo diễn Quang Cẩm Bằ`ng, đó là câu chuyện về` những người đồng tính luyến ái, bài hát trong phim chính là Sao em nữ để anh đau khổ, cảnh quay cuối cùng là giữa tiếng nhạc này, nhiều công trình của Bắc Kinh ở cuối thập kỷ 90 dần dần được phá đi và xây dựng lại, những nơi có ký ức đều biến thành các tòa nhà cao tầng. Nhìn thấy những cảnh đó, cô và Lâm Gia Mạt đều bật khóc, vì những ký ức đẹp nhất trong trái tim họ giống như những gì được quay trong bộ phim, cũng bị phá nát cùng với thành phố cổ xưa này.

Tôi nghĩ đó có thể là lần cuối cùng Phương Hồ`i ở bên Lâm Gia Mạt, nếu tôi nhớ không nhầm thì năm 2003 cô sang Australia. Và sau khi sang đây, Lâm Gia Mạt không còn xuất hiện trong cuộc sống của cô nữa.

Câu nói của Triệu Diệp không đúng lắm, ngày 1-10 đó không phải là buổi múa tập thể cuối cùng của bọn họ, nhà trường đã tận dụng tối đa bài múa này, ngày 20-12, Ma Cao trở về với Trung Quốc, ngày 31-12 chào đón thiên niên kỷ mới, trường F đều tiếp tục biểu diễn. Nhưng hai lần này đều không nhẹ nhàng như lần trước, chỉ riêng quần áo đã phải mặc khá nhiều.

Cuối cùng Phương Hồ`i viết trong báo tường rằng: “Mặc dù gió lạnh cắt da cắt thịt, bạn bè đều nhiệt huyết cháy bỏng, trong

tích tã c đê m ngược 10 giây, tã t cả con cháu Diêm Hoàng đê u cảm nhận đợc rã ñg, cảm giác lã y lại cái vớ n thuộc về mình thật mãnh liệt”. Câu nói này của cô đã bị Trã n Tã m chọc một hồ i lâu, cậu nói rõ ràng Phương Hồ i rét run như câ y sã y, kể cả là có cảm giác lã y lại cái vớ n thuộc về mình cũng không phải là của con cháu Diêm Hoàng gì mà là của chính Trã n Tã m. Chính cậu đã sưởi ã m trái tim lạnh cớng của cô bã ñg đôi tay nóng bớng của mình.

Phương Hồ i không thêm đê m xia đê n cậu mà véo cậu một cái rã t mạnh cho xong chuyện. Hai đũa không còn ngại ngùng, dè dặt như hồ i đã u, mà dã n dã n đã thân mật, chín chã n hơn.

Buổi liên hoan chào đón năm mới đợc tổ chức vào ngày 31-12-1999, vì nhiệm vụ chính trị của tã i hôm trước và phải sã p xê p tổ chức vào buổi tã i – khác với mọi năm. Vì chuyện của Triệu Diệp và Lâm Gia Mạt mà nhóm 5 người của bọn họ đành phải chia thành hai nhóm để chuẩn bị. Kiê u Nhiên và Triệu Diệp một nhóm, phụ trách mua đồ trang trí, Trã n Tã m, Phương Hồ i và Lâm Gia Mạt một nhóm, phụ trách mua đồ ãn và hoa quả.

Lâm Gia Mạt đê ñg nghị rã qua bưu điện trước, cô muõ n mua tặng Tô Khải một tã m thiệp, bưu điện có chương trình đặc biệt để chào đón thiên niên kỷ mới, họ sẽ đớng dã u hình rô ñg trên phong bì. Hơn nữa dã u bưu điện trên phong bì là 24 giờ ngày 31-12-1999 và 00 giờ ngày 1-1-2000, đúng là xuyên thế kỷ thực sự, rã t có ý nghĩa. Phương Hồ i cảm thã y rã t hay, bèn cùng Trã n Tã m viế t một bức thư gã n và gửi cho nhau.

Trã n Tã m viế t: Cảm ơn tình yêu của em, 1999.

Phương Hồ i viế t: Cảm ơn anh đã cùng em trải qua ngày cuõ i cùng của thế kỷ cũ và ngày đã u tiên của thế kỷ mới.

Lâm Gia Mạt xem trộm rồi trên bọn họ: “Phải là trải qua mỗi ngày của thế kỉ mới mới đúng!”.

Phương Hồ i liền đỏ bừng mặt phản bác lại: “Làm sao sống đến 1.000 tuổi được, thế có mà thành yêu tinh à!”.

Trần Tâm liền cười nói: “Không thể nói như vậy được, có một lời bài hát nói rằng, “yêu em một vạn năm” mà, người ta cũng không thể sống một vạn năm được! Đó là mong ước tốt đẹp mà thôi. Thế bọn mình cũng bày tỏ nguyện vọng thôi mà, sợ cái gì chứ? Sửa thành mỗi ngày đi!”.

“Nói thì dễ lắm, thế sao cuối cùng cậu lại viết 1999 hả? Đến năm 2000 lại thay lòng đổi dạ đúng không? Nguyện vọng tốt đẹp đến đâu, không biết thành sự thật thì cũng vô nghĩa”. Phương Hồ i gập lá thư lại nói.

“Tớ mượn tạm lời bài hát của bạn Tạ Đình Phong – thân tượng của Lâm Gia Mạt thôi mà!”. Trần Tâm bèn ghé sát vào nói: “Cậu nghĩ linh tinh gì vậy! Hay là bọn mình xin Gia Mạt hai tờ giấy nữa và sửa cả hai?”.

“Thôi đi! Đừng lầy có nữa, tớ thích HOT từ lâu rồi! Giấy của tớ là giấy Hàn Quốc, đắt lắm đấy! Tổng cộng mới có năm tờ! Cho bọn cậu viết thư tình hết thì tớ dùng bằng gì? Không được, không được!”. Lâm Gia Mạt vội vàng nhét giấy viết thư vào ba lô.

“Hê! Kẹt xỉ quá!”. Trần Tâm dán phong bì lại rồi đón lấy lá thư của Phương Hồ i và bỏ vào thùng thư.

“Ông ăn không của người khác còn nói người ta kẹt xỉ à? Thật chẳng biết điều gì cả! Mau đi thôi, tớ và Phương Hồ i còn phải tập một lát nữa!”. Lâm Gia Mạt tròn mắt nhìn cậu nói.

Ba đứa mua đồ ăn rồi về trường. Trên đường đi Phương Hồ i và Lâm Gia Mạt tập hát bài Gặp gỡ 1999 của Phạm Hiểu Huyền, vui vẻ hát “gặp anh trong ngày cuối cùng của năm 1999, kể cả thế giới không quay trở lại được ngày xưa”.

Hồ i đó Phương Hồ i không biết thế nào được gọi là không quay trở lại được ngày xưa, còn Lâm Gia Mạt đã cảm nhận được rất sâu sắc, đặc biệt là trong tích tắc đi ngang qua Triệu Diệp khi bước vào lớp. Triệu Diệp đi ngang qua cô nhưng không hề dừng lại, mà chỉ giơ tay lên kéo hoa cho hết trách nhiệm.

Kiên u Nhiên bước đến đón lấy đồ đạc trong tay Phương Hồ i và Lâm Gia Mạt, cười nói: “Thầy bọn tớ thiết kế hệ thống đèn thế nào?”.

“Đẹp quá! Ai đưa ra ý tưởng buộc giầy nhả vào đèn đấy?”.
Phương Hồ i ngẩng đầu lên hỏi.

“Triệu Diệp!”. Kiên u Nhiên nhìn Lâm Gia Mạt, hỏi: “Đẹp đó chứ?”.

“Ừ, đẹp lắm”. Ánh mắt Lâm Gia Mạt lấp lánh, nói: “Tớ thổi bóng bay giúp cậu nhé!”.

“Ừ, nhớ để lại một ít! Đừng thổi hết!”. Trần Tâm nói nhỏ: “Đến hè có thể cho nước vào, chơi bóng nước! Hồ i nhỏ tớ hay chơi trò này lắm, rất mát mẻ!”.

“Giờ mới là mùa đông, cậu chỉ thích nghĩ về mùa hè thôi!”.
Phương Hồ i cầm bình phụt màu và phụt một ít màu lên đầu Trần Tâm.

“Dám phụt tớ à! Cứ đợi đấy!”. Trần Tâm nhảy dựng lên, cướp lấy bình phụt trong tay Phương Hồ i và phụt lên đầu cô.

Kiên Nhiên cười, che cho Phương Hồ i, nói: “Thôi thôi! Đừng lãng phí thôi!”.

Trần Tâm vòng qua cậu, dường như kéo Phương Hồ i về phía mình một cách vô tình, nói: “Phục chưa?”.

Nụ cười trên môi Kiên Nhiên tắt ngấm, nhưng Phương Hồ i không phát hiện ra, cô vừa giữ tóc mình vừa nói: “Phục rồi, cậu chỉ thích thể hiện trước mặt người khác thôi!”.

“Không phải tỏ thích thể hiện mình trước mặt người khác mà là do không khí ngày hôm nay vui quá! Tớ thấy các năm tới tổ chức liên hoan văn nghệ đón chào năm mới vào buổi tối là hay nhất! Hay hơn nhiều so với ban ngày! Cậu nhìn ngoài trời mà xem, đẹp không!”. Trần Tâm chỉ ra ngoài cửa sổ nói.

“Đẹp thật!”. Phương Hồ i chạy đến bên cửa sổ, nhìn vườn trường đang được màn đêm bao phủ, nói.

Trần Tâm liền bước đến cùng, hai đứa nắm sáp dưới cửa sổ như hai đứa trẻ, hơi nước đọng trên má kết thành một vòng tròn, giữa vòng tròn này, chúng vừa cười vừa ngắm ánh đèn rực rỡ bên ngoài.

Còn cậu bạn ngoài vòng tròn lại lặng lẽ đứng sau lưng họ, trong khoảnh khắc cuối cùng của thiên niên kỷ, cảm thấy có gì đó rất lẻ loi.

9

Buổi liên hoan diễn ra được một nửa, Trầ `n Tầ `m liề `n gọi Phương Hồ `i ra ngoài lớp học. Lúc bọn họ đi ra, Kiề `u Nhiên đang hát bài Tĩnh lặng của ban nhạc Hoa, cậu vừa hát câu “chỉ mong có người ở bên anh, trải qua ngày cuố `i cùng”, vừa nhìn Phương Hồ `i theo Trầ `n Tầ `m ra ngoài. Phương Hồ `i ngoái đầ `u lại cười với cậu, cậu cũng cười, đưa hai ngón tay thể hiện chữ V rấ `t ngò `nghech.

Trầ `n Tầ `m và Phương Hồ `i người đi trước người đi sau xuô `ng đầ `n giữa câ `u thang, tới góc rẽ vấ `ng người liề `n dừng lại, Phương Hồ `i bèn hỏi: “Có chuyện gì vậy?”.

“Bọn mình ra ngoài đi lòng vòng một lát nhé”. Trầ `n Tầ `m nói.

“Hả? Đi đâu cơ?”.

“Đi loanh quanh đâu đó thôi! Chào đón thiên niên kỉ, bên ngoài trang hoàng đẹ `p lắ `m”.

“Có kịp không? Quay về ` còn phải thay quầ `n áo nữa, một lát nữa là tập hợp rô `i ra công viên Thê ` Kỉ đầ `y, đừng để muộn”. Phương Hồ `i nhìn đầ `ng hồ ` nói.

“Kịp, cũng không đi xa đâu, đi thôi!”.

Trầ `n Tầ `m đóng cúc áo lông vũ, bước xuô `ng mấ `y bậc câ `u thang trước, Phương Hồ `i cũng chạy xuô `ng theo cậu.

Vừa ra khỏi cổng trường, hai đứa thấ `y hào hứng hẳn lên, cả hai chưa bao giờ cùng nhau qua đường một cách thoải mái trong thời điểm muộn như thê ` này, bình thường thời gian chơi cùng bạn bè

cũng nhiều, chính vì thế trong ngày cuối cùng của năm 1999, được ở riêng bên nhau nên cảm thấy vô cùng ngọt ngào.

Trên đường không có mấy người, cửa kính của các cửa hàng bên đường đều treo đầy đèn màu. Có cửa hàng còn chưa thay các đồ trang trí trưng bày trong lễ Giáng sinh, ông già Noel râu tóc bạc phơ trên kính nhìn rất vui vẻ. Trần Tâm mua hai xiên hồ lô bọc đường, cậu và Phương Hồì mỗi người một xiên, hai đứa vừa ăn vừa hòa mình vào những người lớn trên đường, cười lên và nói chuyện với nhau.

“Cậu bảo những người trên đường đang chuẩn bị đi đâu hả?”.
Trần Tâm lấy xiên tre chỉ và hỏi.

“Chắc về nhà”. Phương Hồì nhìn một lượt rồi trả lời.

“Cũng không thể tất cả đều về nhà! Cậu nhìn hai anh chị kia kia, chắc chắn là đi hẹn hò”.

“Bọn họ hẹn hò ở đâu nhỉ? Giờ này công viên đóng cửa hết rồi, đi xem phim à?”.

“Ai đi xem phim vào những ngày này nữa! Tớ nghĩ chắc chắn là đi ăn cơm, sau đó cùng đi để m ngược giờ đồng hồ để chờ bước sang thiên niên kỉ mới”.

“12 giờ, các nhà hàng đều đóng cửa rồi!”. Phương Hồì lắc đầu nói.

“Chắc... phải có nơi mở cửa chứ!”.

“Tớ nghĩ có khi là đi làm ấy”.

“Không thể, cơ quan nào giờ này còn làm việc?”.

“Ai bảo không thế! Cô tớ phải làm cả đêm hôm nay! Nghe nói là sự cố máy tính năm 2000”.

“Ừ! Cũng không biết là do ai thiết kế, thật chẳng có tầm nhìn xa gì cả!”. Trần Tâm cười nói: “Bọn mình vẫn là nhất, đến công viên Thế Kỷ chào đón thế kỷ mới! Thật tuyệt!”.

“Ừ! Tôi đi đến bọn mình cùng đi để ngược nhé!”. Phương Hồ i bỏ xiên tre vào thùng rác, huơ tay lên nói.

Trần Tâm giả vờ vô tình nắm lấy tay cô, mười ngón tay đan vào trong túi, nói: “Đến lúc đó bọn mình đừng đứng theo lớp nữa, đứng riêng với nhau là được”.

Phương Hồ i đỏ bừng mặt, nắm chặt lòng bàn tay cậu nói: “Ừ”.

Giữa màn đêm mênh mông, thực ra nhìn không rõ lắm hai bàn tay đang nắm tay nhau. Nhưng cả hai vẫn thấy hơi căng thẳng, dường như đã làm chuyện gì đó không nên làm trong độ tuổi này. Mãi cho đến khi đi đến con ngõ vắng người, hai đứa mới cảm thấy yên tâm hơn.

“Cậu lạnh không?”. Trần Tâm cúi đầu xuống hỏi.

“Không”. Phương Hồ i trả lời, nhiệt độ ngoài trời rất thấp, nhưng được ở bên cạnh Trần Tâm, dường như không thấy lạnh lắm: “Chắc không gặp mọi người cùng trường chứ?”.

“Không đâu! Mà gặp thì có sao? Không phải cô giáo là được!”. Trần Tâm liền nắm chặt tay cô nói: “Thực ra kể cả có gặp cô giáo tớ cũng không sợ, đợi sau này bọn mình cưới nhau, chắc chắn tớ sẽ mời cô Hà u Gia đến dự và phát biểu!”.

“Nói phét! Nếu mà gặp cô chủ nhiệm, chắc chắn cậu sẽ buông tay ra, nếu không bọn mình chết ngay, sẽ mời phụ huynh đến họp

và thông báo, phê bình. Hơn nữa... đã biết cậu sẽ lấy ai đâu, làm sao cậu biết là tốt được!”. Phương Hồ i bên ngoài thì tỏ vẻ thờ ơ, nhưng trong lòng lại cảm thấy cảm động vì câu nói của Trần Tâm.

“Cậu nói thế có nghĩa là sao? Không muốn lấy tốt hả?”. Trần Tâm bèn dừng lại nói: “Thực sự là tốt nghĩ như vậy! Bọn mình thi cùng một trường đại học, cùng tốt nghiệp, cùng xin việc rồi cùng lấy nhau và sinh con đẻ cái!”.

“Ai... ai sinh con đẻ cái cho cậu!”. Phương Hồ i liền quay mặt đi nói, tim đập thình thịch.

“Cậu lấy tốt, không đẻ con cho tốt thì đẻ cho ai? Chẳng lẽ cậu căm thù tốt à?”. Trần Tâm trợn mắt nói.

“Cậu chỉ nói linh tinh!”. Phương Hồ i bèn rút tay ra, quay đầu bước đi: “Không nói chuyện với cậu nữa, cậu chỉ huyền thuyên thôi!”.

“Tốt nói thật mà!”. Trần Tâm bèn kéo cô lại: “Tóm lại là tốt nghĩ như vậy, ngay cả phù dâu, phù rể tốt cũng đã tính hết rồi, sẽ nhờ Kiều Nhiên và Gia Mạt, Triệu Diệp không được tin cậu cho lắm”.

“Đến lúc đó ai còn thêm bận tâm đến cậu! Có khi Triệu Diệp còn chẳng thích ày chứ!”. Phương Hồ i cười nói.

“Xí! Hả n dám khinh người hả! Cậu thấy thế nào, thế có ổn không? Nói thật lòng đây y!”. Trần Tâm vòng tay qua vai cô nói.

“Cũng tạm”. Phương Hồ i cúi đầu xuống nói nhỏ.

“Cũng tạm là ổn hay không ổn?”. Trần Tâm cố tình ghé sát vào hỏi.

“Ổn...”. Lần này giọng Phương Hồ i càng nhỏ hơn, cô đỏ bừng mặt nhìn Trần Tâm với vẻ trách móc rồi lại cúi đầu xuống.

Ánh mắt dịu dàng của cô lướt qua trái tim Trầ`n Tầ`m, khiế`n trái tim cậu run bắ`n. Dưới ánh đèn lò` mờ trong con ngõ` nhỏ, dường như Phương Hồ`i toát lên một vẻ duyên dáng đặc biệt khác với ngày thường. Trầ`n Tầ`m nhìn cô gái đang đứng sát bên mình, không tìm được bèn đặt xuố`ng môi cô một nụ hôn. Trong lúc bô`i rồ`i, cả hai đê`u không nhắ`m mắ`t, cùng tận hưởng đôi môi vẫn còn sót lại mùi sơn trà của đô`i phương rồ`i vôi vàng buông ra.

“Cậu... cậu làm gì vậy”. Phương Hồ`i sững sờ hỏi, cô không thể ngờ rằ`ng Trầ`n Tầ`m lại hôn cô, đầ`u óc tro`ng rỗng.

“Thơm cậu mà!”. Trầ`n Tầ`m đỏ bừng mặt nói.

“Đây là nụ hôn đầ`u đời của tớ!”. Phương Hồ`i che chặt môi mình nói.

“Tớ cũng vậy!”.

Hai đứa liề`n nhìn nhau và im lặng trong giây lát, cả hai đê`u rấ`t luố`ng cuố`ng, thậm chí cảm giác căng thẳng còn vượt trên cả cảm giác ngọt ngào.

“Sao tớ không muố`n khóc nhi...”. Phương Hồ`i dựa vào tường nói.

“Khóc gì cơ?”. Trầ`n Tầ`m liế`m môi nói, bên trên vẫn còn sót lại cảm giác mê`m mại lạ lẫm, khiế`n cậu lưu luyế`n khôn nguôi.

“Mọi người đê`u nói nụ hôn đầ`u đời đê`u khóc mà!”.

“Không phải nụ hôn đầ`u đời... mà là... chuyện đó!”. Trầ`n Tầ`m lắ`p bắ`p nói.

“Ghét cậu quá!”. Phương Hồ`i trợn mắ`t nhìn cậu, hậm hực nói.

“Hơn nữa có gì để khóc chứ, đã ãng nào... thì tớ cũng sẽ đố i xử tồ t với cậu mà”. Trầ n Tầ m ghé sát vào nói.

“Cậu... đáng ghét thật! Không được đi kể với ai đâu đầ y!”. Phương Hồ i đánh Trầ n Tầ m một cái rô i bước đi hai bước: “Vê ã thôi!”.

“Tớ sẽ không nói cho ai biế t đâu!”. Trầ n Tầ m liề n đi theo cô: “Phương Hồ i, cậu đợi chút đầ...”.

“Gì cơ?”.

“Tớ muồ n thom cậu lâ n nữa...”.

“...”.

Thấ y cô không nói gì, Trầ n Tầ m liề n rụt rề bước tới, cậu nắ m tay cô trước, sau đó từ từ nâng cầ m cô lên. Cặp lông mi của Phương Hồ i liên tục chớp chớp vì hồ i hộp, bị cô nhìn như vậy, Trầ n Tầ m có vẻ ngại ngùng. Cậu kéo cô đế n góc tồ i dưới ánh đèn, nói nhỏ: “Nhắ m mắ t lại đi”. Phương Hồ i liề n ngoan ngoãn nhắ m mắ t lại, Trầ n Tầ m liề n cúi đầ u xuồ ng, đặt nhẹ môi mình xuồ ng môi cô, dù hơi run rẩy nhưng cậu không lùi bước.

Hồ i đó, bọn họ không có kinh nghiệm và kĩ xảo gì, không biế t thế ã nào là kiể u Pháp, thế ã nào là hôn bắ ng lưỡi, nhưng họ đề u trao gửi cho nhau rắ t chân tình, ở khoảnh khắ c cuố i cùng của thế kỉ, nắ m bắ t cảm giác dịu dàng cuố i cùng.

Sau đó Phương Hồ i hỏi Trầ n Tầ m có phải như thế ã không hay lắ m không, Trầ n Tầ m trả lời có thể là không hay lắ m, nhưng không sao cả, đầ ãng nào thì bọn mình cũng đầ ở bên nhau rô i, Phương Hồ i cũng thấ y yên tâm hơn. Cả hai đề u rắ t ngây thơ và nghĩ rắ ãng, chỉ câ n hai đầ ở bên nhau thì chẳng có gì phải sợ và chắ c chắ n bọn họ sẽ ở bên nhau mãi mãi.

Lúc kể đến đây, Phương Hồ`i vẫn tỏ ra ngượng ngùng như cô gái mới lớn. Tôi bèn nửa đùa nửa thật nói rằng, nụ hôn của bọn em được coi là nụ hôn thế`ki rô`i, thú vị nhỉ. Cô lại bình thản trả lời, vì là nụ hôn đầu đời nên mới nhớ lâu, hơn nữa chỉ có một mình cô nhớ mà thôi.

Nhưng tôi nghĩ chắc chắn Trần Tâm cũng sẽ không quên nụ hôn của năm 1999 đó, dù gì thì Phương Hồ`i cũng là người mà cậu đã từng trân trọng, mối tình đó cũng thực sự là mối tình đẹp trong mắt cậu. Chứ không phải như nụ hôn giữa tôi và Phương Hồ`i, cuối cùng chỉ có một mình tôi nhớ.

Hôm đó, sau khi quay về, cả Trần Tâm và Phương Hồ`i đều có phần mất tự nhiên, Lâm Gia Mạt nói rõ ràng là đầu óc Phương Hồ`i cứ để đâu đâu, nói chuyện với cô mà cô liên tục giật thột, Phương Hồ`i cũng không phản bác gì, mà chỉ âm thầm hồ`i tưởng lại nụ hôn ban nãy. Luôn có những chuyện khiến con gái vô cùng quan tâm, đặc biệt là nụ hôn đầu đời, được tặng cho chàng trai mà mình thích nhất, cô cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Mười giờ tối, đoàn xe bus lũ lượt chở học sinh chạy về phía công viên Thế`Ki trên con đường đã quy định. Lớp (1) và lớp (5) đi cùng một chuyến xe, con trai đều đứng, tất cả ghé`ngõ`i đều nhường hết cho con gái. Trên xe rất chật, Trần Tâm cẩn thận che cho Phương Hồ`i, ánh mắt hai đứa nhìn nhau rất dịu dàng, tận hưởng đi`u bí mật ngọt ngào mà chỉ có hai đứa biết. Con gái lớp (5) đều phát hiện ra đi`u bất thường, bèn hỏi Vương Mạn Mạn bọn họ có quan hệ gì. Vương Mạn Mạn cũng không nói rõ, chỉ nói giống quan hệ gì thì là quan hệ đó. Câu trả lời đã bị Môn Linh Thảo và mấy cô bạn ở lớp (1) nghe thấy, bọn họ cũng đều tỏ ra nghi ngờ.

May mà sau khi đã đạt được mục đích, những lời suy đoán liên bị tạm thời gác sang một bên. Những chiếc áo dày không che giấu`u

được tâm trạng hưng phấn của đám trẻ, lúc nhảy múa lại cười nói rộn ràng. Chắc chỉ có mỗi Triệu Diệp và Lâm Gia Mạt là không hòa đồng được với mọi người, vì Trần Tâm liên tục chạy sang chỗ Phương Hồ i, thế nên bọn họ đã trở thành bạn nhảy của nhau, dịp quốc khánh 1-10, Triệu Diệp còn nhẹ nhàng mời Lâm Gia Mạt nhảy, giờ thì không còn nữa, bàn tay hai người như cách nhau một lớp không khí lạnh âm mười mấy độ, trong lòng ai cũng thấy không thoải mái.

Lúc để m ngược đồng hồ, có phóng viên đến chụp ảnh, cô chủ nhiệm liền gọi học sinh đến, Phương Hồ i và Trần Tâm cũng không được để m ngược để bước vào năm 2000. Mặc dù trước ống kính, bọn họ đều mỉm cười, nhưng ít nhiều đều cảm thấy nuối tiếc. Và sự nuối tiếc này không có cách nào để bù đắp, vì họ không thể đợi được đến một nghìn năm sau.

IO

Phuong Hồ`i nói đé`n khi thực sự bước sang năm 2000 họ mới phát hiện ra rằ`ng, cái gọi là thiên niên kỉ mới cũng không có gì khác so với bình thường. Hạnh phúc vẫn cứ hạnh phúc, bất hạnh vẫn cứ bất hạnh. Môn học nào câ`n thi vẫn cứ phải thi, kì nghỉ cũng không vì thế` mà được nghỉ thêm má`y ngày. Chính vì thế` có thể thấ`y, những ngày tháng có ý nghĩa trọng đại đó đé`u là tự mình tưởng tượng ra, xét cho cùng ngày 31-12-1999 chính là một lâ`n quay rắ`t bình thường của trái đấ`t, nế`u không nhớ thì rô`i cũng sẽ trôi qua. Ví dụ Trầ`n Tầ`m, chắ`c chắ`n đã quên ngày này từ lâu.

Tôi cười lắ`c đầ`u, không nói gì. Tôi đã phát hiện ra từ lâu rằ`ng Phuong Hồ`i luôn nhắ`n mạnh sự thờ ơ và đấng trí của Trầ`n Tầ`m, nhưng tôi biế`t chắ`c chắ`n trong lòng cô không nghĩ như vậy. Thực ra cô sợ Trầ`n Tầ`m quên, sợ đé`n đoạn cuố`i cuộc tình này, chỉ còn một mình cô nhớ nhưng, hoài niệm. Còn tôi cảm thấ`y Trầ`n Tầ`m không bạc tình như vậy, tổng cộng cuộc đời hai mươi má`y năm, họ đã đờ`ng hành với nhau hơn một nửa thời gian, nế`u không giữ lại được chút gì, e rằ`ng cũng có lỗi với những năm tháng tuổi trẻ một đi không trở lại. Nế`u cuộc đời con người không có gì để` nghĩ, không có cô` nhân để` hoài niệm thì sô`ng còn có nghĩa lí gì?

Tóm lại là tôi không muố`n bị Phuong Hồ`i lãng quên như vậy, cho dù chỉ là một khuôn mặt lơ` mờ cũng được, tôi cũng muố`n để` cô nhớ, có người đã từng chân thành ở bên cô ở một nơi rắ`t xa xôi.

Phuong Hồ`i ngô`i đờ`i diện với tôi nhưng không phát hiện ra suy nghĩ của tôi, cô dừng lại một lát, sau đó lại tiế`p tục kể chuyện cũ bằ`ng giọng điệu dịu dàng, bình thản.

Sau khi nghỉ đông xong, Phương Hồ`i và Trầ`n Tầ`m lại đé`n chơi nhà nhau má`y lầ`n. Ban ngày ba mẹ hai bên đé`u đi làm, bọn họ liề`n ở nhà làm bài tập, xem ti vi. Cả hai đứ`a đé`u không biế`t nầ`u ă`n, bèn đé`n siêu thị gầ`n đó mua ít đồ` ă`n vặt, hoặc lôi từ tủ lạnh ra ít đồ` để ă`n tạm. Có một lầ`n hai đứ`a luộc vắ`n thắ`n, cho ít gia vị, cuô`i cùng nát cả một nõ`i. Còn một lầ`n rán cá`nh gà, miế`ng thì chắ`y, miế`ng thì sớ`ng, mùi vị không đầ`u vào đầ`u. Nhưng kể cả như thế` , hai đứ`a vẫn ă`n rắ`t ngon, không để thừa lại chút nào.

Nhà Trầ`n Tầ`m mới mua má`y tính, thỉnh thoảng hai đứ`a cũng online chơi một lát. Hồ`i đó không có cuộc sớ`ng online đa dạng phong phú như bây giờ, truy cập cũng rắ`t khó khắ`n, cùng lắ`m là vào chat linh tinh. Trầ`n Tầ`m thích nhắ`t là chat với một người có nick là Đông Gioắ`ng, cậu nói mình là cô gái “xinh đẹ`p dịu dàng” nhưng lại rắ`t “cô đơ`n”, luôn khiế`n các chàng “Đông Gioắ`ng” phải bám sát mình để chat, lúc cao điể`m có tới hơn hai mươi hộp thoại mở ra. Có lúc còn gửi ảnh vào hòm thư của cậu, đúng là con trai thật, nhưng chẳng hế` đẹ`p trai. Phương Hồ`i nói cậu thật nhắ`m nhí, còn Trầ`n Tầ`m lại nói mình làm như thế` để vặ`ch trầ`n bộ mặt xắ`u xa của đầ`m người này, tiếm phòng cho Phương Hồ`i, ngăn ngừa cô online một mình rồ`i bị bọn họ lừa.

Phương Hồ`i không có hứng thú làm những chuyện đó, còn Trầ`n Tầ`m lại đi gặp bạn chat một lầ`n. Bọn họ cũng quen nhau trên mạng, hai người càng nói chuyện càng gầ`n nhau hơn, không ngờ chỉ ở cách nhau hai con đườ`ng và thế` là hẹn buổi chiề`u gặp nhau. Cô gái đó nói mình chỉ là một cô gái bình thường, nhưng lại có một người bạn chim sa cá` lặ`n, quố`c sắ`c thiên hương, có thể đứ`a đé`n để Trầ`n Tầ`m gặp, dĩ nhiên là cũng không thể gặp không đượ`c, tồ`i phải mời ă`n Mc Donald.

Trầ`n Tầ`m có mặt rắ`t đúng giờ, từ xa đã nhìn thắ`y hai cô gái mặc bộ quầ`n áo như đã hẹn. Theo lời cậu kể với Phương Hồ`i sau đó

là, lúc đó cậu có cảm giác như một cái đá u sừ tử đỏ bù xù và một que củi bước về phía mình. Về cơ bản có thể không cần quan tâm đến các nét của chiếc đá u sừ tử đỏ đó, còn que củi kia cũng chẳng thấy đẹp ở điểm nào, người thì gầy đét, nói chuyện một lát mà hút vèo hết ba điếu thuốc, khiến Trần Tâm phải đứng cách xa cô nàng trên năm mét. Cuối cùng Trần Tâm cũng không đi ăn với bọn họ, nhưng nàng đá u sừ tử đỏ lại tỏ ra rất có thiện cảm với Trần Tâm, khẳng khái kéo cậu lại, sống chết không cho về, mãi cho đến khi Trần Tâm nói đi đón bạn gái, cô nàng mới chào tạm biệt trong sự lưu luyến xen lẫn vẻ trách móc. Đá u sừ tử đỏ bắt Trần Tâm phải cho số điện thoại nhà bă ng được, bị dồn đến đường cùng, cậu liền cho cô nàng số điện thoại nhà Tôn Đào. Vì chuyện này mà sau đó Trần Tâm đã bị Tôn Đào mắ ng cho một trận te tua, nói cậu ta vì muố n cứu lắ y mạng của mình mà ném cho mình một bịch đạn thịt nặng 0,1 tá n, báo hại suýt nữa cậu ta bị Dương Tình hiểu lắ m, mắ t hết cả tình cảm. Tóm lại là từ đó trở đi, Trần Tâm không còn hào hứng với chuyện lên mạng chat nữa, gặp bạn chat lại càng cách đến già.

Trần Tâm đã thành thật kể hết chuyện này với Phương Hồ i, mặc dù cảm thấy không hay nhưng Phương Hồ i cũng không để bụng. Điều khiến cô phải lưu tâm hơn cả là một ngày nọ, Ngô Đình Đình gọi điện thoại cho Trần Tâm.

Hôm đó, khi nghe điện thoại, Trần Tâm đã mắ t la mà y lém, giấ u giấ u giế m diế m, miệng chỉ ậm ờ mắ y từ như “ừ”, “được”, “cậu hẹn thời gian”, “gặp rồi tính sau”. Phương Hồ i thấy lạ, hỏi cậu ai gọi vậy, cậu mới á p úng nói là Ngô Đình Đình. Thực ra cũng không phải Trần Tâm có tình giấ u cô chuyện gì, lầ n trước cậu đã nói là không liên lạc nhiề u với bạn bè chơi thời nhỏ nữa, nhưng cậu không làm được điề u đó. Cậu sợ Phương Hồ i không vui, rồi lại nhớ đến chuyện cũ, nên mới không nói với cô.

Còn Phương Hồ`i lại không nghĩ như vậy, mô`i quan hệ trên tình bạn, dưới người yêu của Trầ`n Tầ`m và Ngô Đình Đình khiế`n cô cảm thấ`y có điề`u gì đó không yên tâm. Cô không biế`t mình nên đố`i mặt với họ bằ`ng thái độ như thế` nào, hình tam giác vững chắ`i nhấ`t trong toán học, trong chuyện tình cảm lại là mô`i quan hệ mong manh nhấ`t. Và thế` là Phương Hồ`i tự lừa đố`i mình bằ`ng cách né tránh, giả vờ không biế`t gì, không hê` hỏi han. Nhưng bọn họ lại thường xuyên xuấ`t hiện trước mặt cô mà không có sự đề` phòng gì, dường như chứng minh một điề`u rằ`ng giữa họ có mô`i quan hệ không thể nào chia cắ`t, bắ`t cô phải mở mắ`t thật to để nhìn cho rõ, khiế`n cô không có cách nào để né tránh.

“Cậu á`y nói ngày kia muố`n đé`n thăm nhà ông Bạch Phong, năm nào bọn tớ cũng đi một hai lầ`n”. Trầ`n Tầ`m đã nhận ra vẻ suy nghĩ của Phương Hồ`i, liề`n vội giải thích.

“Ừ”. Phương Hồ`i gậ`t đầ`u rồ`i mở một cuố`n vở bài tập ra xem.

“Cũng không có chuyện gì cả, chỉ muố`n đé`n thăm thôi, trước đây còn chạm mặt cả cảnh sát nữa!”. Trầ`n Tầ`m ghé sát đé`n, cô` tình trêu cô.

“Ừ”. Phương Hồ`i vẫn không nói gì mà chăm chú nhìn vào cuố`n vở bài tập.

“Cậu sao vậy?”. Không kìm được nữa, Trầ`n Tầ`m bèn rút cuố`n vở ra khỏi tay Phương Hồ`i, cau mày nói: “Cậu nói gì đi chứ!”.

“Nói gì chứ? Tớ đâu có quen Bạch Phong, các cậu đi là việc của các cậu, liên quan gì đé`n tớ?”. Phương Hồ`i quay mặt đi nói.

“Không liên quan gì đé`n cậu nên tớ mới nói cho cậu biế`t, nế`u không vài hôm nữa cậu biế`t, chắ`c chắ`n cậu lại nghĩ linh tinh”.

“Tớ nghĩ linh tinh gì chứ?”.

“Còn không nữa, rõ ràng trên mặt cậu chỉ còn thiêu nước hiện lên một chữ “nghĩ” nữa thôi!”. Trầ`n Tầ`m lắ`y tay xoay đầ`u cô nói.

“Đáng ghét!”. Phương Hồ`i liề`n lắ`c đầ`u, há`t tay cậu xuô`ng và nói: “Tớ về` đây, về` muộn, ba tớ thắ`y không có nhà lại mắ`ng cho coi”.

“Đừng về` vội, ở thêm một lát nữa đi”. Trầ`n Tầ`m kéo cô lại nói: “Cậu mà về` bây giờ thì trên đường đi lại suy nghĩ cho coi!”.

“Các cậu đi thăm ông Bạch Phong, tớ có gì để nghĩ chứ, coi bộ số`t sắ`ng của cậu kìa, hay là có gì thật nên sợ tớ theo dõi cậu à?”. Phương Hồ`i vừa thu dọn ba lô, thực sự trong lòng cô không nghĩ như vậy, nhưng vẫn có điề`u gì đó á`m ức mà không nói ra được, bèn thắ`t ra câu nghe không được hay cho lắ`m.

Đế`n lúc này thì Trầ`n Tầ`m đã lên con bực, cậu vừa giắ`ng lắ`y chiế`c ba lô của Phương Hồ`i vừa nói: “Tớ còn sợ cậu theo dõi à? Vì nhìn thắ`y cậu nghĩ ngợi như vậy nên tớ mới nói với cậu. Tớ và Ngô Đình Đình chẳng có chuyện gì cả, nế`u đúng là có suy nghĩ đó thì cũng không có cậu. Haizz, nế`u biế`t sớm thề` này tớ sẽ không nói cho cậu biế`t, con gái các cậu nhỏ mọn thật đầ`y!”

“Cậu thích làm gì thì làm, không cầ`n phải báo cáo với tớ, tớ cũng không đế`n nỗi nhảm nhí như cậu nghĩ đâu!”. Phương Hồ`i tức đế`n nỗi mắ`t đỏ hoe, Trầ`n Tầ`m nói rắ`t thiế`u suy nghĩ, lắ`y ngay Ngô Đình Đình để chọc vào nỗi buồ`n của cô.

Phương Hồ`i cô` gắ`ng không để mình khóc, vợ lắ`y ba lô rồ`i chạy ra cửa. Lầ`n này thì Trầ`n Tầ`m cuố`ng thật, bắ`t chắ`p tắ`t cả và ôm chặt cô từ phía sau, ghé sát vào tai cô nói: “Cậu làm gì vậy? Ít

ra cũng phải nói cho xong chuyện rồi hãy về chứ! Thôi thôi, coi như tở sai được chưa nào? Cậu đừng làm tở sợ!”.

“Tại cậu chứ ai...”. Phương Hồ ì lau nước mắt, giọng cũng đã xuống thang hơn.

“Ừ ừ ừ ừ!”. Trần Tâm cười nói: “Lần sau tở sẽ ghi nhớ, không nói rõ nữa, tóm lại là thế nào thì cứ để như thế, cậu nghĩ oan cho tở, tở cũng đành nhận vậy”.

Phương Hồ ì liên thở dài, cô biết Trần Tâm vẫn không hiểu cô nghĩ gì, cô cũng không muốn nói nữa, cô sợ phải cãi nhau hơn cả Trần Tâm.

Hồ ì đó bọn họ còn quá trẻ, không phải không yêu mà là yêu quá mãnh liệt, chính vì vậy làm tổn thương người khác cũng là làm mệt chính mình.

Thầy đã muộn quá, phải về nhà ngay nên Phương Hồ ì liên bắt một chiếc taxi. Trước khi lên xe, Trần Tâm liên hôn nhẹ xuống môi Phương Hồ ì một cái. Phương Hồ ì giật nảy mình, vội vàng nhìn xung quanh, sợ bị mọi người qua lại và ông lái xe vừa dừng xe nhìn thầy. Trần Tâm nhìn rất hả hê, đợi đến khi xe chạy, vẫn đưa tay lên gãi tai ra hiệu về nhà gọi điện thoại nhé.

Phương Hồ ì lên xe, rụt rè giải thích với ông lái xe: “Đó là... anh họ cháu”.

Ông lái xe taxi cười tỏ vẻ hiểu ý: “Haizz! Có gì đâu! Chú đâu có phải là phụ huynh! Sợ gì chứ! Giờ những chuyện này rất phổ biến, đâu phải mỗi các cháu, hồ ì bọn chú mười lăm, mười sáu tuổi cũng thích thăm ai đó. Đó là bạn trai cháu hả? Nhìn đẹp trai quá nhỉ! Trẻ trung là nhất rồi, ha ha”.

“Vâng”. Phương Hồ ì đỏ bừng mặt, nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Nhưng mà chú thầy các cháu ở độ tuổi này cũng liêu thật đấy, tình yêu là gì, các cháu hiểu được bao nhiêu? Giờ nghĩ lại thời bả ùng tuổi các cháu bây giờ! Cách cuộc sống thực tế còn xa lắm! Bài hát Bạn ngò ì cùng bàn cũng nói đó thôi, chẳng mà y mà mỗi người lại mỗi ngả. Chú cũng không nói gì nhiều, hai ba năm nữa cháu sẽ thầy! Chắ c chắ n là sẽ khác!”. Ông lái xe lảm bảm tiếp: “Hơ hơ, chú cũng hay nói thẳng nói thật, chắ c mọi người không thích nghe đâu, cháu cứ lo việc của mình, đừng nghĩ gì nhiều!”.

Phương Hồ ì không nói gì, cô thần thờ nhìn ra phía trước, trong gương phản quang, bóng Trầ n Tầ m mỗi lúc một xa, nhiệt độ trên môi cô cũng dầ n dầ n biế n mấ t.

II

Qua tết, đám Phương Hồ`i đã đi chơi miế`u hội một lầ`n.

Từ cổ chí kim, miế`u hội tâ`p nập nhấ`t ở Bắ`c Kinh thực ra cũng chỉ có vài nơi đó, Địa Đàn, Xưởng Điện, Bạch Vân Quán, Hồ` Long Đàm. Đi chơi miế`u hội cũng là phong tục truyề`n thố`ng ở Bắ`c Kinh, hàng năm không đé`n miế`u hội ăn má`y món đồ` ăn vặt, mua má`y món đồ` chơi thì dường như năm đó không được khỏi sắ`c cho lắ`m. Công viên Địa Đàn đã trở thành điể`m câ`m của Phương Hồ`i và Trầ`n Tầ`m, không có việc gì đặc biệt, hai đứ`a gầ`n như không đé`n, Hồ` Long Đàm thì hơi xa, cuố`i cùng giữa hai sự lựa chọn đé`n Bạch Vân Quán để` sờ khi đá<sup>(1)</sup> và đé`n Xưởng Điện để` đánh trố`ng câ`u may, cả nhóm đã quyế`t định đé`n Xưởng Điện vì không phải mua vé vào cổng.

Triệu Diệp và Lâm Gia Mạt cũng không tị nạnh gì nhiề`u mà chỉ đi cùng mọi người, chỉ có điề`u dường như hai đứ`a vẫn còn đang ở trong giai đoạn lạnh nhấ`t của cuộc Chiế`n tranh lạnh Mĩ - Liên Xô, một đứ`a đé`n sớm nhấ`t, một đứ`a đé`n sớm nhì` nhưng không nói chuyện gì với nhau, phụ công đám Kiề`u Nhiên cô` tình giả vờ đé`n muộn, mãi cho đé`n khi tâ`t cả mọi người đã có mặt, bầ`u không khí mới dịu đi đôi chút. Thực ra bọn họ vẫn là trẻ con, ăn từ đầ`u đé`n cuố`i, lạp sườn, dạ dày giòn, gan xào, chè, canh thịt dê thập cẩm, bánh ngọt, bánh rán Sơn Đông, thịt dê rán... không bỏ món nào, quét khắ`p cả khu Xưởng Điện.

Phương Hồ`i và Lâm Gia Mạt, đứ`a câ`m một xiên hồ` lô bọc đường, đứ`a câ`m chiế`c chong chóng đi trước, Trầ`n Tầ`m, Kiề`u Nhiên và Triệu Diệp tay câ`m đĩa lớn bát nhỏ theo sau. Chỗ nào đông

người nhận nhíp là bọn họ lại chui vào xem, lang thang đén quá Lưu Li Xưởng mới quay về.

Triệu Diệp nhìn đã khá hơn so với hai tháng trước, không còn u ám như thế nữa, cậu khoác tay lên vai Trầ n Tầ m nói: “Tại các cậu cứ đòi đi, cũng có gì hay đâu, vừa hóng gió lạnh, lại còn đắ t nữa!”.

“Nôn ra đi! Ông nôn hế t ra đi!”. Trầ n Tầ m vỗ lưng cậu ta nói: “Lúc ăn đâu có thắ y ông kêu la gì đâu, ăn xong rô i mới ra đây lèm bèm!”.

“Nhưng đúng là bây giờ miế u hội không còn hay như trước nữa”. Kiề u Nhiên đứng bên cạnh tiế p lời: “Tớ nhớ là hô i nhỏ tớ còn nhìn thắ y người trồ ng cây chuô i, có lâ n còn nhìn thắ y người cời trầ n nuô t quả câ u lửa, nuô t kiế m gì đó! Rô i còn chiế u phim, nặ t tò he nữa. Bây giờ những trò này gầ n như thắ t truyề n rô i”.

“Hô i nhỏ tớ cũng có nhìn thắ y! Xem chiế u phim ở chùa Long Phúc, hình như là Tây Du Kí thì phải, hay lắ m!”. Lâm Gia Mạt nghe thắ y liề n ghé vào gó p chuyện: “Tiế c là bây giờ không đượ c xem nữa, các cậu đề u biế t vụ cháy ở chùa Long Phúc chứ? Hô i xưa chùa Long Phúc tá p nặ t vô cùng! Hô i tớ còn nhỏ, chợ đêm ở đó không hề thua kém Đông Hoa Môn, nhưng sau vụ cháy đó, các cụ già đề u nói đã chạm vào long mạch, từ đó trở đi bên đó không còn đông vui nữa”.

“Thôi đừng nói nữa! Nghe các cậu nói mà tớ thắ y lạnh cả người!”. Phương Hô i so vai rự t cổ nói: “Mau lên chỗ kia xem đi, hình như là ném vòng đắ y”.

Mắ y đư a liề n bu đեն, đúng là trò ném vòng thật, điể m gầ n có bày mắ y món đồ chơi nhự a rẻ tiề n, điể m xa thì có những thứ hay hơn, còn có cả một chú chó bông rắ t dễ thương. Phương Hô i rắ t thích chú chó bông đó, bèn dừng lại nói: “Các cậu tay dày, thử ném

xem sao, hình như cũng không khó lắm, biết đâu lại trúng được một món thì sao?”.

“Đúng đấy! Con cún kia dễ thương thật! Trăn Trăn, cậu thử xem sao!”. Lâm Gia Mạt liền đẩy Trăn Trăn vào.

“Ừ! Bọn mình thử xem sao nhé! Đừng để mỗi tở chơi! Triệu Diệp, Kiêu Nhiên, mau thử đi!”. Trăn Trăn đón lấy sấp vòng ông chủ cửa hàng đưa và chia cho bọn họ, nói.

Ba cậu con trai xếp thành hàng ngang, ngã m vào chú chó đó, chỉ tiếc rằng bọn họ đã đánh giá thấp nhà buôn tinh ranh, trò chơi này nhìn thì dễ, thực ra bên trong lại có không ít mưu mẹo. Vòng nhỏ là một chuyện, lại nhẹ nữa, ném mạnh tay là bay đi rất xa, ném vào đám đồ chơi ở gần còn tạm được, phía xa sẽ rất khó trúng. Ba đứa thi nhau ném, kết quả chỉ trúng được một chiếc cốc nhựa, bên trên có một lớp bụi, vừa cũ và xấu, không ai muốn cầm.

“Các cậu thật là đáng xấu hổ...”. Lâm Gia Mạt xỉ mặt xuống nói: “Ít ra cũng phải trúng được con lợn đựng tiền tiết kiệm ở giữa chứ!”.

“Thế cậu thử đi! Khó lắm! Bọn mình xem xem chỗ nào có bán con chó đó, nếu mà đứng đây ném, tở e rằng ném một trăm lần cũng chẳng ăn thua”. Trăn Trăn liền thanh minh.

“Không cần đâu, tở chỉ thấy hay hay thôi, cũng không nghĩ lại mất sức như vậy, thôi đi tiếp đi, hình như có trò ném bóng vào rổ đấy!”. Phương Hồ i khua tay nói.

“Ở đâu? Chỗ nào? Trúng sở trường của tở rồi! Đi thôi! Đi xem thế nào!”. Vừa nghe thấy đề n từ bóng rổ, Triệu Diệp liền hào hứng hẳn lên và gọi bọn họ đi xem.

Đúng là phía trước có trò bóng rổ, luật chơi là mỗi lần được nhận năm quả bóng, ném trúng hai quả được nhận một món đồ lưu niệm nhỏ, nếu năm quả đều trúng thì tặng một quả bóng có logo của đội NBA. Đã có khá đông người vây quanh đó, có người lên thử, nhưng cùng lắm cũng chỉ trúng được một hai quả.

Triệu Diệp nhét đồ ăn vào tay Phương Hồ i nói: “Nhìn nhé! Quả bóng đó là để dành riêng cho tớ!”.

“Trò này dễ ăn hơn trò ném vòng vừa nãy nhiều, bọn mình mỗi người ném một quả! Kiên u Nhiên! Ấy? Kiên u Nhiên đâu rồi?”. Trần Tâm nhìn bốn xung quanh hỏi.

“Vừa còn ở đây mà, đi vứt rác à?”. Lâm Gia Mạt hỏi.

“Thôi thôi! Các cậu không phải chơi đâu, ngoan ngoãn đứng một bên, đỡ cản đường của tớ!”. Triệu Diệp trả tiêng, vừa xoa tay vừa nói.

Triệu Diệp cầm bóng, xoay xoay vài vòng, đám đông liên lên, có người còn hò la cổ vũ. Triệu Diệp đứng lùi về phía sau, ngắm chuẩn rổ bóng, thở ra một hơi và tung bóng, bóng lọt vào lưới tuyệt đẹp. Động tác của cậu mau lẹ, mọi người đứng xung quanh liên vỗ tay rào rào, nét mặt Lâm Gia Mạt lộ rõ vẻ vui mừng, trong lòng cũng thầm khen ngợi.

Cuối cùng Triệu Diệp ném trúng cả năm quả, ông chủ bèn đưa quả bóng có in hình logo của đội NBA cho cậu và nói với vẻ miễn cưỡng: “Cậu là dân chuyên nghiệp hả? Máy người như cậu đến thì tôi cũng sạt nghiệp mất!”.

Trần Tâm đứng bên cạnh cười và nói: “Chú yên tâm, người có kỹ thuật như cậu ấy, mấy ngày hôm nay chắc chú không được gặp quá ba người đâu, chú cứ yên tâm mà kiếm tiền!”.

Lúc câ`m bóng đi qua chỗ Lâm Gia Mạt, Triệu Diệp liê`n nói nhỏ: “Năm nay tớ nhấ`t quyế`t phải giành cho bằ`ng được cúp Nike”. Lâm Gia Mạt run lên, cô nhìn theo bóng Triệu Diệp cao to, đầ`y tự tin, tự nhiên lại muố`n khóc.

Bọn họ vây quanh quả bóng đó rồ`i cười nói một lát nữa, Kiề`u Nhiên mới từ xa chạy lại. Trầ`n Tầ`m quay sang nói: “Ông đi đâu vậy? Không được chẳ`ng kiế`n về mặt của Triệu Diệp, vô cùng phỏn chí...”.

Đang nói đột nhiên Trầ`n Tầ`m liê`n im bật, vì cậu nhìn thấ`y Kiề`u Nhiên đang câ`m trên tay con chó bông mà vừa nãy Phương Hồ`i bảo thích, Lâm Gia Mạt liê`n bước đầ`n, hỏi với vẻ sừng sồ`t: “Ầ`y! Cậu đi ném cái này à? Ném trúng thật hả?”.

“Ừ, thực ra vừa nãy tớ ném gầ`n trúng rồ`i, tớ thấ`y các cậu đầ`u rấ`t thích nên quay lại thử lầ`n nữa”. Kiề`u Nhiên cười rấ`t hiề`n lành rồ`i đưa con chó bông cho Lâm Gia Mạt.

“Cậu giỏi thật đầ`y! Tiề`n mua vòng đủ để mua hai con chó ầ`y chứ! Thực ra tớ cũng không thích lắ`m, chú yế`u là Phương Hồ`i thích thôi, này, cậu giữ nhé!”. Lâm Gia Mạt lại nhét con chó bông vào tay Phương Hồ`i.

“Cảm... cảm ơn cậu”. Phương Hồ`i trả lời với vẻ ngại ngùng, cô rấ`t hiề`u tắ`m lòng của Kiề`u Nhiên, chỉ tiế`c là không biế`t dùng gì để báo đắ`p.

“Gì mà khách sáo thế`!”. Thầ`y Phương Hồ`i chịu nhận, Kiề`u Nhiên liê`n trả lời rấ`t vui vẻ.

Còn Trầ`n Tầ`m đứng bên cạnh nhìn bọn họ, trong lòng cũng cảm thấ`y khó chịu. Cậu liê`n kéo ngay tay Phương Hồ`i nói: “Cũng không còn sớm nữa đâu, tớ đưa cậu về` nhé”.

Phương Hồ`i vẫn chưa quen với việc tỏ ra quá thân mật với Trầ`n Tầ`m trước mặt Kiề`u Nhiên, cô luôn nghĩ rằ`ng mọi người thân nhau như vậy, làm thế` tự nhiên hai người lại trở nên lạc lõng. Phương Hồ`i khẽ giẫ`ng tay ra, Trầ`n Tầ`m lại càng nắ`m chặt hơn, không biế`t làm thế` nào, cô đành phải để` cậu nắ`m, mặt đỏ bừng nói: “Thôi bọn tớ về` trước nhé”.

“Ừ, các cậu đi cẩn thận nhé”. Mặc dù Kiề`u Nhiên cũng có vẻ không thoải mái cho lắ`m, nhưng cậu không câ`u mong gì nhiề`u, chính vì thế` cũng thân nhiên hơn nhiề`u so với Trầ`n Tầ`m.

Hai đứa chào tạm biệt mọi người rồ`i đi về` phía bắ`n xe bus, nhưng chưa đi được mắ`y bước, Phương Hồ`i liề`n buông tay ra nói: “Vừa nãy cậu làm sao vậy? Đứng trước mặt mọi người mà... ngại chấ`t đi được!”.

“Có gì đâu? Đắ`ng nào thì bọn họ cũng biế`t rồ`i mà!”. Trầ`n Tầ`m hậm hực nói.

“Cậu không sợ Triệu Diệp trêu linh tinh à!”.

“Sau chuyện với Lâm Gia Mạt, cậu thắ`y cậu á`y còn thích trêu đùa nữa không?”. Trầ`n Tầ`m khẽ hừ một tiế`ng nói: “Không phải cậu sợ Triệu Diệp trêu mà sợ Kiề`u Nhiên nhìn thắ`y đúng không?”.

“Cậu... Cậu nói linh tinh gì vậy!”. Phương Hồ`i vừa ngượng vừa bực mình, bèn dừng lại nói.

“Tớ nói linh tinh? Tình cảm của cậu ta đố`i với cậu ai mà chẳng biế`t!”. Trầ`n Tầ`m bực bội nói: “Nói là cậu và Gia Mạt đầ`u thích con chó đó, hừ, Gia Mạt tính tình thẳng thắ`n, rõ ràng là một mình cậu thích nên cậu ta mới đi! Thực ra vừa nãy tớ cũng nghĩ rồ`i, cậu thích món đồ` chơi đó đúng không? Đợi đầ`n khi tan cuộc, hai đứa

mình quay lại ngó, kể cả ném không trúng cũng hỏi xem có bán cho bọn mình không. Kết quả đã bị cậu ta tranh trước một bước!”.

Thầy Trần Tâm hiểu thắng như trẻ con, Phương Hồ i không kìm được bèn bật cười nói: “Cậu còn bảo tớ hẹp hòi, tớ thầy bụng dạ cậu cũng chẳng rộng hơn tớ được bao nhiêu. Bình thường anh em em, sau lưng lại nói xấu người ta nhiều như vậy! Bộc lộ bản chất rồi nhé!”.

“Chính vì là anh em nên tớ càng bực! Cậu chưa bao giờ được nghe người ta nói câu vợ bạn không được ve vãn à! Cậu ấy làm thế là không được!”.

“Cậu lại nói linh tinh rồi! Ai... ai là gì của cậu hả! Hơn nữa, người ta Kiên Nhiên cũng có làm gì đâu!”. Phương Hồ i đỏ bừng mặt nói.

“Hê! Vì muốn bênh cậu ta mà cậu không thừa nhận hả! Tôi qua gọi điện thoại, tớ gọi nhỏ cậu là gì nhỉ? Không phải cậu cũng mặc nhận rồi đó sao?”.

Trần Tâm cười, giọng cũng to hơn, Phương Hồ i vội vàng bịt miệng Trần Tâm lại, nghiêm rặng nói: “Cậu nói nhỏ thôi! Giữa đường la lối gì vậy!”.

Thầy vẻ lo lắng, hoảng hốt của Phương Hồ i, Trần Tâm tỏ ra rất đắc ý, sau đó lại nắm chặt tay cô, ngoác miệng cười nói: “Tóm lại là từ nay trở đi cậu phải giữ khoảng cách với cậu ta, tớ sợ nhất là bị người khác xỏ mũi, nếu không... nếu không tớ thực sự không biết phải làm bạn với cậu ấy như thế nào nữa”.

“Tớ biết rồi”. Phương Hồ i gật đầu nói.

“Từ nay trở đi, nếu cãi nhau với tớ không được đi nói chuyện với cậu ấy nghe chưa!”.

“Ừ!”.

“Cũng không được giấ u tó để tặng nhau đờ ! À không, trước mặt tó cũng không được!”.

“Ừ!”.

“Không được...”.

“Thôi thôi, xe đờ n rô i kìa!”. Phương Hồ i cười nói.

Xe đông khách, bọn họ bị chen chặt ních, Trầ n Tầ m cao, cậu dựa vào lan can và chiế m một chỗ rộng, bảo vệ cho Phương Hồ i bên cạnh mình. Hai đờ giấ u tay trong ó ng tay áo lông vũ, nắ m trộm tay nhau, trên đờng về không buông ra lúc nào.

I2

Giấc mơ vô địch cúp Nike của Triệu Diệp đã bị dập tắt trước khi khai mạc một tuần.

Nguyên nhân là do đội bóng rổ đã triển khai đợt tập luyện ráo riết cho chiến dịch thi đấu, hôm đó là buổi luyện tập một chọi một, Triệu Diệp tranh bóng rất hăng, khiến hậu vệ cũng không nhẹ tay với cậu. Thực ra bất luận là cậu đưa bóng đột phá hay hậu vệ giao tay cản bóng của cậu đều là phản ứng rất bình thường của người chơi bóng, chỉ có điều do cả hai người đều dùng lực rất mạnh nên phản ứng rất bình thường này đã tạo ra một kết quả không bình thường cho lắm.

Trong tích tắc, cả hai người đều bay ra, một tích tắc sau, chỉ có một người đứng dậy. Cậu hậu vệ đó sốt sắng vẫy tay gọi Tô Khải, cậu vừa chổng tay vào thắt lưng vừa chỉ vào Triệu Diệp đang nằm dưới đất: “Gọi bác sĩ! Cậu ấy không ổn lắm! Hình như gãy xương rồi! Tớ nghe thấy cả tiếng gãy nữa!”. Tô Khải liền chửi một câu “m.kiếp” rồi lao đến như bay, những người khác cũng vội vàng kéo đến.

Triệu Diệp không hề rên rỉ, cậu mở to mắt nhắm bất động dưới đất, cánh tay cong, tạo thành một góc rất bất thường. Quả bóng in logo của đội NBA đó lăn bên cạnh cậu, dưới ánh nắng, đột nhiên cậu không còn đủ sức khóc nữa.

Cánh tay trái của Triệu Diệp bị kết luận là gãy xương, điều này cũng đã tuyên bố một cách gián tiếp rằng cậu đã mất vé vào tranh cúp Nike. Tô Khải sợ cậu bị xô c nên cuối tuần đã thay mặt đội bóng xách túi tào tháo đến nhà Triệu Diệp thăm cậu.

Tinh thần của Triệu Diệp khá hơn những gì Tô Khải nghĩ, cậu cười nói: “Đội trưởng, em phát hiện ra rằng hai tháng mình và cộng đồng chung vận mệnh, xem ra em muốn giành cúp Nike cũng phải đợi đến năm lớp 12. Ồ, cũng không phải, em đoán chắc anh cũng không giành được cúp năm lớp 12 này đâu, không có em làm sao anh giành được cúp!”.

Tô Khải liền cười quát: “Ê nhóc, sao chú mày không gãy xương cẳng đi hả! Như thế sẽ ngoan ngoãn câm miệng! Chú mày cứ đợi đây, mấy hôm nữa anh sẽ mang cúp về cho chú mày xem!”.

Rồi Tô Khải lấy ra một quả táo ném về phía Triệu Diệp, theo phản xạ, Triệu Diệp định đỡ bằng tay phải, nhưng cơn đau nhói lên đã ngăn cậu lại, quả táo đó không may ném trúng vào người cậu. Cả hai người đều im bặt.

“Sorry...”. Tô Khải nhìn Triệu Diệp đang cúi đầu, khẽ vỗ vai cậu nói.

“Đội trưởng”. Triệu Diệp không ngẩng đầu lên, cậu cố gắng nén giọng nhưng vẫn hơi run rẩy: “Anh nói đúng, tay trái của em vẫn phải luyện thêm, chuyên đón bóng chưa linh hoạt lắm!”.

“Triệu Diệp...”. Tô Khải liền ngò i xuống bên cạnh cậu: “Anh biết trong lòng cậu rất buồn, không sao, có phải bọn mình không bao giờ chơi bóng được nữa đâu! Trong đội bóng rổ, cậu là cậu thủ có tiềm năng nhất, chức vô địch năm sau chắc chắn phải thuộc về cậu!”.

“Ai buồn hả? M.kiếp ai buồn hả!”. Triệu Diệp không chịu được nữa, cuối cùng nước mắt vẫn lăn xuống, cậu vừa đẩy Tô Khải vừa nức nở nói: “Anh tránh ra đi, em không bao giờ muốn khóc trước mặt anh, anh có biết không? Em giành chức vô địch không phải là vì em, anh có biết không? Anh... anh có biết không?”.

Nhìn người bình thường nhảy nhót vui vẻ như Triệu Diệp lại khóc như một đứa trẻ, trái tim Tô Khải thắt lại. Cậu biết trong lúc tràn đầy hi vọng, tuyệt vọng là một nỗi đau vô cùng cực đoan nhưng không biết phải làm cách nào. Nỗi đau này không ai có thể gánh hộ được, mọi lời khuyên nhủ đều không giải quyết được vấn đề gì. Chính vì thế, cậu chỉ biết vỗ lưng Triệu Diệp, nói nhỏ: “Ừ, thôi, anh biết rồi”.

Nhưng thực ra Tô Khải không biết rằng, cái mà cậu hiểu chỉ là một nửa nỗi đau khổ của Triệu Diệp. Một nửa còn lại, chính là Lâm Gia Mạt, ít nhiều cũng có liên quan đến cậu.

Có lẽ tình cảm không thể tự nhiên nảy sinh hay tự nhiên mất đi. Nếu không tìm ra lối thoát, có lẽ sẽ chết trong trái tim, mãi mãi không được bình yên trở lại. Triệu Diệp vốn đã tìm ra lối thoát trong chuyện giữa cậu và Lâm Gia Mạt. Hôm đó ở miếu hội, việc ném trúng được năm quả liên đã đem lại cho cậu lòng tin. Tiếng khen ngợi của mọi người xung quanh và ánh mắt vui mừng của Lâm Gia Mạt đều khiến cậu cảm thấy mình vẫn có thể trở thành một người đàn ông mạnh mẽ, có thể ngẩng cao đầu, kiêu hãnh đối mặt với tất cả. Chính vì vậy, cậu thực sự mong mỏi được chứng tỏ mình trên sân cúp Nike, chức vô địch này có quá nhiều ý nghĩa đối với cậu. Thể hiện sự tôn trọng và báo đáp Tô Khải, thể hiện tình cảm dành cho Lâm Gia Mạt, thể hiện sự kiên trì và khẳng định đối với chính bản thân cậu, cái nào cũng rất quan trọng, cái nào cũng rất cần.

Nhưng bây giờ cậu không thể làm được điều gì, cậu chỉ có thể trân trân ngó nhìn mà không có cách nào khác. Cú sốc này không phải chỉ đơn giản là dùng từ hẫng hụt là có thể giải thích, cũng không thể dùng những ngôn từ khản thiết là có thể an ủi. Trên trái tim lạnh cóng, kể cả ánh nắng rực rỡ, cũng vẫn sẽ cảm thấy lạnh lẽo.

Khi trận đấu mới bắt đầu, trường F phát huy không tốt lắm. Dù gì thì trước khi vào trận, mất đi tiền đạo chủ lực sẽ rất khó bù đắp trong thời gian ngắn. Trận đấu mà trường F là đội chủ nhà, gần như Tô Khải phải dùng hết sức mình mới hơn được đội bạn hai điểm.

Hôm đó, sau khi tan học, gần như nửa trường ra sân bóng rổ xem thi đấu, Triệu Diệp không xuống sân mà trốn trong nhà vệ sinh nam xem hết cả trận. Nhìn bạn bè chạy hết mình trên sân, nhìn Tô Khải liên tục hò la, nhìn Lâm Gia Mạt đứng ngoài sân với vẻ sốt ruột, cậu càng cảm thấy mình nấp trong xó xỉnh này thật vô dụng.

Sau khi trận đấu kết thúc, Triệu Diệp đeo ba lô và ra khỏi nhà vệ sinh với vẻ mệt mỏi, mặc dù cậu không tham gia thi đấu, nhưng cậu vẫn rất mệt, trái tim thối mọt. Đến cầu thang thì bất ngờ gặp Lâm Gia Mạt đang chạy lên, hai đứa dừng lại nhìn nhau, không ai nói gì. Trên tay Lâm Gia Mạt vẫn đang cầm một chai nước, Triệu Diệp biết đó chính là chai nước mà Tô Khải uống ban nãy, cậu tận mắt nhìn thấy Lâm Gia Mạt kịp thời đứng ngoài sân đưa đi đưa lại, hai người rất hiểu ý nhau.

Chiếc ba lô nặng không thể đeo lâu trên vai trái mà Triệu Diệp không quen, lúc nó rơi xuống, nét mặt cả hai người đều biến đổi, Triệu Diệp đau quá cau mày lại, ánh mắt Lâm Gia Mạt cũng lộ lên vẻ đau đớn, buồn bã. Cuối cùng hai đứa cũng không nói gì, Triệu Diệp kéo chiếc ba lô bằng một tư thế rất kì quặc rồi chán chường chạy xuống dưới. Lâm Gia Mạt rất muốn nhấc ba lô lên cho cậu, nhưng Triệu Diệp chạy nhanh quá, thậm chí cô còn không kịp đưa tay ra.

Sau đó Trần Tâm cũng về lớp, lúc cậu lên đến nơi, chỉ còn lại Lâm Gia Mạt đang ngồi ở chỗ mình trong lớp và nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nhìn thấy cô, Trần Tâm liền rụt rè hỏi: “Có nhìn thấy Triệu Diệp đâu không?”.

Lâm Gia Mạt liền gạt đầu, đưa tay chỉ ra cửa nói: “Về rồi”.

“Về rồi hả?”. Trần Tâm liền thở dài nói: “Tớ sợ cậu ấy nghĩ ngợi nên bảo lên đây nói chuyện với cậu ấy một lúc”.

“Tớ cũng vậy...”. Lâm Gia Mạt ôm mặt, than thở: “Nhưng nhìn thấy cậu ấy tớ lại không biết phải nói gì. Khích lệ? An ủi? Những câu nói đó ngay cả tớ cũng cảm thấy là giả tạo, làm sao cậu ấy thích nghe được! Hơn nữa... Hiện giờ tớ nói những điều này với cậu ấy trên tư cách gì?”.

“Thực ra tớ luôn nghĩ rằng các cậu không cần thiết phải làm như vậy. Chắc cậu biết là hiện tại cậu ấy buồn như vậy không chỉ đơn thuần là vì không được chơi bóng, không giành được chức vô địch. Cậu ấy ra nông nỗi này, ít nhiều cũng là vì cậu đúng không? Đương nhiên không phải là tớ trách cậu, nhưng chắc chắn cũng sẽ không ủng hộ nếu các cậu tiếp tục thế này. Chẳng lẽ suốt đời không qua lại nữa à? Làm gì để mức phải như vậy. Tớ cảm thấy chỉ cần cậu nói chuyện được với cậu ấy, bất luận là nói cái gì, cũng đều tốt hơn hiện tại”. Trần Tâm ngò i đô i diện với cô nói.

“Cậu đánh giá thấp Triệu Diệp quá, tớ chủ động đi tìm cậu ấy, có khi cậu ấy lại nghĩ rằng tớ thương hại cậu ấy. Cậu ấy có chấp nhận sự thương hại ấy không?”. Lâm Gia Mạt lắc đầu nói: “Tớ nghĩ, nếu mang được cúp vàng đến trước mặt cậu ấy, nói với cậu ấy rằng bọn mình đều đang nỗ lực vì cậu ấy, bọn mình cũng chưa bao giờ quên sự nỗ lực của cậu ấy, có thể cậu ấy còn chấp nhận được. Tuy nhiên... hiện tại điều này thực sự rất khó khăn...”.

“Hôm nay đúng là đội chơi không tốt...”. Trần Tâm chỉ ngón tay lên trán nói: “Cũng khiến Tô Khải phải lo lắng nhiều... Vừa

nãy cậu không nhìn thấy, cuối cùng anh ấy mệt đến nỗi không còn sức để chúc mừng nữa. Trọng tài vừa thổi còi, anh ấy liền ngã m vật ra đất”.

“Tớ vội chạy lên đây, làm sao nhìn được. Nhưng tớ chạy lên đây cũng vẫn không giải quyết được gì. Trần Tâm, tớ cảm thấy mình vô cùng thất bại, vừa muốn để Tô Khải giành được chức vô địch, vừa muốn Triệu Diệp thoải mái hơn một chút, cậu bảo tớ có tham lam quá không?”. Lâm Gia Mạt úp người xuống bàn, mắt đỏ hoe nói.

“Đừng nghĩ linh tinh!”. Trần Tâm vỗ vai cô nói: “Nói thật là chuyện của bọn họ có liên quan gì tới cậu đâu? Cậu đừng cả nghĩ như vậy!”.

“Cậu không gặp chuyện này nên không thể hiểu tâm trạng của tớ. Nếu một ngày nào đó cậu và Phương Hồ i chia tay nhau thật thì may ra mới hiểu được. Người xa lạ, cậu có hiểu không? Cho dù trước đây thân với nhau thế nào, đều chỉ có thể là những người xa lạ mà thôi”.

Lâm Gia Mạt nghiêng đầu nhìn ra bầu trời trong xanh ngoài cửa sổ, nước mắt trào ra ở một mắt, sau đó chảy xuống mắt còn lại, thế giới trước mắt cô dần dần nhòe đi, chỉ còn lại vị đắng chát của nước mắt.

Trần Tâm liền đứng bật dậy, cậu bước về phía cửa lớp rồi ngoái đầu lại nói: “Tớ và Phương Hồ i sẽ không bao giờ trở thành người xa lạ đâu! Và chắc chắn tớ cũng sẽ không để cậu và Triệu Diệp biến thành hai người xa lạ!”.

“Trần Tâm! Cậu đi đâu vậy?”. Lâm Gia Mạt ngơ i thẳng người lên, quệt tay ngang mặt hỏi.

“Triệu Diệp không chơi được thì tớ chơi được! Tớ sẽ đi để giành lấy chiếc cúp vô địch thuộc về cậu ấy và Tô Khải!”. Trần Tâm khẳng định với giọng rất quả quyết.

Lâm Gia Mạt nhìn theo bóng Trần Tâm, đôi mắt vô định đã thất thần, đột nhiên lại lóe lên một tia hi vọng. Nước mắt của cô tuôn nhiều hơn cả ban nãy, nhưng không còn buồn nữa.

“Trần Tâm... cảm ơn cậu... cảm ơn cậu”. Lâm Gia Mạt vừa dụi mắt vừa nức nở nói.

“Cảm ơn cái gì! Kể từ hôm cậu chuyển đến lớp mình, cùng bọn tớ ăn cơm, học hành, tan học cùng đi chơi, ngày nào cũng ở gần nhau, thời gian ở bên nhau còn dài hơn cả thời gian ở bên gia đình. Làm sao tớ có thể không để tâm đến chuyện của các cậu được?”. Trần Tâm cười nói: “Cậu đừng khóc nữa, thực ra trước đây tớ đã từng muốn nói với cậu nhưng vì ngại nên không nói. Cậu có biết không? Cậu mà khóc là mặt lại đỏ như gấc, cộng với kiểu tóc này của cậu, giống hệt quả dâu tây nham đỏ của Marilyn Monroe, nhìn buồn cười lắm!”.

“Đáng ghét! Có cậu mới giống nham đỏ ăy! À không! Cậu giống con rùa! Vô cứng hơn đá!”. Lâm Gia Mạt liền bật cười, tự đáy lòng cô vô cùng biết ơn Trần Tâm và cuối cùng cũng đã yên tâm hơn. Cô tin rằng chỉ cần Trần Tâm muốn làm chuyện này thì nhất định sẽ làm được.

Thực ra hồ i mới nhập học, Trầ n Tầ m cũng đã từng chơi một thời gian trong đội bóng rổ. Nhưng vì cậu vô n là người hay làm việc theo cảm hứng, cuối cùng vì không chịu được chế độ luyện tập quy củ đi sớm về muộn, đơn điệu vô vị nên đã xin rút ra khỏi đội bóng của trường. Đúng là đội bóng rổ của trường F nghiêm khắc hơn các đội bóng thông thường, đặc biệt dưới sự dẫn dắt của huấn luyện viên và đội trưởng Tô Khải, không có lòng nhiệt tình lớn lao với bóng rổ, chắc chắn sẽ khó theo đuổi được lâu dài. Kỹ thuật của Trầ n Tầ m cũng khá ôn, thời điểm cậu rút khỏi đội bóng, Tô Khải vẫn còn cảm thấy tiếc. Sau khi Triệu Diệp bị thương, không phải Tô Khải không nghĩ đến việc cho Trầ n Tầ m vào thay, nhưng vì học sinh vẫn coi việc học là trên hết, học sinh lớp 12 đều phải đối mặt với kì thi đại học, cuối học kì này, Trầ n Tầ m và mọi người vừa phải tham gia kì thi chung của thành phố, vừa phải tham gia kì thi chia khối tự nhiên và xã hội, cậu cũng ngại không muốn bắt Trầ n Tầ m gánh vác trách nhiệm nặng nề này.

Thế nên lần này Trầ n Tầ m chủ động đến tìm cậu ta, chẳng khác gì đưa tay cứu trợ đúng lúc lâm nguy, Tô Khải mừng đến nỗi không thốt lên được lời nào, chỉ ra sức vỗ vai Trầ n Tầ m, nhắc đi nhắc lại rằng: “Hay quá! Hay quá!”.

Trước sự quyết định của Trầ n Tầ m, Phương Hồ i cũng hoàn toàn ủng hộ. Thời gian đó gần như ngày nào tan học xong, cô cũng ở lại với Lâm Gia Mạt để xem đội luyện tập, giúp bọn họ mua nước, làm việc vặt. Công lao đóng góp thầm lặng của cô đã khiến cho cả đội bóng đều đánh giá rất cao, Tô Khải thường xuyên ghé sát vào Trầ n Tầ m nói: “Sao cậu lại vợ được cô bạn tuyệt thế nhỉ? Thật không thể chê được điểm nào, cậu đừng có ngấm nhiề u hoa đẹp mà

lóa mắt, làm gì có lỗi với người ta nhé!”. Trầ `n Tầ `m luôn trả lời rất hẫnh diện rằ `ng: “Làm sao có chuyện đó đượ! Làm sao có thể như thế đượ?”.

Còn trong giai đoạn đó, gầ `n như Lâm Gia Mạ đã bỏ ra mọi nhiệt huyế t tuổi trẻ của mình. So với lúc đầ `u chỉ vì Tô Khải, hiện giờ cô có nhiề u tình cảm gửi gắ m trong đó hơn. Giữa cái đượ và cái mắ t, Lâm Gia Mạ dầ `n dầ `n chín chắ `n hơn, cái mà cô mong muố n có đượ không nhiề u, đượ nhìn thắ y về chuyên tâm của Tô Khải trên sân, đượ đi cùng với anh đoạn đường dài trăm mét từ công trường đế `n ngã tư là cô đã thắ y vui lắ m rồ i.

Trên quẫng đường chỉ dài trăm mét đó, thỉnh thoảng Tô Khải cũng nhắ c đế `n Trịnh Tuyế t, chính vì thế dầ `n dầ `n Lâm Gia Mạ đã biế t chuyện cuố i cùng Trịnh Tuyế t quyế t định lựa chọn con đường đi du học nước ngoài và một số ít thủ tục. Có thể nói quá trình này chính là quá trình Trịnh Tuyế t và Tô Khải mỗi lúc một xa nhau hơn, mỗi lâ `n kể đế `n đây, cô luôn nhìn thắ y về buồ `n bã thoáng qua trong mắ t Tô Khải. Trong ngày xuân với ánh nắ ng rực rỡ đó, dường như cô đã cảm nhận trước đượ bà `u không khí chia tay trước đấ m Phương Hồ i.

Trịnh Tuyế t rắ t ít khi đế `n xem Tô Khải chơi bóng, đế `n giai đoạn cô chuẩn bị đi, cô không còn đế `n nữa. Lâm Gia Mạ biế t rõ hơn ai hế t, đắ `ng sau chiế c bóng chuyề `n bóng kiên cường của Tô Khải chứa đượ tình cảm sâu nặng như thế nào. Tình cảm này tích tụ thành luồ `ng sức mạnh lớn lao, dẫn dắ t đội bóng rồ của trường F, không ngừng tiế n bước trên con đường chinh phục cúp Nike. Chính vì vậy, trong mỗi lâ `n thắ ng lợi hoan hô, cô đầ `u vô cùng thương Tô Khải, thực sự rắ t thương.

Trường F vượt qua mọi rào cản và vào đượ bán kế t, trận đầ `u đó cũng đượ chơi ở sân trường F. Những chỗ có thể đứng bên ngoài sân

bóng rỏ đã được mọi người vây kín. Triệu Diệp cũng xuô ́ng xem, kể từ khi Trầ ́n Tầ ́m ra sân thay cậu, nỗi buồ ́n trong lòng cậu cũng đã vơi bớt được phầ ́n nào. Cậu biế ́t Trầ ́n Tầ ́m và mọi người làm thế ́ là vì mình, đê ́u mong mình sớm vui vẻ trở lại. Nhìn thấ ́y bạn bè tận tình như vậy, một chàng trai như cậu cũng ngại trầ ́m trọng hóa vấ ́n đê ́. Hơn nữa, cậu vẫn thấ ́y quý mê ́n Lâm Gia Mạt, vẫn muồ ́n được sánh vai đứng bên cô, cho dù không phải là người yêu của nhau cũng được.

Quá trình thi đầ ́u diễn ra rấ ́t quyế ́t liệt, hai đội bám sát nhau về ́ điểm số ́, đê ́u tranh giành bóng rấ ́t hăng. Khán giả ngoài sân đê ́u rấ ́t hồ ́i hộp trước tình hình căng thẳng này, liên tục hò reo cổ vũ cho đội mình, hô lớn: “Phòng thủ! Phòng thủ! Phòng thủ!”.

Còn Phương Hồ ́i đứng ở ngoài sân, tim như muồ ́n nhảy ra khỏi lò ́ng ngực. Hôm đó Trầ ́n Tầ ́m ngây ngấ ́y số ́t, giờ học buổi sáng cậu toàn gục mặt xuô ́ng bàn, mãi cho đê ́n bây giờ cũng chưa hế ́t số ́t, lúc nào không có bóng là khom người xuô ́ng nghỉ một lát, Phương Hồ ́i sợ cậu không chịu nổi, lại số ́t cao hơn. Không nắ ́m ngoài sự dự đoán của cô, đê ́n cuồ ́i hiệp hai, Trầ ́n Tầ ́m đứng ngoài sân và bắ ́t đầ ́u nôn. Phương Hồ ́i vội chen vào xem tình hình, giọng nghẹn lại: “Sao vậy? Cậu có sao không?”.

“Không sao...”. Trầ ́n Tầ ́m khua tay, đón lấ ́y chai nước súc miệng nói.

“Trầ ́n Tầ ́m sao vậy?”. Tô Khải bước đê ́n hỏi với vẻ số ́t sắ ́ng: “Sao tự nhiên lại bị nôn vậy?”.

“Hôm nay cậu â ́y bị số ́t...”. Phương Hồ ́i cúi đầ ́u nói.

Trầ ́n Tầ ́m đứng bên cạnh kéo cô, ngắ ́t lời cô nói: “Không có gì nghiêm trọng đâu, chuyện nhỏ thôi, không sao đâu!”.

“Đúng là số t thật đây này!”. Tô Khải sờ tay lên trán cậu nói: “Cậu đừng cố gắng chịu! Có chịu được không? Không ổn thì mình phải thay người!”.

“Đúng vậy! Cậu có chịu được không? Đừng có cố sức quá!”. Triệu Diệp cau mày nói.

“Không sao thật mà! Không vấn đề gì đâu! Sao ông lăm điề u thế nhỉ!”. Trần Tâm cố gắng cười gượng nói: “Tôi không thể cho ông cơ hội sau này trách tôi được! Nếu tôi không đích thân vào sân để mang cúp vàng về, ông có phục không?”.

“Được! Tôi đợi ông mang cúp về cho tôi!”. Triệu Diệp mím môi, ánh mắt rạng ngời.

“Trần Tâm, nhà ngươi gấu thật đấy! Vào thôi! Lần này tiêu diệt triệt để bọn họ!”. Tô Khải khoác tay lên vai Trần Tâm nói.

Trần Tâm cười rồ i đứng dậy, vỗ một bàn tay vào bàn tay Triệu Diệp và bước vào sân. Phương Hồ i đứng sau lén túm lấy áo cậu, Trần Tâm liền ngoảnh đầu lại, cười rất tươi với cô và nói: “Yên tâm! Hãy đợi tớ kiếm cho cậu ba điểm nhé!”.

Hiệp thứ ba bắt đầu, trận đấu càng quyết liệt hơn, đội phương cũng đã nhìn thấy Trần Tâm bị nôn ban nãy, chính vì thế ép cậu càng hăng hơn, Trần Tâm ốm, chân ít nhiều cũng thấy yếu, mấy lần đều bị bọn họ chèn ra ngoài vạch. Thấy cậu yếu như vậy, Phương Hồ i đứng ngoài sân mà suýt chảy nước mắt. Tô Khải cũng số t ruột, vì Trần Tâm mà suýt thì cãi nhau với hậu vệ của đội phương. Cứ thế giằng co đến hiệp thứ tư, trường F bị đội phương dẫn trước hai điểm. Thời gian còn lại không nhiều, Trần Tâm cũng đã đến mức tới hạn, cậu cũng không đi tranh bóng nữa mà chỉ loanh quanh đứng ở khu trung tuyến, đợi trung phong Lưu Bác cướp bóng rồi chuyển cho cậu phản công.

Chiến thuật này đơn giản, hiệu quả, Lưu Bác nắm bắt được cơ hội, chuyên bóng vào tay Trần Tâm. Trần Tâm nhận bóng rồi chạy về phía rổ của đội phương, đội phương phòng thủ rất nhanh, hậu vệ lập tức đuổi theo. Trần Tâm dự đoán tốc độ của cậu ta rất khó chạy đến dưới rổ, bèn đứng ngay lại ở vị trí ba điểm, chuẩn bị nhảy lên ném bóng kiể m ba điểm và ngay sau đó hậu vệ đội phương cũng nhảy lên, định chụp quả bóng này. Quả bóng vượt qua ngón tay của hai người, cuối cùng rơi tọt vào lưới, cậu hậu vệ đó không kịp rút tay về, tay đập vào người Trần Tâm, Trần Tâm liền ngã xuống đất như một chiếc lá.

Phương Hồ i cảm thấy mặt đất dưới chân rung chuyển, trái tim cô cũng run theo. Bên tai vọng lại tiếng Triệu Diệp chửi: “M.nó! Chơi đều quá!”. Trong sân, Tô Khải và các cầu thủ của đội bạn bắt đầu đẩy nhau, khán giả ngoài sân xôn xao la ó. Đối với Phương Hồ i, những chuyện này như xảy ra ở một thế giới khác, trong mắt cô chỉ có hình ảnh của người như con rồ i bị đứt dây, cô vội vàng gạt mọi người ra, bắt chấp tất cả và chạy vào sân.

Trần Tâm ngã mửa dưới đất, lúc đầu cậu định trở mình ngồ i dậy, nhưng không còn chút sức lực nào nữa, thế là cậu bèn ngoan ngoãn ngã yên. Cậu nheo mắt lại, há hê nhìn Phương Hồ i đang xuất hiện trước mắt mình với khuôn mặt rơm rớm nước mắt, cười hỏi: “Bóng đã vào chưa?”.

“Vào rồi”. Phương Hồ i ngồ i xuống, khịt mũi trả lời.

“Thế nào? Tớ không nói xạo cậu chứ? Ba điểm này đủ để ghi vào sổ xanh chưa?”. Trần Tâm thở phào nói.

“Ừ...”.

“Khóc gì chứ, có phải không vào đâu!”.

“Không khóc!”.

“Nước mắt lăn cả xuống người tớ rồi đây này...”.

“Đau không?”.

“Không... hơi hơi...”.

“Rốt cuộc là có đau không?”. Mắt Phương Hồ i vẫn còn đỏ, nhưng miệng lại phì cười.

“Vừa nãy không đau, nhìn thấy cậu là bắt đầu đau...”.

“Đáng ghét! Thôi tớ ra đây!”.

“Đừng đừng! Không đùa nữa... tớ bảo này... kéo tớ một cái... hình như tớ không còn sức để dậy nữa!”. Trần Tâm đưa tay về phía Phương Hồ i nói.

Phương Hồ i liền nắm chặt tay Trần Tâm, cùng các cậu thủ bên cạnh kéo cậu dậy rồi dìu cậu ra sân.

“Lần này để mọi người nhìn thấy hết rồi”. Trần Tâm nhìn xung quanh, nói nhỏ.

“Ừ...”. Phương Hồ i đỏ bừng mặt, thở dài.

“Nhưng nhìn thấy cậu chạy đến tớ rất vui”. Trần Tâm cười nói: “Thật đấy, lúc nằm dưới đất, ý nghĩ đầu tiên hiện trong đầu tớ là bóng, ý nghĩa thứ hai là cậu”.

Phương Hồ i cúi đầu cười, len lén nắm lấy tay cậu.

Cuối cùng Trần Tâm không thi đấu được đến cuối trận mà ra sân trước, nhưng trường F vẫn bảo vệ được một điểm này cho đến cuối trận, bước thẳng vào trận chung kết của giải thi đấu bóng rổ

dành cho nam sinh cấp ba cúp Nike. Tiếng còi vừa vang lên, cả sân vang lên tiếng vỗ tay và tiếng hò reo vang dội. Học sinh tập hợp lại và hô vang tên các cầu thủ của đội mình, từ “Tô Khải” đến “Trần Tâm”, bao gồm cả “Triệu Diệp” không vào được sân. Triệu Diệp xúc động đến nỗi suýt khóc, Tô Khải ôm chặt cậu và nở một nụ cười hạnh diện.

Hôm đó tất cả các cầu thủ của đội bóng đều tranh nhau kí tên lên cánh tay phải bị bó bột của Triệu Diệp, Lâm Gia Mạt cũng bị Phương Hồ i xúi giục viết tên mình lên đó. Sau đó Triệu Diệp đã vô số lần sờ trộm vào cái tên này, cậu dùng tay trái, ngược ngoạc viết thêm ngày tháng lên đó và ghi thêm dòng chữ “kỉ niệm lọt vào trận chung kết cúp Nike”.

Phương Hồ i nói, mấy năm sau, phần bột đó đã bị Triệu Diệp làm vỡ vụn, những mảnh bột trắng vỡ tan đã khiến trái tim của mỗi người đều thiếu mất một miếng. Mãi đến thời điểm đó, họ mới hiểu được rằng, trận đấu đó là vật kỉ niệm đánh dấu cho tuổi trẻ của họ, chứng minh tình bạn và tình yêu giữa họ đã từng hi sinh một cách toàn tâm toàn ý và tất cả những điều này sẽ một đi không trở lại.

Trận chung kết cúp Nike được tổ chức trong sân vận động chính quy, sân cỏ, ghế cáu thủ, ghế khán giả đều theo đúng tiêu chuẩn, không khí rất náo nhiệt. Đến đó, dường như các đội cổ vũ đều được thổi vào bầu không khí chuyên nghiệp, người nào cũng nhảy rất hăng say, vừa cáu bông cỏ động, vừa hò reo: “Cho tôi một trường F, cho tôi một chiếc Cup, cho trường F một chiếc Cup”.

Khán giả ngoài sân cũng không chịu thua kém, Lâm Gia Mạt bắt chước phim Cao thủ bóng rổ, đã chuẩn bị từ trước mấy chai CocaCola không, bên trong đựng rất nhiều đồng xu một hào, lắc kêu rất to, thu hút được sự chú ý của mọi người. Lan can cũng được bọn họ treo cờ, nào là “Trường F tất thắng”, “Kẻ mạnh vô địch”, “Quán quân chỉ thuộc về chúng tôi”, cờ của hai bên gần như nối thành một dải, không còn phân biệt được rõ rệt cuộc chức quán quân ghi trên cờ là của bên nào. Nhưng mọi người đều biết, quán quân thực thụ chỉ có một, sẽ được quyết định trong ngày hôm nay, tại chỗ này.

Trước khi trận đấu bắt đầu, huấn luyện viên dặn dò trước chiến thuật một lần, các cáu thủ ít nhiều cũng có vẻ căng thẳng, trong lúc huấn luyện viên dặn dò, trung phong Lưu Bá phải đi vệ sinh ba lần, đến lần thứ ba cáu quay về, Tô Khải liền cáu mày hỏi: “Cậu sao vậy? Bị rò rỉ à? Hay là tạm thời nhét gì đó vào?”.

Mọi người liền cười ô lên, bầu không khí căng thẳng đã được dịu đi phần nào.

“Những gì cáu nói, cáu dặn dò đều đã nói rồi, với tư cách là đội trưởng, tôi có thêm đôi cáu muợn nói”. Tô Khải hít sâu một hơi rồi nói: “Tôi được làm đội trưởng đội bóng của trường từ học kỳ II năm lớp 10, hôm đó khi huấn luyện viên gặp tôi để nói chuyện, tôi

vô cùng xúc động, hứng lên liền nói, nhất định em sẽ mang cúp về cho trường và bày lên phòng làm việc của thầy, nhưng thật ngại là cho đến bây giờ, ước mơ của tôi vẫn chưa được thực hiện, ảnh hưởng trực tiếp đến tiền lương, tiền thưởng của huấn luyện viên, tại đây, em muốn nói lời xin lỗi huấn luyện viên!”.

Huấn luyện viên liền cười, vỗ tay lên vai cậu, Tô Khải liền “oái” một tiếng, xoa xoa vai, cười nói: “Thầy đừng bực, muốn mạnh tay thầy cũng phải đợi lúc không có ai chứ, nếu không các cậu ấy ai dám đảm nhiệm thay chức của em? Hơ hơ, tóm lại là đã đến ngày hôm nay, ngày em giữ chức đội trưởng cũng hết rồi, thầy cứ để em nói hết! Nói thật là em không thể nghĩ rằng bọn em lại được đứng trong sân ngày hôm nay. Lúc Triệu Diệp bị thương, em vô cùng tuyệt vọng, em chỉ mong đừng thua trên sân nhà là đã tốt lắm rồi. Nhưng hôm đó em đến thăm Triệu Diệp, mấy câu nói đó của cậu ấy đã khiến em thực sự tỉnh ngộ, em cảm thấy mình phải cố hết sức mình vì cậu ấy, kể cả là năm vật xuống sân và thua nhưng cũng không được bỏ cuộc. Sau đó đúng là bọn em đã phải thi đấu rất vất vả, vì chuẩn bị phải thi đại học lên các cậu khối 12 đều xin rút khỏi đội bóng. Việc này cũng không thể trách các cậu ấy được, em cũng sắp phải thi đại học nên rất hiểu. Nhưng đúng lúc này, Trần Tâm đã xuất hiện. Cậu ấy không phải là người của đội bóng, cậu ấy cũng phải tham gia kì thi chung của thành phố, rồi cũng phải thi kì thi của trường, thực ra giải đấu này không có liên quan gì với cậu ấy. Nhưng cậu ấy vẫn vào, sau khi tan học, một mình tập ném bóng vào rổ, kể cả ốm cũng không hé răng kêu nửa lời, có thể thầy được rằng nếu không có cậu ấy, đội ta đã bị loại từ lâu rồi. Thế nên, hôm nay em phải cảm ơn cậu ấy, không chỉ riêng cậu ấy, mà còn phải cảm ơn tất cả mọi người đứng ở đây, được sánh vai tác chiến với các cậu là niềm vinh hạnh lớn của cuộc đời tôi! Có thể các cậu đều cho rằng tôi coi trọng chức vô địch này quá, ham hố giành cúp trước khi tốt nghiệp quá, nhưng tôi muốn nói với các cậu

rằ ng, hôm nay bắ t luận có giành được chức vô địc hay không, tôi đê u không có gì hớ i tiế c! Sau này tôi vẫn sẽ nói với người khác một cách tự hào rằ ng, tôi đã từng có mặt trong một đội bóng rổ tuyệt vời nhấ t, chơi một trận đấ u tuyệt vời nhấ t với những câ u thủ tuyệt vời nhấ t!”.

Lúc nói ra những điê u này, ánh mắ t Tô Khải rắ t rạng ngời. Tắ t cả mọi người có mặt ở đó đê u thấ y cảm động trước khí thế hào hùng của cậu, các câ u thủ đê u đứng dậy, kể cả Triệu Diệp vẫn đang bó bột, mọi người khoác tay lên vai nhau như mọi bận để tạo thành một vòng tròn.

Tô Khải liê n cười, cậu nhìn vào tâm vòng tròn và hô lớn: “Trường F!”.

“Chiế n thắ ng!”.

Tắ t cả các câ u thủ đê u hô vang, âm thanh hào hùng, ngân vang lên tận mây xanh.

Trận đấ u hôm đó rắ t quyế t liệt, trước sự đờ ng tâm hiệp lực, quyế t tâm hế t mình của đội Tô Khải, cuố i cùng trường F đã giành được chức vô địc cúp Nike. Trận đấ u vừa kế t thúc, Tô Khải đã bật khóc. Cậu la hét như một đứa trẻ và chạy ra ngoài sân, ôm chặt Triệu Diệp, miệng nói liên hô ì i: “Vô địc! Bọn mình vô địc rô ì i!”. Bị kéo lắ y cánh tay, Triệu Diệp cũng thấ y đau, nhưng cậu không còn quan tâm đê n những cái đó, cũng vừa nhảy lên vừa hét: “Vô địc! Vô địc!”.

Trên ghê ́ khán giả, Lâm Gia Mạ t ôm chặt vai Phương Hồ ì i và khóc hu hu. Phương Hồ ì i ôm lắ y bạn, vừa an ủi Lâm Gia Mạ t vừa ngoái đầ u tìm bóng dáng Trầ n Tầ m trong sân, cô đang nhìn thì nghe thấ y dưới lan can có người đang gọi lớn tên cô. Cô cúi đầ u

xuống, nhìn thấy Trần Tâm đang vẫy tay với cô, cậu giơ cao ngón trỏ lên, thể hiện số một.

Phương Hồ i nói, lúc đó cô có cảm giác rằng Trần Tâm giống như vị anh hùng đang khai hoàn, trên người tỏa ra ánh hào quang rực rỡ, người anh hùng được ngàn người chú ý đó lại chỉ tặng nụ cười cho cô, chính vì thế khiến cô vô cùng ngất ngây, hạnh phúc. Và cũng chính từ lúc đó, cô bắt đầu tìm kiếm sự duy nhất mà Trần Tâm dành cho mình, chỉ chú ý đến cô, chỉ đưa tay kéo cô, chỉ mỉm cười với cô.

Tôi nghĩ suy nghĩ đó của Phương Hồ i là một suy nghĩ dễ thương, á u trĩ của một cô gái trẻ, cô đã quên một điều rằng, sở dĩ anh hùng là anh hùng, là do anh ta được rất nhiều người tôn sùng, nếu chỉ đứng trước một mình cô thì anh ta không thể được gọi là anh hùng. Nguyên vọng của Phương Hồ i ắt sẽ trở thành sự trói buộc đối với Trần Tâm và đến cuối cùng, sẽ trói chặt cô.

Tôi đến tất cả các cầu thủ trong đội bóng và “người nhà” của họ đã ăn uống một bữa để chúc mừng chiến thắng, huấn luyện viên đưa họ đến nhà hàng Mi Châu Đông Pha, nói thích ăn gì cứ việc gọi, thầy sẽ trả tiền. Đối với các cầu thủ đã quen với món thịt gà xào hạt điều trong nhà hàng Vũ Hoa thì đây chẳng khác gì chế độ đãi ngộ dành cho đội tuyển quốc gia, cậu nào miệng cũng ngọt như mía lùi, ai cũng hồ hởi nói giành được chức vô địch tuyệt vời thật, huấn luyện viên được tặng lương, bọn họ được đến quán Đông Pha ăn, khiến huấn luyện viên khóc dở mếu dở.

Trong bữa ăn, Tô Khải vô cùng hào hứng, lần lượt chúc rượu tất cả các cầu thủ, uống rất nhiệt tình. Mọi người đều nghĩ chắc tại cậu mừng quá, nhưng Lâm Gia Mạt lại cảm thấy có cái gì đó bất thường, dù mừng đến đâu cũng không thể uống nhiều như vậy, giống như nốc rượu cho mỗi mình mình vậy.

Một lát sau, trong lúc tất cả mọi người đều đang hào hứng chuyện trò, khen ngợi nhau, Tô Khải bèn đi ra ngoài một mình. Lâm Gia Mạt để ý rất kỹ, mười phút sau, không thấy anh quay lại, tranh thủ lúc mọi người không chú ý, cô liền lén ra ngoài. Lâm Gia Mạt ra đến cửa, nhìn thấy Tô Khải đang ngồi dưới bậc cầu thang, lặng lẽ nhìn ra ngoài đường. Cô liền đứng sau vỗ anh một cái rồi ngồi xuống bên cạnh hỏi: “Sao anh lại một mình chui ra đây? Anh nôn à?”.

“Không? Trong mắt em, anh kém lắm vậy sao? Anh ra đây ngồi một lát thôi”. Tô Khải liền cười hỏi: “Sao em lại ra đây?”.

“Em... em cũng muốn ra ngồi một lát!”. Lâm Gia Mạt đỏ bừng mặt, cúi đầu xuống nói nhỏ.

“Thực ra nói đi rồi nói lại, nếu nôn được thì đã tốt”. Tô Khải thờ dãi nói.

“Tại sao?”. Lâm Gia Mạt hỏi với vẻ thắc mắc.

“Không sao, anh chỉ cảm thấy ngày hôm nay trôi qua rất không chân thực”. Tô Khải ngược mắt lên trời trả lời.

“Có gì mà không chân thực! Hay là em mang cốc ra cho anh xem nhé?”.

“Ngồi c à! Định trêu anh à!”. Tô Khải liếc cô nói.

“Đâu có... em đâu có...”.

“Anh biết rồi, trêu em vậy thôi! Hôm nay em sao vậy? Có vẻ cũng không hoạt bát cho lắm đúng không?”.

Lâm Gia Mạt nhìn nghiêng khuôn mặt Tô Khải rồi lặng lẽ thờ dãi, trước mặt Tô Khải, cô đã bao giờ hoạt bát đâu, nếu mà hoạt bát

thật thì có lẽ đã không lún sâu như bây giờ.

“Gia Mạt, em đã bao giờ được đi máy bay chưa?”. Đột nhiên Tô Khải hỏi.

“Em chưa, anh được đi bao giờ chưa?”.

“Anh cũng chưa, em bảo ngộ`i trên máy bay có nhìn thấy gì dưới đất không?”.

“Nhìn thấy, nhưng chắc chắn rất nhỏ”.

“Thế` nếu anh cầm pháo hoa, trên máy bay có nhìn thấy không?”.

“Em không biết, chắc là nhìn thấy được”.

“Thế` em có biết ở đâu bán pháo hoa không?”.

“Cái này làm sao có bán được! Tìm cả Bắc Kinh cũng không có, muốn mua thì phải sang tỉnh khác”.

“Ừ, hiện đã cầm đót pháo rồi mà”.

“Anh uống nhiều rồi hả? Tự nhiên lại nói đến cái đó làm gì?”.

“Hơ hơ, có lẽ là hơi quá chén”. Tô Khải lấy tay che mặt, nói lầm bầm.

“Rốt cuộc là anh làm sao vậy?”. Lâm Gia Mạt quay sang, nhìn thẳng vào Tô Khải hỏi.

“Hôm nay... Trịnh Tuyế`t ra nước ngoài rồi”.

Tô Khải bỏ tay xuống nhìn Gia Mạt và nói với giọng chán chường, trong tích tắc đó, Lâm Gia Mạt nhìn thấy nước mắt thấp thoáng trong mắt anh.

“VẬY hả?”. Lâm Gia Mạt cảm thấy trái tim mình nhói lên, dần dần cô đã cảm nhận được nỗi đau của Tô Khải, nỗi đau dường như ngay cả thở cũng rất khó khăn.

“Ừ, có lẽ hiện giờ đang ở ngay trên đầu bạn mình đó”. Tô Khải chỉ tay lên trời nói.

“Thế nên anh muốn bắn pháo hoa đúng không?”.

“Ừ... ngớ ngẩn lắm phải không?”. Tô Khải cười với vẻ chua chát rồi cúi đầu xuống: “Em xem rõ ràng là chị ấy có thể thi được vào một trường khá ổn ở Trung Quốc, thế thì việc gì phải ra nước ngoài? New Zealand có gì là ghê gớm? Thì cũng chỉ là nơi chặn cừu chứ có gì đâu? Trung Quốc bạn mình có gì là không có chứ? Ít nhất là có anh ở bên chị ấy! Hơ hơ, có lẽ chị ấy chẳng thiếu cái đó”.

Mỗi câu nói của Tô Khải đều chạm vào điểm yếu mềm nhũt trong trái tim Lâm Gia Mạt, cô mím môi nghe anh kể về sự lưu luyến, về lòng chung thủy và ảo tưởng ngớ ngẩn của anh với một cô gái khác. Những câu nói này đập vào màng nhĩ Lâm Gia Mạt, khiến cô cảm thấy từ đầu đến chân đều lạnh vô cùng, cô cảm giác cái mà mình trân trọng nhất dường như bị người khác vứt đi như một miếng giẻ rách, viên ngọc trai mà từ lâu cô cất giữ rất cẩn thận chỉ là một giọt nước, chẳng mấy chốc sẽ lăn qua kẽ tay, sau đó bốc hơi và biến mất. Nỗi sợ hãi hư vô khiến cô không thể chịu được nữa và cô đã ôm chặt lấy Tô Khải.

Lâm Gia Mạt đột nhiên sà tới đã khiến Tô Khải mất đà, chạm ngay vào bậc cầu thang, cảm giác đau nhói đã khiến cậu chột bưng tỉnh, cậu nhìn cô gái ngã trong lòng mình, nhưng vẫn từ từ đẩy cô ra.

“Gia Mạt, anh không ngờ người đó lại là em, cảm ơn em, cảm ơn em đã tốt với anh như vậy. Nhưng anh đã hứa là sẽ đợi Trịnh Tuyết quay về, bất luận sau này thế nào, anh vẫn sẽ đợi. Có thể em sẽ

cảm thấy anh rất ngớ ngẩn, có thể anh là thằng ngớ ngẩn. Nhưng anh vẫn muốn đợi chị ấy, nếu người ta không tranh thủ làm những chuyện ngớ ngẩn khi còn trẻ, thì sau này còn lúc nào để làm nữa! Thà là sau này anh hối hận vì đã đợi cô ấy, còn hơn là hối hận vì không đợi. Gia Mạt, em là cô gái tốt bụng, là cô gái dễ thương nhất, tốt bụng nhất mà anh đã từng gặp. Anh luôn coi em là em gái của mình, trước đây như vậy và sau này cũng thế, em cũng đợi đi, sẽ có chàng trai hơn anh đến với em, anh, không thể”.

Lâm Gia Mạt sững sờ nhìn Tô Khải, nước mắt từ từ trào ra trong đôi mắt đẹp của cô, sau đó cô lại sà vào lòng anh khóc nức nở, nhưng lần này, Tô Khải không đẩy cô ra.

Tô Khải ôm Lâm Gia Mạt và ngẩng đầu lên nhìn lên bầu trời, màn đêm lóe lên dải sáng máy bay bay qua, có lẽ dải sáng đó quá nhức mắt, chính vì thế anh cũng đã khóc.

Mọi nỗi buồn vui về cúp Nike đều như một quả bóng đẹp, bay lên điểm cao nhất rồi mất hút. Màu sắc rực rỡ trong suốt của nó đều để lại ấn tượng khó quên trong lòng mỗi người.

Lâm Gia Mạt đã kể lại cho Phương Hồ i nghe về buổi tối đặc biệt hôm đó bằng giọng điệu rất bình thường, mỗi câu nói, mỗi lần ngắt câu, mỗi giọt nước mắt cô đều nhớ rất kỹ, chính xác như đang kể chuyện của người khác, không hề có cảm xúc gì của mình trong đó. Phương Hồ i không biết nên an ủi bạn thế nào, còn Lâm Gia Mạt cũng không muốn được an ủi. Hay nói cách khác là người gặp bất hạnh không muốn thể hiện sự buồn rầu của mình trước mặt người hạnh phúc, đó sẽ chỉ khiến cho người ta càng cảm thấy bất hạnh hơn. Hồ i đó Phương Hồ i vẫn không biết thế nào là khác cốt ghi tâm, trong đáy mắt trong suốt của cô không hề có gợn sóng, thế nên cô không thể an ủi được Lâm Gia Mạt. Có những nỗi đau sẽ không thể nào cảm nhận được nếu mình chưa một lần trải qua, mọi lời khuyên nhủ đều sẽ biến thành những lời nói kháy khiến người ta cảm thấy đau đớn, khó chịu. Triệu Diệp và Tô Khải đã liên tiếp dày vò trái tim Lâm Gia Mạt, những điều này có nghĩa là gì thì chỉ có chính bản thân cô mới hiểu được.

Sau khi nói xong những chuyện này, Lâm Gia Mạt liền nhẹ nhàng nhảy từ hàng rào vây quanh cây hòe già trong trường xuống đất, lúc chạm đất không may bị trượt chân, cô liền cau mày chửi “m.kiếp”, sau đó liền cất cao giọng hát, “trong trái tim em, anh là một cây hành, bẻ đi, vò nát đi rồi ném vào thùng rác”, cô vừa cười vừa ngoảnh đầu lại nhìn Phương Hồ i, không nể m ngoài dự đoán, cô đã nhìn thấy ánh mắt không thể lí giải của Phương Hồ i.

Đó là lần đầu tiên Phương Hồ i nghe thầy Lâm Gia Mạt chửi bậy, còn cô lại tưởng rằng đó chỉ là do trong lòng không vui mà không để ý đến vẻ buồn bã và kiên cường âm thầm giấu kĩ.

Những ngày cuối cùng của mùa xuân năm đó, trường F vẫn tổ chức ngày hội thao như mọi năm. Do Triệu Diệp vẫn chưa thực sự khỏi hẳn nên Trần Tâm và Kiều Nhiên đã đăng kí rất nhiều môn thi đấu, nào là chạy 4 X 100m nam, 400m, 800m, 1.000m, 1.500m, nhảy cao nhảy xa... Những môn nào có thể tham gia, hai đứa gần như đều tham gia hết. Cô chủ nhiệm rất phấn khởi, tuyên dương trước lớp tinh thần trách nhiệm của họ, chỉ còn thiếu nước viết lên bảng dòng chữ “Học tập hai bạn Trần Tâm và Kiều Nhiên” nữa thôi.

Hôm diễn ra ngày hội thao, trời khá nóng, Phương Hồ i xách một túi được rất nhiều nước uống và loanh quanh bên cạnh Trần Tâm, Kiều Nhiên để tiếp nước cho họ. Sau khi chạy hết 400m, Trần Tâm bèn ngó i phịch xuống đất, đưa tay về phía Phương Hồ i nói: “Nước nước! Đừng lấy nước khoáng, cho tớ một chai Red Bull!”.

Phương Hồ i lục túi nói: “Chỉ còn một lon Red Bull thôi, lát nữa Kiều Nhiên còn phải chạy 1.000m nữa, để lại cho cậu ấy nhé, cậu uống tạm nước khoáng vậy”.

“Tớ chỉ uống một ngụm thôi! Tớ còn phải chạy 1.500m nữa! Thời tiết khó chịu thật, nóng quá!”. Trần Tâm túm lấy ống quần Phương Hồ i nói.

“Coi cái bộ dạng của hã n kìa! Thôi, đưa cho hã n uống đi!”. Kiều Nhiên cười nói.

“Thế ... có được không?.” Phương Hồ i nhìn Kiều Nhiên hỏi.

“Không sao! Hă n ta lă m chuyện quá! Tớ không câ n!”.

“Ông thử chạy một vòng sẽ biế t ngay thôi mà!”. Trầ n Tầ m đón lấ y lon nước, uố ng một hơi dài rô i nói: “Tớ phải lên nghỉ lát đã...”.

Trầ n Tầ m đi trước, Phương Hồ i theo sau, đột nhiên cô lại dừng lại, quay lại nói với Kiề u Nhiên: “Cảm ơn cậu nhé, cậu â y chỉ the ́ thôi, lát nữa tớ sẽ đi mua cho cậu một lon!”.

“Không câ n thật mà”. Kiề u Nhiên khua tay nói: “Cậu cố vũ cho tớ vài tiế ng là đượ ”.

Ánh nắ ng phía đố i diện có phầ n chói mắ t, Phương Hồ i nheo mắ t lại, khễ gặt đầ u. Kiề u Nhiên nhìn cô, vui vẻ đưa ngón tay lên biểu thị chữ V.

Chi tiế c là cuố i cùng Phương Hồ i cũng không cố vũ đượ cho Kiề u Nhiên, trong lúc Kiề u Nhiên chạy, Phương Hồ i cùng Trầ n Tầ m đi vào đườ ng chạy dài 1.500m. Trầ n Tầ m vừa nhún chân, vừa khe khễ hát, Phương Hồ i kẹ p lại cho cậu biển ghi số ́ báo danh, hỏi: “Bây giờ khỏe rô i chứ?”.

“Ừ! Uố ng xong Red Bull thấ y khá hơn nhiề u!”. Trầ n Tầ m lấ y tay chọc nhẹ vào cô hỏi: “Này! Cậu đã bao giờ đượ nghe bài hát tớ đầ ng hát không? Có hay không?”.

“Không nghe rõ lă m, cũng tạm”.

“Cũng tạm? Hay the ́ còn gì! Bài này là do một ban nhạc mà tớ thích nhấ t viế t lời, tên bài hát là Dòng sông, hay tuyệt vời!”.

“Vây hả?”. Phương Hồ i chỉ hỏi vậy, cô biế t Trầ n Tầ m rấ t mê nhạc rock, nhưng cô lại không hiểu gì nhiề u.

“Ừ! Hiện giờ những người chơi guitar đều biết, ban nhạc Co Giật, rất tốt! Tôn Đào còn quen một ca sĩ của họ! Hôm nào tớ đưa cậu đi xem một lần là cậu sẽ biết!”.

“Ừ, mau vào đi, chuẩn bị bắt đầu rồi đây”. Mỗi lần nghe đến tên của đám bạn thời trẻ con của cậu, Phương Hồ i thường đáp lại rất thờ ơ. Cô biết Trần Tâm không thực hiện đúng những gì đã hứa, không liên lạc nhiều với bọn họ nữa và bản thân cô cũng không biết làm cách nào để quên đi chuyện cũ. Cả hai đều cảm thấy có cái gì đó ngại ngùng trong chuyện này, Trần Tâm và Phương Hồ i không biết phải giải quyết thế nào mà chỉ biết lựa chọn né tránh mà thôi.

“Cố lên nhé! Nếu thầy khó chịu thì cứ xin thầy giáo ra! Tớ đứng ngoài đợi cậu!”. Phương Hồ i dặn dò thêm.

“Xin ra? Không được! Như thế mất mặt lắm! Cậu cứ đợi nhé!”. Trần Tâm nói rất kiêu hãnh.

Phương Hồ i liền cười và đứng ngoài đường chạy. Trong quá trình thi đấu, cô dõi theo Trần Tâm rất chăm chú, chẳng mấy chốc đã đi quanh đường chạy một vòng, Trần Tâm chạy 1.500m, cô đi bộ 800m. Mặc dù không được giải gì, nhưng Trần Tâm vẫn kiên trì đến cùng, mãi cho đến khi cậu về đến đích, Phương Hồ i mới lên khán đài.

Thầy cô bước đến, Lâm Gia Mạt vội nhét giấy bút vào tay cho cô, nét mặt lộ rõ vẻ không vui: “Haizz, cuối cùng thì cậu đã quay lại! Mau viết hai tin đi! Tớ thực sự hết vốn rồi, nào là oai phong lẫm liệt, tràn đầy sức sống, tinh thần thể thao... tớ đều đã viết, chỉ còn thiếu cụm từ tinh thần thép nữa thôi! Rồi cuộc hai đứa mình ai là lớp phó tuyên truyền hả?!”.

“Sorry, sorry nhé! Vừa nãy tớ chỉ mãi xem Trầ `n Tầ `m chạy 1.500m”. Phương Hồ `i vội vàng xin lỗi bạn.

“Nhìn thấ `y rõ `i hả!”. Lâm Gia Mạt liề `n lườm cô một cái: “Không phải tớ lắ `m điề `u đâu, nhưng tớ thấ `y cách cậu thích người ta thật ngờ nghệch! Cậu á `y chạy thì mặc kệ cậu á `y, cậu cứ đi vòng quanh sân làm gì?”.

“Tớ... tớ chỉ muố `n xem thôi...”. Phương Hồ `i ngượng ngùng cúi đầ `u xuố `ng và bắ `t đầ `u viế `t đại khái xuố `ng giấ `y.

“Cậu cẩn thận đầ `y, đừng viế `t tin của lớp 11(1) thành tin riêng dành cho bạn Trầ `n Tầ `m nhé!”. Lâm Gia Mạt tiế `p tục chọc cô.

“Ghét cậu quá!”. Phương Hồ `i giơ tay lên đánh, Lâm Gia Mạt liề `n cười và tránh đi, không may va ngay vào Triệu Diệp ngô `i sau.

Lúc này tay Triệu Diệp đã tháo bột, nhưng vẫn còn đang bị nẹp, dây trắ `ng buộc trên cổ, nhìn cũng hơi nhế `ch nhác. Hai đứa nhìn nhau một cái rõ `i vội vàng tránh ra, dường như đã chạm phải cái gì ô uế ` lắ `m, người bên trái, người bên phải, rấ `t ă `n ý, dường như né tránh đã trở thành thói quen.

Lâm Gia Mạt vòng ra sau chỗ Phương Hồ `i rõ `i ngô `i xuố `ng, tay chố `ng cắ `m, nhìn xuố `ng đường chạy, khề ` thờ dài nói: “Thực ra... ngờ nghệch như cậu bây giờ cũng hay”.

“Gì cơ?”. Phương Hồ `i ngoảnh đầ `u lại, ánh mắ `t vẫn trong ngầ `n.

“Không có gì, thôi viế `t đi!”. Lâm Gia Mạt lắ `y tay xoay đầ `u cô lại.

Đài phát thanh phía xe vọng lên tiế `ng phát thanh viên, rấ `t trầ `m cảm: Bản tin của lớp 11(1): Niề `m vui và nổi buồ `n trên sân

vận động đều đặn như vậy, không có cái gì là chúng ta không thể chinh phục! Hãy trân trọng từng giây và tận hưởng từng ngày. Hết mình, hết mình, hết mình! Cố lên, cố lên, cố lên! Tương lai của chúng ta không phải là giấc mơ!”.

Sau khi ngày hội thao kết thúc, Trần Tâm kéo Phương Hồ đi nghe buổi biểu diễn của ban nhạc Co Giật gì đó cho bằng được, Phương Hồ không hề hào hứng, nhưng cô không muốn làm Trần Tâm thất vọng, đành phải miễn cưỡng đi theo cậu.

Trần Tâm đã đổi sang một chiếc xe đạp mới, chiếc xe cũ của cậu bị trộm lấy mất ở cửa quán ăn. Hồ đi đó nạn ăn trộm xe đạp ở Bắc Kinh rất phổ biến, gần như không có ai đi xe đạp mà chưa từng mất xe. Xe tốt, xe xấu đều mất hết; khóa bằng khóa thường mất, khóa chữ U cũng mất. Thị trường xe đạp phát triển giữa nạn ăn trộm xe và bán lại xe cũ, hình thành nên một dây chuyền đặc biệt. Chiếc “xe mới” này của Trần Tâm được mua ở chợ đồ cũ về, trước đó cậu đã từng mất xe một lần, mẹ cậu vừa bỏ ra hơn 1.000 tệ để mua xe cho cậu, cậu chưa đi được nhiều thì lại bị mất, lần này cậu không dám về xin ba mẹ nữa, không còn cách nào đành phải đến chợ đồ cũ phía Tứ Huệ mua một chiếc “xe mới” giống y hệt chiếc cũ. Hồ đi đó khu trung tâm thương mại ở Tứ Huệ chưa có gì, toàn các nhà cấp bốn như ở nông thôn. Trong một ngôi nhà, Trần Tâm bị một đám thanh niên nông thôn xúm lấy, với quyết tâm nhất là chết, trả giá một hồ i, cuối cùng cậu đã mua được chiếc xe này. Chiếc xe nếu bán ở đại lý của Giant là 1.200 tệ, ở đây chỉ hơn 100 tệ là mua được, khiến Trần Tâm vô cùng thất vọng, Kiều Nhiên nói đùa rằng có khi đây chính là chiếc xe mà cậu đã để mất, quay một vòng lại về với chủ.

Chiếc xe này không có gác-ba-ga, bánh sau chỉ có một cái chắn bùn, Phương Hồ đành phải ngồi trên khung xe. Do khung xe chéo nên ngồi lên rất khó chịu. Nhưng Phương Hồ vẫn cảm thấy rất

thích thú, ngò ì trên đó cô có thể cảm nhận hơi thở của Trầ ãn Tầ ãm, còn có thể nghe thấ y cậu hát thầ ãm trong miệng.

Trầ ãn Tầ ãm đã đưa Phương Hồ ì đế ãn quán bar có tên gọi “Ong Bậ ãn Rậ ãn” ở phía câ ù Bắ c Tầ ãn, Trầ ãn Tầ ãm nói với cô rằ ãng chỗ này thường xuyên có các ban nhạc chưa nổi tiế ãng biểu diễn, nghe nói ban nhạc Hoa cũ ãng đi lên từ đây, không có mô ì quan hệ của Tôn Đầ o, hai đứ a sẽ không thể vào đứ c. Lầ ãn đầ ù tiên Phương Hồ ì đế ãn chỗ này, cô sủ ãng sớ t vì Trầ ãn Tầ ãm biế t nhiề u như vậy mà mình lại không hề hay biế t. Hai đứ a mặc đờ ãng phục học sinh trà trộn trong đầ ãm đờ ãng, Trầ ãn Tầ ãm liên tục chào mọi người xung quanh, Phương Hồ ì thì bám sát sau cậu, nhưng lại có cảm giắ c rằ ãng mình không theo kịp cậu.

Cuố ì cùng Trầ ãn Tầ ãm chen đứ c ra đầ ãng trước, Phương Hồ ì lại tặ t ở đầ ãng sau. Lúc ban nhạc Co Giắ t xuấ t hiện, tiế ãng la ó ãm ì khiế ãn cô cảm thấ y buồ ãn nôn. Ca sĩ Khồ c Khồ c vẫ tay chào mọi người, tiế ãng la ó lại vang lên. Hờ ãm đó bài hát đầ ù tiên mà bọ ã họ biểu diễn chính là bài Dờ ãng sông, cuố ì cùng thì Phương Hồ ì cũ ãng đã nghe ra lời bậ ãn hát khiế ãn Trầ ãn Tầ ãm ngắ t ngắ y.

“Thuớ ã ù thơ quê hương tôi có một dờ ãng sông

Em sớ ãng ở cặ ãnh dờ ãng sông đó

Em là cô gái dễ thương với hai bím tóc xinh xinh

Chiề ù hoàng hôn tôi thường đắ t tay em

Khuôn mặt xinh xắ ãn của em in dưới mặt nước

Em nói sau này chúng mình sẽ phiêu bậ t cùng dờ ãng sông

Tôi tưởng rằ ãng chúng tôi sẽ phiêu bậ t cùng nhau

Nhưng em lại đến bên người khác
Ngày em đi dòng sông rất xanh
Em nói em không nữa gặp lại tôi nữa
Tôi bảo rằng không tìm được em anh sẽ làm thế nào,
Em chỉ vào dòng sông nói đây chính là phương hướng của em
Tên của nơi đó là tha hương
Sau đó tôi đã có người con gái của riêng mình
Người đó lại khiến em bị tổn thương
Tôi đi dọc theo dòng sông và đón em về nhà
Em lại nói ngớ ngẩn, người ấy mới là nhà của em
Em đợi người ấy, tôi đợi em.
Chúng tôi đều không sợ hãi
Sẽ đến một ngày, sau khi chết, chúng tôi sẽ biến thành dòng
sông
Hòa vào làm một
Không còn nhớ nhưng
Em đợi người ta, tôi đợi em
Chúng ta đều không còn sợ hãi
Sẽ đến một ngày, sau khi chết, chúng ta sẽ biến thành dòng
sông

Hòa vào làm một

Không còn nhớ nhung”.

Nghe xong cả bài hát, Phương Hồ`i liền đứng ngay dậy và đi ra ngoài. Lúc Phương Hồ`i đi ra, Trầ`n Tầ`m đang đánh nhịp hát “hòa vào làm một, không còn nhớ nhung”. Cô đã nhìn thấ`y vẻ ngỡ ngác trên khuôn mặt Trầ`n Tầ`m, còn Trầ`n Tầ`m lại không nhìn thấ`y cô.

Lúc đầ`u Phương Hồ`i định về` nhà, nhưng không đợi được xe, đành hậm hực ngồ`i bên vệ đường. Đèn xe ô tô dầ`n dầ`n nhòa mờ trước mắ`t cô, cô đưa tay quệt mặt, bàn tay ướt nhep.

Phương Hồ`i nói với tôi rằ`ng, không hiểu tại sao, hôm đó cô có cảm giấ`c rằ`ng bài hát này đang hát về` Trầ`n Tầ`m và Ngô Đình Đình, còn cô, chỉ giồ`ng như một kẻ bàng quan.

Lúc Trầ`n Tầ`m chạy ra khỏi quán bar Ong Bận Rộn, Phương Hồ`i đang quẹt nước mắ`t. Trầ`n Tầ`m đứng bên đường bên kia nhìn theo chiế`c bóng mảnh khảnh đó của cô dưới ánh đèn, đột nhiên trong lòng trào lên một nỗi buồ`n khó tả.

Trầ`n Tầ`m chạy sang đường, kéo ngay cô hỏi: “Sao cậu lại chạy ra đây? Sao tự nhiên lại khóc vậy? Vừa nãy tớ tìm cậu mãi, cậu làm tớ lo quá!”.

“Không sao...”. Phương Hồ`i khịt mũi nói.

“Không sao thì sao lại khóc?”.

“Đau mắ`t”.

“Đừng nói linh tinh!”. Trầ`n Tầ`m nâng cắ`m cô lên nói.

“Tại sao cậu lại thích bài Dòng sông?”. Phương Hồ`i gạt tay cậu ra, nhìn thẳng vào cậu hỏi.

“Không... không tại sao cả...”. Trầ`n Tầ`m sững người, không biế`t trả lời thế` nào.

“Thích lời bài hát à?”.

“Ừ... thích cả giai điệu nữa...”.

“Khi nghe bài hát đó, cậu có nhớ về` Ngô Đình Đình không?”. Phương Hồ`i ngắ`t lời cậu, hỏi thẳng câu hỏi của mình.

“Cậu lại nghĩ gì vậy!”. Trầ`n Tầ`m buông tay ra, nhìn sang bên đường nói.

“...”.

Trần Tâm không trả lời được câu hỏi của Phương Hồì, nói thật là đúng là cậu cũng đã nghĩ đến, nhưng cậu cảm thấy cái mà mình nghĩ đến không giống với cái mà Phương Hồì nghĩ. Cậu không biết phải nói thế nào, đành kéo cô và cúi đầu hôn cô.

Phương Hồì liền quay mặt đi, đẩy cậu ra nói: “Đừng giấu tở”.

“Không phải...”.

“Không phải cậu đã nói là sẽ không liên hệ với đám bạn cũ của cậu nữa đó sao? Tở đã nói với cậu rằng tở với bọn họ không giống nhau”.

“Sao tự nhiên lại lôi chuyện này ra vậy, tở biết, nhưng...”.

“Thế tại sao lại còn đi cùng với Tôn Đào đến những chỗ như thế này? Cậu xem xem bên trong có học sinh không? Hai tháng nữa là bọn mình thi rồi, đến lúc đó không thi được vào lớp A nhóm ngành tự nhiên thì sao? Tách ra thì thế nào? Cậu đã bao giờ nghĩ đến chưa?”.

“Không vào được lớp A nhóm ngành tự nhiên thì vào lớp A nhóm ngành xã hội, đằng nào thì cậu cũng học giỏi các môn xã hội hơn, tở định học xã hội cùng cậu”.

“Thế đâu có được? Môn văn cậu học chặt vật như vậy mà đòi học ngành xã hội à? Tở nghĩ chắc chắn cậu chưa bao giờ nghĩ đến chuyện đó!”.

“Sao cậu biết tở chưa bao giờ nghĩ đến!”. Trần Tâm có vẻ bực: “Tở có sở thích riêng cũng không được hay sao?”.

“Ai bảo không được, nhưng cậu đừng chơi với đám đó nữa...”.

“Đám nào? Từ nhỏ tớ đã chơi với bọn họ, cũng có thấy sao đâu! Phương Hồ i, cậu đừng quá chấp vật!”.

“Được! Coi như tớ là người chấp vật!”.

Phương Hồ i mím môi, nhìn Trần Tâm với ánh mắt buồn bã rồi đột ngột quay phắt đi vậy một chiếc xe.

Trần Tâm đứng trân trân tại chỗ nhìn đèn chiếc taxi đó chạy mỗi lúc một xa, mấy phút sau cậu mới co giò đuổi theo, nhưng ánh đèn màu đỏ đó vẫn đã hòa mình trong màn đêm. Trong tích tắc đó, Trần Tâm cảm thấy vô cùng chán nản.

Tớ i đến Trần Tâm gọi điện cho Phương Hồ i, lúc nghe máy, ông Phương Kiến Châu tỏ ra rất bức mình, Trần Tâm loáng thoáng nghe thấy ông nói ở đâu bên kia: “Cậu ấy là ai vậy? Sao suốt ngày gọi điện thoại cho con? Trao đổi nhanh rồi cúp máy đi! Đừng nói chuyện nữa!”.

Phương Hồ i bảo vâng rồi nghe máy, Trần Tâm nói: “Sao cậu lại bỏ về! Tớ phải đuổi theo mấy trăm mét liền!”.

“Vậy hả?”. Phương Hồ i đáp rất thờ ơ.

“Lúc đầu tớ tưởng cậu sẽ xuống xe cơ! Không ngờ cậu lại bỏ về thật!”.

“Ừ”.

“Vẫn còn giận hả?”.

“Không”.

“Đừng giận nữa nhé, thật sự không phải như những gì cậu nghĩ đâu”.

“Ừ”.

“Thế từ sau tớ không đi nữa nhé”.

“Tùy cậu”.

“Cậu đừng làm thế”.

“Ừ”.

“Tớ đánh một bài guitar cho cậu nghe nhé.”

“Không được đâu...”. Phương Hồ`i hạ thấ`p giọng: “Bồ` tớ đang...”.

“Ừ”.

“Thôi thế` đã nhé”.

“Ừ. Ngày mai nói chuyện sau nhé, cậu đừng nghĩ ngợi linh tinh nhé! Bye bye!”.

“Bye bye”.

Ngày hôm sau đi học, Trầ`n Tầ`m cứ loanh quanh bên cạnh Phương Hồ`i để bắ`t chuyện, Phương Hồ`i cũng không lạnh nhạt với cậu, nhẫn nại chơi má`y trò trẻ con như cò năm quân hay Đông Tây Nam Bắ`c với cậu, coi như chưa có chuyện gì xảy ra.

Sau khi tan học, Trầ`n Tầ`m liề`n sà tới, nói với vẻ không tự nhiên cho lắ`m: “À... hôm nay... tớ vẫn phải đé`n quán Ong Bận Rộn lâ`n nữa...”.

Phương Hồ`i đang thu dọn sách vở liề`n ngừng tay lại trong hai giây, sau đó lại tiế`p tục đút sách vào ba lô.

“Chuyện là thế này, hôm qua Tôn Đào gọi điện cho tớ, không phải tớ liên lạc với cậu ấy mà cậu ấy chủ động gọi cho tớ! Cậu ấy đã nói với người ở đó rồi, cho tớ đi hát thử một bài! Tớ muốn đi thử xem, chỉ một lần thôi, sau này sẽ không bao giờ đi nữa!”. Trầ n Tầ m vội vàng giải thích.

“Ừ”. Phương Hồ ì vẫn không có phản ứng gì, cô kéo khóa ba lô lên và đứng dậy.

“Đi cùng tớ nhé!”. Trầ n Tầ m bẽn lễn nhảy xuố ng, chặn trước mặt cô nói.

“Tớ không đi đâu”. Phương Hồ ì khẽ tránh cậu.

“Tại sao?”. Trầ n Tầ m liề n kéo cô lại: “Lầ n đầ u tiên tớ lên sân khấ u hát mà!”.

“Tớ đi làm gì? Nghe cậu hát bài Dòng sông để ôn lại mộ i tình đầ u với cậu ư?”. Phương Hồ ì giả ã ng tay ra và lạnh nhạt đáp.

“Không phải! Đã nói với cậu là không phải rồi mà...”.

“Tớ không muố n đầ n những chỗ đó nữa”. Phương Hồ ì ngắ t lời cậu: “Cũng không muố n nghe cậu hòa vào làm một, không còn nhớ nhung nữa!”.

Trầ n Tầ m liề n buông tay ra, nhìn Phương Hồ ì bằ ng ánh mắ t phức tạp và nói: “Thôi tùy cậu!”.

Phương Hồ ì cúi đầ u, cô không dám nhìn theo bóng Trầ n Tầ m mà chỉ nghe thấ y tiế ng đóng cửa sầ m một cái.

Kiề u Nhiên đứng sau theo dõi bọn họ từ nầy đầ n giờ, sau khi Trầ n Tầ m đi, cậu mới đầ n chỗ Phương Hồ ì và hỏi: “Có chuyện gì vậy? Cậu ấy gây chuyện gì à?”.

Phương Hồ`i liê`n ngắng đầ`u lên nói: “Kiê`u Nhiên, có người nào làm cậu không quên được không? Tức là người mà cho dù thế` nào, trước đây không quên được, hiện tại không quên được, sau này cũng vẫn không quên được á`y”.

Kiê`u Nhiên liê`n sững người ra một lát, sau đó liê`n nhìn cô cười và trả lời: “Có chứ”.

Hôm đó Kiê`u Nhiên đi về` cùng Phương Hồ`i, Phương Hồ`i không kể giữa cô và Trầ`n Tầ`m đã xảy ra chuyện gì, Kiê`u Nhiên cũng không hỏi, hai đứa chỉ nói chuyện linh tinh không đâu vào đâu.

“Nê`u trong quá khứ có người làm cho mình không quên được thì người hiện tại mình đang thích sẽ thế` nào?”. Phương Hồ`i vừa đá viên sỏi vừa hỏi.

“Người tớ không thể` quên chính là người hiện tại tớ đang thích”. Kiê`u Nhiên trả lời.

“Cậu cũng đùa tớ hả”.

“Thật đầ`y”.

“Thế` người sau này mình thích thì sao?”.

“Chính là người mà sau này tớ không thể` quên”.

“Người trước đó thì sao?”.

“Đề`u không thể` quên được”.

“Tham lam quá”.

“Hơ hơ, không ai mong bị quên dễ dàng như thế` đúng không? Hơn nữa không quên được không có nghĩa là mãi mãi thích”.

“VẬY HẢ?”.

“ĐÚNG VẬY, VÍ DỤ TỚ HỎI CẬU, CẬU CÓ QUÊN TỚ KHÔNG?”. KIÊ`U NHIÊN LIÊ`N ĐỨNG LẠI, MỈM CƯỜI NHÌN PHƯƠNG HỒ`I HỎI.

Phương Hồ`i liê`n lắ`c đầ`u và trả lời: “KHÔNG”.

“Thế` cậu có thích tớ không?”.

Bông liễu trên cây bị thổi xuô`ng, dường như giữa họ có một trận tuyế`t vừa rơi xuô`ng. Phương Hồ`i nhìn Kiê`u Nhiên bắ`ng ánh mắ`t sừng sắ`t, dường như không có nơi nào để tro`n, rồ`i cô lại vội đưa mắ`t nhìn ra chỗ khác.

“KHÔNG THÍCH ĐÚNG KHÔNG?”. KIÊ`U NHIÊN VẪN CƯỜI, NHƯNG NỤ CƯỜI CỦA CẬU RẮ`T TRố`NG TRÁI: “Thế` nên cậu thắ`y đó, không quên được cũng không có gì là ghê`gớm cả”.

Sau đó hai đứa không nói gì nữa, đầ`n sân khu nhà Phương Hồ`i ở, Kiê`u Nhiên liê`n bước về` phía bụi hoa đình hương, cậu tìm một hồ`i lâu trong bụi hoa, ngắ`t một đóa hoa rồ`i đặt vào lòng bàn tay Phương Hồ`i.

“Gì vậy?”. Phương Hồ`i nhìn đóa hoa nhỏ nắ`m trong lòng bàn tay và thắ`c mắ`c.

“Hoa đình hương năm cánh, nghe nói là sẽ đem lại hạnh phúc”. KIÊ`U NHIÊN GIẢI THÍCH: “ĐỪNG CAU MÀY RẦ`U RỈ NHƯ THẾ` NỮA, TỚ CHỈ MONG CẬU LÀ NGƯỜI HẠNH PHÚC NHắ`T THẾ` GIAN!”.

Phương Hồ`i ngắ`ng đầ`u lên và nhìn Kiê`u Nhiên bắ`ng ánh mắ`t cảm kích, sau đó cô cũng tìm một đóa đình hương năm cánh trong bụi hoa, đưa cho Kiê`u Nhiên và nói: “Cái này tặng cậu! Cậu cũng phải được hạnh phúc!”.

Kiên Nhiên mỉm cười đón lấy và kẹp rất cẩn thận vào một cuốn sách, Phương Hồ i cầm đóa đinh hương năm cánh trong tay và chào tạm biệt cậu, Kiên Nhiên vẫy tay, mắt dõi theo cô đến ngoài hành lang rồi mới chậm chậm quay đầu.

Đóa đinh hương đó đã được cậu giữ gìn rất nhiều năm.

Trần Tâm có mặt ở Ong Bận Rộn, vô cùng sửng sốt khi nhìn thấy Ngô Đình Đình đang đứng trước cửa. Hôm đó Ngô Đình Đình mặc chiếc áo vest bó sát người màu đen, cổ áo sơ mi bên trong rất to, để lộ ra chiếc cổ trắng ngà n, cô co ro mỉm cười bước về phía Trần Tâm nói: “Siêu sao, giỏi quá nhỉ! Chưa nổi tiếng đã học được tính xấu đến muộn rồi! Chỉ khổ thân đội này chạy đến chờ cổ vũ thôi!”.

“Lo mặc cho ấm rồi hãy nói chuyện! Không biết tôi đến lạnh thế nào à? Không sợ chết công à!”. Trần Tâm cau mày đưa áo khoác của mình ra và nói.

“Cậu lắm điều quá!”. Ngô Đình Đình đón lấy chiếc áo và khoác lên người, lùi ra sau lưng cậu nhìn một lát, nói: “Bỏ cậu đâu? Sao không đến?”.

“Phương Hồ i...”. Trần Tâm ngập ngừng một lát, đá mũi chân xuống đất nói: “Có việc”.

“Hê! Tôi rồi!”. Tôn Đào đứng bên cạnh vỗ tay đánh đét một cái rồi la lớn: “Sao không nói sớm! Hôm nay Hải Băng có tình không đến! Sợ làm cụt hứng”.

“Sao vậy? Có gì đâu? Vẫn sợ cậu à! M.kiếp! Gọi điện thoại ngay đi! Gọi Hải Băng đến ngay! Lần đầu tiên tôi biểu diễn, thiếu hụt ta sao được!”. Trần Tâm trợn mắt nói.

“Không ngờ ông cũng có máu mặt đó nhi!”. Tôn Đào cười khoác tay Dương Tình nói: “Gọi điện cho Hải Bằng đi!”.

“Dĩ nhiên rồi! Tôi là ai hả! Dám trộm cây ở Nam Thiên Môn, dám nhận tiền mừng tuổi của Diêm Vương! Gặp thần giết thần, gặp quỷ đánh quỷ!”. Trần Tâm dựng xe, đeo đàn bước vào cửa.

Ngô Đình Đình và Tôn Đào nhìn nhau một cái, Tôn Đào đưa mắt ra hiệu, Ngô Đình Đình liền bước đến hỏi nhỏ Trần Tâm: “Sao vậy? Hai đứa cậu cãi nhau à?”.

“Không...”. Trần Tâm cúi đầu xuống nói: “Chỉ có điếu có nhiều lúc... tớ thực sự không biết phải làm gì với cậu ấy”.

“Haizz! Còn có người mà cậu phải chịu bó tay à?”. Ngô Đình Đình cười hỏi.

“Cậu còn giả vờ giả vịt gì nữa!”. Trần Tâm lườm cô một cái: “Năm xưa không phải chính cậu đã quay tôi như quay chong chóng đó sao!”.

“Vậy hả? Sao tớ lại không biết nhỉ! Thế thì đáng tự hào quá!”. Ngô Đình Đình đấm mạnh Trần Tâm một cái, cười rất duyên dáng.

“Chứ sao nữa? Không có cậu bọn tớ cũng không đến mức ra nông nổi này!”. Trần Tâm xoa vai nói.

“Cậu đợi chút đã, thế có nghĩa là sao? Rồi cuộc hai người xảy ra chuyện gì vậy?”. Ngô Đình Đình kéo Trần Tâm lại, nụ cười trên môi tắt ngấm.

“Lát nữa nói sau! Để tớ tập trung chơi hết bài này đã! Tớ còn phải tập lại một lần nữa”.

Trần Tâm Ngô i xuông, cầm miêng gảy kẹp trên dây đàn và bắt đầu gảy. Cậu vẫn dùng miêng dây màu đỏ mà Phương Hồ i tặng cậu lần đó, chỉ có điề u miêng sticker hình trái tim màu bạc dán trên đó đã bạc màu đi chút ít.

Sau ngày cuối tuần, quán bar Ong Bận Rộn có vẻ vắng khách hơn, bàn của đám Ngô Đình Đình có thể coi là bàn đông người nhất, điều này cũng khiến Trần Tâm đỡ căng thẳng hơn. Cậu ăn mặc rất đơn giản, sau khi cởi áo khoác đồng phục ra, bên trên là chiếc áo phông trắng in chữ, quần cậu cũng không thay, mặc quần đồng phục của trường và cầm cây đàn guitar hơn 300 tệ rồi lên sân khấu.

“Nhìn vẻ lãng tử của hã n kia!”. Đường Hải Băng vừa đến liền cười nói.

“Suýt! Nói nhỏ thôi!”. Ngô Đình Đình lấy khuỷu tay huých cậu ta một cái.

“Gì mà say sưa thế?”. Tôn Đào cười rất ranh mãnh hỏi.

“Thôi đừng hỏi nữa, đúng là nhìn Trần Tâm rất có dáng nghệ sĩ! Đến tớ còn bị hút hồn nữa là!”. Dương Tình hai tay chống cằm, nhìn Trần Tâm với vẻ rất sùng bái.

“Thôi đi! Em đừng có nhìn!”. Tôn Đào lấy tay che ngay mắt cô và ấn cô vào lòng mình.

Trần Tâm nhìn bọn họ, mỉm cười từ xa rồi khẽ gảy đàn.

“Bóng cây dưới ánh trăng thấp thoáng đã lâu rồi

Cô gái trong chiếc váy trắng tinh khôi đã đi qua con đường này
bao nhiêu lần

Dưới ánh tà dương đã bao lần tôi nhìn vào mắt em

Em có bao nhiêu điề`u nuô`i tiê`c mà luôn yêu thâ`m

Bên sông bao đóa sen hô`ng đã nở

Giữa vòng đời chúng mình đã đi lướt qua nhau má`y trăm năm,

Em trong kiế`p trước đã hát bao nhiêu bản tình ca mơ mộng

Anh ở kiế`p này đã bao nhiêu lâ`n mơ về` thời niên thiế`u

Sau trăm năm ngàn năm, bao nhiêu năm tháng vôi vã đã trôi qua

Giữa tháng ngày lững lờ, chúng ta đã hứa với nhau bao nhiêu điề`u

Bao năm sau, liệu chúng ta vẫn sẽ ở bên nhau mà không hê` nuô`i tiê`c

Chi vì một nụ cười của em mà làm lỡ dở năm tháng vôi vã đó của anh”.

Sau khi hát xong, đám Đường Hải Băng vỗ tay, la ó như phát điên, Trầ`n Tâ`m liề`n lâ`y hế`t can đảm, lại vừa đánh đàn vừa hát má`y bài đang hot hiện nay, lại càng tuyệt hơn.

Vừa xuô`ng dưới, Trầ`n Tâ`m liề`n bị bọn họ vây xúm lại, Tôn Đào bám lâ`y cổ cậu, cười mắ`t híp lại thành dòng kẻ và nói rấ`t hô` hỏi: “Ông anh, vừa nãy ông chủ có xin tôi số` điện thoại của cậu, nói là ông là nhân tài có thể đào tạo! Hay thật đấ`y! Thôi ông phát triển theo hướng làng giải trí đi! Có ông thì Tạ Đình Phong, Trầ`n Hiếu Đông đê`u phải khấn gó`i về` quê hế`t!”.

“Đúng đó, đúng đó! Bao giờ nôi tiê`ng rô`i thì ông cho tôi làm ông bầ`u của ông nhé, ai muô`n xin chữ kí của ông đê`u phải qua cửa

tôi trước! Chậc! Nghĩ đến đã thấy thú rồi!”. Dương Tình tiếp lời, hai mắt sáng rực.

“Nhìn bộ mặt hí hửng của hai người kia! Thật chẳng còn gì để nói! Làng giải trí thì có gì là hay? Tôi tính sổ anh, anh tính sổ tôi, nhìn người nào cũng như anh chị em! Bấm đốt ngón tay tính, cứ hai ba người lại có quan hệ trai gái bất chính! Tôi không thích mấy trò mèo đố của bọn họ. Trăn Trăn của bọn mình chơi cái này cũng chỉ là chơi cho vui. Đây gọi là làm phong phú cuộc sống ngoài giờ học! Đúng không?”. Đường Hải Băng nói với vẻ rất không thềm chấp.

“Xí! Lại còn ‘Trăn Trăn của bọn mình’ nữa, Trăn Trăn là của ông từ bao giờ vậy? Phải là của Phương Hồ mới đúng? Ông là cái quái gì!”. Dương Tình lườm Đường Hải Băng nói.

Câu nói vô tình này của cô lại khiến tất cả mọi người đều im bật, Đường Hải Băng bỏ cánh tay đang khoác trên vai Trăn Trăn xuống, Trăn Trăn quay đầu lại không nói gì mà ngó phịch xuống. Tôn Đào cúi Dương Tình một cái, khiến cô vừa đau vừa bực, vẫn không chịu thôi: “Chứ còn sao nữa! Anh véo em làm gì! Véo gì mà đau thế! Tím hết cả tay rồi!”.

Ngô Đình Đình ra sức bấm Dương Tình, rồi cô ghé sát vào Trăn Trăn hỏi: “Bài đó cậu sáng tác à? Hay đó nhỉ! Tên là gì vậy?”.

Năm tháng vội vã. Trăn Trăn trả lời.

“Chậc chậc, đúng là học sinh tài năng vẫn khác, ngay cả đặt tên cũng rất lãng mạn, dễ chịu...”.

“Thôi đi!”. Không đợi cô nói hết, Trăn Trăn liền ngắt lời ngay: “Đừng nói với tôi bằng giọng điệu đó!”.

“Người ta khen mà còn không thích nghe à! Chỉ thích được hạ thấp thôi đúng không! Nói cho cậu biết nhé, đừng có mà lôi bực ở đâu về để trút lên đầu đây!”. Ngô Đình Đình cũng có vẻ bực mình.

“Không phải, tại tớ cũng đang gặp một số chuyện!”. Trần Tâm liền hạ giọng.

“Bài hát đó... viết tặng cho Phương Hồ i đúng không?”. Qua ánh đèn mờ ảo, ánh mắt Ngô Đình Đình nhìn xuống người Trần Tâm.

“Cũng không hẳn...”. Trần Tâm cúi đầu xuống với vẻ ngại ngùng và nói: “Tóm lại là tớ muốn cậu ấy đến nghe, nhưng bây giờ thành ra thế này...”.

“Cậu ấy cả nghĩ quá, cũng không thể trách cậu ấy được, tớ nghĩ là do cậu ấy quá quan tâm đến cậu. Cậu đã thật lòng quý mến cậu ấy thì liệu mà bỏ qua đi! Ai bảo hồ i đầu bọn tớ khuyến cậu như vậy mà cậu đâu có chịu nghe!”. Ngô Đình Đình thở dài nói.

Trần Tâm liền cười, đưa tay chỉ lên trán cô: “Cậu nói thì nghe hay lắm, nhưng làm thì chẳng ra đâu vào đâu cả! Nhiều lúc tớ nghĩ, cậu và Phương Hồ i bù được cho nhau thì hay biết bao!”.

“Đừng có mơ hão nữa! Cái gì cũng đòi là của cậu hả!”. Ngô Đình Đình liền há t tay cậu ra, hứ một tiếng rồi nói: “Đừng ăn ở núi này còn trông sang núi nọ, không sợ bội thực à?”.

“Cậu đừng đổ oan cho tớ! Tớ nói như vậy thì cậu cứ nghe như vậy mà thôi. Những cái cậu đang nói mờ ảo quá, kể cả tớ có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được! Tớ đã phát hiện ra rồi, tớ đang bị các cậu đưa vào tròng dầy mà!”. Trần Tâm vội vàng thanh minh.

“Thôi đi! Đừng có tỏ vẻ ta đây oan uổng nữa! Nói thật nhé, nếu không để tớ đi nói với Phương Hồ`i, để sau này cậu đỡ phải lo lắng, có khi còn phát hiện ra được điều gì đó nữa à`y chứ”.

Trần Tâm chớp chớp mắt, nói rất vui vẻ: “Cũng được! Đình Đình, không ngờ mỗi khi cậu tỏ ra nghiêm túc nhìn cũng đáng tin cậy phết!”.

“Thôi thôi! Đừng làm tớ bực mình nữa, tớ có lúc nào không tin cậu đâu! Vớ vẩn thật!”. Ngô Đình Đình khua tay rồi bắt đầu lắng nghe bài hát.

Thầy bọn họ nói chuyện rất vui vẻ, Đường Hải Băng cũng bước đến, cậu ta châm một điếu thuốc nói: “Thế nào? Lát nữa bọn mình đi đâu hoạt động tí nhỉ? Lâu lắm không được đông đủ thế này rồi”.

“Hoạt động? Chắc chắn cậu à`y không đi được!”. Ngô Đình Đình chỉ vào Trần Tâm nói: “Chắc cậu phải ngoan ngoãn quay về làm bài tập chứ?”.

“Ai bảo thế!”. Trần Tâm trợn mắt lên nói: “Lâu lắm rồi năm đứa bọn mình không chơi với nhau! Đi thôi! Đến Tháng Sáu nhé!”.

“Tháng Sáu” là tên một quán bi-a, trước khi quen với Phương Hồ`i, Trần Tâm thường đến đó chơi cùng với đám Đường Hải Băng.

“OK!”. Đường Hải Băng hào hứng hẳn lên: “Tôi cũng phải kiểm tra xem tay nghề của ông có lên được chút nào không, lần trước ông bảo chỉ mỏng như tờ giấy, cuối cùng dày bằng cả quyển sách, chọc thẳng quả bi đen số tám xuống lỗ, tôi còn nhớ rất rõ!”.

“Thôi! Lâ`n đó là sai sót, tôi bây giờ không còn phải là tôi của ngày xưa nữa, không biế`t hiện tại tôi được gọi là Đệ nhấ`t cơ thủ bi-a à! Hôm nay tôi sẽ cho ông mở mang đầ`u óc!”. Trầ`n Tầ`m cũng đã thoả mái hơn, khoác tay Đường Hải Băng thân mật đi ra.

Hôm đó Trầ`n Tầ`m và đám Đường Hải Băng chơi rấ`t vui vẻ, lúc đầ`u Phương Hồ`i tưởng rằ`ng tồ`i đế`n cậu sẽ gọi điện thoại, nhưng hồ`i lâu mà không thấ`y động tĩnh gì, thế` là đành phải đi ngủ trong tâm trạng vừa nuô`i tiể`c vừa chua xót.

Ngày hôm sau Trầ`n Tầ`m khá vui vẻ, nhưng Phương Hồ`i vẫn tỏ ra tư lự. Nhưng vì tuầ`n tới có cô giáo thực tập đế`n giảng bài để giáo viên dự giờ, thế` nên buổi trưa các tổ trưởng phụ trách các môn phải họp, sắ`p xế`p ai giờ tay, ai phát biểu gì đó. Trước mặt mọi người, hai đứ`a cũng ngại ngại đối nhau nên vẫn nói với nhau má`y câu để trao đổi công việc chung, chuyện không vui đó dầ`n dầ`n cũng đành cho qua.

Cô giáo thực tập của nhóm Phương Hồ`i họ Mã, là nghiên cứu sinh dạy ngữ văn vừa mới tồ`t nghiệp, bài giảng dự giờ của cô là bài Lâm Đại Ngọc vào Giả phủ, trước đó cô đã chuẩn bị khá kĩ. Hồ`i đó rấ`t nhiề`u trường câ`p ba ở Bắ`c Kinh đầ`u bố` trí các thiế`t bị khá hiện đại như ti vi và máy chiế`u, nhìn rấ`t ra dáng nhưng các thiế`t bị này thường không hay được dùng đế`n, chỉ khi dự giờ hoặc các lãnh đạo đế`n thăm mới mở ra mang tính tượng trưng, cũng may máy móc vẫn vận hành được, không phải là bày cho có hình thức.

Trong buổi dự giờ kéo dài bố`n mươi phút của bài ngày hôm đó, cô Mã đã sử dụng hế`t các thiế`t bị này. Đầ`u tiên là mở sơ đồ` quan hệ giữa các nhân vật trên máy chiế`u, mở một trích đoạn của bộ phim Hồ`ng Lô`u Mộng qua ti vi, sau đó lại phát cho mỗi tổ một bộ tú lơ khơ có hình của mười hai kim thoa – mười hai cô gái hồ`ng nhan bạc mệnh, chép lên bảng thơ từ Hồ`ng Lô`u, học thuộc lầ`u những nội

dung viết trong giáo án. Tiết học hôm đó đúng là rất hay, chỉ có điều không phải tiết học nào cũng được học như vậy. Tóm lại là rất sinh động, như lời nhận xét của tổ ngữ văn sau buổi dự giờ “nắm được trọng tâm giảng dạy, giờ học sôi nổi”.

Sau khi tiến tất cả các giáo viên trong tổ ngữ văn ra về, cuối cùng cô Mã cũng đã thở phào, đó là buổi học có hai tiết liên, đến tiết thứ hai, cô Mã như người trút được gánh nặng, cất hết các máy móc đó đi, thay bằng giờ giảng văn bình thường. Trung bình mỗi tuần lớp Phương Hồ viết một bài nhật ký tuần, có hôm bổ sung thêm một hai bài văn trần thuật hoặc nghị luận theo tiến độ của bài học. Lần đó đúng lúc lớp học đến phần tiểu thuyết, yêu cầu của bài là viết tiểu thuyết ngắn. Cô Mã đã giảng sơ qua trọng tâm của tiểu thuyết, rồi chọn mấy bài viết hay của các bạn trong lớp, bảo các bạn lần lượt lên bục giảng để đọc.

Trong đó có một bài viết của Kiều Nhiên, nhưng đến lượt cậu, cậu nhát quyết không chịu lên. Cô Mã đang vui, liền cười tủm tỉm nói: “Kiều Nhiên, cô thấy bài viết của em hay đó chứ. Trong lòng có tâm sự gì, đọc lên có khi lại có bạn gái nào đó rất thích bài viết của em!”. Nghe cô nói như vậy, mọi người lại càng hào hứng hơn, đám con trai hòa vào bắt cậu lên, Kiều Nhiên không thoái thác được, đành đi lên mà mặt đỏ bừng.

“Một đóa đình hương, lớp 11(1), Kiều Nhiên”. Kiều Nhiên đọc tên lớp, tên mình ra mà đầu óc cứ để đâu đâu, bạn bè phía dưới liền cười rộ lên, cậu ngượng ngùng dừng lại một lát, mãi cho đến khi cô Mã ổn định lại được trật tự, cậu mới tiếp tục đọc nhỏ cả bài viết.

“Mỗi khi xuân về, đến mùa đình hương nở rộ, tôi đều nhớ đến một người. Người ấy là người đầu tiên khiến tôi cảm nhận được rằng đình hương cũng là loài hoa rất đẹp.

Tôi không nhớ mình bắt đầu để ý đến người ấy từ bao giờ, nếu thời gian cũng có thể chia thành những bức tranh như những cảnh quay trong phim thì hiện tại hình ảnh đầu tiên về người ấy hiện ra trong đầu tôi chính là đứng cạnh một bụi đình hương.

Đó là một ngày xuân với ánh nắng chan hòa, lúc người ấy bước đến cạnh bụi hoa đình hương, đột nhiên một cơn gió nhẹ thổi tới, những cánh hoa trắng nhẹ nhàng rơi xuống tóc, vai người ấy, đó chính là một cơn mưa hoa dành riêng cho người ấy. Tôi đứng sau người ấy và cảm nhận được mùi hương rất dễ chịu, có lẽ là do hình ảnh đó quá đẹp, trong lúc mơ màng, tôi không biết mùi hương đó là hương hoa hay hương thơm đến từ người ấy.

Sau này, tôi thường xuyên đi ngang qua bụi hoa đó, vì người ấy mà tôi rất hay dừng lại ở đó một lát. Thỉnh thoảng cũng gặp được người ấy, nhưng người ấy chưa bao giờ nhìn bụi đình hương đó.

Mùa xuân năm đó, tôi vẫn nhớ, còn người ấy thì đã quên.

Mỗi năm chỉ có một mùa xuân, tôi không biết chúng tôi sẽ đi lướt qua nhau bao nhiêu mùa xuân nữa. Có người nói với tôi rằng, hoa đình hương năm cánh sẽ đem lại hạnh phúc cho con người và thế là tôi đã tìm được rất nhiều hoa đình hương năm cánh, nhiều đến nỗi tôi có cảm giác rằng truyện thuyết đó không đáng tin nữa, nhưng tôi vẫn không dám tặng cho người ấy đóa nào.

Cuối cùng đến một ngày nọ, trong những ngày đình hương tỏa ra hương thơm ngào ngạt, tôi và người ấy đã đi qua bụi hoa đó. Hôm đó người ấy mặc chiếc áo khoác trắng và đôi giày thể thao màu đỏ thẫm, những chi tiết khác tôi không còn nhớ nữa, vì tôi không ngừng đầu lên phút nào. Tôi thấy người ấy có vẻ không được vui, người ấy hỏi tôi có người nào mà tôi không quên được không. Tôi liền trả lời là có. Người ấy nói nếu đã không quên được người của quá khứ

thì người hiện tại mình đang thích sẽ thế nào. Tôi liền trả lời người hiện tại tôi đang thích chính là người tôi không thể quên được đó. Người ấy hỏi thế còn người mình thích sau này thì sao. Tôi liền trả lời đề u không quên được. Người ấy bảo tôi nói dối. Tôi liền hỏi lại, thế cậu có bao giờ quên được tớ không? Người ấy liền lắc đầu. Tôi lại hỏi tiếp, thế cậu có thích tớ không? Người ấy không trả lời, nhưng tôi đã biết được đáp án. Chính vì thế tôi đã nói với người ấy, đôi ng thời cũng là nói với chính mình rằng, cậu xem, không quên được cũng không phải là chuyện gì ghê gớm.

Hôm đó tôi đã ngắt một đóa đình hương năm cánh trong bụi hoa và tặng cho người ấy, người ấy cũng đã tặng lại cho tôi một đóa đình hương. Nếu đóa đình hương này đúng như những gì người ta vẫn nói thì tôi nguyện tặng hạnh phúc của tôi cho người ấy.

Thực ra, tôi đề u muốn thêm một câu vào sau các câu trả lời trong đoạn hội thoại trên.

Người mình không thể quên, là bạn

Người hiện tại mình thích, là bạn.

Bất luận quá khứ, hiện tại hay người sau này mình không muốn quên, vẫn chính là bạn.

Dần dần tôi đã hiểu ra một điều rằng, tôi thích hoa đình hương, màu trắng, màu hồng phấn, hoa đang nở rộ, hoa đang tàn, tôi đề u thích cả. Giống như việc thích người ấy vậy, cho dù người ấy thế nào, tóc dài hay tóc ngắn, là của tôi hay không phải của tôi, tôi đề u thích.

Mùa xuân này, tôi vẫn nhớ, liệu người ấy có quên hay không?

Lúc Kiêu Nhiêu đọc bài viết này, bạn bè trong lớp không còn nô đùa nữa, họ chăm chú lắng nghe lời tâm sự của chàng trai này như đang nghe một câu chuyện. Có lẽ người duy nhất không chú tâm lắng là Phương Hồ i, chỉ có cô là người hiểu thực sự bài viết hay này, chính vì quá hiểu nên nước mắt đã suýt trào ra.

Sau khi đọc xong bài viết của mình, Kiêu Nhiên lặng lẽ đi xuống, dường như mọi tình cảm trần trở đều được gửi gắm trong những câu chữ đó, cậu không nhìn Phương Hồ i mà đi thẳng về bàn mình, Triệu Diệp đưa tay ra, Kiêu Nhiên hiểu ý liền vỗ một tay vào tay cậu. Trăn Trăn nhìn Kiêu Nhiên bằng ánh mắt suy tư, Kiêu Nhiên liền đáp lại bằng một nụ cười bẽn lễn, cau mày nói: “Ngại quá!”.

“Không! Không ngại đâu, rất nghệ sĩ!”.

Cô Mã vẫn nhận xét như mọi bận, cô cười và hỏi: “Các em thấy bài văn này thế nào? Rất hay đúng không? Đúng là một bài viết rất khá, biểu lộ những tình cảm chân thật, khiến ta rất cảm động. Tuy nhiên cô cho rằng đây là một bài văn hay, nhưng không thể được coi là một tiểu thuyết hay. Bất luận là tiểu thuyết ngắn đến đâu, đều vẫn phải có bố cục rõ ràng, mở đầu câu chuyện, sự phát triển của tình tiết, cuối cùng là kết quả, ngoài ra phải có cao trào nữa. Bài viết này giống với bài tản văn hơn, kết cấu khá rời rạc, câu chuyện cũng tương đối đơn giản. Kiêu Nhiên có thể chỉnh sửa lại một chút, tốt nhất là bổ sung để nội dung phong phú hơn, dĩ nhiên rồi, cô cũng rất muốn được nhìn thấy bài viết này tiếp tục phát triển sâu hơn!”.

Cô Mã chớp chớp mắt với vẻ tinh nghịch, cả lớp lại cười ô liên. Kiêu Nhiên lặng lẽ cúi đầu xuống, câu nói của cô Mã đã khiến cậu cảm động, không phải vì những lời nhận xét đó đã khích lệ cậu, mà do đột nhiên cậu phát hiện ra rằng, hóa ra giữa cậu và Phương Hồ i không có sự mở đầu, sự phát triển của tình tiết và kết quả, càng không thể có cao trào, ngay cả một tiểu thuyết ngắn cũng

không thể xây dựng nên, cùng lắm chỉ là một bài tản văn có kết cấu rời rạc, hơn nữa, bài tản văn này cũng không thể phát triển sâu hơn.

Tôi đã từng hỏi Phương Hồ`i rằng, sau khi nghe xong bài văn của Kiê`u Nhiên, cô có cảm giác gì. Phương Hồ`i cúi đầu xuống, mái tóc đen dài che khuất khuôn mặt nhợt nhạt, nhìn rất lẻ loi, sau đó cô khẽ thốt ra hai chữ: sợ hãi.

Hôm đó Phương Hồ`i không ngược mắt lên nhìn Kiê`u Nhiên, im lặng chừa đọng nhiều ý nghĩa hơn lời nói. Không phải cô không cảm động, chính vì cảm động nên mới cảm thấy sợ hãi.

Còn Kiê`u Nhiên thì dường như không đọc ra được suy nghĩ của Phương Hồ`i, cũng như mọi bạn, cậu mỉm cười bước đến chỗ cô, thậm chí khiến cô nảy sinh ảo giác rằng, tác giả của bài viết đó không phải là Kiê`u Nhiên.

“Này, cho tớ mượn cục tẩy với!”. Kiê`u Nhiên đứng trước mặt cô nói.

Phương Hồ`i vội lấy cục tẩy trong túi đựng bút ra và đưa cho Kiê`u Nhiên, cục tẩy đó có hình dạng như chiếc bút chì to, nhìn bên ngoài thấy hình dạng của nó rất không phù hợp với chức năng.

“Ê? Sao to thế!”. Kiê`u Nhiên sững sờ nói: “Có cục nào nhỏ hơn không?”.

“Không... không có”. Phương Hồ`i ra sức lắc đầu, tóc mai phất lên, khiến người đồ`i diện ngăn người ra một lát.

“Cái này dùng được cả đời đúng không...”. Kiê`u Nhiên nhìn cục tẩy trong tay nói: “Thôi thế` tặng cho tớ nhé! Tớ thử thí nghiệm xem có dùng hết được nó không”.

Phương Hồ ì gật đầu không nói gì, mãi cho đến khi Kiề u Nhiên đi rồi, cô mới ngẩng đầu lên nhìn thế giới.

Nă ng ngoài cửa sổ khá chói mắ t, không biế t trong sân trường yên tĩnh đang ẩn giấ u bao nhiêu tình cảm yêu mê n chân thật, giản dị, chỉ tiế c rằ ng họ không hiểu được rằ ng hồ ì đó mọi cái còn quá sớm, năm tháng trôi qua, những tình cảm dù gắ n bó đế n đâu cũng sẽ trôi mắ t, yêu đơn phương có thể nâng đỡ mọi ước mơ của tuổi thanh xuân, nhưng lại không thể ngăn chặn hiện thực mong manh khi đã trở thành người lớn.

Trầ n Tầ m cũng rấ t day dứt với bài văn của Kiề u Nhiên, giờ thể dục chơi bóng cũng không chuẩn, ngô ì cùng với Triệu Diệp - người chưa lành vết thương ở ngoài sân. Ngô ì từ xa, lúc cậu nhìn Phương Hồ ì, lúc lại nhìn Kiề u Nhiên, trong lòng vẫn thấ y hơi buồ n.

“Không ngờ Kiề u Nhiên lại giỏi nhi!”. Trầ n Tầ m vỗ bóng nói.

“Gì vậy?.” Triệu Diệp ngơ ngác ngoảnh sang nói.

“Bài văn á y!”. Trầ n Tầ m tung bóng lên rồi đón: “Bài Một đóa đình hương đó”.

“À, cái đó hả, cậu ta từ kể thấ t tình biế n thành nghệ sĩ lâu rồi”.

“Cậu bảo, người mà cậu á y viế t là ai vậy?”. Trầ n Tầ m hỏi dò.

“Người cậu á y thích thôi”. Triệu Diệp đáp rấ t thờ ơ: “Không phải trước đây cậu á y đã từng kể với bọn mình là yêu thầ m một đứ a bạn học cùng lớp câ p hai đó sao”.

“Vậy hả?”.

“Ừ!”. Triệu Diệp liếc Trầ `n Tầ `m một cái rồ `i nói: “Thôi, có nói ông cũng không hiểu, ông không ở trong hoàn cảnh của người ta thì làm sao biế `t được tâm trạng của người ta, ông và Phương Hồ `i ngày nào cũng quấ `n quýt bên nhau, làm sau hiểu được nỗi đau của bọn tôi!”.

“Ừ... tôi nói là giả dụ... ông có nghĩ là Kiề `u Nhiên thích Phương Hồ `i không?”. Trầ `n Tầ `m ngại ngùng nói ra điề `u mình đang nghi ngờ.

“Haizz! Chắ `c là ông muố `n thăm dò chuyện này đúng không! Ông biế `n thành kẻ dài dòng văn tự từ bao giờ vậy? Tôi phát hiện ra rằ `ng bọn họ nói không sai, ông rấ `t đa nghi, tôi không biế `t Kiề `u Nhiên có thích Phương Hồ `i hay không, nhưng tôi nghĩ rằ `ng dù thích hay không cũng chẳng có vấ `n đề ` gì. Cậu á `y gây phiề `n hà gì cho hai người sao? Làm ảnh hưởng đế `n hai người sao? Không phải đúng không, the ` nên ông cứ việc yên tâm mà ở bên Phương Hồ `i, Kiề `u Nhiên làm được gì chứ? Bắ `t luận ai thích ai, đề `u phải là chuyện tự nguyện”. Triệu Diệp đứng dậy nói.

Trầ `n Tầ `m cảm thấ `y hơi mấ `t mặt trước Triệu Diệp, bèn tiu nghiũ nói nhỏ: “Thôi đi, hiện tại ông nói thì nghe ngon lắ `m, hồ `i đầ `u đưa nào gây sự với Tô Khải nhi? Đế `n bây giờ đưa nào vẫn chưa dám nói chuyện với Lâm Gia Mạt.

“Lắm bắ `m gì vậy! Không phục à?”. Triệu Diệp vồ đầ `u Trầ `n Tầ `m một cái nói.

“Phục rồ `i! Phục rồ `i”. Trầ `n Tầ `m xoa đầ `u nói: “Nói thật nhé, rồ `t cuộc ông và Lâm Gia Mạt định the ` nào?”.

“Chắ `ng định the ` nào cả”. Triệu Diệp đưa tay phải ra, ánh lắ `ng lọt qua kẽ tay chiế `u vào mặt cậu, khiế `n cậu phải nheo mắ `t lại: “Hê! Ông coi này, tay tôi sắ `p chơi bóng được rồ `i!”.

“VẬY Ạ?”. TRẦN TÂM không hề nể nang mà vỗ mạnh một cái, Triệu Diệp liền kêu oai oái, hai cậu bạn khác liền chạy đến, vẻ buồn bã ban nãy đã tiêu tan, đối với những người trẻ tuổi như họ, trút bỏ gánh nặng trong lòng cũng không có gì là khó.

Hôm đó sau khi tan học, Trần Tâm liền đưa Phương Hồ i về nhà. Trần Tâm rất hào hứng, lúc thì nói đến âm nhạc, lúc lại hỏi về kì thi, còn Phương Hồ i lại khá uể oải, không hào hứng đáp lại. Dưới nắng chói chang, họ đi qua đường nhựa vắng, đi qua cầu vượt dành cho người đi bộ, que kem socola mà Trần Tâm mua đã tan dần, cậu vừa cào áo mình vừa hỏi với vẻ vô tình: “Phương Hồ i, từ nay trở đi tớ sẽ không nói chuyện của Kiên u Nhiên nữa”.

“HẢ?”. Phương Hồ i sững người lại, tay chân cũng bắt đầu luống cuống.

“Ừ, trước đây tớ nói cậu ấy như vậy là không đúng, hôm nay Triệu Diệp kể cho tớ nghe về người mà Kiên u Nhiên thích, là bạn học cấp hai với cậu ấy”. Trần Tâm cau mày, nhìn về t bản trên áo vừa nói: “Cậu còn nước không? Đổ vào đây cho tớ một ít”.

“Ừ”. Phương Hồ i vặn nắp chai nước ra và đổ vào một ít xuống áo Trần Tâm, tay cô run run khiến nước bắn ra phía ngoài một ít.

“VỤNG QUÁ!”. Trần Tâm cười và đón lấy chai nước, đổ xuống áo nói: “Tớ thấy ngại quá, thái độ của mình với anh em không được hay cho lắm, nói thật là người ta cũng không làm ảnh hưởng gì đến bọn mình... Tóm lại là chuyện này rất đáng xấu hổ, gặp Kiên u Nhiên tớ không dám ngẩng mặt lên nhìn cậu ấy nữa. Hê, cậu vẫn đang nghe đó chứ? Sao đâu óc để đi đâu vậy? Nói thẳng ra là vì cậu, nếu không có cậu thì hai đứa bọn tớ đã không như thế! Haizz, con gái tai hại thật!”.

Trần Tâm thụì Phương Hồì một cái, cô nghiêng người suýt nữa thì ngã. Những điê`u Trần Tâm nói như đâm thẳng vào trái tim cô, cậu càng thẳng thắ`n thì Phương Hồì lại càng cảm thắ`y thắ`p thỏm, xắ`u hổ. Cô không biế`t phải trả lời Trần Tâm thế` nào, cũng không biế`t nếu nói ra sự thật thì sẽ phải giải thích như thế` nào về` chuyện của cô với Kiê`u Nhiên. Nhìn Trần Tâm cười, cô chỉ biế`t cười miễn cưỡng, giả vờ mọi thứ đê`u như những gì cậu đang nghĩ.

“Tớ bảo này...”. Trần Tâm đột nhiên hạ thắ`p giọng.

“Gì vậy?”. Phương Hồì liê`n giậ`t nảy mình.

“Ồ... Đình Đình muố`n hẹn cậu ra đê` nói chuyện!”. Trần Tâm cố` gắ`ng nhìn thẳng vào mắ`t cô nói.

“Chuyện gì vậy?”. Vừa mới đượ`c thờ` phào, Phương Hồì lại căng thẳng trở lại. “Cậu gặp cậu á`y à?”.

“Tớ chưa nói với cậu sao? Hôm tớ đê`n quán Ong Bận Rộn, Đình Đình cũng đê`n”. Trần Tâm sực nhớ ra rắ`ng, Phương Hồì chưa nghe bài hát Năm tháng vợi vắ` đố, cậu cũng chưa kịp nói với cô.

“Vậy à”. Phương Hồì thờ` ơ hỏi: “Có hát bài Dòng sông không?”.

“Không!”. Nghe thắ`y tên bài hát mà mình thích nhắ`t, đột nhiên Trần Tâm lại thắ`y hơi bực bội.

“Đê` hôm nào có thời gian đắ`..”. Phương Hồì quay đi tiế`p tục bước đi, cô không biế`t có chuyện gì mà buộc phải gặp Ngô Đình Đình đê` nói chuyện, nghĩ đi nghĩ lại đê`u cảm thắ`y không biế`t rõ, “có thời gian sẽ... nói chuyện với Đình Đình sau, Vật lí còn hơn một nửa số` bài chưa làm xong, môn Sinh cũng chưa học”.

“Tùy cậu vậy”. Trần Tâm đeo ba lô rô`i bước theo.

Hai đứa trẻ có chuyện rất ngại nói ra, cũng không phải là muốn cô tình giấu nhau, chỉ có điều không muốn lời điều bí mật mà mình đã giấu kỹ trong lòng ra để đối phương tra khảo. Thời trẻ không hiểu thế nào là lòng tin, chỉ cảm thấy cảm giác giấu giếm này không dễ chịu cho lắm.

Triệu Diệp và Lâm Gia Mạt đã nói chuyện với nhau.

Buổi đầu tiên cậu chơi bóng trở lại, sau khi luyện tập xong và đi lên cầu thang, Triệu Diệp đã gặp Lâm Gia Mạt vừa đến trường. Tựa như buổi trời vừa mới mưa xong, ánh mắt Triệu Diệp trong ngần, cậu nâng quả bóng của độ NBA lấy được từ hôm đi miếu hội bả ng tay phải, vừa cười vừa nói với Lâm Gia Mạt: “Mang quả bóng về lớp hộ tớ được không?”.

Lâu lắm rồi không được nhìn thấy nụ cười của Triệu Diệp, Lâm Gia Mạt cảm động đến phát khóc, cô không hề ngần ngại mà đưa ngay tay ra. Khoảnh khắc họ trao bóng cho nhau như cách một thế kỉ, cả hai đều không còn nhớ lần trước nói chuyện với nhau tự nhiên như thế này là từ bao giờ.

Lúc ôm quả bóng lên tầng, Lâm Gia Mạt không nén được lòng lên thêm một tầng nữa. Để bảo đảm cho học sinh lớp 12 có không gian yên tĩnh, nhà trường đã sắp xếp cho lớp học của họ nằm ở trên tầng cao nhất của khu giảng đường. Lớp Tô Khải nằm đối diện với cầu thang, Lâm Gia Mạt thường lên để nhìn trộm anh qua cửa sổ tầng sau. Cho dù là chơi bóng hay học bài, vẻ chăm chú của chàng trai đó đều khiến cô ngây ngất. Thực ra Lâm Gia Mạt rất hiểu, buổi chập choạng tối hôm đó, Tô Khải đã nói rõ với cô rằng, anh sẽ không thích cô. Nhưng điều này không ảnh hưởng đến việc Lâm Gia Mạt tiếp tục bày tỏ tình cảm, nói thẳng ra là bất luận thích ai cũng đều là chuyện của riêng mình, thậm chí có thể nói không liên quan gì đến người được thích. Nếu Tô Khải có thể lựa chọn việc chờ đợi Trịnh Tuyết thì Lâm Gia Mạt cũng có thể lựa chọn chờ đợi Tô Khải.

Lâm Gia Khải bẽn lẽn nhìn Tô Khải một lát rồi đi xuống với vẻ hăng hực. Nụ cười của Triệu Diệp chỉ sưởi ấm được một góc cho trái tim cô, còn lại là vùng đất hoang vu rộng lớn không ai có thể cứu vãn. Sau khi làm những việc lén lút này, cô chỉ cảm thấy mình thật đáng thương. May mà cô đã quyết định buông tay một cách triệt để, giống như những gì đã nói với Phương Hồ i ngày trước, hôm Tô Khải tốt nghiệp sẽ gặp lại. Ngoảnh đầu lại nhìn tấm biển đi ngược đến ngày thi đại học rất nổi bật, số ngày còn lại không nhiều đồng nghĩa với việc số ngày Lâm Gia Mạt được gần Tô Khải không còn nhiều nữa. Trước khi kết thúc, Lâm Gia Mạt đã hoàn toàn thả mặc cho mình mơ mộng.

Những ngày tháng bảy, thời tiết ở Bắc Kinh rất nóng nực, mọi người cảm thấy vô cùng ngột ngạt. Nhóm Phương Hồ i đứng dưới ánh nắng gay gắt cùng Lâm Gia Mạt chờ đợi Tô Khải sắp được giải phóng. Xung quanh trường, phụ huynh học sinh đứng dày đặc, nếu nói bên trong đang thi kiến thức, thì bên ngoài đang thi sức chịu đựng. Hai bên đều như dây đàn căng cứng, không chịu được một chút cây lay gió thổi.

Đúng lúc này một chiếc taxi chạy vào, lái xe không biết nên bóp còi inh ỏi, đâm đông liên xông tới như ong vỡ tổ. Vị phụ huynh đi đầu ra sức vỗ mui xe, quát với vẻ phẫn nộ: “Píp píp cái gì! Học sinh đang thi đó!”.

“Đừng đụng vào xe! Đừng đụng vào xe!”. Lái xe ra khỏi xe nói.

“Thế thì ông phải đi ngay đi, đừng làm ô n, ảnh hưởng đến học sinh, không thi đỗ đại học thì làm thế nào?”. Phụ huynh ai cũng hằm hằm.

“Các anh đứng chặn ở đây thì tôi đi thế nào được? Hơn nữa bám chút còi thì ảnh hưởng gì đến việc thi đại học chứ?”. Lái xe nói với

giọng rất bức bối.

“Vớ vẩn thật! Làm thế là gây ồn ào!”.

“Không thấy ngay cả công trường cũng bị yêu cầu phải dừng thi công à?”.

“Đúng vậy! Ảnh hưởng đến tinh thần, mất tập trung!”.

Phụ huynh chỉ trích rất hùng hồn, ông lái xe bị mọi người vây quanh.

Trần Tâm nhìn họ và nói với vẻ chán nản: “Tiếng ồn này lớn hơn nhiều so với tiếng còi! Thi đại học thôi mà, cần gì phải làm à ư ư”.

“Ông sẽ nghĩ là không cần thiết! Ông được vào lớp A của ngành tự nhiên với Phương Hồ i, Kiên u Nhiên, đâu có như bọn tôi, trước khi thi không biết gì hết, trong lúc thi sẽ phải dò la, sau khi thi lại càng không biết gì, quả thực rất lo là không đỗ đại học?!” . Triệu Diệp trêu môi nói.

“Thôi đi, tôi cũng đứng ở bét lớp, nghe nói lên lớp 12 mỗi tháng phải thi một lần, ai điểm cao thì được ở lại, ai điểm thấp thì bị loại, lần nào cũng có năm người đứng cuối cùng ở lớp A bị loại, năm người thuộc top đầu ở lớp khác được chuyển sang lớp A, tớ đoán chắc chẳng bao lâu tớ sẽ được gặp lại cậu và Lâm Gia Mạt!”. Kiên u Nhiên thở dài nói.

“Thôi đừng nói nữa, tim tớ đang đập thành thịch đây này! Tóm lại là bà u không khí này làm mình nhức hết chí, đúng không Gia Mạt”. Phương Hồ i đặt tay lên ngực, quay lại hỏi Lâm Gia Mạt, nhưng Lâm Gia Mạt không để ý đến những điều cô nói mà nhìn chăm chú vào cánh cửa lớn trước cổng trường, tay nắm chặt thành nắm đấm.

Nhìn thấy dáng vẻ đó của cô, đám Phương Hồ`i cũng im lặng trở lại. Lần này Lâm Gia Mạt rất ngang ngạnh, bắt họ cùng đứng đợi Tô Khải thi xong cho bằng được, nói là muốn mời mọi người ăn cơm để chúc mừng. Triệu Diệp cũng không muốn lắm, nhưng vì hai đứa vừa làm lành với nhau không, cũng ngại không muốn gây chuyện với cô. Thấy cô căng thẳng như vậy, Triệu Diệp đành phải cúi đầu cho qua chuyện. Trải qua những chuyện vừa rồi, cậu và Lâm Gia Mạt đã chín chắn hơn, cái gọi là chín chắn, cũng chỉ là biết chịu đựng nỗi khổ hơn.

Dường như tiếng chuông báo hiệu bài thi kết thúc đã kêu gọi hồn của tất cả mọi người, đám đông ùa ra trước công, ai cũng nghển cổ chờ đợi. Lâm Gia Mạt đứng đầu tiên, mắt mở thật to tìm kiếm bóng Tô Khải.

Một lát sau, Tô Khải bước ra và nhìn thấy Lâm Gia Mạt đang đứng trước đám đông ra sức vẫy tay gọi cậu, bước chân cậu chột khựng lại. Cho dù thế nào, sau khi hiểu được suy nghĩ của nhau, sẽ không thể bình thản như trước được nữa.

“Gia Mạt, sao em lại đến đây?”. Tô Khải bước đến trước mặt Lâm Gia Mạt hỏi: “Hôm qua ti vi nói là không cần phải đến chầu trực mà?”.

Ánh mắt Lâm Gia Mạt thoáng qua vẻ thất vọng, cô ngẩng đầu lên cười gượng nói: “Không phải đã nói từ trước là thi xong sẽ ăn mừng cho anh đó sao?”.

“Đúng đó!”. Trần Tâm vội chạy tới xoa dịu: “Bọn em cũng chỉ tìm cái cớ để tụ tập cho vui thôi. Anh thi thế nào?”.

“Cũng tạm, thì chỉ có như vậy, biết làm thế nào?”. Tô Khải cười cười nói: “Tôi đoán là mọi người không chịu yên được mà, nói là chúc mừng tôi, thực ra là định ăn trực đúng không!”.

“Không! Bữa ngày hôm nay em mời!”. Lâm Gia Mạt ngắ t lời Tô Khải, nói với giọng rấ t quả quyề t.

Mọi người đê u sững lại, Tô Khải liê n vỗ vai cô nói: “Không câ n, không câ n đâu, chả lẽ anh không mời anh em ăn một bữa đượ à?”.

“Đúng vậy! Chả lẽ mời anh ăn một bữa mà em không mời đượ à? Lâ n này đê em, tóm lại là sau này không biế t bao giờ mới có thể ngô ì ăn đượ cùng với nhau”. Lâm Gia Mạt né vai, tránh tay Tô Khải ra rô ì một mình đi trước. Phương Hồ ì vội đuôi theo, những người khác đê u có phâ n ngại ngừng tụt lại đầ ng sau.

Lâm Gia Mạt tìm đượ một quán lẩu cay ở đườg Quỷ, mấ y đũa xúm quanh một chiế c bàn, Trầ n Tầ m và Triệu Diệp gọi trước một nô ì lẩu, câ m thực đơn lên tán chuyện với nhân viên phục vụ.

Trầ n Tầ m nói: “Oa, ở đây mua một tặng một đầ y! Anh ơi, mua một đĩa thịt dê tặng một đĩa thịt bò hay mua một đĩa thịt dê tặng một đĩa thịt dê?”.

“Mua dê tặng bò”. Nhân viên phục vụ không buồ n ngược mắ t lên.

“Cậu tưởng ông chủ ngô c à! Rồ t cuộc là giá thịt dê đầ t hay giá thịt bò đầ t, người ta đã tính hế t rô ì, đây gọi là từ Nam Kinh đê n Bắ c Kinh, người mua có bao giờ ranh bắ ng người bán đâu! Cậu định kiế m hời à? Cứ đơi đầ y!”. Triệu Diệp ngô ì bên cạnh tiế p lời: “Em đã trả lời anh anh rô ì! Có đúng như vậy không?”.

“Thịt bò đầ t hơn thịt dê!”. Nhân viên phục vụ không nhin đượ nữa bèn thanh minh.

“Nghe thấ y chưa? Người ta rấ t có thiện chí chiêu đấ thực khách các nơi, không câ u lợi chỉ câ u danh! Lát nữa chắ c chắ n sẽ không

bê ra bọn mình loại thịt bò để bốn năm ngày trong tủ lạnh đâu, chắc chắn có lẫn mỡ và nạc! Nhiều mỡ ăn sẽ ngấy, nhiều nạc ăn sẽ bã, chắc chắn anh ấy đã nghĩ mang loại nào ra cho bọn mình rồi! Có đúng không anh?”. Trần Tâm và Triệu Diệp hòa vào nói.

Nhân viên phục vụ bị bọn họ nói khóc dở mếu dở, Lâm Gia Mạt liền cười và kéo Phương Hồ i: “Cậu chẳng quản lí ông Trần Tâm nhà cậu gì cả, ai lại làm như vậy?”.

Phương Hồ i đỏ bừng mặt, lắ c đầu, Tô Khải liền nói tiếp: “Đúng vậy! Anh đã gặp nhiều người bẻm mép, nhưng không gặp ai bẻm mép kiểu này! Bọn em gọi món đi! Bạn bè lớp anh gọi anh má y lầ n rồi, tối đế n anh còn một bữa nữa!”.

“Đã đế n đây rồi thì vội gì nữa”. Lâm Gia Mạt thờ ơ đáp. Cô gọi nhân viên phục vụ mang má y chai bia ra, Tô Khải nhìn cô má y lầ n, nhưng cô coi như không nhìn thấ y.

Bia vừa được mang đế n, Lâm Gia Mạt liền bảo nhân viên phục vụ mở nắ p, cô rót đầ y bia cho từng người một, Phương Hồ i ra sức che cô c, nhưng cũng bị cô gạt ra.

“Gia Mạt, đừng rót nữa, tớ không uồ ng được thật mà...”. Phương Hồ i nhìn cô c bia mỗi lúc một đầ y với vẻ khổ sở.

“Thôi đi! Đừng lắ ng nhắ ng nữa! Hôm nay không ai được từ chồ i!”. Lâm Gia Mạt lườm cô một cái, giơ ngón tay lên và chỉ vào từng người một.

Nhìn ngón tay đưa đi đưa lại của cô, bất giác Tô Khải liền cúi đầ u xuố ng, anh không biế t Lâm Gia Mạt muố n làm gì, nế u là trước đây thì anh đã đứng dậy ngăn cô từ lâu rồi, anh sẽ nói: “Con gái đừng có tham gia!”, hoặc giành ngay lắ y cô c bia. Còn hiện tại, Tô Khải không biế t phải làm thế nào.

Trong lúc Tô Khải đang im lặng thì Triệu Diệp liền đứng lên, cậu nâng cốc bia lên và nói: “Thôi thôi, con gái năm mươi phầ n trăm, con trai uố ng hế t. Thê ́ nào, bọn mình không phát biểu gì à?”.

“Chúc mừng anh Tô Khải hoàn thành bài thi thuận lợi, có tên trong bảng vàng nhé!”. Kiê ̀u Nhiên liê ̀n tiế p lời.

“Bảng vàng gì? Đừng đứng cuố i bảng là tô t rô ̀i!”. Tô Khải chạm cốc với Kiê ̀u Nhiên, cười nói.

“Tương lai sáng ngời nhé!? Phương Hồ ̀i đứng dậy, Tô Khải gậ t đầ u cảm ơn và chạm cốc với cô. Trầ n Tầ m muố n uố ng hộ cô, nhưng cô khua tay và tự uố ng.

“Hê! Tớ vừa nói tương lai sáng ngời rô ̀i mà! Cậu cướp lời của tớ!”. Triệu Diệp cũng nâng cốc lên: “Đội trưởng, em bí từ rô ̀i, em chưa phục ai bao giờ, nhưng em cảm thấ y anh là người đàn ông rấ t gấ u, chúc anh tiế p tục gấ u nhé!”.

Nói xong Triệu Diệp liê ̀n uố ng cạn cốc rượu, Tô Khải nhìn cậu bắ ng ánh mắ t sáng ngời và ra sức vỗ vai cậu và uố ng với cậu một cốc.

“Em cũng không biế t nói những thành ngữ bô n chữ đó, em là người rấ t thực dụng, chúc anh điề n nguyện vọng một là gì thì đố nguyện vọng đó!”. Trầ n Tầ m cũng uố ng hế t một cốc, cậu lau miệng rô ̀i kéo Lâm Gia Mạt nói: “Đề n lượt cậu tổng kế t rô ̀i đó”.

“Em không nói gì nữa, tóm lại là cho dù đi đâu, anh đừng quên bọn em là đượ c”. Nói xong, không đợ i Tô Khải phản ứng gì, Lâm Gia Mạt liê ̀n ngửa cổ uố ng hế t cốc bia, trong tích tắ c đó, dường như nhìn thấ y đôi mắ t đẹp của cô nhạt nhòa hơi nước. Cốc bia trên tay Tô Khải ngưng ngưng dừng giữa lưng chừng không khí, bàn ăn tròn vẫn không thể làm cho bữa tiệc này trở nên trọn vẹn.

20

“Thôi thôi, ăn thức ăn đi! Uống bia không sao được!”. Trần Tâm hô hào nói: “Tô Khải, anh đăng kí trường nào?”.

“Haizz! Ngay cả việc anh đăng kí trường nào chú còn không biết thì vừa nãy chú nói thế làm gì!”. Tô Khải ném một chiếc đĩa sang, Trần Tâm vừa cười vừa tránh.

“Khoa học kĩ thuật Bắc Kinh”. Lâm Gia Mạt trả lời thay cho Tô Khải.

“Không phải”. Tô Khải bình thản nói: “Anh thay đổi rồi, cuối cùng đăng kí trường đại học công nghiệp H”.

Ánh mắt Lâm Gia Mạt lộ rõ vẻ sững sờ, cô nhìn Tô Khải một hồi lâu, nhưng Tô Khải lại không nhìn cô và thế là ánh mắt cô lại bình thản trở lại, thậm chí còn sâu thẳm hơn cả ban nãy.

“Hả? Sao anh lại đi xa như vậy? Không phải hồi đầu anh nói là nhất định phải ở lại Bắc Kinh đó sao?”. Kiều Nhiên sững sờ hỏi.

Tô Khải lại rất bình thản, anh gắp một miếng thịt dê rồi chậm rãi trả lời: “Trình độ của anh có hạn, kể cả trường người ta chiêu mộ cho những học sinh có năng khiếu như bọn mình thì anh nghĩ cũng không đủ điểm được, thế nên không có bon chen nữa, đăng kí trường ở tỉnh khác cho nhẹ gánh. Trường ở tỉnh ngoài lấy điểm thấp thi dễ, hơn nữa được ra ngoài cho biết đây biết đó cũng là điêu hay”.

Lâm Gia Mạt nhìn miếng thịt dê dưới đĩa Tô Khải từ số ngón chuyển sang chín, bèn khẽ cười thàm, nào là tỉnh ngoài hay, điểm

thấp đều là nói linh tinh! Trịnh Tuyết đi nước ngoài rồi, dĩ nhiên là anh không còn động lực để ở lại Bắc Kinh nữa.

“Thế anh lại càng không được về sớm! Sau này gặp anh khó lắm! Hôm nay em phải để hình ảnh huy hoàng của anh khắc sâu trong tâm trí em!”. Trần Tâm lại rót đầy bia vào cốc của Tô Khải.

“Khắc cái quái gì! Tôi đâu phải là Phương Hồ, việc gì cậu phải khắc! Hơn nữa đã có điếm đầu, không biết tôi sẽ phiêu dạt về phương nào nữa. Nhỡ trượt vô chuôi thì sao! Thôi uống nốt số bia trong cốc thôi, đừng rót nữa!”. Tô Khải giành lại cốc của mình.

“Anh ơi! Cho em thêm sáu chai bia Yên Kinh nữa với!”. Đột nhiên Lâm Gia Mạt đứng bật dậy: “Hôm nay bọn mình phải uống cho thật đã! Uống luôn bằng chai nhé!”.

Tô Khải cúi đầu xuống, Triệu Diệp quay mặt đi, Phương Hồ lựa lời khuyên cũng không ăn thua, cuối cùng Lâm Gia Mạt đã bày trước mặt mỗi người một chai bia. Cô nói là làm, uống luôn bằng chai.

Cảm giác nhẹ nhõm sau khi thi xong, vẻ lưu luyến trước lúc chia tay và vẻ điên cuồng bỏ mặc, bao tình cảm yêu thương oán hận sàuli biệt đan xen vào nhau, tạo thành một mớ tình cảm hỗn độn. Dần dần tất cả đều đã ngà ngà say, Triệu Diệp và Lâm Gia Mạt thi xem ai đỏ mặt hơn ai, Phương Hồ dựa vào người Trần Tâm, vừa ăn vừa cười vừa gõ thìa vào thành bát, Tô Khải một mình uống rượu sàuli, Kiên Nhiên lắc lư cái đầu ngất ngây, ra sức kéo mọi người ra về.

“Xong rồi thì thanh toán về thôi! Ngồi thêm lúc nữa sẽ say mất!”. Kiên Nhiên cau mày nói.

“Ừ”. Tô Khải liếc lục tìm ví tiền của mình, nhưng lại bị Lâm Gia Mạt ấn tay xuống.

“Đừng tranh của em, đã nói rồi, hôm nay để em trả tiền”. Lâm Gia Mạt nhẹ nhàng nói, nụ cười đẹp của cô mang theo một vẻ bí ẩn, khiến Tô Khải và Triệu Diệp đều ngất ngây.

Lâm Gia Mạt liền lấy ra một chiếc ví xinh xắn, bên trong đựng toàn tiền giấy 1 tệ, cô từ từ mở ra, trải từng tờ tiền lên bàn nói: “Không biết có đủ hay không... chắc là đủ, mấy năm qua để dành. Tóm lại là em không muốn giữ lại tờ nào, tiêu hết càng thích!”.

Đám con trai nhìn số tiền trên bàn với ánh mắt thẫn thờ, đôi mắt Phương Hồ i bắt đầu uơn uớt khi Lâm Gia Mạt vung tay, cô cầm lấy một tờ tiền và nhét vào tay Tô Khải, giọng run rẩy: “Tô Khải, em không quan tâm đến việc sau này anh thế nào, nhưng anh phải nhìn kĩ cái này! Đây là số tiền mà Gia Mạt để dành từ năm lớp mười, anh hãy nhìn chữ cái trên đó, đó là... đó là...”.

Cuối cùng Phương Hồ i đã bật khóc, cô thương Lâm Gia Mạt, buồn cho Lâm Gia Mạt. Còn Tô Khải thì vô cùng sững sờ bởi hai chữ viết tắt của tên mình, số tiền trên bàn không dưới hai trăm tệ, có tờ mới, có tờ cũ, mép rất phẳng phiu, tờ nào cũng có chữ “SK” nổi bật. Anh sững sờ nhìn, nhẹ nhàng vuốt lên từng tờ tiền, những tờ bạc không sạch sẽ lắm đó mang theo mùi chỉ có ở tiền, nhưng anh không quan tâm. Đánh nhau với người khác không khóc, gặp khó khăn không khóc, thi đấu thắng không khóc, tiền Trịnh Tuyết không khóc, gần như Tô Khải đã quên cảm giác khóc, đến khi ngẩng đầu lên, nước mắt đã nhạt nhòa.

Trong bầu không khí đặc biệt đó, Trần Tâm dìu Phương Hồ i đang khóc nức nở ra ngoài, Triệu Diệp căng mặt uống hết ngụm bia cuối cùng trong chai, rồi cũng đứng bật dậy ra về, Kiều Nhiên đi theo và khẽ vỗ tay lên vai cậu.

Cuối cùng chỉ còn lại Lâm Gia Mạt và Tô Khải ngồi trước bàn ăn ngón ngang, giữa hai người là bàn đựng tiển, những màu sắc xanh đỏ được trải ra, rất buồn bã.

“Em thích anh, thích vô cùng”. Sau một hồi lâu Lâm Gia Mạt mới từ từ lên tiếng, đôi môi cô hơi run rẩy, thốt ra những tiếng xé lòng: “Tuy nhiên... từ nay trở đi sẽ không thích nữa. Em sẽ không bám riết lấy anh nữa, anh cũng không phải tránh mặt em nữa. Hai đứa mình cứ sống với cuộc sống riêng của mình, không ai ghét ai cả, không ai quên ai cả, có được không anh?”.

“Ừ, được chứ!”. Tô Khải ngồi xuống cạnh cô, rút rìu lau nước mắt cho cô: “Em đừng khóc nữa, ngoan nào”.

“Đã nói đến nước này rồi, Tô Khải, em hỏi anh, anh có thích em chút xíu nào không! Một chút xíu thôi”. Lâm Gia Mạt bị hơi men và nỗi buồn vây kín, nét mặt lộ rõ vẻ ấm ức như đứa trẻ con.

“Có”. Tô Khải nhẹ nhàng chỉnh lại tóc cho cô.

“Thế ... có lúc nào cảm thấy hối hận không?”. Lâm Gia Mạt nhìn thẳng vào mắt anh hỏi.

“Hiện giờ hối hận”. Tô Khải sực sực, mắt lại đỏ lên.

“Hê hê, đáng đời...”. Lâm Gia Mạt đang khóc lại bật cười, má cô đỏ bừng, không ai thể biết cô đã gạt bỏ bao nhiêu, ghi nhớ bao nhiêu mới nở được nụ cười như thế.

Lúc Lâm Gia Mạt ra khỏi quán ăn, Trần Tâm đang ngồi bên vệ đường, Phương Hồ ngồi nấp trong lòng cậu và ngủ thiếp đi. Lâm Gia Mạt bước đến, ngồi xuống cạnh Trần Tâm, Trần Tâm liền nhìn chăm chú vào khuôn mặt vẫn chưa khô nước mắt của cô hỏi: “Tô Khải đâu?”.

“Đi lô i kia rô i, à, anh ấy bảo tớ cảm ơn mọi người”. Lâm Gia Mạt chau môi sang phía khác hỏi: “Triệu Diệp, Kiêu Nhiên đâu?”.

“Đi mua thuốc lá rô i”.

“Thuốc lá? Cậu ấy hút thuốc lá từ bao giờ vậy”. Lâm Gia Mạt cau mày nói.

“Một thời gian rô i, tớ cũng không nhớ là từ đợt cậu từ chỗ i cậu ấy hay từ đợt cậu ấy bị gãy tay nữa”. Trần Tâm thở dài nói.

Lâm Gia Mạt lặng lẽ cúi đầu xuống, cô cúi người xuống đầu gối, nói: “Trần Tâm, có lúc tớ thực sự muốn được làm lại từ đầu, quay về quá khứ để nói với mình rằng đừng có ngớ ngẩn như vậy. Cậu bảo nếu hồi đầu tớ không thích Tô Khải mà thích Triệu Diệp, thích cậu, thích Kiêu Nhiên thì sẽ không buồn như thế này không?”.

“Không có cái gọi là nếu hồi đầu đâu”. Trần Tâm nhìn đường phố ồn ào, náo nhiệt nói: “Bất luận làm lại bao nhiêu lần, chắc chắn cuộc đời vẫn có những điều khiến người ta cảm thấy nuối tiếc”.

“Thế cậu và Phương Hồ i có không?”. Lâm Gia Mạt quay mặt đi hỏi.

“Chắc là... cũng có”. Trần Tâm nhìn người đang ngủ say trong lòng mình nói.

“Có? Có mà ngày nào cũng bám riết lấy nhau như vậy à?”.

“Không muốn vì điều nuối tiếc đó mà bỏ cuộc”.

“Hơ hơ, lại một người nữa không muốn bỏ cuộc! Tớ cũng thấy lạ, con trai các cậu suy nghĩ kiểu gì ấy nhỉ? Đến với con gái là vì

thích hay vì trách nhiệm! Tớ hỏi cậu nhé, khoảng cách giữa cậu và Phương Hồ`i lớn như vậy, hiện tại cậu vẫn thích cậu ấy đúng không? Có phải vì thời gian dài nên cảm thấy mình phải có trách nhiệm, thế` nên mới không muo`n chia tay đúng không?”.

“Không thích sẽ không cảm nhận được trách nhiệm của mình, không cảm nhận được trách nhiệm thì cái thích đó cũng không lâu dài được. Tớ không biế`t sau này cuối`i cùng bọn tớ có đé`n được với nhau không, chuyện này không ai nói trước được điề`u gì cả, tuy nhiên hiện tại, tớ thích cậu ấy và cảm thấy mình câ`n phải có trách nhiệm với cậu ấy, cậu có hiểu không?”. Trầ`n Tầ`m ôm chặt Phương Hồ`i, khẽ` nhích người đé` cô được ngủ thoải mái hơn.

“Không hiểu lắ`m”. Lâm Gia Mạt trề`u môi rồ`i bật cười: “Nhưng cậu có biế`t không, vừa nãy cậu nói những điề`u đó trông cậu rấ`t đẹp trai, ngay cả tớ cũng phải động lòng”.

“Đúng vậy, có lúc nào tớ không đẹp trai đâu? Hồ`i hận rồ`i hả? Ai bảo cậu thích Tô Khải vội`i như vậy, miế`ng ngon lại đé` nhường người khác, thực ra bọn tớ không thua kém anh ấy điể`m gì!”. Trầ`n Tầ`m nhìn cô cười, trong lòng cũng đã thoải mái hơn.

“Đúng vậy! Tớ ngưỡng mộ Phương Hồ`i ché`t đi được! Đâu có giồ`ng tớ chẳng ai thương, chẳng ai yêu!”. Lâm Gia Mạt chớp chớp mắ`t: “Nhưng nế`u sau này có cô nào hơn Phương Hồ`i thích cậu thì cậu làm thế` nào?”.

“Hiện tại có đâu, đé`n lúc có hẫ`ng hay”. Trầ`n Tầ`m thờ`i nói.

“Thôi đi, vừa khen cậu xong, nói chung là vẫn không tin được, cậu phải tiế`p tục thể hiện sự quyế`t tâm chứ! Cậu xem Tô Khải dành tình cảm cho Trịnh Tuyế`t thế` nào...”. Đang nói thì Lâm Gia Mạt im bật, cô che mặt hít một hơi thật sâu và nói: “Trầ`n Tầ`m, tớ có thể dựa vào cậu một lát không?”.

“Dựa đi, mở mắt ra rồi đừng nghĩ gì nữa”.

“Ừ”. Lâm Gia Mạt dựa đầu vào vai Trần Tâm, nước mắt bắt đầu rơi xuống áo cậu.

Sau đó đúng là Lâm Gia Mạt đã cắt đứt được tình cảm thật, cô lại quay trở lại như thời mới quen họ hồi đầu, chơi với Tô Khải, Triệu Diệp rất vui vẻ, tự nhiên. Như lời Lâm Gia Mạt là, từ nay trở đi bọn họ như anh em ruột của cô, ai bảo không phải ruột thịt cô sẽ tính sổ người đó.

Đó là mùa hè mà bọn họ sống nông trường nhất, gần như ngày nào cũng tụ tập với nhau. Đi bơi ở hồ Thanh Niên, ném từng người xuống hồ, trượt ống trượt với đủ mọi tư thế quỷ quái. Đến siêu thị Kỳ Lân chơi bowling năm hào một ván, nhìn Phương Hồi vụng về ném bóng đi, vô số lần bị điểm 0. Đến sân vận động công nhân xem đội Quốc An đá bóng, đứng lên hò hét xuống tạo sóng dân điền trường ở khán đài số 7 màu xanh, cùng các fan hâm mộ của Bắc Kinh vỗ còi hò hét, hát “đội Quốc An mãi mãi là số một”. Đến Bắc Hải chèo thuyền, nghịch nước, người ướt như chuột lột, trên đường về nhà, nước trên quần áo chảy tong tong xuống đường, khiến mọi người đi đường đều phải dõng theo bọn họ. Đến công viên Đông Đơn chơi bài, người nào thua sẽ phải đứng im như tượng để người khác dán giấy lên mặt. Đến trường chơi bóng, thi ghi ba điểm, ai thua sẽ phải mời mọi người ăn kem, kem Thiên Băng, Đại Hồng Quả đều được, nhưng phải loại ngon hơn kem Bách Lạc Bảo. Đến cửa hàng ăn chơi máy trò mạo hiểm, gỡ đủ mọi trò, bắt người mạo hiểm ôm cây cột điện dán đầy các tờ quảng cáo “chuyên trị bệnh X X, đảm bảo khỏi ngay” và hét lớn “cuối cùng bệnh của tôi đã có chỗ chữa...”.

Phương Hồi nói, niềm vui của một người, có thể niềm vui đó là giả, niềm vui của một nhóm, niềm vui đó đã không còn phân biệt

được là thật hay giả. Bọn họ ra sức vung vẩy tuổi trẻ của mình, chỉ muốn được tiêu rụi ngay lập tức, cảnh tượng đó giống như vẻ cuồng hoan trước ngày tận thế.

1. Peavey hoặc peavy – phát âm “pi-vi” – một công cụ để làm với gỗ cây, đầu sắt nhọn như của chiếc xà beng, tay cầm dài bằng gỗ, ở đầu lại có thêm một vòng sắt để móc và đẩy thân cây gỗ. Xin coi hình vẽ trong từ điển Webster. (ND chú thích).

Hiệp hội thể thao Các trường đại học trong nước.

Cục Quản lý ô tô.

Pierre Auguste Renoir (1841-1919): Họa sĩ nổi tiếng của Pháp, thuộc trường phái ấn tượng.

Hiệp hội Bóng rổ Quốc gia.

Yonkers: Thành phố ngoại vi thành phố New York về phía Bắc, ven sông Hudson.

Steve McQueen (1930-1980): Diễn viên điện ảnh Mỹ, đã sáng tạo nên những nhân vật cô đơn lắm lý, mạnh mẽ và nổi tiếng vì những pha nguy hiểm.

NYPD: Sở Cảnh sát New York.

Thương hiệu của các bản nhạc nền thường phát tại nhà hàng, thang máy... và các nơi công cộng khác.

The Clash: Ban nhạc punk rock của Anh, thành lập năm 1976 và giải tán năm 1985. Là một trong các ban nhạc có ý nghĩa và năng động nhất trong dòng nhạc rock.

Thổ dân Bắc Mỹ, ban đầu định cư ở thung lũng sông Hudson, ngày nay nhiều người Iroquois sinh sống tại các khu vực thành thị.

Stevie Ray Vaughan: Ca sĩ và nhạc công guitare nổi tiếng của Mỹ, là siêu sao trước khi tử nạn trong vụ rơi máy bay năm 1990.

Nhân vật chính trong bộ phim cùng tên của đạo diễn Mỹ Steven Bochco (sinh năm 1943).

Một loại ma túy tạo cảm giác kích thích và giải toả ức chế, công thức C₁₁H₁₅NO₂.

Một trong những chương trình truyền hình được hâm mộ nhất của Nữ hoàng Truyền hình Mỹ Winfrey Oprah, bắt đầu từ năm 1996. Mỗi năm vài lần, chương trình này tập trung vào cuốn sách do Winfrey chọn.

Cục Điều tra Liên bang Mỹ.

Cục Rượu, Thuốc lá và Súng.

Davis Letterman (sinh năm 1947): Ngôi sao truyền hình Mỹ, dẫn chương trình giải trí và thảo luận giờ khuya từ năm 1982.

Martha Stewart (sinh năm 1941): Nữ doanh nhân Mỹ, trả lời những câu hỏi về giải trí, nấu ăn trong chương trình The Early Show trên truyền hình.

Oprah Winfrey: Sinh năm 1954, ngôi sao truyền hình Mỹ, đã giành nhiều giải Emmy. Yếu tố thành công chính trong các chương trình của Oprah là khả năng kết nối tuyệt vời, đầy cảm xúc của bà với khách mời.

Thương hiệu của một loại vải tổng hợp mỏng và bền.

Diễn viên điện ảnh Mỹ.

Đội Phản ứng nhanh.

Hội đồng Trọng tài.

Liên đoàn Dân chính.

Hội Ireland.

Ủy ban Kiểm soát ma túy.

Bộ Tư pháp.

Cục Điều tra Liên bang.

Ủy mị, cổ lỗ sĩ.

Trong truyện cổ tích, nàng tiên mỗi lần lấy đi một cái răng sữa lại để một món tiền hoặc quà dưới gối cho trẻ em.

Cực bắc của thành phố New York.

Công ty âm nhạc đặt trụ sở tại Detroit, rất nổi tiếng trong các thập kỷ 1960 và 1970, chuyên về các loại nhạc pop, soul và nhà thờ.

Lance Armstrong (sinh năm 1971): Vận động viên đua xe đạp nổi tiếng của Mỹ, là người lập kỷ lục 17 lần giành giải quán quân tại cuộc đua Tour de France.

Cầu thủ bóng đá nổi tiếng của Mỹ.

Trùm mafia, nhân vật chính trong tiểu thuyết Bố già của Mario Pulzo và bộ phim nổi tiếng, cùng tên của đạo diễn Francis Ford Coppola. Diễn viên Marlon Brando giành giải Oscar Nam diễn viên xuất sắc nhất vì vai này.

Một trong hai thương hiệu máy tính xách tay đầu tiên, nổi tiếng của Mỹ trong thập niên 1990.

Diễn viên Mỹ, đóng vai trung úy trong phim Viên trung úy tha hóa (năm 1992).

Julia Child (1912-2004): Chuyên gia nấu ăn, là tác giả và đạo diễn truyền hình Mỹ. Bà dạy nấu các món ăn Pháp qua sách vở và các chương trình truyền hình.

Nữ diễn viên điện ảnh nổi tiếng của Australia, sinh năm 1967, từng hai lần giành giải Quả cầu vàng và giải Oscar về diễn xuất.

Tổng thống Mỹ đương nhiệm.

Calvin Klein: Nhà thiết kế thời trang nổi tiếng của Mỹ, sinh năm 1942

Robert Frost (1874-1963): nhà thơ Mỹ, người đã tôn vinh phong cảnh đồng quê New England và ngôn ngữ New England.

Frank Borman, một trong bốn phi hành gia trên con tàu vũ trụ Apollo 8 của Mỹ, phóng ngày 21 tháng Mười hai năm 1968.

Phim của đạo diễn Wiseman, công chiếu năm 1969.

Món bánh của Mexico, nhồi pho mát, thịt... rồi nướng.

Bà (tiếng Ý trong nguyên bản).

Loại rượu vang của miền Trung nước Ý.

Ông (tiếng Ý trong nguyên bản).

Vâng, phải (tiếng Ý trong nguyên bản).

Vùng bắc Ý, trung tâm văn hoá thời Phục hưng.

Frank Sinatra (1915-1998): Ca sĩ, diễn viên điện ảnh Mỹ gốc Ý, là một trong những nghệ sĩ nổi tiếng nhất trong thế hệ ông.

Norman Rockwell (1918-1980): Họa sĩ Mỹ.

Khu vực phía tây Manhattan, New York, nổi tiếng vì nhiều studio và gallery nghệ thuật.

Cà phê sữa sủi bọt, thêm sôcôla bọt hoặc quế.

Bảo tàng Mỹ thuật do anh em nhà công nghiệp và hảo tâm Guggenheim thành lập năm 1939 ở New York.

MOMA: Bảo tàng Mỹ thuật Hiện đại ở New York (Các chú thích của người dịch).

Cancún: Khu nghỉ dưỡng trên bờ biển đông bắc Quintana Roo, Mexico.

Tạm dịch: Nước nhà dù hưng thịnh hay suy vong thì người đàn ông bình thường cũng phải có trách nhiệm.

Nghệ nhân nổi tiếng trong lĩnh vực bình thư - kể chuyện dài, một hình thức văn nghệ dân gian của Trung Quốc.

Trương Tín Triết (1967) ca sĩ nổi tiếng người Đài Loan.

Trong tiếng Trung, từ “gà” có nghĩa bóng là gái bán hoa.

Bậc tiểu học của Trung Quốc từ lớp 1 đến lớp 6, bậc THCS từ lớp 7 đến lớp 9.

(1) : Cổ Hoạc Tử (tạm dịch: Đứa nhóc hư) là bộ truyện tranh của Hồng Kông.

(2) : Tên một loại nước ngọt đóng chai sản xuất vào những năm 1980 ở Trung Quốc.

(3) : Tứ đại thiên vương là tên gọi thân mật của những người hâm mộ dành cho 4 ca sĩ, diễn viên Hồng Kông trẻ nổi tiếng cuối thập niên 1980 - đầu thập niên 1990; gồm Trương Ngọc Hữu (hát hay nhất), Quách Vũ Thành (nhảy đẹp nhất), Lưu Đức Hoa (diễn xuất hay nhất), Lê Minh (Phong độ, đẹp trai nhất).

(4) : Tiểu hổ đội gồm ba thành viên Ngô Kỳ Long, Trần Chí Bằng và Tô Hữu Bằng, là ban nhạc nổi tiếng của Đài Loan cuối thập kỉ 80, đầu thập kỉ 90 thế kỉ XX.

(5) : Cuộc thi tiếng hát truyền hình hay thần tượng âm nhạc dành cho nữ sinh do đài truyền hình Hồ Nam tổ chức từ năm 2004 đến 2006.

Chu Hoa Kiện (1960) là một ca sĩ trong làng nhạc Hoa ngữ Hồng Kông.

Một loại hormone do cơ thể sản xuất ra khi bạn sợ hãi, tức giận hay thích thú, cái mà làm cho nhịp tim đập nhanh hơn và cơ thể chuẩn bị cho những phản ứng chống lại sự nguy hiểm.

Nữ nhà văn chuyên sáng tác dòng tiểu thuyết tình cảm của Đài Loan.

Là một loại rượu vang được lên men từ quả nho hoặc nước quả nho, ngoài ra còn có thể được làm từ một số loại trái cây khác.

Saint Seiya là bộ tranh truyện nổi tiếng của tác giả Masami Kurumada (Nhật Bản).

Còn có tên là Bạch quả là loài cây thân gỗ duy nhất còn sinh tồn trong chi Ginkgo, họ Ginkgoales.

Ban liên lạc là một bộ phận quan trọng của Hội sinh viên trong các trường đại học ở Trung Quốc. Nhiệm vụ chính của ban liên lạc là liên lạc với các tổ chức, đơn vị bên ngoài để xin tài trợ kinh phí cho Hội sinh viên và các hoạt động của hội.

Trần Tâm phiên âm tiếng Trung là Chen Xun.

Lão xá (1899 - 1966), tên thật là Thư Khánh Xuân, tự Xá Dư, là một nhà sáng tác tiểu thuyết và kịch của Trung Quốc. Đề tài khai thác chủ yếu của ông là viết về học sinh, trí thức và thị dân ở Bắc Kinh. Trà Quán là một trong hai tác phẩm nổi tiếng nhất của ông.

Nữ nhà văn chuyên sáng tác dòng tiểu thuyết tình cảm của Đài Loan.

Trung Quốc có tục lệ sờ khi đá đầu năm để tránh mọi bệnh tật, trừ tà.

Hay chính là Tân Tây du kí là một cặp hai phim Hồng Kông của đạo diễn

Lưu Trấn Vĩ phỏng theo bộ tiểu thuyết kinh điển Tây du kí của nhà văn

Ngô Thừa Ân, cả hai bộ phim đều được công chiếu năm 1995 và nhận được phản ứng tích cực từ cả công chúng và giới phê bình.

Vương Phi (1969) là một nữ ca sĩ, nhạc sĩ, diễn viên, người mẫu của Hồng Kông. Cô là một thần tượng tại khắp Trung Quốc, Đài Loan, Hồng Kông, Singapore, Malaysia, Indonesia, Nhật Bản và nhiều quốc gia khác.

Châu Huệ Mẫn (1967) là ca sĩ, diễn viên được yêu mến ở Hồng Kông.

Nàng công chúa có sức mạnh thần kì trong một bộ phim hoạt hình của Mỹ được công ti Filmation sản xuất năm 1985.

Là ca sĩ nhạc pop Trung Quốc. Cô nhanh chóng nổi tiếng khi giành giải quán quân trong cuộc thi Super Girls năm 2005.

MC nổi tiếng của đài truyền hình Trung ương Trung Quốc.

Vị thuốc Bắc dùng để giải nhiệt, tiêu độc, phòng bệnh.

Trích trong câu thơ “Tặng kinh thương hải nan vi thủy, trừ khước Vu Sơn bất thị vân” của nhà thơ Nguyên Chấn, ý muốn nói rằng đã yêu một người sâu sắc thì rất khó có thể quên.

Tên Phương Hồi phiên âm tiếng Trung là Fang Hui, Thâm Hiểu Đường phiên âm tiếng Trung là Shen Xiao Tang.

Nhân vật võ hiệp truyền thuyết sống ở cuối nhà Minh, đầu nhà Thanh của Trung Quốc.

Rau thì là có âm Hán Việt là hồi hương.

Jeanne d'Arc (1412 – 1431) là một nữ anh hùng người Pháp trong cuộc Chiến tranh Trăm năm giữa Pháp và Anh. Ngày 16 tháng 5 năm 1920, Jeanne d'Arc được Giáo hoàng Biển Đức XV chính thức phong thánh và là thánh quan thầy Giáo hội nước Pháp.

Một loại rượu truyền thống uống trong dịp Giáng Sinh làm từ rượu vang đỏ pha với nhiều loại gia vị khác nhau và đun nóng lên.

8\.. Fred, Wilma, Barney là các nhân vật trong series phim hoạt hình lấy bối cảnh thời đồ đá The Flintstones (từng được chiếu ở Việt Nam với tên Gia đình Flintstones).

9\.. Obi-Wan Kenobi, Darth Vader: Các nhân vật trong Star Wars.

10\.. Ở đây chơi chữ 'partially absent' - có nghĩa là nghỉ nửa buổi, trong trường hợp này còn có thể hiểu là 'nghỉ một nửa người'.

11\.. Từ 'pead' - đã để hạt đậu lên đồng âm với 'peed' - đã tè lên

1\.. Nguyên văn: cousins once removed: từ để chỉ những người họ hàng cách một đời, dịch từng chữ có thể hiểu là “họ hàng từng bị cắt bỏ”. [Mọi chú thích đều của người dịch].

2\.. Trong tiếng Anh, “dye” có nghĩa là “nhuộm”, đồng âm với “die” có nghĩa là “chết”.

3\.. Trong nguyên tác “Below C level” - dưới điểm C, nhưng “C level” đồng âm với “sea level” có nghĩa là “mức nước biển”.

4\.. Troll: sinh vật trong truyện cổ các nước Scandinavi.

5\.. Giant: sinh vật thường có mặt trong truyện cổ châu Âu. Khác với cyclop là khổng lồ một mắt trong thần thoại Hy Lạp

6\.. Series truyền hình nhiều tập của Mỹ theo dấu các cảnh sát trong các hoạt động nghiệp vụ của họ

7\.. Heimlich là thủ thuật dùng để cấp cứu khi có dị vật lọt vào đường thở và choán gần hết diện tích của đường thở. Nguyên tắc của Heimlich là tạo 1 lực tác động mạnh, đột ngột vào 2 buồng phổi bằng cách vỗ từ lưng hoặc ép vào cơ hoành, mục đích tạo ra một áp lực lớn đột ngột trong đường hô

hấp dẫn dị vật ra ngoài. Tên thủ thuật được đặt theo tên của người đã sáng tạo ra nó, Henry Jay Heimlich MD, một bác sĩ người Mỹ.

1Déjà vu (phiên âm tiếng Anh: /deɪʒə vu/ nghe; phiên âm tiếng Pháp [deza vy] nghe, 'đã nhìn thấy'; hay còn gọi là ký ức ảo giác, từ 'para' trong tiếng Hy Lạp là παρα, kết hợp với từ μνήμη 'mnēmē' là 'memory - trí nhớ, ký ức') hoặc promnesia (chứng rối loạn trí nhớ), là ảo giác, cảm thấy quen thuộc (như đã từng thấy, từng trải qua trong trí nhớ) trong một môi trường, khung cảnh mới, chưa từng biết trước đó hoặc không nhớ rõ lúc nào. Đây có thể là những trải nghiệm của một cảm giác chắc chắn rằng đã từng chứng kiến hay đã sống qua một hoàn cảnh đã xảy ra trước đây (một người cảm thấy sự kiện đang xảy ra này đã từng xảy ra trong quá khứ không lâu), mặc dù không thể biết chắc chắn các trường hợp linh cảm ấy đã xảy ra lúc nào. Charles Xavier: Một nhân vật trong bộ phim X-Men (Dị Nhân), có khả năng đọc suy nghĩ của người khác.

1. Chỉ lời tuyên thệ thường được đọc trong các buổi lễ của người Mỹ với nội dung: “Tôi xin thề trung thành với lá cờ của Hợp chúng quốc Hoa Kỳ và với nền cộng hòa mà lá cờ đại diện. Một quốc gia dưới Thượng đế, không bị chia cắt, với tự do và công lý cho mọi người.” (theo Wikipedia)

2. Đơn vị tiền tệ thời Hy Lạp cổ đại.